USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

L. J. SHEN

Serseri PRENS

ALL SAINTS LİSESİ SERİSİ

OLİMPOS

Penn

İntikamın soğuk yenen bir yemek olduğu söylenir.

Daria Followhill'in bana yaptığı şeyin üzerinden tam dört yıl geçti, kalbim artık buz gibi.

Ben onun ilk öpücüğünü çaldım.

O, sevdiğim tek şeyi elimden aldı.

Ben fakirdim.

O ise zengin.

Koşulların en iyi yanı nedir, bilir misiniz? Değişmeleri. Hem de hızla.

Şimdilerde anne babasının en yeni projesiyim.

Aynı zamanda ev arkadaşı, belalısı ve nefret ettiği rakip futbol takımının kaptanıyım.

Hayatımdaki tek güzel şeyi mahvetmesinin bir bedeli olacaktı elbette, yakında çok gözyaşı dökecek.

Daria Followhill kendini kraliçe sanıyor. Ama ben ona şımarık prensesin tekinden başka bir şey olmadığını göstereceğim.

Daria

Yaptıklarından pişman olmayan serserileri herkes sever.

Peki ya cadalozlar? Onlar her laf sokuşta, her göz devirmede, düşmanlarına taktıkları her çelmede yerden yere vururlar.

İnce topukların olayı nedir, bilir misiniz? Size zarar vermeye çalışanları ezip geçtiğinizde üzerlerinde iz bırakırlar.

Penn Scully'ye gelirsek, masmavi bir yaz günü kalbini paramparça ettim ve o parçaları alıp çöpe attım.

Dört yıl önce benden tüm ilklerimi ona saklamamı istemişti.

Şimdi karşımdaki odada kalıyor ve ben onun her şeyi olmaktan başka hiçbir şey istemiyorum.

Bana kalbini bırakıp giderken bu dünyada hiçbir şeyin karşılıksız olmadığını söylemişti.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-8043-95-2

OLİMPOS

www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

L. J. SHEN

Serseri PRENS

OLİMPOS

L. J. SHEN

Serseri PRENS

OLİMPOS®

İlk aşklara ve meşhur son sözlere

Ve daha onlar birbirlerine âşık olma fırsatı bulamadan
Penn'le Daria'ya âşık olan Grim Sentz ile esas Kaliforniya
Kızı Ariadna Basulto'ya

Birbirimizin en iyi arkadaşı olacaktık
Ama bir en acılı düşmanlar olduk

Dava

İntikamın soğuk yenen bir yemek olduğu söylenir.

Daria Followhill'in bana yaptığı şeyin üzerinden tam dört yıl geçti, kalbim artık buz gibi.

Ben onun ilk öpücüğünü çaldım.

O, sevdiğim tek şeyi elimden aldı.

Ben fakirdim.

O ise zengin.

Koşulların en iyi yanı nedir, bilir misiniz? Değişmesi. Hem de hızla.

Şimdilerde anne babasının en yeni projesiyim.

Ev arkadaşı. Belalısı. Nefret ettiği rakip futbol takımının kaptanı.

Evet, bebeğim, söyle hadi; ben senin üvey kardeşinim.

Hayatımdaki tek güzel şeyi mahvetmesinin bir bedeli olacaktı elbette, yakında çok gözyaşı dökecek.

Daria Followhill kendini KRALİÇE sanıyor. Ama ben ona şımarık prensesin *tekinden* başka bir şey olmadığını göstereceğim.

Dana

Yaptıklarından pişman olmayan serserileri herkes sever.

Peki ya cadalozlar? Onlar her laf sokuşta, her göz devirmede, düşmanlarına taktıkları her çelmede yerden yere vurulurlar.

İnce topukların olayı nedir, bilir misiniz? Size zarar vermeye çalışanları ezip geçtiğinizde üzerlerinde derin izler bırakırlar.

Penn Scully'ye gelirsek, masmavi bir yaz günü kalbini paramparça ettim ve o parçaları alıp çöpe attım.

Dört yıl önce benden tüm ilklerimi ona saklamamı istemişti.

Şimdi karşımdaki odada kalıyor ve ben onun her şeyi olmaktan başka hiçbir şey istemiyorum.

Bana kalbini bırakıp giderken bu dünyada hiçbir şeyin karşılıksız olmadığını söylemişti.

Şimdi mi? Şimdi bana bedelini ödetiyor.

Tema Şarkısı

"I feel like I'm drowning" – Two Feet

Çalma Listesi

"Too Young" – Zeds Dead

"Cute Without the 'E'" – Taking Back Sunday

"Who Knew" – Pink

"Solo Amigos" – Maniako

"Right Above it" – Lil Wayne

"Killing in the Name" – Rage Against the Machine

"If You're Feeling Sinister" – Belle and Sebastian

"Tainted Love" – Soft Cell

Limonatayla başladı
Kalbimle bitti
İşte, benim serseri rakibim, bizim karmaşık hikâyemiz
böyle başladı.

14 Yaşındayken

Daria

Bir balerin sürüsü yanımdan hızla geçerken ayaklarımın altındaki döşemeler titriyor, uzaklaşan adımları top atılıyormuşçasına yeri dövüyor.

Kahverengi saçlı. Siyah saçlı. Düz saçlı. Kızıl saçlı. Kıvırcık saçlı. Rengârenk saç tokaları ve lastikleri birbirine karışmış. Bakışlarım, kafasını aşınmış döşeme tahtasına sürtmek istediğim sarışını arıyor.

Bugün buraya gelmeye hiç zahmet etme, Kraliçe Cadaloz.

Açık pembe leotardım kaburgalarıma yapışmış hâlde annemin bale stüdyosunun eşiğinde kıpırdamadan duruyorum. Beyaz spor çantamın kayışı omzumdan sarkıyor. Sımsıkı topuzum yüzünden kafamın derisi yanıyor. Ne zaman saçlarımı

[illegible] tekrim banyonun zeminine toprak toplu dökülüyor. Annemle saçlarımla çok uğraşmaktan dolayı özür dilerim ama yalan. Umurunda olsa –umursuyormuş gibi yapmasa da *tabiiden* umurunda olsa– o da fark ederdi.

Balo pabuçlarımın içindeki yara bantlarına sarılı ayak parmaklarımı ovuşturarak gerginliğimi atmaya çalışıyorum. Via burada değil. *Teşekkürler, Marx.*

Kızlar koşarak yanımdan geçerken omuzlarıma çarpıyorlar. Kıkırtılarını boş midemde hissediyorum. Spor çantam pat diye yere düşüyor. Sınıf arkadaşlarım uzun boylu ve incecikler, sırtları ünlem işareti gibi dimdik. Ben mi? Ben ufak tefek, kaslı vücudumla daha çok soru işaretine benziyorum. İçimde hep bir belirsizlik, hep bir sinir harbi var. Bakışlarım metanetli ya da görkemli değil; hain ve öngörülmez. Kimilerinin özü sözü birdir ya, benimki fazla bir, aklıma geleni ağzıma geldiği gibi söylerim. Mutlu olduğumda dişlerimi göstererek gülümserim ki annem bana ne zaman baksa hep mutlu olurum.

"Aslında jimnastiğe ya da amigo takımına katılsan daha iyi olur, aşk böceğim. Bunlar sana baleden daha uygun."

Ama annem bazen öz güvenimi taşlayan şeyler söylüyor. Öyle ki, öz güvenimin yüzeyinde onun sözlerinin yarattığı yuvarlak bir çukur var, işte ben öfkemi o çukurda saklıyorum.

Annem Melody Green-Followhill, daha on sekizindeyken, Juilliard'daki ilk haftasında bacağı kırılan eski bir balerin. Doğduğum günden beri benden balerin olmam bekleniyordu. Ama tabii şansıma bakın ki ben balede inanılmaz kötüyüm.

Bir de Via Scully var.

Benim gibi on dördünde olan Via, olmak istediğim her şey. Benden daha uzun, daha sarışın, daha zayıf. En kötüsü de onun doğal yeteneği, dansının dünyadaki tüm balerinlere bir hakaret gibi görünmesine neden oluyor.

Üç ay önce Via, Kraliyet Bale Akademisi'nden seçmeler için bir davet mektubu aldı. Dört hafta önce seçmelere girdi. Nüfuzlu anne babası işten vakit bulamayınca bu fırsata balıklama atlayan annem onunla birlikte bir haftalığına Londra'ya gitti. Şimdi bütün sınıf Via'nın Kraliyet Bale Akademisi'nde okuyup okumayacağının haberini bekliyoruz. Gerçi stüdyoda konuşulanlara bakarsak o iş olmuş bile. Zaten Ukraynalı balet Alexei Petrov –balenin Justin Bieber'ı diyebileceğimiz on altı yaşındaki deha– seçmelerden sonra Instagram hikâyesinde Via'yla birlikte oldukları bir fotoğraf paylaşmıştı.

Seninle büyülü bir dünya yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Via'nın gerçekten büyü yapabildiğini öğrensem hiç şaşırmam. Oldu olası cadının tekiydi.

"Aşk böceğim, kapının önünde dikilip durma. Milletin yolunu kapatıyorsun," diyor annem monoton bir sesle, sırtı bana dönük. Yerden tavana aynadaki aksini görebiliyorum. Bir gözü elindeki yoklama kâğıdında, bir gözü kapıda, Via'yı bekliyor.

Kusura bakma, anne. Gele gele dölün geldi.

Via derse hep geç kalır ama gecikmeye asla tahammülü olmayan annem ona hayatta laf etmez.

Eğilip yerden çantamı alıyor ve sallana sallana stüdyoya giriyorum. Parlak bir bale barı stüdyoyu çepeçevre dönerken yerden tavana pencere Todos Santos'un fotojenik, kalburüstü ihtişamını olduğu gibi ayaklarımızın altına seriyor. Dışarıda, şeftali pembesi banklar iki tarafı ağaçlarla kaplı caddeleri süslüyor, kristal mavisi kulelerse okyanusun gökyüzüyle buluştuğu noktada ince bir çizgi gibi ışıldıyor.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duymamla gözlerimi sımsıkı yumuyorum.

N'olur o olmasın.

"Via! Bir de seni bekliyorduk." Annemin neşeli sesi âdeta beni sırtımdan vuran bir havalı tüfek gibi, şok dalgasıyla kendi ayağıma dolanarak tökezliyorum. Salondakiler bana kahkahalarla gülüyorlar. Dizlerim yere değmeden bir saniye önce bana tutunarak kendimi kaldırıyorum. Utançtan kıpkırmızı olmuş hâlde barı sımsıkı tutarak yarım yamalak bir *pliye* yapıyorum.

"Aşk böceğim, tatlı bir kız ol ve Via'ya yer aç," diyor annem.

Annecğim, ben de Via'nın sembolik olarak bana biraz yer açmasını isterim.

Annemin kıymetli dehası, diğer kızların yalnızca hayalini kurabileceği, İtalya'dan alınma leotardları olmasına rağmen bugün bale kıyafetlerini giymemiş. Via besbelli varlıklı bir aileden geliyor çünkü zenginler bile sıradan bir leotarda iki yüz dolar bayılmak istemiyorlar. Annem hariç; sanırım o hiçbir zaman balerin olamayacağımı anladığı için en azından öyleymiş gibi görüneyim diye uğraşıyor.

Via'nın üzerinde bugün göbeği açık bir Tweety tişörtü ve yırtık tayt var. Gözleri kızarmış, saçları darmadağınık. Bu kız neden kendine hiç özen göstermiyor?

Suratında küçümser bir ifadeyle bana sırıtıyor. "*Aşk böceği.*"

Ben de ona, "*Enik*," diyorum.

"Enik mi?" diyor burnundan gülerek.

"Kancık derdim ama o kadar dişli olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Onu alt etmişim gibi davranarak umursamazca ayakkabılarımı düzeltiyorum. Oysa alt ettiğim filan yok. Annemin bütün vaktini tekeline alıyor, dahası onunla didişmeye başlamamın çok öncesinden beri benimle uğraşıyor. Via, San Diego'da başka bir okula gidiyor. Dediğine göre anne babası Todos Santos'taki çocukların, aileleri tarafından fazla korunduğunu

ve şımarıklığını düşünüyormuş. Via'nın *gerçek* insanlarla birlikte olmasını istiyorlarmış.

Asıl sahte olan ne, biliyor musunuz? Olmadığın biri gibi davranmak. Ben şımarık mızmızın teki olduğumu kabul ediyorum. İsteyen beni dava edebilir. (Lütfen edin, bir ordu avukat tutacak param var.)

Annem, "Dersten sonra yanıma gel, Vi," dedikten sonra müzik setine dönüyor. Vi (*Vi!*) de bunu fırsat bilip bacağını esnetirken ayağıma basıyor.

"Ay, pardon. Sanırım buradaki tek sakar sen değilsin, Daria."

"Sana geber derdim ama annemin beni cenazene katılmaya zorlamasından korkuyorum çünkü vaktime değmezsin."

"Ben de sana kıçımı yala derdim ama onu annen yapıyor zaten. Beni sevdiğinin yarısı kadar seni sevseydi keşke. Ama olsun, en azından terapiye gidecek paran var. Ha bir de burnunu yaptıracak." Sırıtarak sırtıma pat pat vuruyor. Onun benden daha güzel olmasından nefret, *nefret*, *nefret* ediyorum.

Bir saatlik dersin geri kalanına odaklanamıyorum. Aptal değilim. Annemin beni Via'dan daha çok sevdiğini bilsem bile bunun tek nedenin genetik şartlanma olduğunu da biliyorum.

Yüzyıl gibi geçen bir sürenin sonunda ders nihayet bitiyor. Kızların hepsi çiftler hâlinde asansöre doğru gidiyorlar.

"Daria hayatım, git de Starbucks'tan bize içecek al. Ben küçük kızların salonuna geçiyorum, sonra Vi'yle küçük bir işim var." Annem omzuma pat pat vuruyor ve parfümünün kokusunu peri tozu misali ardında bırakarak salondan çıkıyor. Benim annem öğrencilerinin tırnağı için tüm organlarını bağışlayabilecek biri. Balerinlerini öyle çok seviyor ki kıskançlıktan kuduruyorum.

Via'yla, babamın deyimiyle "hoşsuz beşsiz" sohbete daha fazla devam etmemek için annemin çantasını alıp arkamı dönüyorum.

"Seçmelerde ben dans ederken annenin yüzünü görecektin." Via arkamda aynanın önünde esneme hareketleri yapıyor. Bir akrobat kadar kıvrak. Bazen boynuma dolanıp beni boğarak öldürecekmiş gibi hissediyorum.

"O kadar eğlendik ki anlatamam. Dediğine göre okula kabul edilmekle kalmayacak, üstüne üstlük yıldız öğrencileri olacakmışım. Annen için sanki böyle..." Parmaklarını şıklatarak uygun sözcüğü arıyor. Aynada aksini görsem de dönüp ona bakmıyorum. Gözyaşlarım alt kirpiklerime sıkı sıkıya tutunuyor. "Kefaret gibi bir şeydi. Sonuçta sen çok, eh, *sen* olduğundan balerin olamıyorsun. Ama neyse ki *ben* varım. Benim sayemde sevdiği birinin balerin olduğunu görebilecek hiç değilse."

Babam hep içimde yeşil bir Hulk'un yaşadığını söyler, kıskandığımda bu yeşil Hulk daha da büyüyor ve hatta bazen içimden çıkıp babamın bildiği ve sevdiği Daria'nın asla yapmayacağı şeyler yapıyor. Babam kıskançlığın ancak vasat kimselerin huyu olduğunu, benimse vasat bir kız olmadığımı söyler.

Onunla aynı fikirde değilim diyelim.

Ben oldum olası popülerdim ve besin zincirinde manzaranın keyfini çıkarabileceğim bir yerde olmak için hep çok çabaladım. Ama bence sıradan biriyim. Via'ysa sıra dışı biri ve o kadar parlak ki çevresindeki diğer her şey onun gölgesinde kalıyor. Ben onun ayağının altındaki tozum, eziğim, büzüğüm ve *Hulk gibiyim.*

Kimse kötü biri olmak *istemez.* Ama bazılarının –mesela benim– elinde değildir. Gözümden bir damla yaş akınca yalnız olduğumuza seviniyorum. Dönüp ona bakıyorum.

"Senin derdin ne ya?"

"Hangi birini sayayım?" İçini çekiyor. "Şımarık prensesin tekisin, sığ beyinli bir aptalsın ve berbat bir dansçısın. *Koskoca* Melody Green-Hollowhill'den nasıl senin kadar yeteneksiz biri doğar?"

Bilmiyorum! diye bağırmak istiyorum. *Kimse bir dâhinin çocuğu olmak istemez. Ey yüce Marx, sen kendi varlığına kastlanmayı becerebilmiş Sean Lennon'ı kutsa.*

Pahalı bale pabuçlarına bakarak tek kaşımı alaycı bir tavırla kaldırıyorum. "Buradaki tek prenses benmişim gibi davranma."

"Sen var ya, mankafanın tekisin, Daira." Başını sallıyor.

"En azından salak değilim." Bıkkın bir tavır takınsam da aslında tir tir titriyorum.

"Sen daha birinci pozisyonu bile doğru düzgün yapamıyorsun."

"Bak yine söylüyorum. Sen. Niye. Dert. Ediyorsun!" diye bağırıyorum.

"Çünkü işe yaramazın tekisin de ondan! Ben eşek gibi çalışırken sen sırf annen öğretmen diye bu sınıfa kabul edildin."

İşte ona gerçeği söyleme fırsatı.

Ben senden daha çok çalışıyorum çünkü ben balerin doğmadım, deme fırsatı. Ama bunu söylemek yerine kalbim cam misali kırılıyor. Arkamı döndüğüm gibi yangın merdivenine koşup basamakları ikişer ikişer iniyorum. Kendimi kavurucu Kaliforniya sıcağına atıyorum. Benim yerimde başka bir kız olsa sola dönüp Liberty Parkı'na gider ama ben sağa dönerek Starbucks'a gidiyorum çünkü annemi daha fazla hayal kırıklığına uğratamam, *uğratmam*. Sağa sola bakarak etrafta kimse olmadığına emin olduktan sonra son bir saattir göğsümü sıkıştıran hıçkırığı salıveriyorum. Gözlerimi kolumla sildikten

sonra orada görerek annemin çantasından cüzdanını çıkarıp açıyorum. O sırada yere bir şey düşünce eğilip alıyorum.

Üzerinde bizim evin adresinin yazılı olduğu buruşuk bir zarf bu, ama alıcı ismini okuyunca duraksıyorum.

Selma Scully.

Zarfı yırtarak açarken bir yandan da burnumu çekiyorum. Bana gelmemiş, açmamalıyım, diye durup düşünmüyorum. Adresimin üzerinde Via'nın adını görmek etrafımdaki duvarlar yıkılana kadar bağırmak istememe sebep oluyor. Mektubu açınca ilk önce sayfanın başındaki logoyu görüyorum.

Kraliyet Bale Akademisi.

Gözlerim bozuk kaset gibi, dönüp dönüp aynı kelimelere takılıyor.

Kabul Mektubu.

Kabul Mektubu.

Kabul Mektubu.

Via kabul edilmiş. Birkaç ay içinde yakamdan düşeceği için sevinmem lazım, oysa ağzımın içi hasedin asitli tadıyla doluyor.

Onda her şey var.

Anne baba. Para. Nam. Yetenek. Ama hepsinden önemlisi... annemin bütün ilgisi.

Onda her şey var, bendeyse hiçbir şey yok ve içimdeki Hulk büyüyor. Bedeni o kadar geniş ki diyaframımı sıkıştırıyor.

Tek bir mektupta yepyeni bir hayat. *Via'nın* bir kâğıt parçasına bağlı hayatı. Benim elimdeki kâğıt parçasına.

"Canım? Hayatım?" Barista ne canı ne de hayatı olduğumu ima eden bir ses tonuyla beni dalgınlığımdan sıyırıyor. "Ne istersin?"

Via'nın gebermesini.

Siparişimi verdikten sonra köşeye çekilip mektubu üçüncü kez okuyorum. Sanki okumaya devam edersem sözcükler mucizevi bir şekilde değişecekmiş gibi.

Beş dakika sonra iki içeceği de alıp dışarı çıkıyorum. Limonatamı atmak için en yakın çöp kutusuna koşuyorum, böylece mektubu ıslatmadan tutabilirim. Annem muhtemelen mektubu Via'yla beraber açmak istiyordu, yani o küçük anlarını ellerinden almış oldum.

Aranıza girdiğim için kusura bakmayın.

Ben tam içeceği çöp kutusuna atacakken arkamdan, "İçeceği yavaşça yere bırakırsan kimseye zarar gelmez," diyor akışkan bal gibi bir ses. Erkek sesi ama genç bir erkek. Onu doğru duyduğumdan emin olamayarak arkamı dönüyorum. Başı eğik, eskimekten paçavraya dönmüş Raiders şapkası yüzünden suratını tam göremiyorum. Uzun boylu, cılız –hatta bir deri bir kemik– ama Bengal kaplanı gibi süzülerek bana doğru geliyor. Sanki havada yürümenin bir yolunu bulmuş da kaslarını oynatmakla uğraşamazmış gibi.

"O içeceği atacak mıyız?" Limonatayı işaret ediyor.

Mıyız derken? Oğlum, sen kimsin de "mıyız" oluyoruz.

İçeceği ona doğru uzatıyorum. İstiyorsa aptal limonatamı içebilir. Tanrım. Limonata için öfke patlamamı böldüğüne inanamıyorum.

"Bu dünyada hiçbir şey karşılıksız değildir, Kurukafa Gözlü."

Gözümün önünden kaybolmasını dileyerek gözlerimi kırpıştırıyorum. Bu şerefsiz az önce bana Kurukafa Gözlü mü dedi? Burada iskelete benzeyen biri varsa o ben değilim. Aklım stüdyodaki Via'da. Neden onun mektubu anneme geldi? Neden doğruca kendi evine göndermediler? Yoksa annem onu evlat edinmeye mi karar verdi?

Aklım kız kardeşim Bailey'ye gidiyor. Daha dokuz yaşında olmasına rağmen ona şimdiden umut vadeden yetenekli bir dansçı gözüyle bakıyorlar. Via'nın Londra'ya taşınması annemi Bailey'yi de Kraliyet Bale Akademisi'ne göndermeye teşvik edebilir. Profesyonel bir balerin olmak yerine Panera bageli olma olasılığım netlik kazanmadan önce annem benim de sınava başvurmamı söylerdi. Boktan gerçekliğimin parçalarını birleştirmeye başlıyorum.

Ya ben kendi vasatlığımda boğulurken onların başarılarını izlemek üzere Londra'ya göç etmek zorunda kalırsam?

Bailey'yle Via kanka olurlar.

Sürekli yağmur yağan, gri bir şehirde yaşamak zorunda kalırım.

Vaughn, Knight ve hatta Luna'dan ayrı düşerim. Yani tüm çocukluk arkadaşlarımdan.

Via annemin kalbindeki yerimi resmî olarak ele geçirir.

Hayır, buna müsaade edemem.

Rüyasında görür.

Ben cevap vermeyince çocuk bana doğru bir adım atıyor. Ama ondan korkmuyorum... yoksa korkmalı mıyım? Üzerinde kirli bir kot pantolon –gerçekten kirli ve çamurlu, öyle kirliymiş gibi görünen kotlardan değil– ve ona iki beden büyük gelen, kalbinin olduğu yerde yumruk büyüklüğünde delik olan eski bir mavi tişört var. Birisi o deliğin etrafına siyah keçeli kalemle, *Bu bir işaret mi? Öpüldün, Adriana*, yazmış. Acaba bu Adriana benden daha mı güzeldir?

"Neden bana Kurukafa Gözlü dedin?" Elimdeki mektubu sıkıyorum.

"Çünkü." Kafası o kadar öne eğik ki bir tek dudaklarını görebiliyorum, dudakları da bir gülün yaprakları kadar yumuşak ve pembe görünüyor. Neredeyse kadınsı. Sesi o kadar yumuşak

ki midemi sızlatıyor. Neden bilmiyorum. Normalde yaşıtım olan erkeklerden nefret ederim. Günlerce güneşte kalmış pizza gibi kokuyorlar. "Gözlerinde kurukafalar var, hıdalacığım. Senin neye ihtiyacın var, biliyor musun?"

Annemin bana benden bir bok olmayacağını söylemeyi bırakmasına?

Via'nın yok olmasına?

Sen seç.

Boştaki elimi annemin cüzdanına atıp bir onluk çıkarıyorum. Midesine bir şeyler girse hiç fena olmayacak gibi görünüyor. Umarım annem aşağıya inip beni soru yağmuruna tutmaya başlamadan önce parayı alır. Yabancılarla konuşmam yasak, hele ki yemeğini çöpten arıyor gibi görünen yabancılarla.

"Deniz camı." Parayı da içeceği de görmezden gelerek elini bana doğru uzatıyor.

"Etsy'de satılanlardan mı?" diyorum oflayarak.

Harika. Sen de ucubeymişsin.

"Ha? Yok be, oradakiler hep boktan şeyler. Bu, turuncu deniz camı. Gerçek olandan. Geçen hafta sahilde buldum ve Google'da arattım. Dünyadaki en nadir şeymiş, biliyor musun?"

"Madem öyle, bu kadar kıymetli bir şeyi neden hiç tanımadığın birine veriyorsun?" Gözlerimi deviriyorum.

"Neden vermeyeyim?"

"Pardon da sende dikkat eksikliği filan mı var? Daha demin bu dünyada hiçbir şeyin karşılıksız olmadığını söylemiyor muydun?"

"Karşılıksız olduğunu kim söyledi? Bugün bir yıllık reglini tek seferde filan mı oldun?"

"Benim reglimden sana ne ya!"

"Tamam. Reglini bir kenara bırakalım. Ama şu anda gerçek bir dosta ihtiyacın var ve ben de o pozisyona resmî

olarak başvurmuyorum. Hem kıyafetim de uygun, bak." Yırtıktaki mahcup bir gülümsemeyle berduşvari giysilerini işaret ediyor.

Bu sözlerini duvar duvmaz göğsümde eritilmiş mum dökülmüşçesine bir yanma hissediyorum. Meğer öfke ne yakıcı şeymiş. Çocuğun boğazına yumruk geçiresim var. Bana acıyor demek? *Acıyor*. Tişörtünde delik olan çocuk bana acıyor.

"Arkadaşım olmak istiyorsun demek?" *Kahkaha atıyorum.* "Ezik misin sen ya? Böyle şeyler söyleyen mi kaldı?"

"Ben varım. Ben söylüyorum. Ayrıca ezik olmadığımı hiçbir zaman iddia etmedim." Yırtık tişörtünü çekiştirirken başını hafifçe kaldırmasıyla saklı yüzü biraz daha ortaya çıkıyor. Annemin Romalılara özgü diye tanımlayabileceği bir burun, benim yaşımda biri için fazla köşeli bir çene. Yüz hatları nasıl da keskin, ileride yakışıklı olabilir ama şu anda anime karakterlerine benziyor. Aynı Mighty Max.

"*Onu* bunu bırak da limonatayla parayı istiyor musun, istemiyor musun? Annem her an gelebilir."

"Gelsin, ne olacak ki?"

"Bizi beraber görmemeli."

"Kılığım yüzünden mi?"

Yok canım.

"Hayır, erkek olduğun için." Ona kabalık etmek istemiyorum, normalde kaba biri olsam da. Özellikle de erkeklere karşı. Özellikle de güzel yüzlü, bal sesli erkeklere karşı.

Erkekler ıstırabın kokusunu bir kıta öteden alabilirler. Daha on dördündekiler bile. Sıradan, masum bir yaz akşamında bile. Biz kızların göbek deliklerinin arkasında görünmez bir ip vardır, o ipleri yalnızca belirli erkekler çekebilir.

Bu çocuk... müsaade etsem o ipi koparır.

"Deniz camını al. Bana borcun olsun." Açık avucunu işaret ediyor. Çirkin küçük taşa bakıyorum. Elimdeki mektup parmaklarımın arasında buruşurken kâğıt hışırdıyor.

Çocuk başını kaldırınca göz göze geliyoruz. Beni ilgiyle inceliyor, sanki insan değil de tabloyum. Kalbim küt küt çarpmaya başlarken aklıma çok aptalca bir fikir geliyor. Kalbin *sahiden* de kafeste olduğunu hiç fark ettiniz mi? Akıl alır gibi değil. Sanki bedenimiz ne kadar hassas olduğunu biliyormuş da onu korumaya almış gibi. Gözlerimin önünde beyaz noktalar uçuşmaya başlıyor, çocuk o beyaz noktaların arkasında bir yerde akıntıya karşı yüzüyor.

"O mektupta ne yazıyor?" diye soruyor.

"En büyük kâbusum."

"Ver bakayım," diye emredince mektubu ona veriyorum. Ama bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Büyük ihtimalle ondan, yani mektuptan kurtulmak istediğim için. Çünkü Via'nın da benim kadar acı çekmesini istiyorum. Çünkü annemin üzülmesini istiyorum. *Ben neden böyleyim, Marx?* Korkunç bir insanım.

Çocuk bakışlarını benden ayırmadan mektubu yırtıyor, yırttığı parçalar konfeti gibi aramızdaki çöp kutusuna dökülüyor. Koyu yeşil gözleri yoğun sis çökmüş orman misali dipsiz. O ormana girip derinliklerine varana kadar koşmak istiyorum. Derken aklıma bir şey geliyor.

"Buralı değilsin," diyorum. Fazla masum. Fazla iyi. Fazla gerçek.

Yavaşça başını sallıyor. "Mississippiliyim. Daha doğrusu baba tarafım oralı. Neyse, bana borcun olsun," diye tekrarlıyor, neredeyse yalvarır gibi.

Neden ona borçlu olmamı istiyor?

Karşılığında benden bir şey istemek için.

Ama geri adım atmıyorum. Bunun yerine ona limonatamı uzatıyorum. Alıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bardağın kapağını açıyor ve limonatayı yırttığı mektubun üstüne döküyor. Bedeni benimkine değiyor. Karın karınayız. Bacak bacağa. Kalp kalbe.

"Gözlerini kapat."

Sesi hırçın, boğuk, farklı. Bu sefer teslim oluyorum.

Birazdan ne olacağını bile bile karşı koymuyorum.

İlk öpücüğümü alacağım.

Hep ilk öpücüğümü bir futbolcudan, pop yıldızından ya da Avrupa'dan gelen bir değişim öğrencisinden alacağımı sanırdım. Korunaklı, Instagram filtreli küçük dünyamın sınırlarının dışından birinden. Tişörtü delik bir çocuktan değil. Ama buna ihtiyacım var. Arzulandığımı, istendiğimi, güzel olduğumu hissetmeye ihtiyacım var.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde birden gıdıklanarak gülüyorum. Sıcak nefesi dudaklarıma çarparken beyzbol şapkası alnıma değiyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerine kapayarak beni tereddütle öpüyor. Ellerim omuzlarında, bir an nefes almayı unutuyorum ama sonra içimden bir ses dilimi uzatıp tadına bakmam için bana yalvarıyor. Birbirimizin ağzındaki havayı soluyoruz. Yanlış öpüşüyoruz. Dudaklarım onun için aralanıyor. Onunkiler de aralık. Kalbim delicesine çarpıyor, bana, "Şimdi değil. Onu da alacağım ama şimdi değil," dediği sırada damarlarımda akan kanın sesini duyabiliyorum.

İstemsizce inliyorum.

"Deniz camını kabul etseydim benden ne isteyecektin?"

Bedenini bana sürterek geri çekilirken, "Bütün ilklerini bana saklamanı," diye fısıldıyor kulağımla dudaklarımın arasında bir yere.

Gözlerimi açıp da bu anı sonlandırmak istemiyorum. Ama o ikimizin yerine de karar veriyor. Bir adım geri çekilmesiyle bedeninin sıcaklığını kaybediyorum.

Hâlâ ağzımı açıp adını soracak cesaretim yok.

On, on beş, yirmi saniye geçiyor.

Bedenim sallanmaya başlayınca gözlerim kendiliğinden açılıveriyor.

Gitmiş.

Kafam allak bullak, çöp kutusuna yaslanarak annemin çantasının kayışıyla oynuyorum. Beş saniye sonra annem birdenbire yanımda belirerek koluma giriyor ve beni Range Rover'a doğru götürüyor. Ayaklarım asfalta değmiyor sanki. Başımı çevirip arkama bakıyorum.

Mavi tişört? Beyzbol şapkası? Pembe dudaklar? Hepsi hayal miydi?

"Nihayet buldum seni. Kahve için teşekkürler. Ne oldu, bugün kendine limonata almadın mı?"

Ben hâlâ şaşkınlıktan konuşamazken annemin arabasına biniyor ve emniyet kemerlerimizi takıyoruz. Annem orta konsolun üzerinde duran Prada çantasını karıştırıyor.

"Aaa. Bugün posta kutusundan üç değil, dört mektup almıştım."

Şimdi kafama dank ediyor; *annemin haberi yok.* Via okula kabul edildi ama annem mektubun bugün geldiğini bilmiyor. Çocuk da mektup beni üzdü diye yırttı...

Kısmet. Kiss-met[1]*. Kader.*

İki yıl önce babam evdeki üç kızın da, "Aman Tanrım," diye inlemesinden bıkınca *Tanrı* kelimesini ateist mi ne olan

---

1 Yazar burada İngilizcede "kısmet" anlamına gelen "kismet" kelimesini "kiss" (öpmek) ve "met" (tanışmak)" olarak ikiye ayırarak kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

Karl Marx'tan ilhamla *Marx* olarak değiştirmişti. Tanrı'nın ya da Marx'ın –*birinin*– o oğlanı bana yardıma gönderdiğini düşünüyorum. Tabii çocuk gerçekse. Yaptığım şeyi kabullenemeyince onu kafamdan uydurmuş olabilirim.

Kalbim küt küt çarparken el aynamı açıp dudaklarıma parlatıcı sürüyorum.

"Aklın hep başka yerde, anne. Ama zarf düşürseydin fark ederdin."

Annem önce dudağını büzüyor, sonra başıyla onaylıyor. O motoru çalıştırana kadar aradan geçen bir dakikada iki şeyi fark ediyorum:

Birincisi: O mektubu dört gözle bekliyormuş.

İkincisi: Mektup gelmediğini anlayınca yıkıldı.

"Unutmadan, aşk böceğim, sana istediğin günlüğü aldım." Annem Prada çantasından siyah deri kılıflı kalın bir not defteri çıkarıp bana veriyor. Çantadaki defteri fark etmiştim ama artık hiçbir şeyi üstüme alınmaz oldum. Annemin aklı hep başka yerde, Via'ya çeşit çeşit hediyeler almakla meşguldü.

Sessizlik içinde yol alırken birden aklıma bir fikir geliyor.

Bütün günahlarımı bu deftere yazacağım.

Bütün trajedilerimi bu deftere gömeceğim.

Aynamı kapayıp ellerimi beyaz kapüşonlu kazağımın ceplerine soktuğumda orada küçük ve sert bir şey buluyorum. Çıkarıp baktığımda gözlerime inanamıyorum.

Turuncu deniz camı.

Kabul etmememe rağmen deniz camını bana vermiş.

Bütün ilklerini bana sakla.

Gözlerimi yummamla yanağımdan aşağıya kocaman bir gözyaşı damlası süzülüyor.

Gerçekmiş.

Prens

Soru: Kim en kıymetli eşyasını tanımadığı bir kıza verir?

Cevap: Tabii ki benim gibi bir salak. Bana üzerinde "Bu salak yüzünden" yazan bir tişört bastırın, yazının altında da doğruca pipimi gösteren bir ok olsun.

O lanet taşı satıp Via'nın cep telefonu faturasını ödeyebilirdim. Ama tren kaçtı bir kere. Dumanını tüttüre tüttüre uzaklaşıyor.

En kötüsü de işe yaramayacağını biliyordum. On dört yaşındayım ama şimdiye kadar sadece iki kızla öpüştüm. İkisi de koca dilli ve bol tükürüklüydü. Oysa bu kız küçük dilli birine benziyordu, o yüzden fırsatı kaçırmak istemedim.

Ama dudaklarım dudaklarına değdiği anda yapamadım. Kız biraz deli gibiydi. Üzgün. İlgi meraklısı? Ne bileyim işte. Belki benim götüm yememiştir. Belki onu haftada üç gün uzaktan izlemek beni şaşkına çevirmiştir.

Baksanıza, insan kendi beynini nasıl kapatır? Benimkinin susması gerek de. Hemen.

Evimin verandasında, arkadaşım Kannon içtiği otu bana uzatıyor. Annenizin uyuşturucu satıcısı sevgilisiyle yaşamasının tek iyi yanı bu. Bedava ot. Hem son zamanlarda pek yiyeceğimiz olmadığından masada ne varsa onunla yetineceğiz mecbur.

Başlarında kırmızı bandana olan bir grup mafya özentisi ellerinde pitbull köpekleri ve bir de İspanyolca rap müzik çalan taşınabilir kasetçalarlarıyla bizim evin önünden geçiyorlar. Köpekler zincirlerini çekiştirerek havlıyor. Kannon da köpeklere havlıyor. Kafası o kadar güzel ki güzellik yarışmasına girse kazanır. Ottan bir fırt çekip Camilo'ya uzatıyorum.

"Sana elli dolar borç vereyim de okulu ara." Camilo öksürüyor. İriyarı, yanık tenli ve daha şimdiden yüzünde bir

havli kıl var. Onu tanımayanlar Meksikalı bir baba olduğumu filan sanır.

"Kimseyi aramayacağız!" diye bağırıyor ikiz kardeşim yanımızdaki çimenlikten. Yüzüstü uzanmış, suratını sarı çimlerin arasına gömerek ağlıyor. Sanırım güneşin onu eriterek toprağa karıştırmasını umuyor.

"Sağır filan mısınız? Kabul edilmedim işte!"

"Parayı alacağız." Onu duymazdan geliyorum. Bale okulunu aramamız lazım. Via burada kalamaz. Burası onun için güvenli bir yer değil.

"Penn, seni seviyorum ama canımı çok sıkıyorsun." Hıçkırıklarının arasında yerden bir avuç çim koparıp başını kaldırmadan bize fırlatıyor. Daha sonra bana teşekkür edecek, haberi yok. O ünlü ve zengin –balerinler zengin oluyor mu?– olduğunda ben hâlâ burada ahmak arkadaşlarımla ot içiyor ve limon saçlı Todos Santos kızlarına salya akıtıyor olacağım. Belki o zaman köşe başlarında uyuşturucu satmak zorunda kalmam. İyi olduğum şeyler var. Sporda ve kavgada çok iyiyimdir. Koç kas yapmak için daha fazla protein, yağ kütlemin artması için de daha fazla karbonhidrat tüketmem gerektiğini söylüyor ama o iş yaş çünkü paramın çoğu Via'nın bale derslerine gidip gelirken bindiği otobüsün biletlerine gidiyor.

Ben de onunla gidip geliyorum çünkü otobüse yalnız başına binince aklım onda kalıyor. Özellikle de kışın hava erken kararkığında.

"Hani kardeşin çok iyiydi? Neden kabul edilmedi o zaman?" Kannon esneyerek elini uzun rasta örgülerinin arasında gezdiriyor. Yanlarını kazıttığı kafasının tepesinde siyah erkek topuzu var. Koluna öyle bir yumruk atıyorum ki pazusunu tutarak sallanan sandalyede arkasına yığılıp çığlık atıyormuş gibi yapıyor, herifin işi gücü gır gır.

"Bence bize gösteri yapmalı. Hadi bakalım, Via. Göster maharetini." Camilo telefonundan Kelis'in "Milkshake" şarkısını açtıktan sonra elindeki sakız paketini topak yapıp Via'nın kafasına atıyor.

Via'nın hıçkırıkları kesiliyor ve yerini katatonik bir sessizlik alıyor. Arkamı dönüp çenemi sıvazladıktan sonra yeniden Camilo'ya dönüp ağzına yumruğu geçiriyorum. Çenesinin yerinden çıktığını ve Camilo'nun da homurdandığını duyuyorum.

Via çimlerin üzerinden kalktığı gibi eve koşup kapıyı ardından çarpıyor. Rhett içeride yorgunluktan ve açlıktan yakınıp dururken oturma odasında ne yapacak bilmiyorum. Nasılsa birazdan atışırlar, kuyruğunu kıstırarak buraya geri döner. Annem araya giremeyecek kadar uçmuş durumda ama zaten girdiğinde de hep erkek arkadaşının tarafını tutuyor. Hatta Rhett, Via'nın, öğretmeninin ona aldığı bale kıyafetlerini ayakkabılarını silmek için kullandığında bile. Ki Rhett Via'yı sinir etmek için bunu sık sık yapıyor. Via yırtık taytları ve başkalarının eskittiği tişörtleriyle derse gittiği zamanlar otobüste yol boyunca ağlıyor. Öyle günlerde ben de Rhett'in iç çamaşırlarıyla Liberty Parkı'ndaki umumi tuvaletlerin klozetlerini siliyorum.

Ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsiniz.

"Sen elliliği ver bana." Avucumu açarak Cam'e dönüyorum, o da ikiletmeden parayı avucuma koyuyor. Via'yla kendime kafam kadar büyük hamburger alacağım, kalanıyla da Bayan Followhill'i arayabilsin diye cep telefonu faturasını ödeyeceğim.

Camilo'yla Kannon peşimde, bizim caddenin aşağısındaki In-N-Out'a koşuyorum. Cadde boydan boya çatlak asfaltla ve genç yaşta ölen çocukların başlarının üzerine hareler çizilerek yapılmış duvar resimleriyle kaplı. Palmiye ağaçlarımız âdeta

yoksulluğun yükünden bel vermiş, çürük dişler misali kısa ve sarı binaların üzerine eğiliyor.

Ama yirmi dakika sonra, elimde içi yağlı hamburgerlerle dolu bir kese kâğıdı tutmanın verdiği mutluluk bana diğer her şeyi unutturuyor. Via da hamburgerleri gördüğünde tüm üzüntüsünü unutacak. Gelgelelim, evin kapısını açmamla gördüğüm şey kese kâğıdının elimden düşmesine sebep oluyor.

Annemin sevgilisi kanepede kardeşimin üstüne çıkmış, lömbür lömbür göbeği Via'nın göğsüne sarkıyor. Via'nın yüzüne peş peşe yumruklar savururken terli, kıllı göğsü parlıyor, attığı her yumrukta kolu kasılıyor. Yırtık kotunun düğmesi ilikli değil, *fermuarı* sonuna kadar açık. Via'ysa hırıltıyla öksürüyor, nefes almaya çalışıyor. Hiç düşünmeden yanlarına koşup Rhett'i itiyorum. Via'nın yüzü kanlar içinde, boğuk, belli belirsiz bir sesle Rhett'e adi şerefsizin teki olduğunu söylüyor, Rhett de ona hırsız orospu diye bağırıyor. Rhett'i gömleğinin yakasından tutup Via'nın üstünden çekiyorum. Rhett o hızla savrularak yere düşüyor. Yüzüne öyle bir yumruk indiriyorum ki çenesinin kırılma sesi odada yankılanıyor. Rhett'in kafası geriye savrularak döşemeye çarpıyor. Dönüp Via'ya bakıyorum, kendi kanına basıp kayarak kapıya doğru koşuyor. Onu bileğinden tutuyorum ama elimden kurtuluyor. O sırada yere pat diye bir şey düşüyor. Elime alıp baktığımda diş olduğunu görüyorum. Tanrım. Kızın dişini kırmış.

"Özür dilerim," diyor Via, ağzı kan dolu olduğundan sesi boğuk çıkıyor. "Özür dilerim. Yapamam, Penn."

"Via!" diyorum.

"Lütfen," diye bağırıyor. "Bırak gideyim."

Peşinden koşmaya çalışırken kanına basıp kayıyorum. Şimdi ellerim onun kanına bulanmış hâlde. Ayağa kalkıp

hâlâ açık olan kapıya yöneliyorum. Ama bir el beni tutup kanepeye fırlatıyor.

"Dur bakalım, piç kurusu. Şimdi sıra sende."

Via'nın neden kaçtığını bildiğimden Rhett'e karşı koymaktan vazgeçerek gözlerimi yumuyorum.

Coğrafya kaderdir.

***

Via evden kaçalı üç gün oluyor.

Kusmadan mideme bir şeyler sokmayı becereli iki buçuk gün (Pabst[2] sayılır, değil mi?).

Rhett cep telefonunu çaldığı ve Londra'yı aramaya kalkıştığı için Via'yı bir temiz dövdüğünden eve dönmemesine şaşmamalı. Rhett bulaşılacak adam değil. Via bir de kız olduğundan ona karşı genellikle daha dikkatlidir. Bir an boşluğuna gelmesi ona fazla pahalıya mal oldu.

Kendimi cuma akşamüzeri bale stüdyosunun önünde onu görmeyi umarak aylak aylak dolaşırken buluyorum. Belki öğretmeninin evinde kalıyordur. Bayağı yakın görünüyorlar ama bindiğimiz otobüs Todos Santos sınırlarına girer girmez Via maskesini takındığından bundan emin olmak zor. Hâlâ benimle irtibata geçmemiş olması beni çok endişelendiriyor. Ama kendime sebeplerinin olduğunu söylüyorum.

Saat altıda pembe giysili kızlar binadan akın akın çıkmaya başlıyor. Ellerim ceplerimde, parlak siyah Range Rover'ın yanında dikilerek öğretmeni bekliyorum. Kapıdan en son o çıkıyor ve bir grup kızla gülüşerek onlara el sallıyor. Yanında bir kız daha var. Tam olarak söylemek gerekirse öptüğüm kız.

---

2 Bir Amerikan birası markası. (ç.n.)

Tamı tamına söylemek gerekirse bir yıldır kafayı taktığım kız. Müzelerde sergilenen şeyler kadar güzel. Hüzünlü, mesafeli, bak-ama-dokunma tarzında bir güzellik. Onlara doğru yürüyorum ve ortada buluşuyoruz. Kızın gözleri fal taşı gibi açılırken bizi izleyen kimse var mı diye etrafına bakınıyor. Buraya onun için geldiğimi sanıyor.

"Merhaba." Saçını kulağının arkasına atarken bir yandan da yemin-ederim-bu-çocuğu-tanımıyorum diye yalvaran gözlerle Bayan Followhill'e bakıyor.

"Selam." Midemdeki kelebekleri öldürüyorum çünkü şu an hiç ama hiç sırası değil, sonra öğretmene dönüyorum. "Hanımefendi, kardeşim Via sizden ders alıyor. Onu üç gündür görmedim."

Öğretmenin yüzü sanki arabanızın kaportasına sıçacağım demişim gibi asılıyor. Sarışına devasa Range Rover'a binmesini söyledikten sonra beni kolumdan tutup ilerideki sokak arasına çekiyor. İki bina arasına sıkışmış bu daracık sokakta beni yüksek bir basamağa oturtup (n'oluyor lan?) konuşmaya başlıyor.

"Onu kaç kere aradım, mesaj bıraktım," diye yüzüme doğru hararetle fısıldıyor. "Kraliyet Akademisi'ne kabul edildiğini söyleyecektim. Mektup gelmeyince arayıp sordum. Kayıt süreci başladı. Daha önce de dediğim gibi, öğrenim ücreti konusunda endişelenmenize gerek yok. Harcı ben yatıracağım."

Tepem atıyor. Geleceği bu kadar parlakken şu anda cesedi bir yerlerde yatıyor olabilir. Lanet olsun, Via. On dört yaşındaki bütün güzel, hoppa kızların hepsine lanet olsun.

"Eh, onu *bulamadığımızdan* asla faydalanamayacağı hediyeniz için çok teşekkürler, hanımefendi," diyerek kadınla saygılı bir biçimde dalga geçiyorum. Gerçi *biz* diye bahsettiğime bakmayın, Via'yı arayan tek kişi benim. Annem kafayı

dağıtmış durumda –yıllar önce daldığı uyuşturucu âleminden çıkmaya hiç çalışmadı– Rhett derseniz bir boğaz eksildi diye mutludur muhtemelen. Sabah okuldan eğitim hizmetleri memuru arayınca ona Via'nın teyzemize gittiğini söyledim, adam eve geldiğinde annem bunu doğruladı. Darmadağınık saçları, oksijen maskesinden hava alır gibi içtiği sigarasıyla annem bu bilginin doğru olup olmadığını bana bir kere bile sormadı. Polisi ararsam ikimizi de koruyucu aileye verirler. Belki beraber ama muhtemelen ayrı ayrı. Bunun olmasına izin veremem. Via'dan ayrılamam.

Bayan Followhill yüzünde midesini bozduğunu fark etmiş gibi bir ifadeyle bana bakıyor. Muhtemelen onunla böyle konuşmaya nasıl cüret ettiğimi merak ediyordur. Normalde daha kullanıcı dostuyumdur. Ama normalde kayıp kardeş derdiyle uğraşmıyorum. Duvarlardan annemin kusmuğunu temizliyor, Rhett klozette uyuyakaldığında üstüne banyonun kapısını örtüyorum. Anlayacağınız, ben yetişkinlere onun kızı gibi saygıyla bakmıyorum.

"Vay canına." Bayan Followhill'in söylediği tek şey bu oluyor.

"Anlayışınız için teşekkürler. Hayatta başarılar dilerim." Ayağa kalkıp caddeye yöneliyorum. Beni kolumdan tutup geri çekiyor. Dönüp ona bakıyorum.

"Kızımla..." Dudaklarını yaladıktan sonra başını önüne eğiyor, *suçlu* gibi bir hâli var. Kızı Rover'a yaslanmış, başparmağının tırnağını yiyerek bizi izliyor. "Kızımla Via hiç anlaşamıyorlar. Onları kaynaştırmaya çalıştım ama ben onları bir araya getirmeye çalıştıkça birbirlerinden daha çok nefret ettiler. Geçen hafta bir mektubumun kaybolduğunu *düşünüyorum*. Son derece... önemli olabilecek bir mektup. Bunu sana neden anlattığımı da bilmiyorum." Oflayarak başını sallıyor.

"Sanırım ben... ne bileyim işte. Böyle bir şeyi aklımdan geçirmek bile canımı çok sıkıyor."

Ama haksız olmayabilir.

Birden beynimde şimşekler çakıyor ve o anı hatırlıyorum.

Kâğıdın kızın minicik avucunda hışırdayışını.

Kâğıdı ondan alışımı.

Yırtışımı.

Yüzündeki mutluluğu seyrederek kâğıt parçalarını çöp kutusuna atışımı.

Mavi gözleri bunu yapmamı istercesine parıldarken limonatayı parçaların üstüne döküşümü.

Kardeşimin hayallerini bir çırpıda ateşe verişimi.

Böylece bu kâbusu başlatmış oldum.

Çenem kasılıyor ve bir adım geri çekiliyorum. Kıza son bir bakış atarak onu hafızama kaydediyorum.

Kaydedildiği yer: Kara liste.

Dosyanın yeniden açılacağı tarih: Onun hayatını mahvedecek yaşa geldiğimde.

"Yani Via sizin yanınızda değil, öyle mi?" Sesim gittikçe sertleşiyor. Çaresiz hâldeyim. Elimde Via'nın nerede olabileceğine dair hiçbir ipucu yok. Onu bulmak için dünyanın altını üstüne getirmek istiyorum ama dünya benim değil ki bunu yapabileyim. Dünya aynı hızda dönmeye devam ediyor çünkü Via ve benim gibi çocuklar daima ortadan kaybolurken kimsenin ruhu bile duymuyor.

Bayan Followhill başını hayır anlamında sallıyor. Bir an duraksayarak kolumu tutuyor. "Bak ne diyeceğim, benimle gelsene? Daria'yı eve bıraktıktan sonra beraber Via'yı ararız."

Daria.

Arkamı dönüp otobüs durağına doğru yürümeye başlıyorum, yürürken de kendimi aptal, nefret dolu ve canlı hissedi-

yorum. Hatta daha önce hiç bu kadar canlı hissetmediğimi fark ediyorum. Çünkü Daria'yı öldürmek istiyorum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren bana her şeyi unutturdu, ben onu hayran hayran izlemekle meşgulken etrafımızdaki her şey yandı.

Gerçek bir dosta ihtiyacın var, dedim ona. Aptalca, çocukça bir sadakatle. Durağa yanaşan otobüse doğru giderken o sadakati yere fırlatıp üzerine bastığımı hayal ediyorum.

Daria haklıydı. Eziklik ettim. Aptallık ettim. Saçları, dudakları, tatlı melankolisi aklımı başımdan aldı.

Durağa vardığım sırada Bayan Followhill'in arkamdan bağırdığını duyuyorum. Adımı biliyor. Beni tanıyor. Bizi tanıyor. Bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum. Kızın fakir olduğumu bilmesini neden hâlâ önemsiyorum bilmiyorum.

Nereye gittiğine bakmadan otobüse biniyorum.

O kızdan olabildiğince uzağa gitmek istesem de kendimden uzaklaşamıyorum.

Göğsümdeki yangın büyüyor, kalbimdeki delik gittikçe genişliyor ve kafamın içinde babaannemin sesini duyuyorum.

Kurukafa Gözlü.

Son sınıfa başlamadan önceki gece
Seni tribünde gördüm
Çok güzel görünüyordun
Kalbin bir çocuk için çarpıyordu
O kalbi paramparça etmek isteyen bir çocuk için

Daira
Neredeyse On Sekiz Yaşında.

Yılan çukuru bugün hınca hınç dolu.

Vaughn ne zaman dövüşse öyle olur ki Vaughn *hep* dövüşür. Kalp kırdığı kadar burun kırmışlığı da vardır. Merak ettiyseniz eğer, kalp kırmak onun en sevdiği ikinci sanattır. Vaughn, All Saints Lisesi'ne başladığından beri en az altı kız onunla koridorlarda karşılaşmanın ıstırabından kurtulabilmek için okul değiştirdi. Vaughn'ın burada üç yılı daha var, dolayısıyla şehirdeki bütün anne babalar korku içinde kızlarını eve kapatıyorlar.

All Saints Lisesi'nin ve San Diego'daki düşman okulumuz Las Juntas'ın bütün popüler çocukları bir ergenlik ayini olarak yılan çukurunda dövüşürler. Ben normalde bu dövüşleri izlemem ama Blythe, Alisha ve Esme okul açılmadan önceki gece beni buraya zorla getirdiler. Kendileri tam bir fanatik Vaughn taraftarı. Pislik herif bütün yazı İtalya'da bir stüdyoda heykel yaparak geçirdikten sonra iki gün önce döndü, o yüzden kızlar şimdi onun o yakışıklı, bezgin suratıyla hasret gidermek istiyorlar.

Doğrusunu isterseniz Vaughn asla âşık olunmaması, arzulanmaması hatta hoşlanılmaması gereken biri. Ama bizim kızlar bunu zor yoldan öğrenecekler. Ah-canım-benim-o-buna-değmez nutukları çekerken onların kıvranışlarını zevkle izleyeceğim.

Ha bu arada, Vaughn buna *kesinlikle* değer.

"Onun kadar vahşi biri nasıl öylesine zarif bir sanatla uğraşabilir? Var ya, acayip gideri var." Blythe, yırtık pırtık siyah giysileri kaslı vücuduna yapışmış hâlde sahada volta atan Vaughn'ı, *Küçük Deniz Kızı Ariel* kızılı saçlarını ısırarak izliyor.

Efsaneye göre, San Diego'nun eteklerindeki metruk bir futbol sahası olan yılan çukuru, saha bir yılan istilası sonucu terk edildiğinden dolayı bu ismi almış. Erkekler boyası pul pul kabarmış mavi tribünlerde yayılarak bira içiyorlar. Biz kızlarsa bacak bacak üstüne atarak oturmuş şişeden pahalı şarap yudumlayıp elektronik sigara içiyoruz. Las Juntas'tan gelenler karşı tribünde oturuyorlar. Onların İsviçre markalı giysileri, Alman arabaları yok. Aralarında yarısı boşalmış tekila şişeleri ve sarma sigara dolandırıyorlar.

"İğrençsin, Blythe, o daha ikinci sınıfta." Yarı Afro-Amerikalı yarı Hollandalı ve her şeyiyle göz kamaştırıcı olan Alisha arkamda öğürtü sesleri çıkarıyor.

"Hadi oradan, çocuk gel dese yeniden kullanılır kondomu olarak tam zamanlı işe başlarsın. Buraya terli önemsiz erkeklerin dayak yiyişini izlemeye gelmedin ya."

"Sahi, bu akşam kiminle dövüşecek?" Meyveli sakızımı patlatarak koyu yeşil kadife mini elbisemi düzeltiyorum. Parlak sarı saçlarımı siyah ipek kurdeleyle yarım atkuyruğu şeklinde topladım. Pinterest'teki kızlar gibi görünüyorum. Kuyruklu eyelinerim kusursuz, rujumsa kırmızı ve mat, bir kara filmden fırlamış gibiyim.

Benim adım Daria Followhill.

Amigo takımının kaptanı.

Zengin cadaloz.

Bayan Popüler.

Beni çok mu beğendin? Vah vah. Benim oğlanlarla işim olmaz. Öte yandan erkekler...

"Bilmem, ama onun için üzülmüyorum dersem yalan olur. Bugünkü dövüşlerin hepsi çok sertti, dahası Vaughn çukurdaki en iyi dövüşçü, bu yüzden onu hep en sona saklıyorlar." Alisha manikürlü tırnaklarını inceliyor.

Üç sıra aşağıdan biri, "İşte Vaughn'ın çiğ çiğ yiyeceği et geliyor," diye bağırınca hepimiz ayağa kalkıp boynumuzu uzatarak *meşhur* Vaughn Spencer'ın karşısına çıkacak talihsizin kim olduğuna bakıyoruz. İki taraftan da tezahüratlar yükselir, yumruklar havada sallanırken parmak uçlarımda yükseliyorum. Hava ter, alkol ve önceki dövüşlerden kalma kurumuş kan kokuyor. Dilimde insan çaresizliğinin tadı var.

Çimsiz sahada dalyan gibi biri zikzaklar çizerek Vaughn'a doğru yürüyor. Elinde içki şişesine benzer bir şey var, kulak hizasındaki koyu sarı –yoksa açık kahverengi mi?– saçları alnına düşüyor. Yüzünü göremiyorum ama görmeme gerek yok zaten. Kırmızı tişörtünde tam kalbinin olduğu yerde bir

delik var, onu görünce elim doğruca boynumda asılı olan küçük deniz camına gidiyor.

Sakın bayılayım deme, kızım. Elbisen çok kısa.

Son dört yılda Penn Scully'den uzak durma konusunda resmen profesyonel oldum. Aynı ilçede bulunan aynı büyüklükteki okullarda onun futbol takımının yıldızı, benimse amigo takımının kaptanı olduğum düşünülürse bu bir mucize. Şimdiye kadar her yıl iki kere maç yaptık. Takımlarımız her zaman play-offlara kalır ve All Saints her seferinde kaybeden taraf olur.

Via'yla olanlardan sonra onun yüzüne bakamıyorum. Ne zaman Las Juntas'a karşı oynasak ya regl sancım varmış gibi yapıyorum ya da maç bitmeden arabama koşuyorum.

"Biri beni çimdiklesin." Blythe heyecanla el çırpıyor. Üzerinde, sivri tırnaklarıyla uyumlu pembe ve ten renkli crop bir gömlek var. "Las Juntas'ın top tutucusu Penn Scully, Güney Kaliforniya'daki en seksi şey. Ne zamandır onun da yüzüne oturmak istiyordum. Bu gece şanslı gecem."

"Duyduğuma göre uygun gördüğün her yere kıçını park ediyormuşsun. Seni uyarayım, Vaughn yemeğini hızlı yemeyi sevmez." Knight arkamda kahkaha atıyor. Ona doğru dönüp tek kaşımı kaldırıyorum. Penn'i görmek kalbimi hiç sıkıştırmamış, kafesinden kurtulmak istercesine çırpınmasına neden olmamış gibi davranmaya çalışıyorum.

Knight'ın kucağında tanımadığım bir kız var, kollarını onun geniş omuzlarına dolamış, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Knight bacaklarını yaymış oturuyor, üzerinde Gucci ceket, ayaklarında beyaz Air Jordanlar var. Kot pantolonu özel tasarım, saç tıraşının masrafıysa lüks bez çantamdan daha fazla.

Knigth müthiş yakışıklı biri, kendisi de bunun farkında, hatta elinden gelse bedenini billboardlarda sergiler. Kısık yeşil gözler, Kazanova bakışlarıyla aynı derinlikte gamzeler, dolgun

kırmızı dudaklar ve güçlü görünen, köşeli bir çene. Kestane rengi saçları Ortaçağ temalı pornolardan daha yumuşak, ayrıca her zerresinden zevk peşinde koştuğu belli oluyor.

Hepimiz aynı mahallede, aynı çıkmaz sokakta oturuyoruz, anne babalarımız da birbirlerinin en yakın dostları. Knight'la Vaughn çok yakınlar, hatta kardeş gibiler, aslına bakarsanız bu çok tuhaf çünkü aynı zamanda ateşle buz gibiler. Vaughn psikotik eğilimleri olan çılgın bir heykeltıraş, Knight'sa popüler sporcu teriminin sözlük anlamı.

Biri Edward Scissorhands; diğeri Zac Efron'ın ondan daha yakışıklı kayıp kardeşi.

"Eve kasıkbitleriyle döndüğünde sevgilin kızmayacak mı? Biliyorsun, evcil hayvan kategorisine girmiyorlar." Ona tatlı tatlı gözlerimi kırpıştırıyorum. Knight öyle olması için can atsa da Luna onun sevgilisi değil. Bu yüzden Luna Rexroth'u hiç sevmem. O, orijinal Via. İçimdeki Hulk'u var eden kız. Eskiden Vaughn'ın hep gülümsediği, Knight'ınsa pıtı pıtı peşinde dolandığı kız. Bir keresinde babam Luna'nın Sicilyalı rahibelere benzediğini söyleyerek gülmüştü. Bu rahibeler yılda bir kere perdeleri açık camlara çıkarak onları özleyen, onlarla hasret gidermek isteyen ailelerine görünürlermiş.

"Luna da öyle. O göründü mü her şey kayboluyor."

Aynen. O göründü mü ben yok oluyorum.

"Git sarkık bir çük bul ve onu yala, Dar." Esrarlı sigarasını dişlerinin arasına koyup elini siper ederek yakıyor ve yüzüme doğru gri bir duman kümesi üflüyor.

"Bu bir teklif mi? Hayır, eğer öyleyse cılız çükün için kullanabileceğin ilaçlar var." Çenemi kaldırıyorum.

"Bebeğim, benim çüküm sana fazla sert gelir. Sana lazım olan tek ilaç, ben içine girdikten sonra çekeceğin acıyı dindirecek olan Advil, onu da en az üç tane içmen gerekir."

"İçime girmek mi? Rüyanda görürsün, Knight Cole."

"İstemez canım. Benim rüyalarımda Luna bacaklarını belime doluyor, gerisi artı on sekiz. Kusura bakma, Tiffanie." Zippo'sunu tuttuğu eliyle kucağındaki kızın poposuna pat pat vuruyor.

"Stephanie."

"Keyfimizi kaçırma, güzelim. Elsa söyleyene kadar kucağımda olduğunu bile unutmuştum." Knight beni işaret ederek gülüyor.

"Sen ikinci sınıf öğrencisiyken Luna'nın birinci sınıfta olması ne yazık. Seninle asla çıkmayacak." Aslında sadece onu sinir etmeye çalışıyorum. Yani Luna onunla yine çıkmaz ama yaşından ötürü değil. O kız kendi dünyasında yaşıyor. Luna güneşse Knight dünya. Sürekli onun etrafında dönerek, yanacağını bile bile her seferinde ona bir santim daha yaklaşıyor.

Başını yana yatırarak öyle vahşi bir şekilde gülümsüyor ki dişleri normalden daha sivri görünüyor.

"Canım benim, son sınıftaki kankilerinin kaç tanesinin birinci sınıftayken çüküme suni teneffüs yaptığını bilsen kalp krizi geçirirsin."

Yüksek, tiz bir, "Oha!" atışmamızı bölüyor.

Kalabalık hep birlikte irkiliyor ve dönüp sahaya baktığımızda Penn'in çukurun ortasına doğru giderken düştüğünü görüyoruz. Marx'ım. Daha dövüşmeye başlamadan yere serildi bile. Körkütük sarhoş görünüyor. O daha nerede olduğunu anlamadan Vaughn onu gebertecek.

Yeniden Knight'a dönüyorum.

"Vaughn'a söyle dövüşü iptal etsin."

"Bak sen, nasıl da endişelenirmiş. N'oldu? Gus'la iddiaya mı girdin yoksa?" Knight kızın poposunu okşuyor ama ilgiyle değil. O hiçbir zaman kimseyle ilgilenmez. Yüzüm kızarıyor,

kafam o kadar ısınıyor ki neredeyse patlayacak. Vücudumun iki yanında ellerimi yumruk yapıyorum. Penn benden nefret etse de, onun için endişelenmeme ihtiyacı olmasa da bu gece soluğu hastanede almasını istemiyorum. Kardeşinin kabul mektubunu yırttığı an gözümün önünde canlanınca vicdan azabından yüreğim sızlıyor.

"Saçmalama. Gus'la kendi rızamla hayatta konuşmayacağımı biliyorsun. Ama o eziğin sarhoş olduğu belli. Vaughn onu mahvedecek."

"Herif gerçek gangsterlerden oluşan bir futbol takımında iriyarı bir futbolcu. Altta kalmaz, merak etme," diyor Knight somurtarak.

All Saints Lisesi'nin oyun kurucusu olan Knight, Scully'ye karşı oynama şerefine nail olanlardan. Söylentiye göre Penn ilçenin en iyisiymiş. Hatta eyaletin. Müdür Prichard bizim takıma katılması için ona birçok kez burs teklif etti ama neyse ki Penn kendi takımına sadık biri.

"Knight." Sesim titriyor, daha fazla umursamıyormuş gibi yapamıyorum. Knight'ın kucağındaki kız bana pis pis bakıyor. "Bu dövüşün sonu kötü biterse Vaughn'ın başı büyük derde girer."

Knight'ın yüzündeki bıkkın ifadenin yerini kızgınlık alıyor. Kızı kucağından indirip esrarlı sigarasını ona veriyor.

"Sen ödleklik yapıyorsun diye dövüşü iptal ettirmeyeceğim ama o iki dalyarağın başlarını belaya sokmadıklarından emin olmak için aşağıya ineceğim."

Dönüp yeniden sahaya bakıyorum, şimdi ikisi de tişörtünü çıkarmış. Knight haklı. Aşağıdaki Penn'in, bundan dört yıl önce bana dünyanın en değerli şeyini veren sıska oğlanla alakası yok. Şimdiki Penn adaleli, kuvvetli, heybetli; vücudunda bir gram yağ olmadığı gibi kafam kadar pazuları var.

Karnından kasıklarına doğru uzanan belirgin kasları diğer amigo kızların da dikkatinden kaçmıyor, içlerini çekiyorlar. Penn'e kıyasla Vaughn daha ince. Ama bunun bir önemi yok. Onda öyle bir sabır var ki hayran olmamak imkânsız, ayrıca havasındayken kendinden üç katı büyüklükteki adamları hiç zorlanmadan dövdüğüne şahit oldum.

Sessizce, ciddiyetle, ağır ağır birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Vaughn'ın yüzü her zamanki gibi ifadesiz. Metin, sakin. Penn'se dalgın gibi, dudaklarında tuhaf bir gülümseme var. Cam şişe parmaklarının arasından kayarak yere düşünce insanlar kalbimde yankılanan kahkahalarla gülüyorlar.

"Burada sık sık dövüşür mü?" diye soruyorum ortaya.

"Yoo." İki sıra aşağıda oturan futbol takımımızın kaptanı Gus birasından bir yudum alıyor. Yanındaki arkadaşları, aralarında, üzerinde isimler yazan bir pano dolaştırıyorlar. Akşamdan beri dövüşlere bahis oynatıyorlar, şimdiki dövüşse en değerlisi. Gus panoyu alıp spor çantasına sokuyor ve okul ceketini dürerek üzerine örtüyor. Galiba bahisçilik yaptığını hâlâ kimsenin bilmediğini sanıyor. Duyduğuma göre bu bahislerden küçük bir servet kazanmış ve Vaughn da –paradan ve paranın temsil ettiği her şeyden nefret eden adam– o servetten pay alıyormuş. Vaughn'ın o parayla ne yaptığını bilmeyen yoktur. Ailesinin servetinden tek kuruş almadan kendi stüdyosunu açmak için birikim yapıyor.

"Penn sarhoş olup dövüşen tiplerden değil, ayrıca onun okulundaki birçok partiye katıldım. Bir sorun var." Birasını kafasına diktikten sonra ellerini ovuşturuyor.

Bir sorun var.

Sürekli vicdan azabı duymaya son vermeliyim. Onun sorunlarının kaynağı ben değilim. Yerimde başka bir kız olsa –cesur bir kız– onunla şimdiye çoktan yüzleşmişti. Ama ben

yapamıyorum. Penn o gün ne yaptığımızı da yaptığımız şeyin kız kardeşinin kaybolmasına neden olduğunu da iyi biliyor. Ondan hiçbir zaman af dilemedim çünkü –dürüst olalım– affını hak etmiyorum.

Yüreğim ağzımda, o çorak sahada birbirlerini süzmelerini izliyorum, beden dilleri âdeta birbirlerini yansıtıyor. Dövüşü başlatan kişi Vaughn oluyor; Penn'in yüzüne yumruk atıyor. Sert bir yumruk, öyle ki Penn'in burnundan kanlar boşanıyor. İnsanlar toplu hâlde feryat ederek nefeslerini tutuyorlar. Penn geriye doğru sendelerken sanki yumruktan kaçmış gibi başını sallayarak gülüyor. Üst dudağının köşesindeki kanı yaladıktan sonra daha önce hiç görmediğim bir şekilde Vaughn'ın üzerine atlıyor.

Bengal kaplanı.

Ne kadar hızlı ve zarif olduğunu unutmuşum. *Hâlâ* öyle. Tıpkı kız kardeşi gibi.

Penn Vaughn'ı yere serdiği gibi üzerine çıkıyor ve yüzüne gelişigüzel yumruklar savurmaya başlıyor. Kimisi isabet ediyor, kimisi ıskalıyor. Kusacak gibi oluyorum. Kalabalık çığlık çığlığa. Böylesi ilk kez yaşanıyor. Vaughn'ın yıllar içinde ciddi dayaklar yediği oldu ama kimse onu yere sermeyi başaramamıştı. Vaughn debelenerek enerjisini boşa harcamaması gerektiğini biliyor. İtaatsizliği yüzünden üç farklı kurstan kovulmadan önce jiujitsu öğrenmişti.

"Spencer! Spencer! Spencer! Spencer!" Bizim tribündeki All Saintsliler Vaughn'a tezahürat yapıyor, boş bira kutularını saha kenarına fırlatıyorlar. Karşı tribündeki Las Juntaslılar sessiz olsalar bile en az bizimkiler kadar göz korkutucular. Onlar toplum içinde abartılı hareketlerde bulunmayı sevmezler ama bu, futbol yıldızlarına sadakatle bağlı olmadıkları anlamına gelmez.

Vaughn patlamış dudağı, morarmış gözüyle Penn'in üzerine çıkmayı başararak diziyle kaburgalarına vuruyor. Penn beceriksizce Vaughn'ı üzerinden itiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ikisi de sendeleyerek ayağa kalkıyor. Vaughn, zilzurna sarhoş Penn'le oynuyor ama yumrukları sağlam ve isabetli. Knight'ı sahanın kenarında yürürken görüyorum, elini saçlarının arasında gezdirerek hızlı soluklar alıp veriyor.

"Hadi bitirin artık, V. Herif gençlik filmlerindeki klişe dayakçı babalardan daha sarhoş, sen de âdet olmuş kız gibi kanıyorsun."

"İşte bu yüzden onu öldürmek yerine önemli bir ders vereceğim. Bana dua edecek." Vaughn göz kırpıyor, yere kan tükürdükten sonra yeniden Penn'in etrafında dönmeye başlıyor. Dövüşürken hep asabidir.

Penn'in çenesine döner tekme atıyor. Ağzından fışkıran kanları yerin tozuna bulaşan Penn, canı çıkmış hâlde, kanlar içinde yere yığılarak kıpırdamadan yatıyor.

Bir saniye.

Beş saniye.

On saniye.

Kalk. Kalk. Kalk.

Ben engel olamadan boğazımdan kopan çığlık kulaklarımda çınlıyor. Blythe, Alisha ve Esme beni tutup tribünden indiriyorlar. Knight yanımda belirerek beni hızlıca kollarının arasına alıyor.

İki okul arasında büyük bir kavga patlak vermişçesine sahaya doluşan çocukları omuzlarıyla iterek bize yol açıyor. Beni otoparka götürerek toz mavisi Aston Martin Vanquish Volante arabasına bindiriyor. Arka koltuğu çok geniş değil, içeride dimdik otururken kusmamak için elimle ağzımı kapa-

tıyorum. Knight bir şişe su açıp bana uzatıyor. Şişeyi alıyorum ama ellerimin titremesinden ağzıma götüremiyorum.

"Arabama kusarsan seni gebertirim, Followhill."

Üstü açık arabasının etrafını dolanarak sürücü koltuğunun kapısını açmadan içeriye atlıyor. Vaughn sanki şeytan çağırmışız gibi sahanın tel örgü kapısında belirerek siyah tişörtünün eteğiyle yüzünü siliyor. Kot pantolonu yırtık pırtık, postallarının bağcıklarını kemer yapmış. Knight motoru çalıştırırken Vaughn'a orta parmağını gösteriyor.

"Carrie'nin kova sahnesindeki hâline benzerken arabama binebileceğini sanıyorsan uçmuşsun demektir."

Vaughn ona boş gözlerle bakıyor.

"Sakin ol, Cole. Ben Las Juntaslılarla döneceğim."

Knight'ın kaşları alnına kadar yükselirken gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. "Sen *sahiden* uçmuşsun. Bin arabaya, geri zekâlı."

"Sahada üzerimize saldırdılar," diyor Vaughn, sanki bu yeterince makul bir açıklamaymış gibi. Esrar ve kan kokusundan başım dönüyor.

"Yanınızda futbol takımı olmadan ağzınıza sıçarlar. Ben dönene kadar hiçbir şey yapma sakın. Prenses Vajina'yı kulesine bırakıp geliyorum."

Vaughn bacağını kaldırarak postalının yırtık tabanına yapıştırdığı maskeleme bandını düzeltiyor.

"Bu akşamki dövüş hiç yapılmamalıydı." Asfalt yola kanlı balgam tükürüyor.

"Lütfen bana Scully'nin Daira'nın kara kalbinden başka bir şey kırmadığını söyle. Görünüşe göre bizim kız fena tutulmuş."

Knight'ın deri koltuğuna tekme atıyorum. Hâlâ nefes alamıyorum ama Penn'le ilgili her bilgi kırıntısına açım.

"Sabah annesi vefat etmiş."

Kısa bir sessizlik oluyor, o sessizlikte kafamın içinde öyle bir feryat kopartıyorum ki kulaklarım çınlıyor. Knight'a bakıyorum, bu senaryo onun için fazlasıyla gerçek, o yüzden donakalması beni hiç şaşırtmıyor.

"Arbede ondan başladı." Vaughn ofluyor. "Daira kendinden geçmekle meşgulken, bu arada harika davranış," –bana dik dik bakıyor– çocuğun teki sahaya koşup annesinin sabah yüksek dozdan öldüğünü söyleyerek Scully'yi kenara çekti. Üstelik bugün Scully'nin on sekizinci yaş günüymüş."

"Oha." Ağzı bir karış açık kalan Knight direksiyona öyle bir vuruyor ki kornanın tiz sesi birkaç saniye havada yankılanıyor.

Vaughn başını eğiyor.

"İkinci doğum günü hediyesi de üvey babasının onu evden kovması olmuş. Las Juntaslı futbolcular bana bir şey yapmayacaklar. Sadece Scully'ye dikiş atacak ve iyi olduğundan emin olacağım."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Knight, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bile bile. Bir hafta sonra maçı var, sezonun ilk maçı ve Las Juntas Buldoklarına karşı oynayacak. Hiç acımadan iki bacağını da kırarlar. Ama tabii ki bunu ona söyleyemem.

Geçen yıl All Saints'in son sınıf öğrencileri yıl sonu şakası olarak gecenin bir yarısı Las Juntas Lisesi'ne gidip bayraklarını indirmiş, yerine korsan bayrağı asmış, direğe de vazelin sürmüşlerdi. Oraya takım arkadaşları olmadan gitmek, yanında Vaughn olsa bile, bela aramak değil, basbayağı belaya davetiye çıkarmak olur. Ama işte Knight'ın huyu budur. Risk almayı çok sever.

"Dar'ı evine bırakıp geliyorum."

"Tamam ya, ben de sizinle geliyorum," diyorum oflayarak. Penn'in karşısına çıkacak yüzüm yok, hele ki olanlardan

sonra. Bu hayatta görmek istediği son kişi benimdir muhtemelen çünkü ona kaybettiği şeyi hatırlatıyorum. Dahası, burnu havada arkadaşlarım bu gece kıyamet kopmuş gibi çığlık attıktan sonra bir de Las Juntaslılarla takıldığımı öğrenirlerse beni tefe koyarlar.

Yine de onun iyi olduğunu görmem lazım. Kendi gözlerimle.

Vaughn'la Knight aynı anda, "Kes sesini," diyorlar.

Vaughn bir adım öne çıkarak sokak lambasının altına giriyor. Sarımsı kahverengi ışıkta Penn'in onun yüzünde bıraktığı hasarı açıkça görebiliyorum. İki gözü de mosmor, dudağı ve kaşı patlamış, alnında yarın sabah daha da büyüyecek bir şişlik var. İlk defa bu kadar kötü dayak yiyor.

"Hiç zahmet etme, Rahibe Teresa. Maço beyimiz fazla kalmayacak," diyor Vaughn.

"Öyle mi?" diye soruyor Knight.

"Blythe Ortiz onu çıkışta kendisiyle beraber gitmeye ikna etti. O hâlde nasıl iş tutacak bilmem ama orası onlara kalmış artık."

İki oğlan da pis pis sırıtıyor. *Blythe.* Neden hiç şaşırmadım acaba? Hatun tam bir erkek delisi. Penisten başka bir şey düşündüğü yok. Blythe'ın erkek delisi olması normalde hiç sıkıntı değil çünkü onun öyle olması beni daha iyi gösteriyor ama Penn'e dokunması birçok bakımdan iğrenç çünkü (A) Penn şu anda ağır yaralı, (B) o benim ilk öpücüğümdü. Yani benim tuhaf mantığıma göre All Saintsli kimse ona dokunmamalı. "Herif on sekiz yaşında. Her koşulda iş tutabilir, fiziksel olarak komadayken bile," diyor Knight gözlerini devirerek. Kısa süreli bir sessizliğin ardından, "Gus şimdi çıldırıyordur," diye ekliyor. "Bu dövüşe bir sürü para yatırdı ama teknik olarak kazanan yok." Çenesini sıvazlıyor.

"Gus kendine başka bir uğraş bulsun, ha bir de becerecek birini. Hatta önce becerecek birini bulsun. Ondan daha tecrübeli bahisçiler gördüm," diyor Vaughn umursamaz bir alaycılıkla. "Ona bir şey olmaz."

"Onunla iş açısından yatağa giriyorsun."

"İş açısından kullanabileceğim ve istediğimi yapabileceğim herkesle yatağa girerim," diyor Vaughn sakince.

Başımı eğip kucağımdaki ellerime bakıyorum. Neden kendimi bu kadar suçlu hissediyorum? Vaughn yanıma eğiliyor ve benden iki yaş küçük olmasına rağmen bir abi gibi sırtımı sıvazlıyor.

"Asma suratını. Scully dayanıklı heriftir."

Bilmiyorlar.

Via'yla olanları bilmiyorlar, Penn'le olanları bilmiyorlar.

Deniz camı kolyemi, içimde yaşayan yeşil Hulk'u bilmiyorlar.

Saçlarımı savurarak gülümsüyorum ama kafam yerinde değil. Hem de hiç değil. Knight yıldızsız göğün güzelliği altında, gecenin masum renklerine karışarak beni eve götürürken gözlerim doluyor. Ay her zamanki gibi yalnız ve ayartıcı, Penn'se onun altında bir yerde yeni gerçeğini hazmetmeye çalışıyor.

Knight motoru durdurup çenesiyle bizim evin kapısını işaret ediyor. Toskana tarzı bir mimariyle inşa edilmiş bu sekiz odalı villada iki fuaye, bir şarap mahzeni, bir bale stüdyosu ve bir de bizi kapalı sitemizin içinde bulunan El Dorado adlı dağın uçurumuna taşıyormuş gibi görünen bir havuz var. Babam yatırımcı, annemse... eh, o da doğru adamı kafeslemeye yatırım yapmış biri diyebiliriz.

Babam annemin eski öğrencisi. Ama şimdi konumuz bu değil.

Knight beni kapıya kadar götürüyor. Tığ işi çantama elini sokup anahtarımı alıyor, kapıyı açıp güvenlik şifresini giriyor.

"Sen tükenmiş görünüyorsun, bense doğuştan suçlu. Üst kata çıkmadan şu saçma sinir krizinden sıyrılıp toparlan lütfen," diye söylenerek kolumu omzuna atıyor ve beni karanlık fuayenin merdiveninden yukarı çıkarıyor. Merdivenin başında, annemin balerin kıyafetleriyle arabesk figürü yaptığı kocaman bir siyah-beyaz fotoğraf var, ileriye doğru bakan annemin zarafeti tüm eve görkemli bir hava katıyor.

Saat çok geç değil, annemler hâlâ uyanık olabilirler. Değillerse bile saat gece yarısını vurduğunda Melody uyanacak. Eve dönüş vaktini geçirmediğimden emin olmak için hep o saate alarm kurar.

Knight'ın beni yatağıma yatırdığını hatırlamıyorum ama yatırmış. Elbisem de makyajım da hâlâ duruyor. Zaman ilerlemiyor. Ağır bir mobilya parçası gibi odada kıpırdamadan duruyor.

Penn Scully'nin başı dertte.

Hem de büyük dertte. Annesini kaybettiği yetmiyormuş gibi bir de evsiz kalacak. Bense ondan birkaç kilometre ötede yurtdışından ithal çift kişilik yatağımda, Mısır pamuğundan yapılma özel tasarım nevresim takımımın yorganına sarılmış hâlde içi pembe şampanya dolu duvar akvaryumuma bakıyorum.

Başının dertte olmasının sebebi benim.

Ben olmasaydım kardeşi hâlâ yanında olurdu. Belki annesi uyuşturucu bağımlısı olmazdı. Gözlerimi sımsıkı yumarak ağlama isteğimi bastırmaya çalışıyorum. O bana dünyanın en nadir şeyini verirken ben ona acıdan başka bir şey vermedim. Doğum gününde annesini kaybetti. Yüreğim acıyla kavrulurken bir yandan da rahatlıyor. Çünkü acı çekmem, cadalozun teki olsam bile hâlâ başkaları adına üzülebildiğimi gösteriyor.

Derken kulağıma koridorda yürüyen çıplak ayakların sesi doluyor. Mel'in sessiz adımlarını ve zarif hareketlerini ezbere biliyorum. Kapım gıcırdayarak açılıyor ve Mel parmak uçlarına basarak içeri giriyor. Normalde onunla konuşmamak için uyuyor gibi yaparım. Via kaybolduktan kısa süre sonra ona anne demeyi bırakıp Mel demeye başladım ama nedenini hatırlamıyorum bile. O günden beri aramız gittikçe açıldı, onunla baş başa konuşmak eziyet gibi. Ama şu anda uyuyor numarası yapabileceğimi sanmıyorum.

Melody eğilip beni alnımdan öpüyor, doğduğumdan beri her gece yaptığı bir şey bu. Son zamanlarda tepemde biraz daha uzun kalarak nefesim içki kokuyor mu diye bakmaya başladı. Bu gece ayığım ama keşke sarhoş olsaydım.

"İyi geceler, aşk böceğim. Film güzel miydi?"

Akşam evden çıkmadan önce söylediğim yalanı unutmuştum.

Güzeldi, demek üzere boğazımı temizliyorum ama gerçek feryat misali ağzımdan kaçıyor.

"Penn Scully'yi gördüm."

Önce kaskatı kesiliyor, sonra yatağımın kenarına oturuyor. Duygularını ele vermemeye çalışsa da alt dudağının titrediğini karanlıkta bile görebiliyorum.

"Na... nasıldı?"

"Bugün annesi ölmüş."

Kendi sözlerime şaşırıyorum. Şimdiye kadar Penn'den hiç konuşmamıştım... hem de hiç. Via ve onunla olanları kimse bilmiyor. Kimseye anlatmadım. Melody sorduğunda ısrarla hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Galiba kendimi o olayın aslında yaşanmadığına ikna etmiştim. Ta ki bu geceye kadar.

Melody elini ağzına kapayarak başını öne eğiyor, omuzları titremeye başlıyor. Doğrulup oturuyorum ve sırtımı beyaz saten kapitone başlığıma dayıyorum.

"Bugün onun doğum günü," diyor.

Via'nın doğum gününü tabii ki hatırlıyor.

"Haberi bu gece aldı."

Başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri hüzün dolu.

"Sahada mı?"

"Yılan çukurunda." Gözlerimi deviriyorum. "Evet."

"İyi mi?" Oraya gittiğim için beni azarlamıyor bile.

"Bilmiyorum. Normalde takıldığım biri değil," diyorum ters bir tavırla. Vaughn'ın, iyi olduğundan emin olmadan Penn'in yanından ayrılmayacağına eminim. Yani *fiziksel olarak* iyi olduğundan. Vaughn'ın duygularla işi olmaz. Blythe'a gelince. Penn duyguları hakkında konuşmak istese bile fırsat bulamaz. O daha ağzını açamadan Blythe suratına oturur.

"Annesine ne olmuş?" diye soruyor Melody.

"Aşırı doz dediler." Saçlarımı omzumun üzerine alarak örmeye koyuluyorum.

Melody'nin burun delikleri genişliyor ama konuşurken ağzı neredeyse hareket etmiyor. "Korkunç."

Scully zengin değil mi? Zenginler normalde uyuşturucudan ölmezler. Palm Springs'teki lüks rehabilitasyon merkezlerine ağaç kucaklamaya gider, on beş kilo alıp on beş bin dolar fakirleşmiş hâlde geri dönerler. Bildiğim kadarıyla Via para içinde yüzüyordu. Penn'in o boktan kıyafetleri Vaughn gibi düşündüğü için giydiğini sanıyordum. Tüm dünyaya maddiyata önem vermediğini göstermek için.

"Neyse, eskiden Via'yla çok yakın olduğunuzdan bilmen gerekir diye düşündüm."

Melody yataktan kalkıp bir şey arar gibi odaya bakınıyor. Belki Penn'i arıyordur. Başıboşları odama toplamak benim âdetim değil. O, komşum Luna'nın âdeti; yaralı kuştu, kurbağaydı, kediydi, sokak köpeğiydi, hepsini kurtarır, hatta ceylan kurtarmışlığı bile var. Penn'i gizlice odasına alacak biri varsa o da Luna'dır. Öyle bir şey olursa, bende bu şans varken Penn gider ona âşık olur.

"Şey, onunla konuşacak mısın?" diye soruyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor. Penn ne yaptığımı biliyor. Anneme söyleyebilir, o zaman da annem benden nefret eder. Açık açık söylemese bile eder. Belki de zaten ediyordur. En son ne zaman konuştuk? Şimdiki gibi, *gerçek anlamda* ne zaman konuştuk?

Annem eli kapının sövesinde, başı yerde, eşikte duruyor. "Via kaybolmadan önce yapmam gereken şeyi yapacağım."

***

Öğlene doğru içimde kötü bir hisle uyanıyorum, öyle ki göğsüm sıkışıyor. Yataktan kalkıp bir bardak su almaya aşağıya iniyorum. Üst kata döndüğümde odalarının önünden geçerken annemle babamın fısır fısır tartıştıklarını duyuyorum.

Annemle babam birbirlerini deli gibi severler, hatta mide bulandıracak kadar çok severler. Maç öncesi gösteri yaptığınız sırada tribünden sizi destekleyen ebeveynlerinizin yiyiştiklerini görmek kadar utanç verici bir şey yoktur. Babanız eski All Saints Lisesi öğrencisi, annenizse onun son sınıftaki Edebiyat öğretmeniyse durum daha da vahim olur.

Ciddi bir şey konuştukları belli, doğal olarak kulağımı kapıya dayıyorum, onları yalnız bırakmak aklımdan bile geçmiyor çünkü *hadi ama*, benden bahsediyoruz.

"Neden olmazmış?" diye tersliyor Mel.

"Çünkü bir zamanlar ben de ergendim, bu nedenle evimde ergen bir erkek istemiyorum, hele ki bu evde iki genç *kız* yaşarken."

"Penn bir şey yapmaz."

"Dün gece yılan çukurunda Vaughn'ın suratını dağıtan çocuktan bahsediyoruz. Hiç kusura bakma, buna izin veremem. Vic bana olanları anlattı."

Vaughn'in babası Vicious bu civardaki en amansız heriftir. Beş yaşındayken ona fena âşıktım. Baron "Vicious" Spencer hâlâ çok seksi, o yüzden #KusuraBakmayın.

Neden bahsettiklerini hiç anlamıyorum. Penn? Burada mı yaşayacak? Neden?

"Jackie Chan Jr. da pek masum sayılmaz şimdi. Hem onun yaşındayken sen de dövüşüyordun."

"Ben de onu diyorum işte, Mel. Ergen benim kızlarımın çevresinde olmasını asla istemezdim. Aynı evi bırak, aynı ülkede olmalarını bile istemezdim. Bu çocuğun illaki bir yerlerde akrabaları vardır. Kardeşi nerede? Uçak biletini alırız. Birinci sınıftan alırız hatta. Bu fikri aklından çıkarırsan onu özel okula bile gönderirim."

"Yıllardır gizlice futbol giderlerini karşılıyoruz zaten, Jaime. Bir keresinde üvey babasıyla konuşup bir iletişim hattı kurmaya bile çalıştım. Onun paraya değil sevgiye, onu önemseyecek insanlara ihtiyacı var. Hayatında öyle insanlar olsaydı şu anda bu durumda olmazdı zaten. Demin üvey babasıyla konuştum."

"Tanrım," diye söyleniyor babam.

"Biliyor musun? Adamın ne dediği bile anlaşılmıyordu, ayrıca Penn'in eşyalarını toplamış bile."

Kylie Jenner'ın botoks perileri aşkına, neler oluyor? Penn'in zengin olduğunu sanıyordum. Öyleyse onun futbol masraflarını neden annemle babam karşılıyor? Ayrıca Melody neden

onun bizimle yaşamasını istiyor gibi konuşuyor? Su bardağını daha sıkı tutuyorum.

"Daria'ya dokunacak olursa..." Babamın cümleyi tamamlamasına gerek yok. Bodrum katta adını *Öpücük Sopası* koyduğu bir beyzbol sopası var. Bailey ve beni öpmeye çalışan erkekleri dövmek için kullanacağını söylemişti.

"O çocukla ilgilenmezsek çok yazık olacak. Hem sırf aynı yaştalar diye yatacak değiller ya. O ikisi birbirinden dünyalar kadar farklı."

Sessizlik. Mel'in kazandığını biliyorum ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Galiba fark etmeden başıma büyük dert aldım. Penn Scully buraya taşınamaz çünkü daha kapıdan girmeden birbirimizi boğazlarız.

Boğazlarız demek yanlış oldu. O beni boğazlar.

"Bir şey olmayacak," diye tekrarlıyor Mel. "Ama yarın sabah ilk iş bir aile avukatıyla görüşmemiz lazım. Penn'in danışmanı Jim Levin bana çocuğun dosyasını gönderdi. Penn artık reşit olsa bile bir sürü evrak işi var."

Hatun yememiş içmemiş, araya torpil koyarak işini hallettirmiş bile. İddiasına varım şimdiden hepimize birbirinin aynı Noel kazakları almış, geleneksel Noel fotoğrafını planlamaya başlamıştır: Bir labrador yavrusu kanepede uyurken seksi üvey evladı yeni kardeşlerini kucaklıyor.

"Dur, Vic'e mesaj atayım. Herifin kendi sülalesinde bile o kadar çok düşmanı var ki tanımadığı aile avukatı yoktur kesin." Babam içini çekiyor.

Bardak elimden âdeta ağır çekimde kayarak tam ayağımın üzerine düşüyor. Parmaklarım ezilirken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, ayağım bardağın düşüşünü yumuşatıyor, içindeki su halıya dökülüyor ve bardak ayağımın üzerinden kayarak halıda yuvarlanıyor.

Dudağımı öyle sert ısırıyorum ki ağzımın içi kanın metalik tadıyla doluyor. Gözyaşları görüşümü buğulandırırken bir yandan da çığlığımı bastırmama yardımcı oluyorlar.

"O ses neydi?" diye soruyor babam kapının arkasından.

"Önemli bir şey değildir," diyor Mel.

Aynen, diye düşünüyorum. *Önemli bir şey değilim.*

Sen benim için endişelenirken
Ben senin amigo takımından arkadaşını becerdim
Bana hem sakso çekti hem de bira verdi
Senden hâlâ nefret ediyorum, bundan şüphen olmasın
Tek arzum şu ki o güzel boynun kırılsın

Penn

Küçük izmarit yığınını ayağımla kenara iterek yeni bir sigara yakıyorum.

Teknik olarak son sınıfa geçtiğimde sigarayı bırakmam gerekiyordu. Koç Higgins sözümü tutmazsam beni öldürmekle tehdit etmişti. Ama teknik olarak bundan böyle ne futbol oynayabileceğim ne de takımıma kaptanlık edebileceğim çünkü artık bir evim yok –arabam bile yok– dolayısıyla okul şu anda dert edeceğim son şey. Benim asıl derdim tam zamanlı bir iş bulmak. Ama önce motel parasını denkleştirene kadar hangi köprü altında yatacağımı bulmam lazım.

Doğum günüm kutlu olsun anasını satayım.

Varoşta yaşamanın en kötü tarafı arkadaşlarınızın da orada yaşıyor olması; sizi yanlarına almamaları için sağlam nedenleri var: Ya çok fakirler ya evleri çok küçük ya da onların üvey babaları da şerefsizin teki. *Yazık ulan.* Yine de Rhett'in verandasının basamaklarında, yanımda tüm eşyalarımı doldurduğu çantamla oturan benden çok daha iyi durumdalar.

Çantamı kenara itiyorum. Tüy kadar hafif.

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırarak telefonumun rehberini gözden geçiriyorum. Bardağın dolu tarafı: Bu gece nerede yatacağım sorunsalıyla o kadar meşgulüm ki şiş suratımı, patlak dudağımı, muhtemelen kırık kaburgamı ve guruldayan midemi hissetmiyorum bile.

Ah şu hayatın küçük nimetleri yok mu?

Bu gece de Ortiz denen kızın evinde kalmam söz konusu bile olamaz. Bir kere annesiyle babası Karayipler tatilinden dönüyorlar. Ayrıca sırf başımın üstünde bir çatı olsun diye birileriyle yatıp durmam çok yanlış. Birileriyle yatmam kısmı değil tabii. Ama karşılığında bir şey alınca kendimi fahişe gibi hissediyorum.

Tam Kannon'ın numarasını arayacağım sırada –onların arka bahçesinde kalabileceğim bir odunluk vardı– gıcır gıcır bir Range Rover yavaşlayıp önümde duruyor. Ama başımı kaldırıp bakmıyorum. Rhett'in patronu uyuşturucu hasılatını almaya gelmiştir muhtemelen. Sürücü kapısının açıldığını duyduktan beş saniye sonra karşımda çiçekli yazlık elbise giyen çamur rengi saçlı bir kadın beliriyor ve kocaman güneş gözlüğünün ardından bana bakıyor. Hani şu kızları sineğe benzeten gözlüklerden.

"Yardımcı olabilir miyim?" Gözlerimi kısarak ona bakarken sırf piçlik olsun diye dumanımı yüzüne üflüyorum. Rhett'in bana taktığı adın hakkını verme zamanı geldi de geçiyor bile.

"Sanmam ama ben *sana* yardımcı olabilirim. Eşyalarını topla. Benimle geliyorsun." Gözlüğünü çıkarıp bana sanki hayatı boyunca bu ânı bekliyormuş gibi bakıyor.

Başımı yana yatırıp kadını baştan ayağa süzüyorum. Bu hatun neyin peşinde? Bunu sesli sormuş olmalıyım çünkü cevap veriyor.

"Seninle daha önce tanışmıştık. Adım Melody Followhill. Kardeşinin bale hocasıydım. Kızım bana dün annenin vefat ettiğini söyledi."

Sonra başsağlığı diliyor. Beklenmedik olduğunu bildiğini ama ikizimi hep öz evladıymış gibi sevdiğini söylüyor falan filan. Sözün özü: Via'yı kaybetmiş ama bir Scully çocuğunun daha arada kaynamasına göz yumamazmış.

Ah canım, ne kadar da iyi kalpli. Rahibe Teresa halt yemiş.

Kafamda bin bir türlü düşünce dolanıyor. Birincisi, onun acımasına ihtiyacım yok. İkincisi, teknik olarak *var.* Üçüncüsü, kızından nefret ediyorum ve onun ailesinden herhangi bir yardım kabul etmek ruhumu şeytana satmaktan farksız. Dördüncüsü, *sokakta* yaşamak şeytanla yaşamaktan daha beter. Şu sıralar dövüş modundayım. Sistemim buna ayarlı. Yetişkinlere sarhoş, uyuşturucu bağımlısı bir kumarbaza güvendiğimden biraz daha az güvenirim. Ne zaman biri bana bir teklifle gelse ya da bana bir fırsat sunsa hemen kuşkuya kapılırım. Bu kadın lüks aracıyla hayatıma girip karşılığında bir şey beklemeden kıçımı kurtaramaz.

"Bayan Followhill, siz hiç alışveriş merkezinde ya da parkta çocuğunuzu kaybettiniz mi?" Ona Bayan Followhill diyorum çünkü firari zırdeli babaannemden öğrendiğim bir şey varsa o da görgüdür.

"Tabii ki."

"Bulmanız ne kadar sürdü?"

Cevap vermeden önce duraksıyor çünkü nereye varmaya çalıştığımı anladı. İmalı bir biçimde tek kaşımı kaldırıyorum.

"Yirmi beş dakika," diyor. "Hayatımın en kötü yarım saatiydi."

"O zaman kardeşimi öz evladınızmış gibi sevmediğinizi söyleyebilirim. Çünkü kardeşim dört yıldır kayıp ama siz daha iki dakika önce geldiniz ve başkan adayıymışsınız gibi büyük büyük vaatlerde bulunuyorsunuz."

"Dört yıl." Etrafa göz gezdirerek eski püskü tel örgülere, çatlak betona, tahta kaplı pencerelere bakıyor. "Nerede olduğunu hâlâ bilmiyor musun?"

Eğitim hizmetleri memuru annemi sıkıştırınca Rhett, Via'nın babamın yanına taşındığını uydurmuştu. Hiç kimse, özellikle de Via babamın nerede olduğunu bilmezken bu son derece ilginç bir iddiaydı. Hatta Rhett bir sürü evrak işiyle uğraşmak zorunda kaldığını filan söylemişti. Daha sonra yan baygın annemi, bakmaya niyetli olmadığı çocukları pervasızca doğurduğu için bir temiz dövmüştü. "Sokaktaki kedi senden daha annedir," diye yüzüne tükürüp basıp gitmişti. Aslında olan şuydu ki, Via, devletin ruhu bile duymadan ortadan kaybolmuştu. Bayan Followhill'in kızının yüzünden. *Ve benim.*

"Tahmin edin." Ona alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

Bayan Followhill sırtını dikleştirip gözlerini kısıyor. "Pekâlâ. Kalk bakalım, Penn."

"Yok ya, ben böyle iyiyim."

"Belli." Uzattığı eliyle yüzümü işaret ediyor. "Kalk hadi."

Gülüyorum çünkü komik. Çünkü on sekiz yaşındayım ve hiç tanımadığım birinden başka kimse beni yanında istemiyor. Çünkü annem dün aşırı dozdan öldü (hakkını yiyemem, zamanlaması müthişti) ama ben buna üzülemiyorum bile. Kendimi bildim bileli öksüz gibiydim. Son iki yıldır topla-

sanız altı kere konuşmuşuzdur. Rhett de tek damla gözyaşı dökmedi. Bana hepsi üç parça bile etmeyen eşyalarımı toplayıp evden gitmemi, son bir yıldır annemi becermediğini, annem miadını doldurduğu hâlde hâlâ evinde kalmama izin verdiği için minnettar olmam gerektiğini söyledi.

"Penn, benimle gelmen lazım." Melody şimdi yüzüme doğru parmaklarını şıklatıyor. Dalmış olmalıyım. Peş peşe iki gece uyumayınca oluyor öyle.

"Gelmem lazım, öyle mi?" Neden güldüğümü bilmiyorum. O kadar boka batmış hâldeyim ki beni onun o manikürlü elleri bile çıkaramaz. "Nedenmiş?"

"Diğer türlü günlerini oradan oraya savrularak geçirirsin ve derslerin kötüye gitmeye başlar. Bu arada, bugün okulun ilk günü. Her şey yolunda olsaydı şu anda okulda olurdun. Dahası, artık devletin sorunu değilsin. Geçici olarak kalabileceğin yerler bulsan bile sürekli yer değiştirmen gerekir, bu da antrenmanlara katılmanı hatta iş bulmanı bile zorlaştırır. Futbol kariyerini devam ettirmeni sağlayacak mali kaynağın olmaz; o da tabii futbol takımı *olan* bir okula geçersen ve onlar da seni takıma alırlarsa. Ayrıca dosyanda takım kaptanı olduğun yazıyor. Neden pozisyonunu kaybedesin? Böyle devam edersen DI üniversitelerinden birine seçilirsin. Yanımızda son sınıfı bitir, sonra istersen yollarımızı ayırırız. Ama hiç olmazsa kendine başarılı olma şansı ver. Gururun yüzünden bu fırsatı kaçırma."

Hayatım hakkında çok şey biliyor ama buna şaşırmıyorum. Bu civardaki çocukların dosyaları pinpon topu gibi elden ele gezer.

"Sen ve kız kardeşin gördüğüm en atletik yetenekli çocuklarsınız," diye ekliyor.

"E, ne yapacağız peki? Ben sizin evde kalacağım ve bir yıl boyunca evcilik mi oynayacağız?" Parmaklarımı çıtlatıyorum.

"Hiçbir şey oynamayacağız. Biz bir *aileyiz*. Senin de ailemize *katılmanı* çok isteriz."

"Lütfen susun, hanımefendi. *This Is Us* dizisinden fırlamış gibi konuşuyorsunuz."

İleri gidiyorum. Farkındayım. Ayağıma gelen fırsatı tepiyorum. Aptal egom yüzünden hem burssuz *hem de* evsiz kalacağım ama henüz teslim olmaya hazır değilim. Melody Followhill'le hiçbir derdim yok. Ama kızı başka mesele.

"Bir yolunu bulacağız." Bana yine elini uzatıyor. *Yine* tutmuyorum.

Elini yüzüme doğru yaklaştırıyor.

"Neden çekiniyorsan konuşarak halledebiliriz. Kardeşini bulmana yardım etmek istiyorum."

Benim kardeşim öldü, diyesim geliyor ama bir doz acımaya daha ihtiyacım yok. Bu sadece bir varsayım ama boş bir varsayım değil. Via hayatta olsaydı dört yılda bana hiç değilse bir mektup ya da mesaj gönderir, en olmadı o lanet olası telefonunu bir kez olsun açardı.

"O zaman size bol şanslar."

"Benim şansa ihtiyacım yok. Param var."

Benimle dalga mı geçiyor diye suratına dik dik bakıyorum. Zengin olmaktan hiç pişman değil. Kızının üstünlük kompleksinin nereden geldiği belli oluyor. Bayan Followhill'de belirtileri varsa biricik kızı düpedüz kompleksliyim diye bağırıyor.

"Al çantanı," diye emrediyor.

Ben yerimden kıpırdamayınca kendisi alıp Rover'ına doğru yürümeye başlıyor. Çantayı arka koltuğa atıp yolcu kapısını açıyor.

"İyi. Burada kal. Ama eşyalarını geri alamazsın. Artık resmen hiçbir şeyin yok."

Sonunda kalkıyorum ve dönüp Rhett'in evine bakmadan arabaya biniyorum. Ellerimi deri koltuğa koyamıyorum bile.

Siktir.

"Bir saate kalmadan beni kapı dışarı edeceksin," diyorum kuru bir sesle.

"Göreceğiz, Scully."

Tırnaklarımı deri koltuğa geçirip parmaklarımın üzerinde bıraktığı kusurlu çukurların ne kadar güzel olduğuna hayretle bakıyorum. Bayan Followhill motoru çalıştırırken bir sigara yakıp camı indiriyorum.

Fikrinizi değiştirmek için son şansınız, hanımefendi.

"O sigaralar seni öldürecek." Güneş gözlüğünü burnunun üzerine itip çenesini dikleştiriyor. Yürekli hatun.

"İyi ya işte, neden hemen öldürmüyorlar?"

Ne umduğumu bilmiyorum. Bana nutuk çekmesini mi? Kaşlarını çatmasını mı? Ceza vermesini mi? Ya da bağırmasını mı? Biri bana ebeveynlik etmeyeli çok uzun zaman oldu.

Ama göz ucuyla gördüğüm şey beni eğlendiriyor: Dudaklarında kocaman bir gülümseme var.

"Çok fırlamasın. Kızım Daria'yla iyi anlaşacaksınız."

Ne kadar yanıldığının hiç farkında değil ama yakında öğrenecek.

İçime acı döktün
Fokur fokur kaynattın
Şimdi vakti geldi
Yarattığın şeyin tadına bakmanın

Dana

Günlüğümü Müdür Prichard'ın masasının kenarına koyup geri çekiliyorum. Ama müdür kaşlarını çatarak okuduğu belgelerden başını kaldırmıyor. Terli avuçlarımı eteğime siliyorum. Müdür işaret parmağını yalayarak okuduğu kitapçığın sayfasını çeviriyor. Bu, bana, benden yirmi yaş büyük olduğunu hatırlatan yetişkinlere özgü bir davranış.

Ve de yaptığımız şeyin yanlış olduğunu hatırlatan.

Küçük siyah defterime yazdığım ilk şey Via'ya yaptıklarımızdı, ki bunu tam da o gün yazmıştım. Sadece yaramaz bir çocuk değil de kötü bir kız olduğumu fark ettiğim gün. O günden sonra defter yazılarımla doldu.

Başımın üzerindeki kara bulut gibi gittiğim her yere o defteri de götürüyor, geceleri yastığımın altına koyup uyuyorum. İçinde. Instagram'da paylaşamayacağım anılarım saklı. Yalnızca Müdür Prichard'la benim bildiğim anılar. On beş yaşında bir pijama partisinde Esme uyurken onun Disney prensesi saçlarını kesmem gibi. Sırf Luna'yı kıskandırmak için onun istediği sokak kedisini annemin sahiplenmesini sağlamam gibi.

Via'nın hayatını kararтmam gibi.

"Çabuk döndün." Müdürün sesi sıkkın. Bana ne kadar küçük ve değersiz olduğumu hatırlatıyor.

Cevap vermek yerine gidip kapısını kilitliyorum. Arkamdan kitapçığın üstüne bıraktığı kalemin usul sesi geliyor, şimdi gözlüğünü çıkarıp sayfaların birleştiği yere koyduğunu biliyorum çünkü bu filmi binlerce kez izledim.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti iniyor.

Müdür Prichard'da o güçlü adamların çekiciliğinden var. Muntazam, soğuk bir çekicilik bu. Kadife saçları siyah –neredeyse lacivert– burnuysa bıçak ucu kadar sivri. Profesör Snape gibi kaşları hep çatık; öyle çok uzun boylu ya da kaslı olmasa bile James Bond gibi görünecek kadar zayıf ve iyi giyimli.

Prichard'la tanışıklığımız eskiye dayanır. İlk karşılaşmamız, ben daha ortaokuldayken Via ortadan kaybolduktan birkaç gün sonra olmuştu. Ben durduk yere hüngür hüngür ağlamaya başlayınca rehberlik hocamız balayında olduğundan öğretmenim beni müdürün odasına götürmüştü. Prichard ilgili, kibar ve *gençti*. Bana mendil ve su vermiş, beden eğitimi dersi için izin kâğıdı yazmıştı.

Ona korkunç bir hata yaptığımı ve bunu anneme nasıl söyleyeceğimi bilmediğimi söylemiştim. Ne olduğunu sorduğundaysa ona günlüğümü verip o okurken gerginlikle beklemiştim. Yaptığım şeyi sesli itiraf etmek onu fazla gerçek kılacaktı.

İlk yazımı okuduktan sonra günlüğü bırakmıştı.

"Annenle baban sana ceza veriyorlar mı, Daria?"

"Hayır," demiştim dürüstçe. Bunun Via'yla ne alakası vardı? O kayıptı ve bunun tek suçlusu bendim. Bunu hem herkese itiraf etmek hem de beraberimde mezara götürmek istiyordum. Prichard'ın bana doğru yolu göstermesini umut ediyordum.

"Evinizin kuralları var mı?" Bunu sorarken parmaklarıyla masada ritim tutuyordu.

Yani, kız kardeşimin ayakkabılarına kusamazdım tabii ki ama yazılı herhangi bir kural yoktu. Ona şaşkınlıkla bakmıştım.

"Hayır."

"Bence senin her şeyden önce" –ritim tutmayı bırakıp öne eğilmişti– "disipline sokulman lazım."

İşte, onunla hikâyemiz böyle başladı. *Daria ile Müdür Prichard'ın Yılları*. Ben All Saints Lisesi'ne geçtiğimde o da benimle geldi. Bu, onun için terfiiydi. Benim içinse iç rahatlığı. Müdür Prichard –asil yakışıklılığından dolayı All Saints'te ona Vaaz Lordu derler– kefaret için kapısını çaldığım kişidir.

Ne zaman kendimi suçlu hissetsem bana bedelini ödetir ve acım geçer.

"Arkanı dön ve bana bak." Metalik sesini duymamla sırtımdan aşağıya bir ürperti iniyor.

Dediğini yapıyorum.

"Diz çök."

Dizlerimin üstüne çöküyorum.

"Başını eğ ve söyle."

"Ben Daria Followhill'im, burası da benim kilisem. Sen benim rahibimsin, sana günah çıkarır, tüm günahlarımın kefaretini öderim."

***

Müdürün odasından çıkmış tuvalette yüzüme soğuk su çalıyor, bu sırada da hiçbir şey olmamış gibi görünmemin ne kadar mümkün olduğunu düşünüyorum.

İlk başta onunla tanışmamın sebebi, All Saints'te annemin verdiği bir dersi alacağımı öğrenmemdi. Annemle babam burada tanışmamış olsa hiç doğmayacağımı bilmek içimi ürpertiyor. Çevremdeki *herkesin* onları Bayan Linde'in masasında işi pişirirken hayal edebilmesiyse tüylerimi diken diken ediyor.

Müdür Prichard'la hakkımda dedikodu çıkarmaya ne zaman başladığımı hatırlamıyorum ama nedenini çok iyi hatırlıyorum.

"Sen öğretmenle öğrencisi arasındaki iğrenç ilişkinin sonucu değil misin? Baban lise sondayken anneni hamile bırakmış, babaannen de onu annenle evlenmeye zorlamış, yalan mı?"

Liseye başladığım sene, Regina George'a benzeyen bir son sınıf öğrencisi beni tuvalette köşeye kıstırmıştı. Yanında da Kmart katalog modellerinin en çirkin olanlarına tıpatıp benzeyen üç andaval daha vardı.

İçlerinden biri beni duvara itmişti.

"Bana bak sürtük, kendini ne sandığın umurumda bile değil. Burada kazara dünyaya gelmiş bir eksik etekten ibaretsin, ha yok, ben bu koridorlarda başım dik yürüyeceğim diyorsan o zaman herkese ne bok olduğunu söyleriz," demişti tükürükler saçarak.

Yüzüme sıçrayan tükürüklerini silip çenemi kaldırmıştım.

"Annemle babam beni yapmadan önce evlendiler. Babaannem, annemle babamın birlikte olmasını aslında hiç istemedi. Hatta hâlâ istemiyor, onunla yakın değiliz. Aynı şehirde oturmamıza rağmen onu senede bir görüyorum. Bunları size anlatıyorum ama umursadığınızı düşündüğümden değil, madem kancıklık yapacaksınız, bari hem aptal hem kancık olmayın diye. Madem yarak kürek konuşacaksınız, bari doğruları söyleyin diye. Gerçi

söylesemiz kaç yazar. Ben buraya, buranın sahibi olmaya geldim. Bakın, şimdiden benden korkmaya başladınız bile."

Bu laflarım bana tokat olarak geri dönmüştü. Ama gözyaşlarımı tutup gülümsemiştim. Onları anlıyordum. Onların yerini alacaktım. İsteseler de istemeseler de amigo takımına girecektim çünkü berbat bir balerin olsam bile harika bir dansçıydım. Onların sevgilileriyle çıkacak, üzerlerindekilerden daha güzel elbiseler giyecek, onlarınkinden daha iyi bir araba sürecektim. Kimse kendisinin 2.0 modeliyle karşı karşıya gelmek istemez. Bir üst model her zaman daha gösterişli, daha kapsamlıdır.

"Yerinde olsam diken üstünde olurdum, Followhill. Gözümüz üstünde." Esmer olan, toz pembe bağcıklı topuklularıma tükürmüştü.

Daha o günden anlamıştım ki, annemle babamın kötü şöhretine karşılık kendime bir kalkan oluşturmam gerekecekti.

Kendimi ateşten korumanın tek yolu, daha büyük bir ateşin fitilini yakmaktı. Dokunulmaz olduğumu düşünürlerse bana sataşmak yerine benden korkarlardı. Çetin bir müdürün arkamda –ya da bu durumda üstümde– olduğunu düşünürlerse benimle uğraşmazlardı. Böylece dedikodular doğurdum, besleyip büyüttüm, onlara kanat taktım ve sonra saldım, tıpkı kavanozdan salınan kelebekler gibi.

Ben akıllı, kurnaz ve de ketum biriyim. Aslında kimseye çıktığımızı söylemedim. Sadece müdürün odasına gidip duruyorum, o kadar, o da her seferinde kapıyı açıyor çünkü her ne yaşıyorsak çok hoşuna gidiyor.

Hem de nasıl.

Koridorun sonuna doğru yolu yarılamışken kendime karşı biraz hoşgörülü davranmaya karar verip son iki dersi ekiyorum. Zaten seçmeli dersler. On beş dakika sonra kiraz kırmızısı üstü açılır BMW'mi evimizin avlusundaki çeşmenin yanına park

ediyor ve doğruca duş almaya çıkıyorum. Akşam yemeği için saçlarımı yıkamam ve üstüme başıma çekidüzen vermem gerek. O yemekte annemle babam bana Penn'in bizimle kalacağını söylediklerinde şok olmuş numarası yapacağım. *Tabii* annem Penn'i benimle aynı çatı altında yaşamaya ikna edebilirse. Sonra o şerefsizi kenara çekip kuralları söyleyeceğim. Suçlu olayım ya da olmayayım, burası benim çöplüğüm. Annemin Rover'ı ortalıkta görünmüyor, demek ki ev boş. Parmak uçlarımda yürüyerek evi kolaçan ettikten ve kimsenin olmadığından emin olduktan sonra banyoya giriyorum. Beyaz mini eteğimi yere atıyor, peşinden süt mavisi crop gömleğimi çıkarıyorum. Mermer tezgâhın üstündeki telefonumun ışığı yanıyor.

Blythe: İlk günden dersleri ekmek ha? #efsanesin

Gus: Scully veledine destek olman ne hoş. Kenar mahalle piçleriyle mi takılmak istiyorsun? Bari SEVGİLİSİ OLMAYAN birini bul.

Esme: Kanka, o eteğin içinde bacakların çok kalın duruyor. Ahlak yoksunu olduğunu biliyorum ama her şeyin bir sınırı var. Ya mini etek giyme ya da taco yemeyi bırak. Seçim senin. :/

Dört farklı duş başlığından üzerime akan sıcak su son yirmi dört saati alıp beraberinde götürüyor. Başımı geriye yatırıp gözlerimi yumuyor ve inliyorum. Penn'le başa çıkabilirim. Ben All Saints Lisesi'nin kahrolasıca kraliçesiyim, o ise Las Juntas'ın sıradan öğrencilerinden biri. Aramızda olanların üzerinden çok sular aktı.

Beni boğmasına izin veremeyeceğim sular.

Duştan çıkıp banyo halısına basıyorum. Pembe havlumu dün kapının yanındaki masanın dibine yere bırakmıştım. Üzerimden sular aka aka onu almaya giderken kapı pat diye açılıveriyor.

"Bailey!" diyorum ama karşımda kardeşimin iri mavi gözleriyle ince bedeni yerine Penn'i buluyorum. Vücudu kapı aralığını bütünüyle doldururken kendisi zehirli bir öpücük gibi. Karanlık, körücül, karşı konulmaz. Kotunun beli kalçalarının üzerinde, sağ cebinden pantolon zinciri sarkıyor. Siyah kolsuz üstünün göğsünde, tam kalbinin olduğu yerde bir delik var çünkü *elbette* Vaughn gibi o da cüretkâr piçin teki; kocaman, yanık tenli kolları kastan, damardan patlayacak gibi. Yosun yeşili gözlerinin çevresi mosmor. Ve o yeşil gözleri kırbaç misali bedenimde geziniyor, aşağıya doğru iniyor, normalde ölümcül olan bakışları şimdi yumuşacık. Vuracağından emin olduğum acı verici darbeyi beklerken geri kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Penn'se büyük bir zevkle vücuduma bakıyor.

Memelerime.

Karnıma.

Bacaklarıma.

Ve bacaklarımın arasındaki, şu anda kasılıp duran yere.

Kalp şeklindeki çatlak dudakları pis bir sırıtışla kıvrılıyor. Elimle kolyemi kavrıyorum –her şeyi bıraktım onu örtüyorum– çünkü beni en çok onu görmesi utandırıyor.

"Ah, Marx aşkına, Penn. Çık dışarı!"

İlk kez ona adıyla sesleniyorum. Resmî olarak adını bilmemem gerek. Yüzü hâlâ ifadesiz. Kapının kulpunu kavrayan eli yanık tenine oranla bembeyaz duruyor.

Pembe havlumu yerden alıp bana atıyor, ben de titreyen ellerimle havluyu yakalayıp vücudumun etrafına sıkıca sarıyorum, deniz camını da altına sokuyorum.

"Gördüklerin çok mu hoşuna gitti?" Islak saçlarımı savuruyorum. Gururum kırılmayı bırakın, paramparça oldu. Beni çırılçıplak gördüğü hâlde tepki bile vermedi. Bütün vicdan azabım, iyi niyetim yok olup gidiyor, yerine tuhaf bir çare-

sızlık gelip yerleşiyor, ona onun sıradan bir taşralı, benimse bir kraliçe olduğumu göstermek istiyorum.

"*Tiksindim*," diye düzeltiyor başparmağıyla alt dudağını okşayarak. "Gördüklerimden tiksindim, bir daha görmemeyi yeğlerim. Sen Daria olmalısın."

Hâlâ gitmeye yeltenmiyor. Bu adama inanamıyorum. O kadar kızgınım ki suratına yumruğu geçiresim var. Belki de yapmalıyım. Bana karşılık vermez. Hem zaten pestili çıkmış olduğundan canı daha çok yanar.

"Tanışmıyormuşuz gibi davranma." Saç fırçamı alıp aynanın önünde altın tutamlarımı tarıyorum. Başka ne yapabilirim ki? Piç herifin gideceği yok.

"Tanıştık ama birbirimize isimlerimizi söylemedik, sadece salyalarımızı paylaştık," diye laf sokuyor, "bu da şu soruyu doğuruyor, sen benim adımı nereden biliyorsun?"

"Ne salyası? Anlaşmayı kapatamayacak kadar ödlektin," diyorum kedi gibi mırlayarak, bir yandan da adımı sahiden bilip bilmediğini merak ediyorum. İkimiz de okullarımızda önemli kişileriz.

Aklıma deniz camı geliyor, onu düşünürken aynada yüzümün nar gibi kızarmasını izliyorum. Bana verdiği şeyi alıp onu bir takı hâline getirmem, onu uğurum yapmam aptallık mı? Deniz camı artık faal bir organım oldu. Bana iyi insanların var olduğunu hatırlatıyor.

Ne var ki, Penn'in hâlâ o kadar iyi olup olmadığından emin değilim.

Sanırım onu bozmuş olabilirim.

Buğulu aynadan onu izleyerek makyaj masasına doğru eğiliyorum. Bir erkek beni kestiğinde anlarım ama o beni kesmiyor. Daha ziyade, bana ne kadar zarar vermek istediğini tartıyor gibi görünüyor. Benden iliklerine kadar nefret ettiğini

buluyorum çünkü ne zaman benimle konuşsa bıçak gibi sözleri sırtımdan aşağıya bir ürpertinin yayılmasına neden oluyor. Ama bu ürperti ayak parmaklarımda bitmek yerine bacak aramda patlıyor.

"Buraya seninle boş muhabbet yapmaya gelmedim, Daria. Sen benim yoluma çıkmayacaksın, ben de senin yoluna çıkmayacağım."

"Sahi, burada ne işin var senin?" diye mırıldanıyorum. "Okulda olman gerekmiyor mu? Ayrıca bana ne yapacağımı söylemeye kalkma sakın. Sen bu evde istenmeyen bir misafirsin, o kadar." Burnumdan gülüyorum.

"Dersi ektim, tıpkı senin gibi." Bana sanki bir hiçmişim gibi bakıyor. Durduğum yer boşmuş gibi. "Misafir statüsünde seninle hemfikirim. Burada kalmaya ben de bayılmıyorum. Ama böyle bir teklifi geri çevirmek aptallık olurdu. Bana nasıl baktığını görüyorum. Ah, Kurukafa Gözlü..." Son birkaç yıl hiç yaşanmamış gibi bana lakabımla sesleniyor. Sonra bana doğru bir adım atıyor, yüzünde yine o pis sırıtış var. "Bu sefer ben seni mahvedeceğim."

Şaşkına dönmüş hâlde ona dönüyorum. Mermer lavabonun kenarına sıkıca tutunurken rolleri nasıl ve ne zaman değiştiğimizi merak ediyorum. O malikânenin efendisi, bense onun insafındaki bir piyonmuşum gibi konuşuyor. Gözlerimi kısarak maskesini düşürmeye çalışıyorum ama bana mısın demiyor, yüzü hâlâ çelik gibi sert. Penn Scully sahiden de benden üstün olduğuna inanıyor. *Benden.* Daria Followhill'den. All Saints Lisesi'nin en popüler kızından. Annesini yeni kaybettiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Acı çektiği için böyle davranıyor. Daha bu sabah evsiz kaldığını sanıyordu.

"Benim okuluma geçmeni istemiyorum," diye tersliyorum. Melody talep formunu büyük bir zevkle hazırlar, Müdür

Prichard'sa onu bizim okulun futbol takımına katma şansını hayatta kaçırmaz.

"Hiç endişelenme. Siz o kadar göt yalıyorsunuz ki nefesiniz bok gibi kokuyor."

"Fakirlik kokmasından iyidir. Sen fakirsin, değil mi? Kardeşin zengin olduğunuzu söylerken palavra sıkıyordu."

Biri bana sopayla vurduğunda ben tankla üzerinden geçerim. Penn'e karşı o kadar kötüyüm ki kusasım geliyor. Bu huyumdan nefret ediyorum. Ne olursa olsun altta kalmama huyumdan.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım" –fırçayı elimden bırakıp ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum– "sen benim ne üvey kardeşimsin ne evlatlık kardeşimsin ne de bu ailenin bir parçasısın. Sen bir sokak köpeğisin, sona kalansın, kimsenin sahiplenmek istemediğisin, yardıma muhtaç birisin."

Penn üzerime doğru gelmeye başlayınca kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi çarpıyor. O yaklaştıkça kalbimin başarıya ulaşacağına daha çok inanıyorum. Penn'in gözleri bana yılanları anımsatıyor. Büyüleyici ama bütünüyle merhametsiz. Eskiden öyle değildiler.

Kokusu aklımı bulandırıyor. Uzanıp yüzünü okşamak istiyorum. Yaralarını öperek iyileştirmek istiyorum. Af dilemek istiyorum. Ona lanet etmek istiyorum. Onu itmek istiyorum. Yaptığımız şey için omzuna kapanıp ağlamak istiyorum. O şekilde bittiği için. Sonrasında düştüğümüz durum için. Çünkü ben saçma sapan biri olup çıktım, o ise yapayalnız kaldı.

Öpüştüğümüz gün birbirimizi mahvettik.

Penn tepemde dikilmiş bana bakarken zaman duruyor. Çenemi başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp başımı kaldırdığındaysa dünya yerçekimini kaybediyor, uzayda dipsiz bir derinliğe doğru sürükleniyor âdeta. Nefes alamıyorum.

Almak istediğimden de emin değilim. Havlumu vücuduma sıkıca sarmış olmama rağmen pat diye yere düşüveriyor, o sırada Penn'in bilerek açtığını fark ediyorum. Çıplağım. Vücudum, ruhum, kalbim çırılçıplak. Bütün duvarlarım yıkılıyor. Aklımın bir köşesinde alarm zilleri çalıyor ve içgüdülerim herhangi bir saldırıya karşı silahlarını kuşanıyor. Penn'in yüzündeki ifadeyi deşifre etmeye çalışıyorum. Hem eğleniyor hem sinirli hem de... oyun oynuyor gibi görünüyor? Bütün bu duyguların bir arada olması hiç mantıklı değil.

"Benimle uğraşırsan, Followhill, seni mahvederim."

"Tabii önce ben seni mahvetmezsem." Sesimdeki arzuyu gizleyemiyorum.

Bir an sessizlik oluyor.

"Aslında haklısın. Gördüklerim hoşuma gitti. En azından bazıları." Parmaklarının enseme kaymasıyla istemsizce gözlerimi yumuyorum. Beynim gözlerimi açmam için bana bağırıyor.

Bu bir aldatmaca, diyor alarm zillerim. *O, senden nefret ediyor.*

"Gördüklerim kesinlikle hoşuma gitti." Nefesi tatlı ve sıcak. Kulak mememin ucunu gıdıklıyor ve ürperiyorum. Meme uçlarım dikleşiyor, bacak aram havayla en ufak temasında bile ıslanıyor. Bu olay çok farklı yönlere sapabilir ve benim hiçbiri üzerinde kontrolüm yok.

Penn birden dudaklarıma yapışıyor, ben onun açık ağzına doğru çığlık atarken dili ağzımın içine giriyor. Beni bütün olarak yutarken ona karşı hissettiğim bu hastalıklı çekime sinir oluyorum. Patlak alt dudağını ısırmamla kanı ağzıma doluyor, sıcacık ve bakırımsı. Atletine sıkıca tutunarak göğsündeki deliği arıyor, açgözlü parmaklarımla o deliği dolduruyorum. Penn, dişisini ehlileştirmeye çalışan bir aslan gibi beni ensemden tutarak öpücüğü derinleştiriyor. İkinci öpüşmemiz

utangaçlıktan, deneysellikten, ümit verici olmaktan çok uzak. İlk öpüşmemizdekiyle aynı çocuklar değiliz. Aynı umut dolu insanlar değiliz. Dişlerimiz çarpışıyor ama ne gülüyoruz ne de duruyoruz. Aynı zamanda sanki o çöp kutusunun yanından hiç ayrılmamışız gibiyiz. Sadece daha açız, daha akıllıyız ve daha öfkeliyiz.

Hiç böyle öpülmemiştim.

Ne onun tarafından. Ne de bir başkası tarafından.

Dudakları benimkilerden uzaklaşıyor ve ne olduğunu anlamam birkaç saniye alıyor.

"Dünyanın en nadir şeyi sıradan bir kancığa verilmemeli. Umarım ilklerini bana saklamamışsındır çünkü onları almak gibi bir niyetim yok," diye fısıldıyor kulağıma ve gözlerim hızla açılıyor. Penn arka cebine bir şey koyarak geri çekiliyor. Kapıya doğru dönüyor ve ben ona siktirip gitmesini ya da gebermesini söyleyemeden başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor.

O yılan gözleri... benimle konuşuyorlar.

Bana, benim arkadaşım olmak istemediğini söylüyorlar.

Düşmanım olmaya hazır olduğunu söylüyorlar.

"Seni yeniden görmek güzel, *kardeşim*." Kapıyı suratıma çarpıyor.

Elim içgüdüsel olarak boynuma gidiyor, şok içindeyim, deniz camı kolyemi tutmak istiyorum.

Ama onu bulamıyorum.

***

Tüm ailelerde olduğu gibi benim ailemde de nadiren değişen ve benim seyrek olarak dâhil olduğum sıkıcı bir düzen var.

Melody Bailey'yi okuldan aldıktan sonra doğruca baleye giderler, babam da işten altı civarı döner. Yani çatımın altında yaşamaya başlayan pislikten en az dört beş saat daha kaçınmam lazım ama çok acıktım, çok susadım ve sürekli kolyemle oynamak için boynuma uzanıyor, sonra orada olmadığını hatırlıyorum.

Odamda volta atıyor, Blythe'la Esme'ye mesaj atıyor, sonra küçük siyah defterime yazmaya karar veriyorum.

1289. Kayıt:

Günah: Penn'in banyo yaptığını duyunca pisliğin odasına girip kurşun kalemini çaldım (Kurşun kalem kullanan mı kaldı? Çocuk mu bu?). Kalemin tepesindeki silgiyi klitorisime sürtüp onunla mastürbasyon yaptım. Sonra kalemliğine geri koydum.

Sebep: Pislik herif beni çıplak yakaladı. Bilerek. Ve ben bundan nefret etmedim. Hem de hiç.

Bir süre arkadaşlarımla mesajlaştıktan sonra *Teen Mom*'ı izlerken uyuyakalıyorum. Kapımın nazikçe çalınmasıyla uyanıyorum, televizyondan yansıyan renkler odamın duvarlarında dans ediyor.

"Aşk böceğim, yemek neredeyse hazır," diyor Mel kapının öbür tarafından. Kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Penn'le karşılaşmak istemiyorum. Hele ki beni çıplak gördükten, beni öpüp meme uçlarımı sertleştirdikten ve ardından bana benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledikten sonra.

"Geliyorum," diye bağırıyorum. Üzerime kolsuz bir bluz, altıma da kısacık bir ekoseli şort giyiyorum. Amacım, sırf-öpüştük-diye-seni-istiyorum-sanma-ezik'e çalan senden-hiç-etkilenmiyorum görüntüsü vermek.

Mel'le Bailey mutfaktalar. Bailey sebzeleri doğrarken annem de tavuk göğüslerini marine ediyor. Baleden konuşuyorlar. Dışlanmanın verdiği acıya aldırış etmeyerek mutfak masasının

uzun tabureletinden birine oturuyorum. Mutfak masası, krem rengi ahşapla koyu kahverengi granit tezgâhtan oluşuyor. Salata kâsesinden bir çeri domates alıp ağzıma atıyorum.

"Pişt, Bails, okul nasıldı?"

"Harikaydı. Yeni bir laboratuvar öğretmeni geldi, okuldan sonra onun gözetiminde laboratuvarı kullanabileceğimi söyledi." Kardeşim otuz iki diş birden sırıtınca LGBT bayrağı misali her teli farklı renkte olan diş telleri görünüyor. Günün birinde tamamıyla açmış bir gül olacak ama şimdilik saksı olmaktan mutlu. Aslında yaprakları şimdiden açmaya başladı bile, yavaş yavaş bunu kabullenmem lazım.

"Seninki nasıldı?" diye soruyor.

Müdür Prichard'ı ve odasına yaptığım son ziyareti düşünüyorum.

Yeni, onur kırıcı sınıfımı.

Telefonumu yaylım ateşine tutan mesajları.

"Mük." Ona beyaz dişlerimi göstererek dümdüz gülümsüyorum. Gözlerim etrafı taramaya başladı bile. Açık plan evde Penn'i bulmaya çalışıyorum.

"Rica etsem bunu babana götürür müsün? Verandada." Mel başını tavuktan kaldırmıyor.

Marine edilmiş tavukların olduğu tepsiyi ondan alıp yüzüme yayılan sıcaklığa aldırış etmeden çıplak ayaklarımla verandaya çıkıyorum. Babamla Penn mangalın başındalar, onları görünce acı acı sırıtıyorum. Mel beni Penn'in burada olduğuna dair bilgilendirmedi bile. Babam maşayla biftekleri çeviriyor. İkisinin de elinde bira şişesi var ve muhabbet ediyor gibi görünüyorlar.

Babam onunla bira mı içiyor? *Harika.* Penn daha on sekiz yaşında ama şaşırmıyorum. Annemle babam bazen aile yemeklerinde şarap içmeme izin verirler. Gençleri içkiye karşı

sorumlu hissettirirseniz nihayet içkiye eriştiklerinde kendilerini kaybedene kadar içmeyeceklerine sıkı sıkıya inanıyorlar. Ben partilerde asla sarhoş olmam. Ayıklık belirli bir miktar can sıkıntısına denktir ve gerçek duygularımı gizleyen maskemi koruyabilmem için canımın sıkılması gerekli.

Cam kapıyı kaydırarak açtıktan sonra durup onları izliyorum.

"Normalde elleri yara bere içindeki oğlanların kızlarımın etrafında dolaşmasına izin vermem ama karım bir şeyleri tamir etmeye bayılır, ben de onun eski projelerinden biri olduğumdan bana yaptığı iyiliğin karşılığını ödemek istedim," diyor babam. Penn tedbirli bir merakla onu izliyor.

"Yardımınız için minnettarım, efendim, ama benim tamir edilmeye ihtiyacım yok. Ben bozuk değilim."

"Başına gelmeyen şey kalmamış," diye üsteliyor babam. "Daha on sekizindesin, her boku yoluna sokamamış olman gayet normal."

"Siz benim bokumu dert etmeyin," diye karşılık veriyor Penn. "Burada yaşadığımı kimse bilmezse çok sevinirim. Burası benim okul bölgem değil ve Las Juntas'ta geniş alanlı top tutucuyum. Bursum tehlikede."

"All Saints gibi prestijli bir liseden mezun olmak üniversite başvurularında daha çok işine yarar."

"Okul değiştirmek için artık çok geç. Rakip takımın kaptanıyım. All Saints Lisesi'ne uyum sağlamam imkânsız. Hem kendisi dallamanın teki olsa bile All Saints'in zaten bir top tutucusu var," diyor Penn lafı gevelemeden. Birden kıkırdayasım geliyor ama kendimi tutuyorum. Orada olduğumu hâlâ bilmiyorlar. Yani bence bilmiyorlar.

"Demem o ki, benim çatımın altında yaşayacaksan benim kızlarıma dokunmayacaksın. Beni sınamaya kalkma, evlat.

Yaşından fazla bağlantılarım var. Sana bir tavsiye vereyim mi? Bu maşa var ya" –babam maşayı Penn'in suratına doğru saklatırken Penn yakılmamış sigarasını bacağına vuruyor– "et çevirmekten başka işlere de yarıyor, kapiş."

"Kusura bakmayın, efendim, ama kızlarınızdan biri benim için fazla küçük, diğeriyse fazla Daria." Penn'in sesi boynuma dolanan siyah bir dantel gibi. Babamın onun sesindeki tehlikeli tonu duyduğunu sanmıyorum ama ben duydum. Babam beni hâlâ fark etmemişken Penn'in fark ettiğini oradan anlıyorum. Bu sözleri duymam için söyledi.

"O ne demek?" diye gürlüyor babam.

"Bence ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsunuz."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp bana ağzı kapalı sırıtıyor.

O gözler beni çıplak gördü. O dudaklar bu öğlen benim dudaklarımın üzerindeydi.

Sonra bana kaybolmamı söylediler.

Via'nın göz alıcı olduğunu hatırlıyorum ki bu durum elbette beni çok sinir ediyordu; ama onun *bu kadar* güzel olduğunu hatırlamıyorum. Hiçbir erkek beni Penn'in etkilediği gibi etkilemedi. Hiçbir zaman. Çekici erkeklerle yaşadığım tüm deneyimleri üst üste koysam bile onun tek bir bakışıyla bana hissettirdiklerinin yanına yaklaşamaz. Penn pasaklı ördek yavrusundan kara kuğuya dönüşmüş âdeta.

Aksi bir şekilde, "Tavuk," derken dudakları bir ergen için fazla kurnaz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bakışları hâlâ üzerimde, yakılmamış sigarasını yan tarafındaki çöp kutusuna atıyor. Bu kadar sofistike olmayı nereden öğrenmiş?

"Efendim?" Tehditkâr bir biçimde tek kaşımı kaldırıyorum.

"Tavuk için teşekkürler, *kardeşim*." Elinde birasıyla gelip marine edilmiş tavukların olduğu tepsiyi benden alıyor. Kar-

değim saçmalığıyla benimle alay etmeye çalışıyor. Yanağımın içini ısırıyorum çünkü babam burada ve onun en önemli öğretisi bir eylemde bulunmadan önce etraflıca düşünmek.

"Rica ederim. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Bence *ziyadesiyle* yaptın zaten," diyor Penn. Sırtı bize dönük babama baktığımda gülmekten omuzlarının sallandığını görüyorum. Sanırım flört etmediğimiz için rahatladı.

"Bakıyorum da çoktan görüşüp tanışmışsınız bile." Etleri bir tabağa alıyor.

"Ah, evet," diyorum. "Penn beni *ziyadesiyle* gördü."

***

Akşam yemeğinde hep birlikte masaya oturup yemek yiyoruz, sanki dünyanın sonu gelmemiş gibi. Sanki Penn ailemizin meşru bir üyesiymiş gibi. Ben yemeğimle oynuyorum. Annemle babam Penn'i Bailey'yle bana aile dostumuz olarak tanıştırıyorlar, ben burnumdan gülerken Bailey salataların ve kristal sürahilerin üzerinden uzanıp onunla el sıkışıyor. İlla bilmek istiyorsanız, suyumuzun markası Tasmanian Rain. Pahalı ve gösterişli, tıpkı bizim gibi.

Penn kenar mahalleli gibi konuşmasına karşın açık sözlü ve kibar. Konuşma tarzı miskin, kendinden emin ve büyüleyici. Konuşurken bilerek ben yokmuşum gibi davranıyor. Gözleriyle yanakları hâlâ morun hoş bir tonunda ama birkaç güne tüm yaraları geçecek ve o baş döndürücü, ölümsüz tanrıları andıran yüzü beni her gün deli edecek. Kimse Penn'in vücudunun talihsiz durumundan ya da neden burada olduğundan bahsetmiyor, ta ki Bailey başını tabağından kaldırıp konuşana dek.

"Yüzüne ne oldu?" Diş telleri görünmesin diye konuşurken eliyle ağzını kapatıyor.

Annem. "Bailey," diye çıkışırken babam hayıflanarak başını sallıyor. Penn'se Bailey'ye içtenlikle gülümsüyor. Ona bakarken görmekten hoşlanmadığım bir şey fark ediyorum. Benimle uğraşmadığı zamanlarda aslında pisliğin teki olmadığını.

"Kapıya yumruk attım." Ağzına bir Brüksel lahanası atıp çiğniyor.

"Gerçekten mi?" Bailey gözlerini fal taşı gibi açarak Penn'in parmak eklemlerine bakıyor.

"Kapı da dönüp bana daha sert bir yumruk attı."

"Yüzün berbat hâlde." Mel bilineni tekrar ederek çatalına taktığı ıspanak soteyi ağzına sokuyor.

"Siz bir de kapıyı görün." Penn öne doğru eğilerek Bailey'nin gözlerinin içine bakıyor. Bunun üzerine ben hariç masadaki herkes kahkaha atmaya başlıyor ve böylece buzların kırıldığını duyuyorum. Sorun şu ki ortada iki tane buz dağı var. Onlar birinin üzerindeyken ben diğerinin üzerinde onlardan uzağa sürükleniyorum.

Penn elini saçlarının arasından geçirerek boğazını temizliyor. "İyi bir yaz geçirmedim, o yüzden öfkemi boşaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Gel gör ki kapı... düşündüğümden daha sağlam çıktı ama öte yandan beni buraya getirdi."

Gözlerimi devirerek çatalımı batırdığım tavuk parçasını beyaz sosa buluyorum.

"Konusu açılmışken," diyor Mel çatalını bıçağını dikkatlice tabağına bırakarak, "Daria, Bailey. Penn son zamanlarda zor günlerden geçiyor. Üniversiteye gitmeden önceki son senesinde burada kalmasının iyi olacağını düşündük."

"Son *senesi* mi? Asıl benim son senem! Hem üniversiteye *giderse* diyecektin galiba," diye ekliyorum tedbirli davranmaya

çalışmaktan vazgeçerek. O bana berbat davranıyorsa ben neden ona öyle davranmayacakmışım? Onu incittiğimi biliyorum. Dört yıl önce korkunç bir şey yaptığımızı biliyorum. Ama bana özür dileme ya da kendimi açıklama fırsatı bile vermedi. Bütün gözler bana dönüyor, Penn'inkiler hariç. O, bifteğinden bir parça kesip sulu eti uzun uzun çiğniyor.

"Notlarına ve futbol sahasındaki performansına bakacak olursak Penn'in Notre Dame'da burslu okuyabileceğine şüphe yok." Melody bana Followhilller-böyle-davranmazlar diyen gergin bir gülücük atıyor. Hulk gibi kin ve öfkeyle hareket etmemden nefret ediyor.

"Ne oldu?" Bailey Penn'e yüzünü buruşturarak bakıyor.

"Annem vefat etti," diye açıklıyor Penn. Bailey sanki annesini öldüren benmişim gibi bakışlarını bana çeviriyor. *Hâliyle* ölmek istiyorum.

"Her halükârda" –babam doğruca bana bakıyor– "siz kızların herhangi bir endişesi ya da sorunu olursa kapımız size her zaman açık."

Bailey Penn'e bakıyor, sonra bakışlarını kucağına indiriyor.

"Hep bir abim olsun istemiştim. Sen şimdi benim abim mi olacaksın?"

İçtiğim su genzime kaçıyor, öksürürken bir kısmını tabağıma fışkırtıyorum. Bailey benimle kafa mı buluyor? On üç yaşında. On üç yaşındaki kim böyle konuşur? Bailey. Bailey böyle konuşur. O, iyiliğin ve güzelliğin vücut bulmuş hâli. Örnek öğrenci, annesinin biricik balerini. O ve Luna her yaz tatilinde sahilleri temizlemeye, hayır kurumları için ikinci el giysileri katlamaya gönüllü olurlar.

Penn hayatımıza bodoslama girdi ve kimse bunun beni ne kadar rahatsız ettiğinin farkında değil. Masaya oturduğumuzdan *beri* ben yokmuşum gibi davrandığının da farkında değiller.

Sıvısından bir yudum içiyor.

"Başvuru kabul ediyor musun?"

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki yuvalarından fırlayıp tabağıma düşecekler diye korkuyorum. Penn bardağının arkasında sırıtıyor.

"İşe alındın." Bailey'nin gözleri parlıyor. "Bowlinge gidebiliriz!"

"Gidebiliriz ama gitmeyeceğiz çünkü bowling çok sıkıcı," diyor Penn cansız bir sesle.

"Kesinlikle çok sıkıcı." Bailey heyecanla kıs kıs gülüyor.

"Ama görüşüne göre okumayı seviyorsun." Çenesiyle oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran kitap yığınını işaret ediyor. Bailey tam bir kitap kurdu. Şiire bayılıyor. Benim bir üst modelim olmasının bir sebebi de bu.

"San Diego'da insanların kendi yazdıkları şiirleri okuyabildikleri bir mekân var. Harika bir yer, ayrıca elmalı turtaları efsane. İstersen oraya gidebiliriz. Annenle baban da gelebilir."

Diş macunu reklamında oynuyorlarmış gibi herkes sırıtıyor. Beni davet etmediğini kimse fark etmiyor. Su bardağımı masaya sertçe bırakıyorum. Hiçbiri bana aldırış etmiyor. Yalancı çoban gibiyim. Hep sinirli ve fevri olduğumdan sahiden sinirlenecek bir nedenim olduğunda kimse umursamıyor.

Bailey, "Harika olur," derken Mel pratiklik konusunu dile getiriyor.

"Araban yok, Penn. Her gün San Diego'ya gidip gelmen gerekeceğinden şimdi söyleyeceğim şey için bana karşı çıkmayacaksın."

Penn ona, benim asla sağ çıkamayacağım bir bakış atıyor. Yarı öldürücü, tamamen kızgın.

"Bana araba alacağını mı söyleyeceksin? Ben jigolo değilim."

"Aldık bile." Babam omzunu silkerek ağzına bir parça biftek atıyor. "Öyle çok gösterişli bir şey değil, ha bu arada, kızlarıma dokunmama uyarısına karımı dâhil etmeyi unuttum: o jigolo lafın az kalsın burnuna mal oluyordu, ona göre."

"*İyi*. Düzeltiyorum: Ben yardıma muhtaç biri değilim." Penn çatalını bifteğine öyle sert batırıyor ki ölü inek neredeyse acıdan inliyor.

"Emin misin?" diyorum monoton bir sesle, su bardağımı döndürerek. "Görünüşün ve kıyafetlerin öyle demiyor da."

"*Daria*," diye kızıyor Mel.

Bailey bana onaylamaz şekilde başını sallıyor.

Bundan nefret ediyorum. *Ondan* nefret ediyorum. Ve o etraftayken sahte yüzümü, cadaloz yüzümü, bütün açıklığıyla sergilemekten nefret ediyorum.

Penn beni duymamış gibi yaparak Bailey'nin tabağından bir Brüksel lahanası çalıyor.

"Teşekkürler Marx." Bailey gülüyor. "O lahanalardan nefret ediyorum. Tişörtünde delik olduğunu biliyor musun?"

Ona bunun kasıtlı olduğunu söylemek istiyorum. Sembolik. Çünkü onu ne zaman ve nerede görürsem göreyim ya da ne giyiyor olursa olsun hep bir delik var. Bunu yapmak yerine tavuğumun üstündeki karabiber tanelerini sayıyorum.

Kız kardeşim ve ben yakın değiliz.

"Arkasında bir hikâye var," diyor Penn.

"İyi bir hikâye mi?" diye soruyor Bailey.

"Bende başka türlü hikâyeler olmaz."

"Gel sana yeni arabanı göstereyim, oğlum," diyor babam. *Oğlum.*

Ağlamamak için gözlerimi deviriyorum.

Marx, bu yıl çok zor geçecek.

Bir şarkı kadar güzel
Bir çığlık kadar çirkinsin
Ama o hoş vücudunun altında
İçten içe yitiksin
Ruhunun çatlaklarını kazıp
Tüm sırlarını ortaya çıkarmak
Onları önüne atmak istiyorum
Sonra da ifadeni yalayıp yutmak
Zira senin acın çok tatlıdır

Daria

Sabah uyandığımda masamın üzerinde bir ısırık alınmış yeşil bir elma buluyorum. Açık tarih kitabımın üzerinde duruyor, kitapta bir cümlenin altı çizilmiş, sarı fosforlu kalem kitabın yanı başında.

Romalılar Britanya'yı işgal ettikten sonra oraya elma götürdüler.

Evin duvarlarını yıkmak ve bayılana kadar çığlık atmak istiyorum.

Bunu yapmak yerine kahvaltıyı atlayıp doğruca okula gidiyorum.

Kafeteryada çoğunlukla düzgün nefes alıp vermeye ve hayatta kalmaya çalışıyorum.

"Heykeltıraşlar takım oyuncusu değildir. Yalnızca gerçek bir bireyci kendine ait bir şey doğurabilir. Bir şaheser yaratmak için hem yumurta hem de sperm olmak gerekir." Blythe kafeteryadaki oturaklardan birinin üstüne çıkmış teatral bir konuşma yapıyor. Nutkunun bihaber öznesi Vaughn salonun öbür ucunda. Tek başına oturmuş tabletinde yeni heykelinin taslağını çiziyor.

"Siktir, Blythe, seksi bile kasvetli bir şeye çevirebiliyorsun," diyor Knight esneyerek.

Vaughn yemek yemez. Hem de hiç yemez. Yani, tabii ki yer –yoksa yaşıyor olmazdı– ama insanların önünde yemez. O, diğer insanların var olmak için yaptığı çoğu şeyi yapmaz. Sanırım onu okulun duvarları arasında efsane yapan da bu. Okulda asla tuvalete gitmez. Beden eğitimi derslerine girmez. Bir kızla takılırsa bunu ancak o kızdan ayrıldıktan sonra öğrenirsiniz çünkü manyak kız ya dolabını ya sırasını ya da malikânesini tahrip eder. Vaughn'ın böyle bir etkisi vardır; son derece aklı başında kızlar Vaughn'la çıktıktan sonra psikopata dönerler. Ama Vaughn'ın bir masa seçmeyi ve belirli bir gruba katılmayı reddetmesi var ya? Popülaritesinin tuzu biberi. Vaughn istediği yere oturabilir. Dünyanın bütün nimetleri ayaklarının altında ama gelin görün ki o yemiyor.

"Sen heykeltıraşlardan ne anlarsın?" Gus burnundan gülerek yumurtalı ve ton balıklı sandviçinin yarısını Blythe'a atıyor. Kendisi masanın üstünde oturuyor, ayakları oturakta.

Bu yaptığı iğrenç ve tamamen gereksiz ama kimseyle tartışacak havada değilim.

"Ellerini çok iyi kullanabiliyorlar. Senin aksine."

Blythe sandviçten bir lokma koparıp gözlerini deviriyor. "Hımm, çok iyi."

Esme kuzgun karası uzun saçlarını parmağına dolayarak sakızını patlatıyor. "Kabalık etmek istemem ama içimi bayıyorsunuz. Cole, git de Vaughn'a buraya gelmesini söyle."

Gözleri Luna'yı arayan Knight, etrafa bakmaya devam ederek cevap veriyor.

"Tüh." Önce kot pantolonunun ceplerini yokluyor, sonra da altın rengi Gucci ceketinin ceplerine bakıyor. "Bulamıyorum."

Esme şaşkınlıkla, "Neyi bulamıyorsun?" diye soruyor.

"Emirlerini yazdığım not defterini."

Herkes gülüyor. Ben bile biraz gülümsüyorum.

"Hadi ama, Knightcığım. Vaughn'ın İtalya tatilini dinlemek istiyoruz." Blythe saçlarını savurup gözlerini kırpıştırıyor. Yemin ederim bu kız cenazesini kaldıran papazla bile flört eder. O derece.

"Ay lütfen. Satranç kulübünden Miles uzay boşluğuna yolculuk yapsa, o yolculuk sırasında güneşte tarihi bir mola verse bile sen yine de onunla ilgilenmezsin." Esme gülüyor. Blythe'la kankalar ve Ortiz'in Vaughn Spencer'ı ne kadar sevdiğini iyi biliyor.

"Pişt, Daria." Gus'ın bağırmasıyla son on dakikadır plastik çatalımla canına okuduğum salatadan başımı kaldırıyorum. "Çok sessizsin."

Ne hikmetse sen de sefil hayatında ilk kez dikkatlisin.

"Bayan Linde yakamdan düşmüyor," diyorum omuzlarımı kaldırarak.

Yalan da sayılmaz. Kaltak karı benden nefret ediyor. Ben de onun sınıfında, yani annemle babamın birbirlerini becermeye başladıkları yerde oturmaktan tiksiniyorum. Sınıf değiştirmek için başvururdum ama o zaman rehberlik öğretmeniyle görüşmem gerekir ki kadın Müdür Prichard'la ilgili dedikoduları soruşturmak için ne zamandır beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor zaten. Prichard'ın başının derde girmesini istemiyorum. Bu yetmezmiş gibi şimdi bir de bir numaralı halk düşmanı Penn'le aynı çatı altında yaşamak zorundayım. Güya bu yıl üniversiteye gitmeden önceki son eğlenceli günlerimi yaşayacaktım ama felaketler birbiri ardına geliyor.

"Bir işe yaramak ister misin?" Gus dudaklarını yalıyor. İğrenç biri olduğunu söylemiş miydim? Ah. Doğru. Az önce söylemiştim.

"Senin işine mi?" Çenemi sıvazlayarak onu baştan ayağa yavaşça süzüyorum. "Ancak ve ancak kendini baştan yaratır, tükürdüklerini bir güzel yalarsan."

Gus iriyarı, sarışın, tipik bir Amerikalı; süper kahramanlarınki gibi bir çenesi ve birbirinden ayrık, mavi gözleri var, gözlerinin ayrıklığı yüzünden tıraş edilmiş alpakaya benziyor. Eğer bir 90'lar filminde olsaydık o kötü adam olurdu. Düşündüm de, zaten öyle. Yılan çukurundaki bahis çetesine liderlik etmesinin yanı sıra bu bölgedeki bazı ebeveynlerle başının derde girmesine neden olan sıkı bir yat ve terk et politikası var. Dahası, ben kirpiyken –yalnızca kışkırtıldığımda kötü davranırım– o tam bir kanguru. Kötülük yapmak için hiçbir sebebe ihtiyaç duymayan gerçek bir zorba. Annemle babamın bizi Avustralya'ya tatile götürdüğü zamanı hatırlıyorum; orada bizi geceleri açık alanlarda araba kullanırken dikkatli olmamız konusunda uyarmışlardı çünkü kangurular

araçtakileri korkutmak için yola atlıyorlardı. Gus da tıpkı onlar gibi. Agresif ve aptal.

İyi davrandığı iki kişi var; biri, maçlarımızın çoğunu kazanmamızı sağlayan beyaz atlı oyun kurucusu Knight, diğeri de her hafta sonu üç çete üyesi ve bir F-22 Raptor tarafından saldırıya uğramaya hazır hâlde çukura gelen altın yumurtlayan tavuğu Vaughn.

Çocuklar söylediğim lafa kıs kıs gülüyorlar. Masa futbolcular ve amigo kızlarla dolu. Knight nihayet kafeteryanın öbür ucunda Luna'yı görüyor, görmesiyle yerinden kalkıyor.

"Ben kaçtım, dallamalar. Sizi görmek güzeldi. Şey, Esme'nin sahte memeleri hariç." Sallana sallana yürüyerek yanımızdan ayrılıyor. Ağzı bir karış açık kalan Esme renkli D&G elbisesinin içindeki memelerini avuçlayarak bakışlarını onlardan Knight'a çeviriyor.

Luna Rexroth bizimle oturmaz. Bir keresinde Gus, Knight yokken, masada hiç konuşmuyor diye onunla dalga geçmişti. O zaman onu durdurmamıştım ki bundan hâlâ pişmanlık duyarım. Luna istenmeyen biri, onun için kimseyle tartışmaya değmez ama yine de Gus'ın gazabını hak etmemişti.

"İşe yaramak derken ne kastediyorsun, Gus?" Esme, elindeki havuç parçasını kemirerek konuyu anne babasının on sekizinci yaş günü hediyesi olan sahte memelerinden yeniden bana çeviriyor.

"Duyduğuma göre Penn Scully maç öncesi herhangi bir dalavere çevirmeyelim diye okul çıkışı bizi uyarmaya gelecekmiş. Geçen yıl All Saints, Las Juntas sahasının çimlerini tahrip etti, o fakir ibneler de haftalarca maç yapamadılar. Bizim Daria da Penn'in altına yatmak için can attığından Yargıç Judy'yi oynar belki dedim."

Kalbim öyle hızlı, öyle sert çarpmaya başlıyor ki ta ayak parmaklarımda hissediyorum. Gözlerimin ardında hissediyorum.

Marx. Marx. Marx.

"Scully'nin mi?" Burnumdan gülüyorum. "İstemez canım."

"O yüzden mi Vaughn onu yere serdiğinde ortalığı inletti?" Gus başını yana yatırıyor.

"Körkütük sarhoştu. Vaughn'ın başı derde girecek diye korktum."

Sırıtışı bir an olsun silinmeyen Gus açık renkli gözlerini yüzümde dolaştırıyor. Sonra uzanıp parmağıyla burnumun ucuna vuruyor.

"Sana inanmıyorum."

"Neyse ki beklentilerini karşılamak için yaşamıyorum." Görünmez bir ayna açıp ona orta parmağımı gösteriyorum. Yine kahkahalar. Rahat gibi görünebilirim ama sevimli yazlık elbisemin ve dantel dokulu siyah topuklularımın ardında endişeden geberiyorum.

"O zaman bugün saat üçte kanıtla."

"Pas, mankafa. Amigo takımıyla antrenmanım var. Ha bir de hayatım."

"Amigo takımının tek amacı futbol takımına yardımcı olmak," diye araya giriyor Esme, sırf bana karşı gelmek için. Takım kaptanı seçilmemi hâlâ sindirebilmiş değil. Ama Esme'nin olayı şu ki o, insanları midelerine diyet koladan başka bir şey sokmamaları gerektiğine ikna edene kadar kilolarıyla dalga geçer. Amigo takımı şöyle dursun, kimse onun mezuniyet balosunun atıştırmalıklar menüsünden sorumlu olmasını bile istemiyor.

"Hayatta olmaz, senyör dangalak." Ne yaptığımı fark etmeden Gus'ın tepsisinden bir elma alıp ısırıyorum.

"Amigo takımının antrenmanı üç buçukta başlayacak. Yetişirsin." Blythe alt dudağını ısırıyor. Marx, umarım bir

gün tüm ergen kızlar Erkekler Kulübü'yle ittifak yapma ihtiyacından kurtulurlar.

"İyi. Öyle olsun." Kırmızı plastik tepsimi alarak masadan kalkıyorum. Kafeteryadan salına salına çıkarken boğazımdaki yumruyu güçlükle yutuyorum. Penn'le karşı karşıya gelmek istemiyorum. Bundan böyle beraber yaşayacağımızdan çok aptalca olduğunun farkındayım, önünde sonunda karşılaşacağız, bundan kaçış yok ama beni gördüğünde gözlerinde beliren bakıştan nefret ediyorum. O benim ta içimi görüyor ve bu beni çok korkutuyor.

Başımı hep dik tutmama ve gülümsememi hiç eksik etmememe rağmen günün geri kalanı berbat geçiyor. Blythe'la aynı Reformation elbisesini giyiyor olmamız da cabası, onu her gördüğümde tek düşünebildiğim erkek zevkimizin de aynı olması.

Tek fark, Penn benim yatağıma hiç girmedi.

Sırf yapabileceğini göstermek için beni öptü. Sonra boynumdan deniz camı kolyesini alıp bana ilklerimi istemediğini söyledi.

Saatin her *tik tak* sesinde kalbim sıkışıyor. Âdeta bomba gibi, saat tam üçü vurduğunda zilin sesi kulaklarımda patlıyor. Gus sınıfın önünde beni bekliyor, dirseği kapının çerçevesine dayalı, beyzbol şapkasını ters takmış. Sınıftan çıkan öğrencilerin kulaklarına doğru sakızını patlatıyor, ben çıkarken de omzumun üzerinden içeriye bakarak burnunu silip çekiyor.

"Annenle babanın düzüştüğü sınıf değil mi bu?"

Herkes nereden biliyor?

Çünkü hepsinin anne babası bu okuldan mezun. Ve insanlar konuşurlar. İnsanlar hep konuşurlar.

"Hadi, halledelim şu işi."

"Emredersiniz, hanımefendi." Doğruluyor ve birlikte okulun girişine doğru yürüyüp kapıdan çıkıyoruz. Kendime, Penn'le

birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmanın ikimiz için de en iyisi olacağını söylüyorum. Bunun bir felaket olmasına gerek yok. Aksine. Gus'a aramızda hiçbir şey olmadığını kanıtlama fırsatı. Bir Las Juntas sıçanıyla çıktığımı itiraf etmektense ölürüm daha iyi.

Kapıdan çıktığımız sırada Penn'i yepyeni gümüş-mavi Prius'una yaslanmış beklerken görüyorum. Sırıtmamak için dudağımı ısırıyorum. Babam o arabayı beyaz şekerin saf eroinden farksız olduğunu düşünen adil satış politikasını benimsemiş kahve düşkünü bir çevreciden aldı. Jax Teller Ray-Ban gözlüğünün ardında kaşlarını çatan Penn kollarını göğsünde kavuşturmuş. Siyah tişörtünün göğsünde delik var, siyah dar kesim kotuysa ne kadar uzun ve zayıf olduğunu daha bir vurguluyor, bilhassa da bir top tutucu için. Ona kıyasla Gus tanka benziyor (IQ'su da bir tankınkiyle aşağı yukarı aynı zaten).

Gus'la beraber Penn'in önünde duruyoruz ama bunun iki taraf için de sıradan bir ziyaret olmadığını belli edecek kadar mesafeliyiz. Savaş meydanında gibiyiz; Gus henüz Penn'in kılıcını görmedi ama o kılıç bu sabah topraklarımı fethederek beni devireceğini söylediğinde çoktan kanıma bulanmıştı bile.

"N'aber, piçko." Gus yumruk tokuşturmalk için elini Penn'e doğru uzatıyor.

Penn, "Bakıyorum da yanında destek kuvvet getirmişsin," diyerek benimle dalga geçiyor. Gus'ın yumruğuna karşılık vermiyor. "Saç düzleştiricilerden konuşarak beni sıkıntıdan öldürsün diye mi getirdin? Stratejin bu mu?" diye soruyor ona.

Gus bir ona bir bana bakıp alçak sesle uzun bir ıslık çalıyor.

"Hassiktir. Alt sınıftan bir çocuktan dayak yediğinde Daria ufacık bir duygu kırıntısı gösterince kesin yatıyorsunuz sanmıştım. Ama bu cadalozun buzdan kalbi çölde bile erimez."

"Biz zaten çöldeyiz, geri zekâlı." Gözlerimi deviriyorum.

"Aynen!" Gus kaşlarını oynatıyor. "Nasılsın, Penn? Sevgilin nasıl?"

Penn'in sevgilisi mi var? Ama bu çok mantıksız. Dün beni öptü. Kalbim küt küt çarpmaya başlıyor.

"Seni alakadar etmez," diye çıkışıyor Penn.

"Sadede gelebilir miyiz? Amigo takımıyla antrenmanım var." Elimi sallıyorum.

"Bu konuşmada senin yerin yok zaten," diyor Penn beni deli eden o miskin, umursamaz konuşma tarzıyla. "Kapı şu tarafta, kullanıver." Okulun giriş kapısını işaret ediyor.

Gus Penn'i omzundan tutarak sırıtıyor.

Bu kadarı da fazla artık. Evde öküzlük etmesi bir yere kadar kabul edilebilir ama insan içinde yapması? Bu, resmen savaş ilânı.

"Yok, kalıyorum." Ben de kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Gus'a tercümanlık yapacağım. Kendisi görgüsüz dili bilmiyor da."

"Sen biliyorsun demek?" Penn çok bilmiş bir edayla tek kaşını kaldırıyor.

"İyi koydu!" Gus kahkaha atarak havayı yumrukluyor. "Vay anasını, birbirinizden nefret ediyorsunuz. Çok seksi."

Yok canım.

Sözlerimin anlamını ya da sonucunu düşünmeden onurumu koruyacağım diye umutsuz bir çırpınışla konuşuveriyorum.

"Anadilim gibi. Kardeşin öğretti." Sırıtıyorum.

Sözcükler dilimden dökülmeden önce bile kendimden nefret ediyordum. Döküldükten sonraysa kalbim elekmiş ve tüm zehrim dışarı akıyormuş gibi hissediyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum. Penn'in yüz ifadesinin bıkkından öfkeliye evrilmesine şaşırmıyorum bile. Burun delikleri genişliyor ve gözlüğünü çıkarıp bana gözlerini kısarak bakıyor.

Elimle ağzımı kapıyorum. Penn'in ifadesi tehlikeli bir hâl alıyor. Öyle ki bana çatıları uçuran, ağaçları kökünden söken kasırgaları hatırlatıyor.

"Vay, vay, vay..." Gus sakızını patlatıyor, şapkasını çıkarıp elini sarı saçlarının arasından geçiriyor. Saçları o kadar parlak ve düz ki çöl kumları rüzgârda savruluyormuş gibi görünüyor. "Penn Scully yüksek yerlerden düşmanlar ediniyor ama şaşırdığımı söyleyemeyeceğim. Sen ne diyecektin, Scully? Bütün gün bekleyemem. Bazılarımızın antrenman yapması gerek. Sezonun ilk maçını kaybetmek istemiyorum." Göz kırpıyor.

"Unut gitsin, Bauer." Penn başını sallıyor. Gidecek. Kızgın gidecek. Benim yüzümden. Arabasına biniyor ve bütün bunları âdeta ağır çekimde yapıyor.

Çığlık çığlığa ağlamak istiyorum ama bu sömestr için halka açık çöküş kotamı yılan çukurunda doldurdum. Gus arabanın tavanına iki kere vuruyor ve ev arkadaşımla yolları ayırmadan önce ona son kez laf sokuyor.

"Araban fiyakalıymış, kanka. Hayırsever bir duldan mı çaldın?"

"Anandan çaldım, Gus. Gerçi o başka şeyleri sürmeyi seviyor, değil mi?"

Gus kıpkırmızı oluyor. Nedenini bilmiyorum. Nedenini *umursamıyorum*. İkisi de pisliğin teki sonuçta.

Arkamı dönüp okula geri koşuyorum. Orada daha fazla duramıyorum. Olduğum yerde duramıyorum. *Nefes* alamıyorum.

Gus arkamdan deli gibi davranmaya başladığımı, Luna denen kızla takılmayı bırakmamı söylüyor. Sanki onunla takılıyorum da. Luna, Knight, Vaughn, Bailey ve Lev başkalarının onlar hakkında ne düşündüğünü hiç umursamayan ve her zaman birbirlerini kollayan, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir grup; diğer yanda da ben varım. Ben insanların ne

düşündüğünü fazlasıyla umursarım. Okulun en korkulan ve en nefret edilen öğrencilerinden biri olduğum düşünülünce aslında ironik bir durum.

Futbol sahasının öbür ucundaki kız soyunma odasına koşuyorum. Antrenmana geç kaldığımdan orada şimdi kimse yoktur. Kapıyı açıp içeri giriyor ve kendimi duş-soyunma bölmelerinden birine kilitliyorum. Sırtımı duvara yaslayıp hazılarını benim yazdığım, insanlara orospu damgası vuran çirkin grafitilerin üzerinden kayarak yere yığılıyor ve yüzümü ovuşturuyorum. Neden Via'yı karıştırdım ki sanki? Neden bu kadar pislik biriyim? Dışarıdayken Hulk göğsümü yumruklayıp bana zayıflık göstermememi söylemişti.

O zaman neden kendimi bu kadar zayıf hissediyorum?

Yüzümü silip bir şişe su içiyor ve sonra kapının kilidini açıyorum. Dışarıya çıktığımda elbisemi çıkarıp dolabımın kapağını açıyorum ve amigo formamı alıp geri kapatıyorum. Kapağın arkasında tanıdık bir yüz beliriyor.

"Savaş ya da kaç?"

Yerimden sıçramamla sırtımı dolaplara çarpıyorum.

Penn.

"Delirdin mi sen, Scully?"

Gitmediği bir okulun kız soyunma odasına girmiş. Adam ayaklı *bela*, babam burada yalnız olduğumuzu bir öğrenirse onu taşaklarından All Saints'in bayrak direğine asar, kırdığı bacaklarını rüzgârda dalgalandırır.

Ayrıca... karşısında neredeyse çıplağım. *Yine.*

"Cevap ver."

"Savaş. Her zaman savaş. E, sen söyle bakalım, sevgilin Blythe Ortiz'le yattığını ve beni öptüğünü biliyor mu?" Etkilenmemiş görünmeye çalışarak tatlı tatlı gülümsesem de

bunu sorduğuma hemen pişman oluyorum. Blythe'ı bilmiyor olmam lazımdı, beni öpmesini umursamıyor olmam lazımdı.

Penn başını sallayarak ıslık çalıyor. "Gözlerin sürekli üzerimde galiba, ha Daria? Seni sırf istediğim zaman sana sahip olabileceğimi göstermek için öptüm. Ama sevgilimin ne bilip ne bilmediği önemli değil çünkü seni *istemiyorum*. Şimdi soru sorma sırası bende." Üzerime doğru gelerek beni metal dolaplarla arasına sıkıştırıyor. Bu soyunma odası son derece geniş, hatta utanç verici derecede lüks bir yer. Dolaplar üniformalarımızın renginde –mavi siyah– zengin ebeveynlerimiz şık krom lavabolar, cam duşakabinler ve lacivert renk kapitone oturaklar için binlerce dolar ödediler.

Penn'in içe işleyen bakışları altında bütün vücudum ürperiyor. Bana sanki tenimin altını görebiliyormuş gibi bakıyor. Ama bronz tenimin, makyajın ve maskaranın ardındaki benliğim çok çirkin. Etten, iç organlardan, damarlardan ve nefretten ibaret. Marx, ben neden bu kadar nefret doluyum?

"Bilerek kancıklık etmeye mi çalışıyorsun yoksa doğuştan mı böylesin?"

İkisi de, diye yanıtlıyor içimdeki Hulk. *Doğuştan kıskanç ve dar görüşlüyüm ama kancıklık etmek tehdit altında hissettiğimde verdiğim istemsiz bir tepki.*

Ama bu gerçeği ona itiraf edeceğime ölürüm daha iyi. Soğuk bakışlarımı iyileşmeye başlayan yüzünde gezdiriyorum. Bütünüyle tasalı, kusursuz biçimde kusurlu, tıpkı Johnny Depp'in *What's Eating Gilbert Grape*'deki hâline benziyor. Yerim olsaydı saçlarımı savururdum ama vücudu vücuduma çok yakın –hatta dün banyoda olduğundan daha yakın– hareket edersem ona dokunurum. Ona dokunmak istiyorum. İşte tam da bu yüzden dokunmayacağım.

"Söz konusu sen olunca mı?" Bakışlarımı yüzünde gezdiriyorum. "Doğuştan, bebeğim."

Hâlâ bıkkın bıkkın bakmaya devam edince dudak bükerek açıklıyorum.

"Sen başlattın, tamam mı? Gus bizi arkadaş sanmış, o yüzden benden arabuluculuk yapmamı istedi. Ama sen bana laf sokmadan duramadın. Ses çıkarmadan kabullenmemi mi bekliyordun?"

"All Saints'in tüm amigo kızları öyle yapmıyor mu?" Sırıtıyor.

"Pisliksin."

"Sen de yalancısın. Beni pusuya düşürdün."

"Ben seni niye pusuya düşüreyim ya?" Ayağımı yere vurunca dizim bacağına değiyor. Kotunun dizleri yırtık, dışarıdayken yanık tenli bacaklarındaki açık renkli tüyleri görmüştüm. Tüm vücudunun muhteşem olduğuna şüphem yok ve zihnimde onu çıplak canlandıramamak beni deli ediyor. Hem de *o* beni canlandırabiliyorken.

"Çünkü havalı çocukların kuklasısın. Çünkü kendini herkesin işine burnunu sokabilecek saçma sapan bir ana kraliçe sanıyorsun. Çünkü senden nefret..."

Onu susturmak için hiddetli bir öpücükle dudaklarına yapışıyorum. Ödleğin teki olduğumu, gerçeği duymak istemediğimi biliyorum. Beni asıl şaşırtan Penn'in karşılık vermesi. Yüzümü avuçlarının arasına alırken dudaklarıma kilitleniyor. Bu olanların hiçbirine anlam veremiyorum. Doğru düzgün tanımadığım çocuklarla öpüşmem. Hatta *tanıdığım* çocuklarla bile öpüşmem. Öpüşmek benim için önemli bir olay. Ama Penn tam olarak yabancı sayılmaz. Sanki yokluğunda onu o deniz camı kolyesinde taşımış gibiyim, şimdi kolyeyi geri aldığı için bu açlığı bir tek onun ilgisiyle bastırabiliyorum.

Bakışlarıyla. Öfkesiyle. Dudaklarıyla.

"Babam seni gebertecek." Ağzına doğru sırıtıyorum ve dili dudaklarımın arasına dalıyor.

"Aç kedinin önüne süt koyup içmemesini bekleyemezsin."

Nefesi hırıltılı, elleriyse büyük ve nasırlı; kaba, sıcak, tanıdık. Parmakları yüzümde, boynumda, saçlarımda dolaşıyor, saçlarımı çekerek boynumu ortaya çıkarıp çenemin altını emmeye başlıyor ve ben çığlık atana kadar beni işaretliyor. Kalbim sevinçle doluyor. Penn'in ağzımdaki tadı cennet gibi. Tatlı ve tehlikeli, sanki büyük bir adam. Taze biçilmiş çim, Kaliforniya güneşi, biraz ter, biraz diş macunu ve biraz da sıcaklık tadı alıyorum. Dillerimiz birlikte dans ediyor. Artık mutlu muyum mutsuz muyum bilmiyorum ama her neysem onu iliklerime kadar hissediyorum. Yaşıyorum. Canlanıyorum.

Ereksiyonu karnıma değiyor, ona doğru sürtünmeye başladığım sırada gerçek dünyaya dönüyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor. Başta takım arkadaşlarımdan birine yakalandığımızı sanıyorum ama Penn kendini bana bastırıp yarı çıplak bedenimi örttüğünde, kalçalarımla ve dudaklarımla dokunuşunu kovaladığımı fark ederek benimle oynaşmaya çalışmadığını anlıyorum; beni *koruyor*.

Çaresizce kendime gelmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırıyorum.

"...bir açıklama bekliyorum." Metalik bir sesin kimyasal silah misali odaya dolmasıyla gözlerim bir anda açılıyor.

Ah, Marx.

Başımı çevirip baktığımda Müdür Prichard'ın kapıda durduğunu görüyorum, göz korkutucu bedeni bütün kapı aralığını dolduruyor. Yalnız başına ama Las Juntas Buldoklarının kaptanıyla öpüşürken ona yakalanmaktansa tüm okula yakalanmayı tercih ederdim. Penn önüme geçip Müdür Pri-

chard'a doğru dönerek bana kalkan oluyor. Özür dilemek ya da açıklama yapmak yerine arka cebine uzanıp sakız çıkarıyor, ambalajını açıp ağzına atıyor. Ambalaj yere düşüyor.

Sanırım az önce sadece Vaughn'la Knight'ın ulaşabildiğini gördüğüm bir serserilik seviyesinin kilidini açtı.

"Müdür Prichard." Ağzımın içi pamuk dolu sanki. Penn'in omzunun üzerinden bana öyle saf bir öfkeyle bakıyor ki yanaklarım yanmaya başlıyor. Onu aldatıyormuş gibi hissetmemeliyim –onunla ilişkimiz öyle değil– ama yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Sadakatsizlik etmişim gibi.

"Penn Scully." *Cık cık*lıyor. "Seni takımımıza katılmaya davet ettiğimde futbol takımımızdan bahsediyordum, amigo takımımızdan değil, ayrıca habersiz gelip tesisimizi dolaşacağını hiç düşünmemiştim."

"Daha açık konuşmalıymışsınız." Penn sakızını patlatıp parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

"Bayan Followhill'den uzaklaş."

"Önce siz başınızı çevirin," diye karşılık veriyor.

Müdür Prichard beni şaşırtarak başını karşıdaki dolaplara doğru çeviriyor. Bay Prichard kibarlık etmeyi sevmez, o yüzden bu durumu düzeltmem lazım. Hem de hemen.

"Benim suçum." Penn durumu daha fena hâle getirmeden önüne geçiyorum. "Onu buraya ben getirdim. Benim fikrimdi."

İkisi de bana şaşkınlıkla bakıyor. Suçu üzerime almakta bir beis görmüyorum çünkü Müdür Prichard'ın beni kullanmasına izin verdiğimden onun gözünde itibarım zaten yerlerde. Hem Via'nın başına gelenlere de gerçekten üzülüyorum.

Penn'in kız kardeşine yaptığım şeyi telafi etmek istiyorum. Sonuçta canavar değilim.

"Buraya gelmek istediği için burada. İki bacağının kontrolü de onda," diye çıkışıyor Müdür Prichard.

"İkisinin arasındakini de sayarsak üç, efendim." Penn yanağını ovarken sesinden umursamaz bir bıkkınlık akıyor.

Prichard'a karşı geliyor. Bu serseriye akıl sır erdiremiyorum.

"Aslında ben girdiğim iddiayı kaybettiğim ve bir serseriyi öpmem gerektiği için burada." Burnumdan gülerek amigo eteğimle crop badimi giyiyorum. Yüzlerindeki ifadeyi görmemek için başımı kaldırmıyorum. Yalan söyledim ama bu, Prichard'ı yatıştıracak ve Penn'in erkek arkadaşım olmadığını anlamasını sağlayacak bir yalan. Böylece Penn'in başı belaya girmeyecek.

Prichard Penn'e gözlerini kısarak bakıyor.

"Benimle saygısızca konuşman hiç hoşuma gitmedi, delikanlı."

Penn, adamın teatral davranışları canını sıkıyormuş gibi gözlerini deviriyor.

"Penn," diye fısıltıyla söyleniyorum. Deliğin yanından tişörtünü tutuyorum ama elimi itiyor, bakışları hâlâ müdürümün üzerinde. Bu çocuk korku nedir bilmiyor. İşte o zaman ondan sadece etkilenmediğimi fark ediyorum. Ona gıpta ediyorum.

"Seni bir daha okulumun sınırları içinde görürsem yetkililere haber veririm." Müdür Prichard vücudu kaskatı hâlde arkasını dönüyor. İçgüdüsel olarak peşinden gidiyorum. Penn beni bileğimden tutup başparmağını damarıma bastırıyor.

Yılan gözleri kimseye cevabını vermediğim o soruyu soruyor.

Ne yapıyorsun?

"Senden istediğimi aldım." Umursamaz bir tavırla elinden kurtuluyorum. "Soyunma odasını temizlemeye geldiysen paspaslar sahanın karşı tarafındaki temizlik odasında."

Müdür Prichard'ın odasına giden yol sessiz ve uzun. Kapısına vardığımızda bana bugünkü amigo antrenmanını unutmamı söylüyor.

"Esme senin yerine bakar. Mevzu istediğini almak olunca bir hayli zekileşiyor. Hem bizim yapacak başka işlerimiz var."

Kapıyı kilitlemesiyle kalbim küt küt çarpmaya başlıyor.

Bir *klik* sesinin bu kadar korkutucu olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Sen
Büyümek
İstememe neden oluyorsun
Oysa kendin çok küçük davranıyorsun
Seni cebime koyup kendinden korumak istiyorum

Penn

"Pişt, Penn, taşaklarının Tom Brady'ninkilerden daha yumuşak olduğunu duydum. Sen en iyisi onları stres topu olarak kullan."

All Saints Lisesi'nden bir mankafa sırtıma çarpıp boş Gatorade şişesini elinde sıktıktan sonra benim takımıma doğru atıyor. Onların sahasına açılan tünelde duruyoruz çünkü All Saints Lisesi'nin sanki NFL'de[3] oynuyormuşuz gibi lanet olası bir tüneli var. Tesislerinin tamamı birinci sınıf, ailelere epey pahalıya mal olmuştur. Ama misafir takımın soyunma odası

3 Amerikan Futbol Ligi (ç.n.)

su baskını nedeniyle kapalı (Meali: Gus yine piçliğini konuşturmuş). O yüzden aynı tüneldeyiz. Hep beraber.

All Saintsli oyunculardan biri karı gibi bayılıyor –içerinin çok sıcak olduğunu mırıldanıyorlar ama iddiasına varım korsesi fazla sıkı gelmiştir– takımlarının koçu da onu ambulansa yetiştirmek ve yerine oynayacak birini bulmak için koşturuyor.

Sezonun ilk maçı ve daha sahaya çıkmadan her şey boka sarmaya başladı bile.

Beş yıldır All Saints Lisesi'ne yenilmedik. Düşünsenize.

Beş. Yıl. Ulan. Beş. Yıl.

Koç Higgins dün yerel gazeteye konuştu. Konsantre olursak kazanacağımıza kesin gözüyle baktığını söyledi. Ama yüzümüze karşı asla bu kadar pozitif konuşmaz. Bize, futbol forması giymiş bir grup baygın keçiye güvendiğinden daha az güvenir. Ki bu çok saçma çünkü eyaletin bir numarasıyız (ASL ikinci sırada; burada gözlerimi nasıl devirdiğimi hayal edebiliyorsunuzdur).

Koç bir de başımı soğuk, bacaklarımı sıcak tutmamı söylüyor, tam tersini değil. ASL'lilerin saçma sapan konuşmakta usta olduklarının farkında, ikinci sınıfta okuyan oyun kurucuları Knight dışında defansları yok, oyunları da son derece öngörülebilir. Arayı düzeltmek için Gus'la görüşmek benim fikrim değildi; Higgins saha dışındaki rekabete bir son vermemiz gerektiğini söylediği için yaptım. Ama Gus'ın Kurukafa Gözlü'yü de yanında getireceği hiç aklıma gelmemişti.

Dün soyunma odasında öpüştüğümüzden beri onunla konuşmadım.

Holde birbirimizin yanından geçtik, akşam yemeğinde göz göze gelmekten kaçındık, mutfak masasında ödevlerimizi yaparken birbirimizi görmezden geldik ki o sırada Bailey'nin tam iki saat boyunca boş konuşma rekoru kırdığı söylenebilir.

Ama Daria benim için Prichard'a karşı geldi –bu, daha önce kimsenin yapmadığı bir şey– hem artık yaptığı iyiliklerin üzerini örtmek için saçma sapan konuştuğunun farkındayım, bu yüzden uydurduğu bahaneye kızmadım. Yine de bir sevgilim olduğunu düşünmesine rağmen onu öpmeme izin vermesi biraz acınası bir durum. Gerçi zengin, şımarık kızlar hep nefsine düşkün olurlar. Ben neden bundan faydalanmayayım ki?

Daria'yı sahada amigo takımıyla beraber dans ederken izliyorum. El kadar mavi-siyah giysisi memelerini ve kalçasını güçbela kapatıyor ki bunu fark eden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Ona bakmak, kenarları yıpranmış bir fotoğrafa bakmak gibi. Arka plandaki her şey bulanıkken o ışıl ışıl parlıyor.

Las Juntas'ın renkleri kırmızı beyaz olduğundan tribünlerde bizim takımdan kimsenin ailesinin ya da arkadaşlarının olmadığını görmek hiç de zor değil. Öte yandan Todos Santos'taki tüm dükkânlar kapalı ve hepsinin kapısında aynı yazı asılı.

Kapalı: Maça gittim

(Siz de gelin. Bastır, Saints!)

San Diego'nun bizim yakadaki sakinlerinin çoğu cuma gecelerini yoğun mesailer yaparak geçirir. Öte yandan Todos Santoslıların büyük kısmı sıkı çalışma kavramına alerjik gibi görünüyor.

Tribüne baktığımda Jaime, Mel ve Bailey'yi görüyorum. Mahalleden arkadaşlarıyla birlikte oturuyorlar, üçünün üzerinde de All Saints Lisesi'nin mavi şapkası ve bordo forması var. Formaları ters, o yüzden arkalarında ne yazdığını kimse bilmiyor. Ama ben biliyorum. Biliyorum çünkü onlar benim formalarım. Arkalarında benim numaram yazıyor: 22.

"Sylvia ve Penn, onlar her zaman beraberdir."

All Saintsliler beni bu kadar sevimli bir sözle tanımlamıyor gerçi. Bana Dubara diyorlar; *Çifte Bela*.

Dün gece Mel beni kenara çekip Via'yı bulması için birilerini tuttuğunu söyledi. Soruşturabileceği bir akrabamızın olup olmadığını sordu. Ona son on yıldır şehir şehir dolaşarak çılgın bir tarikat kurmaya çalışan babamızla babaannemizden, Via'nın yanında olup olmadığını çoktan sorduğum Iowa'daki teyzemizden ve ikimizin de hiç tanımadığı Ohio'daki üvey amcamızdan söz ettim.

Followhilller aslında fena değiller. Tek sıkıntıları, bana o kadar çok şirinlik yapıyorlar ki böyle giderse ipliğimi pazara çıkaracaklar. İnsanların onlarla yaşadığımdan şüphelenmeleri için bir alınlarına dövme yaptırmadıkları kaldı. Yani, kırmızı forma mı? Gerçekten mi?

Neyse ki bu sezon için takımın bütün formalarını filan aldılar da böylece insanlar bu yaptıklarını onların o gösterişçi, hayırsever kişiliklerine bağlayacaklar.

"Scully niye gülümsüyor? Aklına en sevdiği vibratörüyle geçirdiği zamanlar mı gelmiş yoksa?" Gus arkamda esneme hareketleri yaparken Camilo yanımda ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. Gus'a cevap vermek istiyor. Kalıbımı basarım bunu onlar da istiyorlar.

Gülümsüyorum çünkü Daria az önce takla atarken kasları ve poposu o kadar güzel göründü ki çüküm neredeyse formanın içinden fırlayıp sahanın öbür ucuna ona selam vermeye gidecekti.

Gus'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Burunlarını kırarsak avukat masraflarının altından kalkamayız," deyip Camilo'yu tünelin ucuna doğru itiyorum. "Bırak konuşsunlar. Onları sahada ezeceğiz, tıpkı arkadaşlarının siklerini nereye

sokmuklarını umursamayacak kadar sarhoş olduklarında Gus'ın anacığını ezdikleri gibi."

"Ulan orospu çocu..." Gus cümlesini tamamlayamıyor çünkü üzerime saldırmaya çalışınca takımı onu tutup arka tarafa doğru götürüyor. Kollarımı esneterek gülüyorum.

Oyuncularım yanımda zıplayıp, kıpırdanıp duruyorlar, parlamaya hazırlar. All Saints Lisesi'yle yaptığımız maçlar sadece skor, istatistik ve sıralamayla ilgili değil. Onur, sosyoekonomik adalet ve intikamla da ilgili. Bu iki lise, maçlardan önce ve sonra birbirlerine aşırıya kaçan eşek şakaları yapmalarıyla meşhurdur. Mesela bir keresinde biz onların maskot kostümlerini yakmıştık, onlar da bize pis fakirler diyerek fıskiyelerimize bulaşık sabunu koymuşlardı. Anlayacağınız birbirimizden ölesiye nefret ediyoruz.

Josh, Malcolm, Kannon, Nelson ve takımımın diğer oyuncularının sahada iyi bir kimyası var. Kalkıp "biz bir aileyiz" saçmalığını zırvalayacak değilim ama yakınız. Varoş mahallelerde yaşayan herkesin bir hikâyesi vardır ve lise boyunca hepimiz bir noktada birbirimize yardımcı olmuşuzdur. Bizim geldiğimiz yerde zengin olmanın iki yolu vardır: Ya rapçi olursunuz ya da sporcu. Hiçbirimiz rap yapamadığımızdan biz de hep birlikte diğer yolu deneyelim dedik.

Bu nedenle son birkaç gündür kendimi fena hâlde suçlu hissediyorum. Taşındığımı takım arkadaşlarımdan kimse bilmiyor. Kannon'la Camilo bile.

"Pennywise!" Knight, tünelin iç taraflarından bana bağırıyor. Vücudum hâlâ sahaya dönük, başımı çevirip bakıyorum. Neden bilmiyorum ama ondan nefret etmiyorum. O ve Vaughn, Followhilllerin yanına taşındığımı biliyor ama nedense onların bu bilgiyi kimseyle paylaşmayacağına güveniyorum.

Pisliklerle ilgili şöyle bir ironi vardır: Normalde hiçbir haltı umursamazlar. Knight'la Vaughn da öyle. Kesinlikle

ve talan değiller ama damarlarına basmadığınız sürece size bulaşmazlar.

Knight'a çenemi kaldırarak bakıyorum. İkimizin de yüzünde savaş boyası var. Ama onunkini profesyonel bir makyöz sürmüş gibi görünüyor. Knight sırıtıyor.

"Maçtan sonra Blythe'ın evinde parti var, geliyor musun?" Görünmez bir kızın kıçına vuruyormuş gibi elini savuruyor.

Ben yediğim kaba pislemem, ayrıca All Saintslilerle de takılmam. Blythe tek gecelik bir şeydi. Vaughn'a kan işettiğim, yüzümü bile oynatamadığım o gece için yapılmış bir kereye mahsus şımarıklık. Hem Gus'ın da söylediği gibi, bir kuyruğum –siz isterseniz buna sevgili deyin– var, bu yüzden toplum içinde başka kızlarla oynaşmayı bırakmalıyım.

"Pas."

"Bilhassa seni çağırdı."

ASL'nin defans oyuncusu Colin, "Belki Blythe'a klamidya bulaştırmıştır, Bltyhe da ondan tedavi masraflarını istiyordur," deyince Knight hariç herkes kahkahalarla gülüyor.

"Suratı genital uçuğa benzeyen herifin laflarına bakın hele," diyerek karşılık veriyorum.

"Gelsene, gelsene!" Colin yumruğunu göğsüne vuruyor.

"Seni döverdim ama kızlara vurmuyorum," diyorum gevşek gevşek.

Sahaya çıkarken amigo kızların yaptığı *Bastır Saints!* pankartını "yanlışlıkla" yırtıyoruz. Ucundan tuttuğu kumaşı yırtarak geçip bütün emeklerinin içine edince Daria bana sinirle homurdanıyor. Sahadaki kör edici parlak ışıklar ve taze çimler önümüze büyük, yeşil bir fırsat seriyor. Hayatım boyunca elime geçen tek fırsat. Rhett çimlerle paranın aynı renk olmasının tesadüf olmadığını, büyük sporcuların para içinde yüzdüklerini söylerdi.

Ondan duyduğum tek yarı-zekice şey buydu.

Maç başlıyor ve topu All Saints alıyor. Başta gayet konsantre ve rahatım. Ama on dakika sonra bir şeylerin eksik olduğunu fark ediyorum. Eksik olan şey defansım. İşe yaramaz, boktan, iş görmeyen defansım. Görünüşe bakılırsa Josh, Kannon, Nelson ve diğerleri de maça teşrif etmemişler. Fiziksel olarak buradalar ama ayak sürüyorlar, topu ellerinden kaçırıyorlar, dalıp gidiyorlar ve sanki kötü bir şey olmasını bekliyormuş gibi tribünlere göz atıp duruyorlar. Benim elime top değmezken Gus kendini genelevde bulmuş yeniyetme gibi durmaksızın koşturuyor. Koç Higgins yedek kulübesinin önünde kalp krizi geçirirken diğer yandan da insanlar devre arasında cinayet işleyeceğini düşünmesinler diye bağırtılarını dizginlemeye çalışıyor. Hem hücumda hem de defansta değişiklikler yapıyor, oyun kurgusunu değiştiriyor ama nafile, tüm emirleri havada kalıyor. Duran top vurucusu bile sinirli görünüyor ve tüm bunlar olurken Daria saha kenarında ASL için tezahürat yapıp duruyor.

Nihayet devre arası olduğunda daha soyunma odasına varmadan yolda kaskımı çıkarıyorum. Takım arkadaşlarım şu anda bana yaklaşmamaları gerektiğini iyi biliyorlar. Soyunma odasına girdiğimizde homurdanarak kaskımı oturaklardan birine vuruyorum.

Koç içeriye girmeden önce, "N'oluyor lan size?" diye bağırıyorum ses tellerimi patlatırcasına.

"Bilmiyorum ama bir terslik var." Camilo kaskını hafifçe kaldırıp yere sümkürüyor. Ürkütücü bir sessizlik oluyor. Bu sırada koç geliyor, o gelir gelmez herkes başını yere eğiyor. Bok gibi oynadıklarını biliyorlar. Bırakın onların bilmesini, başka gezegenlerden UFO'lar bile ne kadar boktan oynadığımızı görebiliyordur.

Koç Higgins, "İlk defa bu kadar kötü oynuyorsunuz," diye söyleniyor alçak ve hiddetli bir sesle. Sanırım kalp krizi geçirmemek için bağırmıyor.

"Dışarıdaki insanlar var ya?" Kapıyı işaret ediyor. "Size saygı duymuyorlar. Saldırgan oynamanız lazım. Onlara cehennemi yaşatmanız lazım. Ama sizde uyumdan eser yok. Kendinizi salmış sizi becermelerine izin veriyorsunuz. Uyanmanız lazım. Beni duyuyor musunuz?"

Bakışlarımız hâlâ yerde, hep bir ağızdan, "Evet, koç," diyoruz.

"Mücadele etmeniz lazım, vurun onlara, *mahvedin* onları. Sonrası gelir zaten. Toparlanmanız lazım. Hızlı oynayın, sert oynayın ama en önemlisi birbiriniz için oynayın. Daha hücumcuların eline top değmedi, neden? Sizin. Yüzünüzden. Dışarıdaki çocuklar var ya?" Higgins gülerek avucunu dolaplardan birine vuruyor. "Onların buna ihtiyacı yok. Onlar için bu maçlar, bundan birkaç yıl sonra çocuklarına süslü fotoğraf albümlerinde gösterecekleri anılardan ibaret olacak. Onların üniversite paraları, üniversite başvuruları hazır. Peki ya sizin? Sizin geleceğiniz bu maçlara bağlı. Şimdi çıkın o sahaya, üniversite başvurularınız için oynayın. Bursunuz için oynayın. Hepsi bir yana, *onurunuz* için oynayın."

Çocukların kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görünce koçun kafalarına girmiş olması için dua ediyorum.

Yumruk tokuşturup, "Evet, koç, evet, koç, evet, koç," diye böğürerek soyunma odasından çıkarken, oldu bu iş, diye düşünüyorum.

Ama yanılıyorum.

***

Maç bittiğinde puan tabelasında 38-14 yazıyor. Kaybediyoruz, o on dört puanın on dördü de benim aldığım sayılardan geliyor. Sezona, son beş yıldır hiç yenilmediğimiz bir grup züppenin hezimetine uğrayarak başlıyoruz. Hem de benim sorumluluğum altında.

Ölmek böyle bir hismiş meğer.

Koçlar konuşmak üzere sahada buluşuyorlar. Otobüsler bizi okula geri götürmek için gelmeden Koç Higgins'i kenara çekip beni Knight Cole bıraksa olur mu diye soruyorum.

"Burada ne olduğunu anlamak istiyorum sadece," diye yalan söylüyorum.

"Tamam. Tamam, olur," diyor Higgins. Bu defaya mahsus izin veriyor çünkü sahada gerçek anlamda futbol oynayan kırmızılı tek oyuncu bendim, bir de Camilo'ydu.

Followhilller tribünden inerken ben de çantamı alıp saha kenarında onlarla buluşuyorum. Toplum içinde onlarla takılmaktan çekinmememin tek sebebi, hiçbir zengin lavuğun Followhilllerin bir kenar mahalle çocuğunu evlerine alacak kadar aptal olduklarını düşünmeyeceğinden emin olmam. Çoğu insan beni gördüğünde ilk olarak kızlarını nasıl lekeleyeceğimi düşünür.

Haksız da sayılmazlar.

"Zor maçtı, ha?" Baron Spencer buz gibi gözlerini yüzümde gezdiriyor. Uzun boylu, Draculavari bir yakışıklılığı var. Yeni boyanmış duvardan daha solgun. Eskiden ASL'nin takımında oynadığını biliyorum. İyi bir oyuncu olmadığını da biliyorum, bu yüzden ona gülümsemiyorum bile.

"Deme ya," diye mırıldandığımda bütün dikkatini bana çeviriyor.

"Gerçekten de bok gibi bir maçtı ama sen çok iyiydin." Daha açık saçlı ve yeşil gözlü başka bir adam –sanırım Knight'ın

babası Dean– başıyla onaylıyor. O da futbolcuydu. Hepsi öyleydi. Fotoşoplu karıları, mükemmel kıyafetleri, ağzına kadar dolu banka hesapları olan ukala piçler.

"Pardon ama siz başka maçı mı izlediniz? Kıçımızı kuru kuru öyle bir siktiler ki bütün dönem oturamayacağım." Alnımı silip bakışlarımı soyunma odasına çeviriyorum.

Baron tek kaşını kaldırırken Dean gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Takımının nasıl oynadığını boş ver. *Sen* iyi oynadın, işte bu kutlamaya değer." Jaime saçlarımı karıştırıyor ve beni kendine çekip sarılıyor. Neden böyle davrandığını anlamıyorum. Belki de hissettiğim kadar kötü görünüyorumdur.

O sırada duştan yeni çıkmış Knight, üzerinde yine o abartılı giysileriyle salına salına yanımıza geliyor. Şu hâki renk pilot ceketlerden giymiş, gözünde de büyük güneş gözlükleri var. Moda mağduru deyiminin sözlük anlamı. New York'ta bir yerde bir tasarımcı ondan –daha doğrusu babasından– kazandığı parayla on altı sıra kokain çekiyor olmalı. Knight'ın yanında koyu kahverengi saçlı, iri gri gözlü bir kız var. Tipik All Sainst prenseslerinden olmadığı hemen anlaşılıyor. Üzerinde, ona iki beden büyük gelen bir kot pantolon ve yine büyük beden bir *Lazy* kapüşonlu kazak var. Gösterişçi sevgilisinin tam zıddı. O çetin cevize benzerken Knight ezilmiş doğum günü pastasına benziyor.

"Bu Luna." Knight çenesiyle kızı işaret ettikten sonra elini tutup sıkıyor, bir nevi bölgesini işaretliyor. Yanımda homurdanan Daria'ya aldırış etmeyerek kızın elini sıkmak için uzanıyorum. Tutuşu sağlam ama teni yumuşacık ve sıcak. Knight'ın ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Daria'nın neden hoşlanmadığını da anlayabiliyorum.

"Penn," diyorum.

Luna bir şey demeyip yalnızca çekimser bir şekilde omuz silkiyor. Herkes uzunca bir süre birbirine bakıp durduktan sonra Knight boğazını temizleyip, "Luna konuşmayı pek sevmez," diyor.

"Ne güzel işte. Zaten çoğu insan yalnızca aptal saptal şeyler söylüyor."

Luna bana selam çakıyor. Baron Jaime'ye sırıtıyor.

"Sevdim bunu." Baron parmağıyla beni işaret ediyor. Jaime başıyla onaylıyor.

"Bana çocukluğumuzda bahçe işlerine yardım ederkenki ezik hallerinizi hatırlatıyor."

Yüzümde biraz olsun neşe ya da minnet bulma umuduyla hepsi dönüp bana bakıyor ama ben yanlarında yaşamamı böyle ulu orta konuşmalarına uyuz oluyorum. Çimlere tükürüp cep telefonumdan saate bakıyorum.

"Blythe'ın partisiyle ilgili kararında emin misin?" Knight bana omuz atıyor.

Sahada resmen hezimete uğradıktan sonra mı? Bir ASL partisine gidip insan pinata olmaya hiç niyetim yok.

"Adım gibi."

"Peki. İyi maç çıkardın."

Knight elimi sıkıyor ve bana erkeksi bir tarzda sarılıyor.

Daria'nın da duş alabilmesi için eve uğradıktan sonra rıhtıma doğru yola koyuluyoruz. Oraya gidene kadar yol boyunca aklımdan maçı analiz ediyorum. Bu sırada Bailey susmak bilmiyor. Tatlı çocuk ama acayip kafa ütülüyor. Doğum günümü –bir hafta geç de olsa– Todos Santos kordonundaki en iyi dondurmacıda dondurma yiyerek kutlamamız *gerektiğine* karar veren oydu. Dondurmayla pek aram yoktur, Via kaybolduğundan beri doğum günü kutlamayı da bıraktım. Eskiden de bayılmıyordum ama en azından birbirimize dandik

doğum günü kartları vermek ve sokak satıcılarından şeker çalmak gibi bir geleneğimiz vardı.

"Maçı konuşmak ister misin?" Bailey New Amsterdam'ın nasıl New York olduğunu anlatırken Mel araya giriyor. Daria, Jaime'nin Tesla'sında aramızda oturan Bailey'nin yanında rahatsızca kıpırdanıyor. Zenginler Teslaları pek severler. Düz, kişiliksiz, fütürist araçlar bunlar. Onlara sıradan insanlar gibi sıçtıklarını ya da burunlarını karıştırdıklarını unutturacak türde araçlar.

Mel'e konuşmaktan azını, sessizlikten çoğunu vererek homurdanıyorum.

Bana, "Yanındayız," diyor.

"Moral konuşması için teşekkürler. Nereden öğrendin, Yeni Başlayanlar İçin Ayık Kalma kitabından mı?"

"Çok özür dilerim, Penn. Çenem düştü. Tarih hakkında konuşmaya devam etmemi istiyor musun?" Bailey telli dişleriyle alt dudağını ısırıyor.

Tanrım, hayır.

"Tabii ki. Tarih güzeldir." Ona omuz atıyorum ve böylece Britanyalıların New Amsterdam'ı nasıl fethettiklerini uzun uzun anlatmaya başlıyor. Acımasızca davrandılar, dediğinde Daria acımasızlığın hafife alındığını söylüyor. Bazen istediğini almak için "ne gerekiyorsa onu yaparsın" diyor. O zaman *Jaime* lafa girerek diplomasinin en iyi silah olduğunu, insanları iyilikle öldürmenin arkada delil bırakmayacağını, dolayısıyla yasal sonuçlarının da olmadığını söylüyor.

"Fethedebildiğin sürece nasıl fethettiğinin önemi yoktur," diye söylenerek öğle yemeğinde çantama koyduğum elmayı çıkarıp Daira'nın eline atıyorum. Bununla ne demek istediğimi anlayarak homurdanıyor.

Dondurma Dünyası'na vardığımızda Mel, kişinin yediği dondurma çeşidinin kişiliği hakkında çok şey anlattığını söylüyor. "Bu bir gerçek. *Cosmo*'da okudum."

Daria gözlerini deviriyor. Bunun onun için refleksif olduğunu fark etmeye başlıyorum. Tıpkı nefes almak gibi. "İyice yaşlandın sen, Melody."

"Dergi okuyan yaşlı mı oluyor?" Mel gözlerini iri iri açıp bir kızından diğerine bakarak şok olmuş gibi yapıyor. Çok çabalıyor ama Daria bunun farkında bile değil. Yıllardır âşık olduğunuz biriyle ilk randevunuza çıktığınızı ve onu etkilemek için canhıraş uğraştığınızı düşünün. Daria'yla Mel öyleler işte. Birbirlerinin etrafında hep diken üstündeler.

"Mısır piramitlerindeki hiyeroglifleri de okursun sen." Daira burnundan gülüyor.

Mel cam tezgâhın ardındaki kadından kapta bir top yarım yağlı vanilyalı dondurma istiyor.

Jaime ellerini ön ceplerine sokarak ıslık çalıyor.

"*Cosmo* kesinlikle yanılıyor. Senin vanilyayla alakan yok, yavrum."

Daria öğürüyor ki bu sefer ben de onun tarafındayım. Arkamızdaki insanlar kıkırdıyorlar, Daria onları duyunca yüzünde, yer yarılsa da içine girsem, der gibi bir ifade beliriyor. Annemle Rhett beni bambaşka şekillerde sayısız kez utandırmış olsa da şu konuda haklarını yiyemem: Hiçbir zaman toplum içinde sevgi gösterisinde bulunmazlardı.

Jaime kasadaki genç kızdan onun için birbirine yakışacağını düşündüğü aromalardan iki top seçmesini istiyor.

Buna karşılık Bails, "Maceracı ve güven dolu," diyor.

Bu aile o kadar üst düzey ve zengin ki sıçtıkları bokun bile bir şeylerin karışımı olduğuna iddiaya girerim.

Bailey külahta bir top çikolatalı bir top da çilekli dondurma alıyor.

"Geleneksel deha," diyor Mel.

Biri beni şuracıkta gebertiversin.

Daria bana bakıyor, bakışlarını yan yana dizili dondurmalara çeviriyor, sonra yeniden bana dönüyor. İkimiz de diğerimizin ne alacağını merakla bekliyoruz. Ondan nefret ediyorum, bu doğru, ama onu becermeme engel değil. Aslına bakarsanız böylesi tam bir ilahi adalet olacak. O benden kardeşimi aldı, ben de ondan cakasını alacağım.

"Ben külahta bir top blue moon, bir top yeşil çaylı, bir top da cheesecakeli alabilir miyim lütfen? Üstünde çikolata parçacıkları ve karamel sosu olsun. En üste de bir vişne koyabilir misiniz?"

"Elbette." Kız bütün bu berbat şeyleri bir külaha doldurduktan sonra bana dönüyor. Onunla beraber bütün Followhillller de bana dönüyor.

"En iğrenç aroma hangisi?" Öne doğru eğilip dirseğimi cama dayıyorum.

Kızın yüzü kırmızının güzel bir tonuna bürünürken gözleri en sağdaki sarı-yeşil dondurmaya kayıyor.

"Misket limonlu olan. İnsanlar ekşiliğinin midelerini yaktığını söylüyorlar. Ama dükkân sahibinin kızının en sevdiği aroma olduğundan satmaya devam ediyoruz."

Ona göz kırptığımda karşımda resmen eriyor. Kolay lokma. En sevdiğim atıştırmalık.

Lafı dolandırmadan numarasını istiyorum.

"Ama o... senin sevgilin değil mi?" diye kekeleyerek Daria'ya doğru bakıyor. *Cık* diyorum.

"Kendisi üvey kardeşim olur ve tam bir kancıktır."

"Penn!" diye bağırıyor Melody. "Aman Marx'ım."

"Özür dilerim, hanımefendi. Özür dilerim, efendim," diyorum Jaime'ye, Bailey'nin kulaklarını kapayarak, "Bunu duymadın," diye mırıldanıyorum.

Kız hızlıca numarasını söylüyor. Numarayı telefonuma kaydediyormuş gibi yaparken aslında *Fortnite* oynuyorum. Onu hayatta aramam ama Daria'yı sinirlendirmek hoşuma gidiyor. Bunu Adriana'nın adını kullanarak da yapabilirim fakat Adriana bu saçma oyunlar için fazla iyi. Hem en büyük ifşayı en sona saklıyorum.

Dükkânın balkonunda sahile bakan yuvarlak bir masaya oturuyoruz. Güneş gökyüzünü pembeye ve turuncuya boyayarak batarken insanlar tahta kaldırımda el ele yürüyorlar. Kartpostallık bir Güney Kaliforniya manzarası. Kahkaha sesleri, kıyıya vuran dalgaların hışırtısı ve çocukların çığlıkları havayı dolduruyor. Buraya daha fazla turist çekmek için yakın zamanda dönme dolap, mini golf, atlıkarınca ve hız treni eklediler. Hâl böyle olunca Todos Santos daha kalabalık ve daha turistik bir yer oluverdi. San Diego'yu özlüyorum. Gerçek insanları, gerçek yerleri ve sırf Instagram hesabı var diye kendini profesyonel fotoğrafçı sanan bir hatun tarafından filtre üstüne filtre uygulanmış gibi görünmeyen gerçek manzaraları özlüyorum.

Melody arka planda gafım hakkında söylenip duruyor ama onu duymazdan gelerek dondurmamı yalıyorum.

Yalar yalamaz da lafı hiç gevelemeden, "İğrenç," diyorum.

Daria tam da tahmin ettiğim gibi yemi yutuyor.

"Tüh tüh."

"Uslu durun." Mel plastik kaşığını dondurmasına saplayıp düzenli bir şekilde karıştırıyor. Bailey külahtan çatır çatır yiyen kızlardan. Daria muhtemelen kendininkini yemeyecek. Tahminim o ki gerçek duygular ve rafine şeker kullanmıyor.

Bunu sen mi söylüyorsun? Teneke adamsın oğlum sen, kalpsizin tekisin.

"Benimkini ister misin?" diye soruyor Bailey.

İki kardeş. Aynı genler. Aynı kan. Farklı kalpler.

"Aslına bakarsan Daria'nınki daha güzel görünüyor." Rakibime sırıtıyorum.

Devasa dondurması yalanmamış hâlde elinde duran Daria bana ters ters bakıyor. Sonra dondurmayı bana uzatıyor.

"Piç," diye fısıldıyor.

"Marx, ikinize de sonsuza kadar ev cezası verdiğimde bu yaptıklarınıza çok pişman olacaksınız." Mel içini çekiyor. Jaime kıkırdıyor. Tanrı kelimesini Marx kelimesiyle değiştirdiklerini fark ettim. Bu çok... söyleyecek bir şey bulamıyorum bile. İlginç. Tuhaf. Fazla abartılı.

Daria'dan dondurmasını alıp bir güzel yaladıktan sonra ona kendi misket limonlu dondurmamı veriyorum.

"Lütfen," diyorum onu gözlerimin içine bakmaya zorlayarak. "Bunu *yer*sen beni çok mutlu edersin." Dondurmadan bahsetmediğimi ikimiz de biliyoruz.

"Rejimdeyim," diye tersliyor.

"Geç doğum günü hediyem say." Erdemli ayakları yaparak başımı yana yatırıyorum. Anlam dolu bir sessizlik ve uzun bir bakışmanın ardından Daria, ailesinin bizi izlediğinin farkında olarak, yerine geri oturuyor. Dondurmayı yalıyor. İrkiliyor. Hâlâ göz gözeyiz, onun da benimle aynı bağlantıyı kurup kurmadığını merak ediyorum.

Biz. Birbirimizin dondurmasını yalıyoruz.

O, benim ekşiliğimin tadına bakıyor.

Bense onun tatlılığını yalayıp yutuyorum.

"Sence sahada ne oldu?" diye soruyor Jaime.

"Hile yaptılar," diyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, *eminim*."

"Yenilgiyi ağırbaşlılıkla kabul etmek diye bir laf vardır, bilir misin?" Daria sandalyesinde bağdaş kuruyor. Dondurmama alışmaya başladı bile. Artık her yalamanın ardından yüzünü ekşitmiyor. Ben de onun dondurmasından bir ısırık alıp tadına bakmadan yutuyorum. Ona ne yapmak istediğimi anladığında manalı manalı yutkunuyor.

Bir yanım onu kovalamak ve o altımda ezilirken, onu paramparça edişimi ağır çekimde izlemek istiyor. Diğer yanımsa kan ter içinde kalana kadar savaşabilmemiz için benimle dişe diş rekabet etmesini istiyor.

"Güzel lafmış, Daria. Kıskandığın biri hak etmediği bir şey elde ettiğinde sen de bu sözleri hatırlarsın o zaman."

"Çocuklar," diye üçüncü kez uyarıyor Mel. Jaime'yle Mel'in *bizi sıkboğaz etmemelerini, bizden sürekli uslu durmamızı* beklememelerini seviyorum. İçimden bir ses beni hayatlarına Daria'yı hizaya getirmem için aldıklarını söylüyor. Daria istediğini elde etmeye alışmış şımarık prensesin teki. Ben mi? Ben onun tam tersiyim.

"Bu konuyu araştıracağım." Jaime, *kâğıt peçeteyle ağzının* kenarlarını sildikten sonra dondurmasının kalanını basket atar gibi çöp kutusuna atıyor. Şimdiye kadar bana hep iyi davranmış olmasının yanı sıra Daria'ya dokunursam beni öldüreceğini (evet, *gerçek* anlamda, *gerçekten* öldüreceğini) her *gün hatırlatacak kadar da akıllı. Keşke kızının müdürüyle* yattığını bilseydi. Benim kızıyla yatmam büyük bir gelişim olurdu. Hatta amme hizmeti. Jaime bana teşekkür etmeli.

"Ben hallederim, teşekkürler," diyorum.

"Emin misin?"

"*Eminim*."

"Bizim daha iyi oynamış olabileceğimiz hiç aklınıza gelmiyor mu? Penn'in hile yaptılar demesi doğru olduğu anlamına gelmez.

"Yalan olduğu anlamına da gelmez," diye belirtiyor Jaime.

"All Saints'e karşı daha sadık olmalısın, baba. Orası senin mezun olduğun okul. Sen de" –bu akşam ilk defa Mel'e bakıyor– "orada öğretmendin. Öğrencinle yattığın için kovulmadan *önce.*" Daria dondurmasının sonunu yalayıp külahı babasının yaptığı gibi çöp kutusuna atmaya çalışıyor. Ama ıskalıyor ve külah yere düşüyor.

"Daria, yine Hulk gibi davranmaya başladın." Jaime ona imalı imalı bakıyor, sanki Daria bunun ne demek olduğunu biliyormuş gibi.

"Neden? Seninle Melody'nin konusunu açtım diye mi? Toplum içinde ona iğrenç şeyler söylemende sorun yok ama ben beni seks yaptığınız okula –hatta sınıfa– göndererek hayatımı mahvettiğinizi söyleyemiyorum, öyle mi?"

"Kızının davranışlarına mazeret bulma sakın, Jaime. Daria'nın kötü davranışlarını ayrı tutmak için Hulk'u sen icat ettin. Gerçek şu ki, sinirlendiğinde öfkesini kontrol etmeyi öğrenmeli," diyor Mel. Konu ne kadar da hızlı saptı. Followhillleri tek tek inceleyerek durum değerlendirmesi yapıyorum. Bailey gözlerini iPad'ine dikmiş, dünya yansa umurunda değilmiş gibi görünüyor. Belli ki çocuk bu berbat duruma alışkın. Daria gözlerini annesinin gözlerinden bir an olsun ayırmıyor.

"Anne." Yüzüne zehir gibi bir gülücük oturtuyor. "Bir sorun mu var?"

Mel arkasına yaslanıp akıllılık ederek giydiği hırkasının üzerinde kollarını kavuşturuyor.

"Biraz olsun kardeşin gibi olamaz mısın?"

Daria onun bu sözlerine sanki kurşun yemiş gibi tepki veriyor. Yerinden öyle hızlı kalkıyor ki sandalyesi devriliyor.

Çevremizdeki herkes dönüp bizim masaya bakıyor. Melody de sandalyesinden kalkıyor.

"Öyle demek..."

"Sakın." Daria tek parmağını kaldırıyor. Gözleri parlasa da yüzü metanetini kaybetmiyor. "Sakın, öyle demek istemedim, deme Melody çünkü her zerrenle öyle demek istedin. Doğru, belki de ben biraz daha Bailey gibi olmalıyım. Peki ya sen? Sen de biraz *anne* gibi olsan keşke."

Arkasını döndüğü gibi basıp gidiyor, üç katlı merdiveni inerek caddeye doğru koşuyor. Tahta kaldırımdan yola fırladığında arabanın teki ani fren yapıp kornaya basıyor. Daria da arabanın kaputuna vuruyor.

"Siktir git! Burası Todos Santos. Babacığın sana yenisini alır," diye bağırıyor.

Beynim bu olaya hiç karışma, bırak ne olacaksa olsun, diyor. Ama bacaklarım ve paslı vicdanım piçin teki olduğundan beni merdivenlerden aşağıya indiriyorlar. Mel arkamdan, Daria *Hulkvariyken* kimsenin ona bulaşmasını istemez, diye uyarıyor. Bence Daria'nın on yıl kadar ev cezası alması gerek. Ona bazı zor soruların sorulması gerek. Şunun gibi sorular:

Müdürünü beceriyor musun?

Üvey kardeşin soyunma odasında seni elliyor mu?

Yasa dışı bir dövüş kulübünde bahis çetesi yöneten piçlerle arkadaşlık ediyor musun?

Hulkvari de ne amına koyayım?

Dr. Phil özentisi gibi konuşmamak için bu soruları kendime saklıyorum. Jaime'yle Mel yine de benim ebeveynlerimden on milyon kat daha iyiler. Çocuklarını önemsiyorlar. Mel sadece kızından korkuyor, Jaime'yse... eh, Jaime erkek.

Yaya ışığı kırmızıya döndüğünden karşıya geçmeden önce arabaların durmasını bekliyorum. Daria'nın aksine benim her

şeyi kapsayan sağlık sigortam yok, onun gibi arabalara vura vura gezemem. Onun kısalmaya başlayan dönme dolap kuyruğuna kaynak yapıp bilet aldığını görüyorum. Oturaklardan birine yerleşiyor. Yaya ışığına bakıyorum. Yeşil yanar yanmaz koşarak karşıya geçiyorum. Jaime'nin yüzlüklerle doldurduğu cüzdanımı evde bıraktığımdan parmaklıkların üzerinden atlayıp Daria güvenlik demirini indirmeden bir saniye önce yanına oturuyorum. Dönme dolabı çalıştıran adam kolu kaldırmış bile, böylece dönme dolap hareket etmeye başlıyor. Görevli bana ters ters bakarak başını sallıyor. Onunla dalga geçmek istemiyorum ama dua etsin Kannon'la Camilo yanımda değil. Yoksa bu koca dönme dolabı çalmanın bir yolunu bulur, onu parça parça eskicilere satardık.

"Senin burada ne işin var?" Daria başını benden uzağa, okyanustan tarafa çeviriyor. Güvenlik demirini sımsıkı tutuyor. Dönme dolap ağır ağır hareket ederken kabin ileri geri sallanıyor.

"İşler ciddileşmeye başlayınca sıvıştım." Cebimden sigara paketimi çıkarıyorum ama Daria elime vurarak aşağıdaki turist cehennemine düşmesine neden oluyor.

Neden *buradayım*? Çünkü Daria şımarığın teki olsa bile sinirlenmekte haksız değil. Onu görmüyorlar. Annesi onunla doğru düzgün konuşmuyor, konuştuğundaysa ona berbat biri olmaktan vazgeçmesini söylüyor. Genellikle onu kendi hâline bırakıyorlar, dahası annesinin klişe "Okul nasıldı?" sorusu dışında ona arkadaşlarını, randevularını ya da amigo takımını sorduğunu hiç duymadım. Bir tür kısır döngü içindeler çünkü Kurukafa Gözlü dikkat çekmek için arıza çıkarıp duruyor.

İnsan ancak kendinin yanında olmazsa yalnız kalır.

Dr. Phil'den inciler.

"Kes saçmalamayı, Scully. Ne istiyorsun?"

"Maç tekrarı, yağlı bir hamburger ve amcığını yüzümde istiyorum. Tam bu sıralamayla."

Burnunu kırıştırıyor. "İğrençsin. Annemle babamın senin tarafını tuttuklarına inanamıyorum. Biz kazandık çünkü harika oynadık, siz çok kötü oynamadıysanız bile."

"Merak etme, play-offlarda yeniden karşılaşacağız, o zamana kadar Gus kuru bir vajinadan aslında olduğu şeye, yani bir amcığa geçişini tamamlamış olur."

Daria bu sefer başını sallayarak kahkaha atıyor. Biz yukarı çıktıkça insanlar, mekânlar ve palmiye ağaçları daha küçük görünüyor. Ufukta ışıklar dans ediyor ve okyanus o kadar mavi, o kadar sonsuz görünüyor ki hayran olmamak elde değil.

Durup dururken, "Demiri bırak," diyorum.

"Neden?" Demire hâlâ sıkıca tutunuyor.

"Çünkü kaldırmayacağıma güveniyor musun görmek istiyorum."

Bana dört yıl önce ona deniz camını vermeme sebep olan aynı meraklı gözlerle bakıyor. Sanki ben dünyanın en ilginç varlığıymışım gibi. O bakışı cebime koyup dünyanın beni hayal kırıklığına uğratacağı bir sonraki zamana dek saklamak istiyorum. Yani yaklaşık olarak yirmi dakika sonrasına.

"İyi de sana zaten *güvenmiyorum*."

"Gel bu durumu düzeltelim."

"İstemez, sağ ol."

"Sesimde soru işareti duydun mu? Rica etmedim."

Bana doğru dönüyor. "Bana kendinle ilgili gerçek bir şey söyle."

"Ne gibi?" Dudaklarına takılı kalmamak çok zor. Harika dudakları var. Hep öyleydi. Vücudunun geri kalanı da Edgar Allan Poe ve Pablo Neruda'ya hatunlar hakkında şiirler yazdıracak türden. Daria gibi zengin, güzel kızların nasıl bu hâle

geldiklerini anlayabiliyorum. Sempati beslenemeyecek kadar kendini beğenmiş, katlanılamayacak kadar şirretler. Hem çok abartılılar hem çok noksanlar. Her şeyleri var ama hiçbiri kendi kazançları değil. Piyangoyu kazanıp hiçbir finansal geçmişiniz olmadan kendi başınıza mantıklı yatırımlar yapmayı ummak gibi bir şey bu.

"Neden tişörtlerine delik açıyorsun?"

"Panayırda daha oyuncak ayı kazanmadan büyük ikramiyeye göz dikme," diye uyarıyorum onu. "Başka bir şey sor."

Gözlerini devirip sanki onu kızdırmışım gibi ofluyor. "Penn ismi nereden geliyor?"

"Demiri bırak, söyleyeyim."

"Açmayacağını nereden bileceğim?"

"Bilemeyeceksin."

Yüzü çok yakın. İnsanların dönme dolabı neden sevdiklerini anlamaya başlıyorum. Sanki koca evrende yapayalnızız, bizden başka kimse yok gibi. Demiri neredeyse ağır çekimde bırakıyor ve ellerini çıplak bacaklarının arasına koyuyor.

Bacaklarına bakmayı kes, piç kurusu. Jaime'nin sesi kulaklarımda çınlıyor.

Nedenmiş? Onun bacaklarından ne güzel kulak ısıtıcı olur, diye cevaplıyorum içimden.

"Gözlerini kapa."

Kapıyor. Tıpkı dört sene önce yaptığı gibi. Baş başayken sözümü dinlemesi hoşuma gidiyor. Bu gücü kötüye kullanmamayı aklımın bir kenarına yazıyorum. Daria kimseye hesap vermez ve istediğini yapar; benimle olduğu zamanlar hariç.

"Annem uyuşturucu yüzünden o kara deliğe düşmeden önce ineklerinki gibi bir gözlüğü ve kütüphane üyeliği olan şiir düşkünü bir kadındı. Babamla on yedi yaşındayken bir Hristiyan izcilik programı dahilinde kilisede tanışmışlar ve

babam annemi hamile bırakmış. Sonra birbiri ardına berbat olaylar olmuş. Annem ölümden döndüğü, kemiklerinin çoğunun kırıldığı bir trafik kazası geçirmiş. Babam annesiyle beraber yollara düşerek bir Hristiyan tarikatı kurmaya karar verdiğindeyse annem önce ağrı kesicilere, sonra da yasa dışı uyuşturuculara bulaşmış. O birbiri ardına ameliyat olmak için hastanede yatarken ona şiirler okurdum. Neyse, en sevdiği şairler şunlar... *şunlardı*," diye düzeltiyorum artık hayatta olmadığını hatırlayarak, "Sylvia Plath ve Alexander Penn. O yüzden de bize onların adını vermiş."

"*Alexander Penn kim?*" Daria'nın yanakları kızarıyor.

Aptal olduğunu düşünmemi istemiyor. Tepe noktaya ulaşmak üzereyiz.

"İsrailli-Rus komünist bir şair. Kaçığın tekiymiş. Bella adında bir kıza delicesine âşıkmış. Kız buna yüz vermemiş, bu da kendini vurarak intihar etmeye kalkışmış. Ama ölmemiş. Kız onun aşkından ve sadakatinden o kadar etkilenmiş ki onunla evlenmeye karar vermiş."

"Aynı Van Gogh'un hikâyesi gibi. Tek fark, bu kız evet demiş," diyor Daria.

"Aynen."

"Aslına bakarsan iğrenç," diyor.

"Öyle." Gülüyorum.

"Bazı masallar çok berbat," diye ekliyor. Gergin olduğu için susamıyor. Gözleri hâlâ kapalı.

"Bütün iyi masallar öyledir, Kurukafa Gözlü," diyorum usulca.

Demir çubuğun kilidini açıyorum. *Klik* sesini duyunca soluğu kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesi titriyor.

"Prichard'la aranda ne var bana anlat." Sesim gittikçe sertleşiyor.

Gözleri hâlâ kapalı ama sözümü dinlemeye devam ettiğinden değil, korktuğundan ve aşağıya bakarsa muhtemelen bayılacağından.

"Sen delirmişsin!" Gözlerini sımsıkı yumuyor.

"O morukla yatıyor musun?" Psikolojik değerlendirmesini duymazdan geliyorum.

"Sana güvenebileceğimi söylemiştin!"

"Hayır, söylemedim. Güveniyor musun diye sordum. Bu arada, bana güvenmemelisin. Seninle farklı okullara, farklı insanlara bağlıyız. Ama ben senin sorunu cevapladım, o yüzden sen de benimkini cevaplamalısın."

"Rüyanda görürsün, Scully."

Demir çubuğu kaldırıyorum. Daria rüzgârı hissediyor. Çubuğu sıkıca tutuyorum çünkü bir bırakırsam bir daha yakalayamam, dolayısıyla çömelir vaziyetteyim, kıçım havada duruyor.

"İyi! Tamam! Tamam. Hayır. Yatmıyoruz."

Duyabilsin diye sesli esneyerek çubuğu bir o yana bir bu yana sallıyorum.

"Yemezler."

"Yatmıyoruz!" diye çaresizce çığlık atıyor. Diğer kabinlerdeki insanlar muhtemelen onu duyabiliyor, ne yaptığımı görebiliyorlar. Ama ne yazık ki umursamak gibi bir huyum yok.

"O zaman beraber ne yapıyorsunuz? Poker mi oynuyorsunuz?"

"İki soru oldu," diye çene yarıştırıyor.

"Ne zamandır matematikte bu kadar iyisin, Followhill?"

Daria'nın gerçeği yüzüme vurma fırsatını kaçırmayacağını biliyorum. Onu annesiyle babasına asla ispiyonlamayacağımı

biliyor. Sırf ikametimi sır olarak sakladığından değil, o tipte şerefsizlerden olmadığımdan.

"Hem sana ne ki? Gus sevgilin olduğunu söyledi."

"Gus aptalın teki."

"Bu onu yalancı yapmaz."

Doğru diyor, ayrıca sevgili olayını üstelemediğini fark ediyorum. Bu iyi bir şey çünkü alacağı cevap hoşuna gitmeyecek ve onunla işim henüz bitmedi, her anlamda. Demir çubuğu kapatıyorum. Klik sesini duyunca rahatlıyor. Gözlerini açıp bana bakıyor. Onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Savunmasız. Ürkek. Şu anda o amigo takımının kaptanı değil, ben de rakip futbol takımının kaptanı değilim. Bu dünyada arkadaş olması imkânsız iki genciz sadece. Bu yüzden ne olmamız bekleniyorsa o oluyoruz: Düşman.

Tepe noktasına ulaşıyoruz.

"Hiç dönme dolapta öpüldün mü?" diye soruyorum.

"Hayır."

Bütün ilklerin, bebeğim.

Cevabını davet olarak alıp aşağıdaki ebeveynlerini, durumun karmaşıklığını ya da sonuçlarını düşünmeden dudaklarımı dudaklarına bastırarak davetini kabul ediyorum. Bunun tabu olduğunu, yanlış olduğunu, şüphesiz başıma iş açacağını düşünmeden dudaklarına yapışıyorum.

Daria dudaklarını aralıyor, benimkilere doğru inliyor ve öpüşmeye başlıyoruz, etrafımızda bizden başka hiçbir şey kalmayana kadar öpüşüyoruz. Ensesini tutup sıkıyorum, Daria dudağımı ısırarak karşı çıkınca gülüyor ve bütün yüzünü yalıyorum. O zaman o da gülüyor.

"İlklerimi istemediğini söylemiştin."

"Ruh hâlime ve o anda ne kadar seksi göründüğüne göre fikrim değişiyor."

"Yani tam bir aptal ergen gibi," diye mırıldanıyor dudaklarıma doğru.

"Tam bir aptal ergen gibi."

Kabinimiz görünmezlik pelerini gibi, ta ki aşağıya inmeye başlayana kadar. Annesiyle babası dönme dolabın altında bizi bekliyorlarsa yüzlerimizi seçebilirler ki bence bekliyorlar; çünkü Daria fark etse de etmese de onu önemsiyorlar.

Aynı anda geri çekiliyoruz. Yaptığımız her şey bir güç oyunu ve kimse reddedilen taraf olmak istemiyor.

Sikim semsert oldu, onun yüzü de öyle. Sanırım pişman oluyor. Benim de pişman olmam lazım. Jaime yüzünden değil. Sikerim Jaime'sini. Onların evinde kalmayı ben istemedim. Adriana ve Via yüzünden pişmanlık duymam lazım.

Ama Via ona karşı vicdan azabı ya da pişmanlık duymam için burada değil.

Via beni terk etti, tıpkı herkes gibi.

"Hâlâ senden hoşlanmıyorum." Fısıltısı yüzümü okşuyor.

"Ben de," diyorum onu kastederek, kendimi kastederek.

Aşağıya inene kadar sessizce oturuyoruz. Dönme dolaptan indiğimizde operatör ayağını yere vurarak parasını istiyor. Jaime adamın eline bir yirmilik sıkıştırıp bizi yanlarına çağırıyor.

"Üstü kalsın. Siz ikiniz iyi misiniz?" Bir Daria'ya, bir bana bakıyor.

Daria hayır diyor.

Ben evet diyorum.

Bunları aynı anda söylüyoruz.

Birbirimize bakıyoruz, Daria gözlerini deviriyor. Ben gülümsüyorum çünkü elimde değil.

Melody söz konusu ailenin işleyişi olduğunda dayanışma düzeyimizden yakınıyor.

Eve giderken arabada Daria ona verdiğim elmanın hepsini yiyor ve çöpünü kucağıma atıyor.

"Şah mat."

İlk görüşte aşk
İkinci görüşte nefret
Üçüncü görüşte şehvetti
Ama benim uğurlu sayım dörttür
Alacağım göt senin götündür

Penn

Bir yalanın içinde yaşadığınızda zaman farklı akıyor.

Akıntıya karşı yüzüyorsunuz ve geçen her saniye üç saat bilmem kaç dakika gibi geliyor.

Daha karga bokunu sıçmadan, antrenmandan bir saat önce arabamı okulun dört blok gerisine park ediyorum. Sabahları güç artırıcı antrenman yapıyoruz, akşamüzeri ise sahada gerçek antrenmana çıkıyoruz.

Artık Rhett'le yaşamadığım ve okuldan beklenmedik bir ziyaret ya da telefon alacağından korkmadığım gibi bir de gıcır gıcır bir Prius'um var. Hayatımda ilk kez güzel bir şeyim oluyor ama tabii ki ben onunla hava bile atamıyorum.

Arkadaşlarım Rhett'i benzincide ya da markette gördüklerinde ona beni sormasınlar diye onlara aklını kaybetmeye başladığını söylüyorum.

"Alzheimer başlangıcı," diye açıklıyorum beni dinleyen herkese. "Uyuşturucular onu perişan etti."

Kimse sorgulamıyor. Ama gerekçemi daha inanılır hâle getirmek için Adriana'ya –kız arkadaşım Addy– çalıştığı Lenny'nin Yeri'nde Rhett'i müzik kutusuyla hararetli hararetli tartışırken gördüğünü herkese söyletiyorum.

Cuma günkü maçtan sonra takımımla ilk kez bir araya geleceğim. Olanları sindirmek için zamana ihtiyacım vardı, şimdi oyuncular boyası kalkmış soyunma odamıza doluşurlarken ben çoktan gelmiş, ellerim belimde, bir ayağımı oturaklardan birine dayamış hâlde onları bekliyorum. Paslı dolaplarımızın üzerinde o kadar çok grafiti var ki renkleri griyle mor arası bir şeye dönüşmüş. Burası her zaman toz, sidik ve yoksulluk kokuyor.

Josh, Malcolm, Camilo, Kannon, Nelson ve diğerleri Koç Higgins'ten önce geliyorlar. Koçun henüz gelmemiş olması açıkçası beni şaşırtıyor. Koç asla geç kalmaz. Şey, karısının doğuma girdiği zaman hariç. O gün on dakika gecikmiş, telefonda karısına şöyle bağırmıştı: "Bu bizim ilk bebeğimiz, Meredith. Bir saate kadar doğurma sakın. Hemen geliyorum."

Taşakları nasıl hâlâ yerinde duruyor anlamış değilim.

Soyunma odasının kapısını kapatıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Biri bana cuma gecesi yaşadığımız saçmalığı açıklayabilir mi?"

Hepsi başını öne eğiyor. Bütün hafta sonu bunu düşündüm ama mantıklı bir açıklama bulamadım. Takım arkadaşlarım canavar gibidir. All Saints kötü bir takım değil ama esasında onlara orta sınıf bir NFL takımıymışçasına yatırım yapıldığı

için bu kadar başarılılar. Bizim elimizde ise yalnızca yetenek, motivasyon ve açlık var.

Kannon, "Tedirginlik," diyor ve diğerlerinden manevi destek almak amacıyla etrafına bakınıyor. Kendini oturağa bırakıp beresini çıkararak uzun saçlarının omuzlarına dökülmesine izin veriyor.

"Boş boş konuşmaları ve eşek şakaları gözümüzü korkuttu. Sezonun ilk maçıydı ve onların evinde oynuyorduk. Tribünler baştan sona maviydi. Fazla geldi, kaldıramadık," diye açıklıyor.

"Diğer takımlar her zaman aklımızı karıştırmaya çalışacaklar." Ensemi ovuyorum. "Ama bunun bizi etkilemesine izin veremeyiz."

"Neden?" diye dudak büküyor Josh. "Hepimiz iyi oynayarak seni desteklemeye devam edelim, böylece sen üniversite bursunu kaybetme diye mi? Olur böyle şeyler, tamam mı? Maç çıkışı bizimle gelmedin. O muazzam beklentilerini her karşılayamadığımızda böyle mi yapacaksın?"

Yumruklarıma hâkim olmaya çalışarak ona dik dik bakıyorum. Josh defans oyuncusu. Yetenekli çocuk ama sabrının fitili bir hamsterın sikinden daha kısa. Hatta Camilo'nunkinden bile daha kısa olabilir. Geçen yıl iki kere rakip takımın oyuncularıyla kavga etti, birinde az kalsın kavga ettiği çocukla beraber bizi eve götürecek olan otobüsün altında kalıyorlardı. Sık sık yılan çukuruna gittiğini ve birkaç kez Vaughn'la dövüştüğünü biliyorum. Babasının üniversiteye gitmesini istemediğini de biliyorum. Devralacağı bir oto tamirhanesi var, o yüzden üniversiteye filan gitmeyecek. O bu mahallede doğdu, burada ölecek. Son sınıf, futbol rüyasına elveda demeden önceki son şansı.

"Konu ben değilim." Öfke içimden taşarken ona dişlerimi gösteriyorum. Aslında bir bakıma konu benim. Başarılı olmak

ıstiyorsam ne olmuş yani? Ligi kazanmamız bu takımdaki her piçin işine yarayacak. Amerika'da herkese yetecek kadar burs var, özellikle de bizimki gibi mahallelerde oturan çocuklar için. Josh ailesine karşı gelemeyecek kadar ödlek diye bok gibi oynayacak değiliz.

"Boş ver." Kannon kalkıp elini omzuma koyuyor. "Bir dahaki sefere daha iyi oynayacağız."

Omzumu çekip Josh'ın burnunun dibine kadar giriyorum.

"Bu sezon hep böyle sorun mu yaşayacağız, J?"

Göğsünü göğsüme vurup gözlerinde çılgın bir bakışla başını yana yatırıyor. "Umarım öyle olur, dostum. Canına okuma fırsatını kaçıramam."

Ona kafa atarsam uzaklaştırma alabilirim. Şecerem yiyecek, sigara (bu arada, o boku artık tamamen bıraktım) ve hatta futbol malzemeleri için insanlarla kavga etmekle doluyken hata yapma riskine giremem. Koça bu sezon uslu duracağıma dair söz verdim, o da karşılık olarak yetenek avcıları maçlarımıza gelmeden önce veya bir üniversite kayıtlarımı izlemek istediğinde bana haber verecek. Takım arkadaşına kafa atmanın doğruca arıza çıkarmak kategorisine gireceğini varsayıyorum.

"Böyle konuşmaya devam edersen seni öyle bir hâle getiririm ki sonraki birkaç ay anca pipetten su içersin." Yüzüne doğru işaret parmağımı sallıyorum.

İşte o zaman Josh yumruğunu savuruyor.

Başımı eğerek yumruğunu savuşturduktan sonra tamamen içgüdüsel davranarak onu tek yumrukla deviriyorum. Pat diye yere yığılıveriyor. Malcolm'la Nelson onu kaldırıp oturağa oturtuyor ve hasar tespiti yapıyorlar. Camilo dolaplardan birini yumruklayarak küfrediyor. Sonra arkasını döndüğü gibi beni duvara itip burnumun dibine kadar giriyor.

"Bir de beni fevriyim diye azarlarsın. Gerçekten mi ya, Scully?"

Kapı pat diye açılıyor ve mükemmel bir zamanlamayla Koç Higgins içeri giriyor. Onunla aynı anda Kannon da içgüdüsel davranarak kendini muhtemelen hâlâ yıldızları sayan Josh'ın üzerine atıp önünü kapatıyor ama hepsinden önemlisi... *beni* kolluyor.

"Scully!" Higgins soyunma odasının ortasına doğru bağırıyor. Yanık tenli yuvarlak yüzü kıpkırmızı, kahverengi saçları darmadağınık. Onu dışarı çıkarma gayretiyle yanına koşuyorum.

"N'aber, koç?"

"Benimle kankalarından biriymişim gibi konuşma," diye azarlayınca gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Odama gel hemen."

Kısa boylu, tombul vücudunun peşinden giderken eğitimci olmadan önce iyi bir oyuncu olup olmadığını merak ediyorum. Sonra doğru boy, doğru yapı ve doğru yetenekle doğmuş bir grup insanı çalıştırmaktan acı duyup duymadığını merak ediyorum. Tahminimce cuma günkü maç hakkında hararetli bir konuşma yapacağız. Birkaç dakika boyunca söylenip duracak, sonra yolumuza bakacağız. Koç onunla tanıştığımız bu dört yılda en kötü hâllerimi gördü: yetersiz beslenişimi, yetersiz giyinişimi, mideme bir şeyler sokabilmek için yarı zamanlı çalışmak zorunda kaldığımda uykusuzluktan etrafta zombi gibi dolaştığımı. Her zamanki gibi üzerime fazla gelmeyecek çünkü hayatımın zaten boktan olduğunu biliyor.

Fen laboratuvarıyla tuvaletlerin arasında kalan odası sarının ve kahverenginin tonlarıyla bezeli. Koç masasına oturup, "Bir sorunumuz var," diyor.

Karşısındaki sandalyeye oturup esniyorum.

"Abartma, koç. Alt tarafı bir maç kaybettik. Hem ben..."

"Maçtan bahseden kim?" Tombul elini masaya vurarak kükrüyor. "Az önce All Saints Lisesi'nin müdürü Gabe Prichard'la konuştum. Perşembe günü soyunma odasında olan hadiseyi anlattı."

Nasıl lan? Aklımdan dört bin tane soru geçiyor. Neden şimdi? Ne oldu? Daria ondan ayrıldı mı? Annesiyle babası öğrendi mi? Öğrendiyseler bana ne olacak? Uzaklaştırma alamam. *Uzaklaştırma. Alamam.* Bu dünyadaki tüm Prichardlara ve Joshlara lanet olsun.

"Dökül bakalım." Koç parmaklarını birbirine kenetleyerek odanın öbür ucuna fırlatmak üzere olduğu görünmez bir bebeği kucaklıyor. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Gerçi daha önce hiç Kaliforniya'nın en zengin okulunun müdürü tarafından tehdit edilmemişti.

"Ne, bira ve porno yok mu? Seks kaçamaklarımı anlatmadan önce havaya girmem lazım." Uzun bacaklarımı yayıyorum. "O okuldan bir kızla takıldım. Hiçbir şeye dokunmadım. Kızdan başka."

"Daria Followhill," diyor koç, sinirle parmaklarını gözlerine bastırarak.

"Adı o muymuş?" Aptala yatıyorum.

"Adını *biliyorsun*, Scully."

Bilmeyen var mı ki?

"Benim için fazla mı prenses, koç? Hedefimi alçaltmalı mıyım?"

"Nereye hedef alırsan al, futbol kariyerinin birdenbire ölmesini istemiyorsan ondan uzak dur. Profesyonel durumlar dışında okulunun yakınından bile geçmeni istemeyen Prichard'la bir anlaşma yaptık. Ben ona Bayan Followhill'den

uzak duracağının sözünü verdim, o da okula izinsiz girdiğin gerçeğini görmezden geleceğini söyledi."

Ben o kızla aynı evde yaşıyorum. Koçla dalga geçmek istiyorum. Ama bu bilgiyi gönüllü vermem imkânsız olduğundan sıntmakla yetiniyorum. Ona teşekkür etmemi ya da daha kötüsü –sözünü dinlememi– bekliyorsa beni hiç tanımamış demektir.

Profesyonel futbolcu olmak istemiyor değilim, istiyorum. Futbol, bu cehennemden kurtulmamın belki de tek yolu. Ama Prichard gibi yalnızca kendilerini ve kendi siklerini düşünen heriflerin sözünü dinlemem. Bu hayat hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da kötü adamların kazanmasına izin veremeyeceğimizdir.

Prichard var ya? Daria'dan uzak durmamı istemesinin sebebi onun için endişelenmesi değil. Bunu, onu *istediği* için yapıyor.

On aylık hamile göbeği ona Noel'de aldığımız kırmızı *Koç* tişörtünün altından çıkıntı yapan Higgins, "Scully, bana söz ver," diye üsteliyor. "Bu riske girdiğine değmez, dışarısı sarışın kız kaynıyor. Saygın üniversitelerin birine girdiğin zaman elini sallasan ellisini bulursun. Hem Adriana'yı düşün."

Başımı yere eğerek kollarımı açıyorum.

"Söz veriyorum, Koç Higgins, uzaklaştırma almayacağım."

Daria'dan uzak duracağıma söz vermediğimi anlamıyor.

Çünkü ona göre ben aptal çocuğun tekiyim, Daria da onlarca sarışın bombadan biri.

***

Üzerimde hâlâ futbol pantolonum ve takım ceketimle Follow-hilllerin malikânesinin kapısını tekmeleyerek açıyorum çünkü

ellerim spor çantam, okul çantam ve Bailey'nin sipariş ettiği kocaman Amazon Prime paketiyle dolu. Muhtemelen hafta sonu okuyup bitireceğimiz yeni şiir kitapları almıştır. Followhilllerin kredi kartı ekstresi her ay sonu neye benziyordur kim bilir. Kızları birbiriyle rekabet içindeymişçesine para harcıyorlar.

"Bailey, Tanrı belamı versin konuştuğun kadar kelime tüketiyorsun be kızım," diye inliyorum. Cevap gelmiyor, demek ki evde kimse yok.

Paketi antreye bırakıp mutfağa geçiyor ve kendime altı dilim pizzadan oluşan sağlıklı bir tabak hazırlayıp mikrodalga fırına atıyorum. Pizzaların ısınmasını beklerken bir kutu portakal suyunun tamamını kafama dikiyorum. Her şeyin bu kadar hızlı değişmesi ne kadar tuhaf. İki haftadan az bir zaman önce buraya ilk geldiğimde buzdolabındaki her şey küçücük, sevimli ve miniydi.

Küçük lor peynir. Kişiye özel mini şişe meyve suları. Tekli peynir dilimleri. Sonra *ben* geldim. Melody kimse durdurmazsa tezgâhı bile yiyebileceğimi fark ettikten iki gün sonra Costco[4] kartı çıkarttırdı. Artık her şeyi toplu alıyor. Dondurucuda kocaman bir çiftliği yeniden canlandırmaya yetecek kadar et var.

Kalçamı tezgâha yaslayıp pizzayı silip süpürüyorum. Bu, akşamüzeri atıştırmalığımdı. Acaba Melody akşama ne yemek yapacak? Her gün saat üç buçuktan altıya kadar antrenmanım var, sonra duş alıp ödevlerimi yapıyorum. Followhilllerle evcilik oynayacak vaktim yok ama atlamadığım bir şey varsa o da akşam yemekleri. Afili yemeklere bayılıyorlar ve Jaime'nin

4 Toptan satış yapan bir süpermarket. (ç.n.)

keyfi yerindeyse –ki hep yerinde– benim de bir şişe Bud Light[5] içmeme izin veriyor.

Bayan Followhill dakiklik konusunda acayip katı. Ama Bailey, ben yanlarına taşındığımdan beri Melody'nin ders vermediği akşamlar yemek saatini altı buçuktan yediyi çeyrek geçeye, yani duştan çıktığım saate, çektiğini söyledi. Bu yaptığı güzel bir hareket. Bu kadar çok çabalarken ondan nefret etmek gittikçe güçleşiyor.

Aslına bakarsanız benim için öz annemin çabalamadığı kadar çabalıyor.

Tabağımı yıkadıktan sonra eşyalarımı bırakmaya odama çıkıyorum. Orası eskiden misafir odasıydı ama Followhilller orayı benim için Raiders ürünleri, düz ekran televizyon, Xbox ve bir de gitarla donattılar (gitarın tek işlevi zenginlerin görünüşe ne kadar önem verdiklerini kanıtlamak, yoksa gitar çaldığım filan yok). Üzerinde adımın ve forma numaramın yazılı olduğu koyu bordo bir yastık bile var. Eve her gelişimde odada daha fazla kişiselleştirilmiş bir Penn eşyası buluyorum. Mel'e, onu gecenin bir yarısı bana bebek bezi takmaya kalkışırken yakalarsam evden gideceğimi söyledim bile.

Duşa girmek üzere arkamı döndüğümde Daria'yı el kadar amigo kıyafetinin içinde kapımın eşiğinde dikilirken buluyorum. O küçücük, daracık, göbeği açık siyah-mavi üstü ve mini eteği striptiz kulüplerinde ya da benim odam dışında giymesi yasaklanmalı.

Tek kaşımı kaldırarak ayakkabılarımı çıkarıyor, sonra ceketimi yere atıyorum. Daria kollarını göğsünde birleştirerek kapının sövesine yaslanıyor. Evde yalnız olduğumuzu biliyorum çünkü aksi takdirde karşımda durmuş açık açık

5 Bir bira markası. (ç.n.)

beni kesiyor olmazdı. Jaime baş başa kalmamızı istemiyor. Eve yeni kameralar taktırmışsa şaşırmam. Telefonuma peş peşe mesajlar geliyor. Adriana; altıncı hissi harekete geçmiş olmalı, bana kendini hatırlatıyor.

Addy: Seni özledim!

Addy: Lenny'nin Yeri'ne gelsene.

Addy: Seni ne zaman göreceğim?

"Devam et." Daria'nın bakışları kasıklarıma iniyor ve orada kalıyor. "Meşguldün sanırım, değil mi?"

Kırmızı yastığı alıp ona atıyorum. Yakalayıp yatağıma geri atıyor.

"Sen git Barbielerinle oyna, Kurukafa Gözlü."

Gülümsemesi genişliyor, yüzü kızarıyor. O sırada sertleşmiş olabileceğimi fark ediyorum. Aşağıya bakıyorum. Yarı kalkık ve sağlam şekilde örtülü. E, o zaman neden kıpkırmızı kesildi?

"Yıllardır bana Kurukafa Gözlü demedin."

"Sevgi sözcüğü değil o. Şimdiden düğün davetiyelerimizi dağıtmaya başlama."

"Hı-hı." Pembe tırnağını ısırarak başıyla onaylıyor.

"Küçük sevgilin Gus nasıl? Hâlâ geçinmek için göt yalıyor mu?"

"Penn Scully gururla sunar: Hayat size limon verdiğinde tatsız piçin teki olun."

"Bir maç," diyorum üzerine basa basa. "Sadece bir maç kazandınız. Hayat bana limon vermedi. İntikam almak için iyi bir fırsat verdi."

Daria'nın bir bağımlılık değil, hobi olduğundan emin olmam lazım. Ergen kalbi aptal olur, ancak aç bir sokak kedisi kadar sadıktır. Her şeyi kabul eder. Artıkları bile. Ama ben paslı kalbimi abur cuburla beslemek istemiyorum. Ki Daria,

kalbimi yağlı bir hamburger bile olmadığını anlamama yetecek kadar çok çiğnedi. O olsa olsa siyanür kaplı tart olur.

Omzuna çarparak yanından geçiyorum. Koridorda peşimden gelmeye başlayınca kalp atışlarımı normal tutmaya çalışıyorum ama gönül ferman dinlemiyor ve belli ki şu anda tart istiyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, pantolonumun içinde çüküm seğiriyor. Biraz da siyanür istiyor.

Banyoya varınca durup ona dönüyorum.

"Pekâlâ, gösteri bitti. Kaybol, Dar."

"Dar!" diye ciyaklıyor. Dönme dolaptan sonra bana karşı sahiden yumuşadı. Ya da onu becermemi ve böylece başımın derde girmesini sağlamak için benimle oynuyor.

Kabul edelim, muhtemelen ikinci seçenektir. Daria kalpsizin teki ve benden hâlâ nefret ediyor.

"Artık iki sevgi sözcüğüm oldu. Ne dersin, bize dostluk bilekliği alayım mı, *P*?"

"Pembe olursa olur. Sarı dizlerimi şişman gösteriyor."

Onunla şakalaşmaya da başladın. Başına gelen tüm boklukları hak ediyorsun, oğlum.

Umarım Via sahiden ölmemiştir, yoksa Daria'yla iyi geçiniyorum diye ruhu beni cehennemin dibine kadar kovalar. Via nerede bilmem ama... burada değil. Daria'ya karşı eski bir kinim varsa bile kardeşime olan öfkem ondan daha taze.

"Ne istiyorsun?" Lavaboya tükürüyorum.

"Sen beni iki kere çıplak gördün. Ben seni hiç görmedim. Bence bu durumu düzeltmenin vakti geldi," diyor. Tam bir dakika boyunca ona dik dik bakıyorum ama bu bir dakikada aklımdan geçmesi gereken şeylerin –futbol bursum, Prichard, Mel'le Jaime, Via ya da okulun ilk haftası Blythe Ortiz dedikodularına katlanmak zorunda kalan zavallı sevgilim– hiçbiri aklımdan geçmiyor. Zihnimde dönen tek şey bunun bir

numara olup olmadığı çünkü eğer öyleyse çüküm bu hayal kırıklığını sağ atlatamayabilir.

Alt dudağımı büküp, "Babacığına yakışıksız davrandığımı mı söyleyeceksin?" diye dalga geçiyorum. Daria'nın belamı sikmek için önce çükümü sikmesi beni şaşırtmaz.

Dudaklarını büzüp, "Babacığıma haftanın üç günü müdürümle odasına kapanıp Marx bilir neler yaptığımızı mı *söyleyeceksin?*" *diye karşılık veriyor.*

Ne yaptığının farkındayım. Birbirimize karşı kullanabileceğimiz kozlarımızın olduğunu söylemeye çalışıyor. Bana güç veriyor ki ben gücü asla geri çevirmem.

"Bak ama ben yaşlı ve sarkık değilim. Sorun olur mu?"

"Kesinlikle olur. Banyomdan defol." Gülüyor ama gergin bir gülümseme bu.

Tişörtümü çıkarıp gövdemi sergiliyorum. Kızların aklını başından alan V şeklinin ve göbeğimden pantolonum içine doğru uzanan açık kahverengi tüylerimin üstünde, yanık tenimde direkt göze çarpan baklavalarım var. Daria'nın beni izlemesini seyrediyorum. O kadar sertleştim ki aklım doğru düzgün çalışmıyor bile. Bütün kanım çükümde toplandı, o kadar zonkluyor ki Daria'nın tek bakışıyla patlayabilir.

Azgınlıktan ölmek böyle bir şey demek. Yazmaya tenezzül eden olursa vefat ilanım çok utanç verici olacak.

"İyi, hoş da pantolonun neden hâlâ üzerinde?" Dudaklarını yalayıp atkuyruğu topladığı saçlarındaki lastiği çıkarıyor ve lavaboya atıyor. Başını sallamasıyla saçları kabarık ve seksi bir hâl alıyor.

Pantolonumla iç çamaşırımı tek seferde indiriyorum, hemen peşinden de çoraplarımı çıkarıyorum çünkü çorap giyen çıplak adamlardan daha içler acısı görünen çok az şey var.

Daha sonra doğruluyorum, taş gibi sertim. Sikim de öyle yüzümdeki ifade de.

Daria uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden duruyor. Sonra bana doğru bir adım atıp elini uzatıyor, neredeyse dokunacak. Bana dokunacağını –hatta *ona* dokunacağını– düşünürken iniltimi bastırmak için yutkunuyorum ama Daria arkamdaki duşu açıp üstünü çıkarıyor. Daha önce görmediğim şey değil ama gözlerimi pembe meme uçlarından, düz karnından ve kalçalarının kıvrımından alamıyorum.

"Bahşişini hangi deliğe sokayım?" Yine yutkunuyorum. Tanrım. Soyunuyor. Benim için.

"Senin paran bana yetmez, Scully. Bozuk para ya da kupon kabul etmiyorum."

Durum tersine dönmüş gibi görünüyor ama her şeyi alt üst ederek ona hiçbir şeyin değişmediğini göstermek istiyorum. Ondan hâlâ nefret ediyorum. Onu hâlâ sadece becermek istiyorum.

"Beraber duş alacağız, şapşal," diyor eteğini çıkarırken. Peşinden siyah pamuklu külotunu da çıkarıyor. "Ama bana dokunmayacaksın. Çünkü neden, biliyor musun? Sen ilklerim hakkında ne düşündüğümü bilmesen de ben biliyorum. Ve sen benimle banyoda seks yapmayı hak etmiyorsun."

"Hiç banyoda seks yapmadın mı?" Saçmalığın daniskası. Bu kız göl kenarındakilerden daha fazla *kamış* görmüştür. Yanımda soyunup ona dokunmama izin vermeyerek benden intikam alıyor. Yalnız bedelini taşaklarım ödüyor.

"Cevap vermeme hakkımı kullanacağım," diyor kedi gibi mırlayarak. Lanet olası insan hakları.

"İyi."

"*İyi.*"

Beraber duşa giriyoruz. Ailesinin baleden ve işten erken gelebileceğinin farkındayım ama umurumda değil. Mel'i, Jaime'yi ve Bailey'yi sevmiyor değilim. Ama ömrüm boyunca o kadar çok insan tarafından hayal kırıklığına uğratıldım ki artık kimselere bağlanmak, kimselere önem vermek istemiyorum.

Sabunu alıp vücudumu sabunluyorum. Daria kullandığı birbirinden farklı banyo yağlarını tek tek eline sıkıyor. Daha önce hepsini koklamıştım, o yüzden bilinen her türlü çiçekle süslenmiş bir pasta gibi kokmasına şaşırmıyorum.

Bedeninin hareket edişini, eğilişini, doğruluşunu, *yaşayışını* izlerken bunu neden yaptığımızı merak ediyorum. Sonu bir yere varmayacağı için katıksız, enfes bir işkence bu. Kaslarımın ve çükümün acımasına sebep oluyor ama başka türlüsünü istemezdim.

Kurbanı tarafından işkence gören işkenceci.

"Okul güzel geçti mi?" Dudaklarında şeker tatlılığında bir gülümseyle gözlerini kırpıştırıyor. Öğlenden sonra koçla Prichard ve futbol kariyerim hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Benim yerimde başkası olsa Daria'ya Prichard'ı ispiyonlar, bu pisliği onun temizlemesine izin verir. Ama ben (A) kimseden emir almam, özellikle de pahalı takım elbiseler giyen aptallardan ve (B) böyle yapmak Daria'yı savunmasız durumda bırakabilir, o şerefsizin onu köşeye sıkıştırmasına izin veremem.

"Bir şekilde atlattım." Omuzlarımı sabunlarken gözleriyle beni kesecek mi diye bakmak için kol kaslarımı şişiriyorum ve hakikaten de kesiyor. Ben sırıtınca hemen bakışlarını kaçırıyor.

"Seninki nasıldı?" diye soruyorum.

"İdare ederdi." Boğazını temizliyor.

"Daria" –parmaklarımı iki kere şıklatıyorum– "buradayım. Çükümle de konuşabilirsin tabii ama o konuşmaktan ziyade aksiyonu tercih ediyor."

"O cılız çocuk bayağı büyümüş," diyor usulca, arkamdaki suyu kapamaya uzandığında bir anlığına bedenlerimiz birbirine değiyor. Karnı sikime sürtünüyor ama ikimiz de kıpırdamıyoruz. Orada öylece, üzerimizden sular akarken sikim karnını dürter hâlde duruyoruz. Yakın ama uzak. Gergin ama cesur. Daha önce kimseyle böyle bir şey yapmadım. Yani sırf soyunmuş olmak için soyunmadım. Durumun kontrolünü ele almam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama o zaman Daria'yı gözden çıkarmam gerekir, böyle davrandığım için Adriana'ya karşı suçluluk duysam da Daria'yı gözden çıkaramıyorum.

Daria parmak uçlarında yükselerek dudaklarını kulağıma sürtüyor. Bana her ne söylemek istiyorsa duymak için eğiliyorum.

"Yeni bir ilk için teşekkürler, Scully. Daha önce bir erkekle hiç banyoya girmemiştim."

Ben daha ne olduğunu anlamadan pembe havlusuna sarınıp banyodan salına salına çıkarak beni fayanslara bakan sert sikimle baş başa bırakıyor.

Arkasından kapıyı kilitleyip duştan çıkmadan önce bir kere (tamam ya, iki kere) otuzbir çekiyorum.

Bu sayıyla birlikte ev sahibi takım 1-0 öne geçiyor.

Yalanlarını
Kravat gibi taşıyorsun
Çıkaramayacak kadar güzel
Göz ardı edemeyecek kadar zarif
Nefes alamayacak kadar sıkı

Dana

Erkekler benim için hassas bir konu.

Öncelikle şunu söylemeliyim ki son birkaç gün bok gibiydi, sonunda gevşeyebildiğim için çok mutluyum. Penn hafta boyunca evde değildi; hem futbol antrenmanları hem de San Diego'da işleri vardı. Belki de muhtemel kız arkadaşıyla beraberdi. O kızın onun için ne anlam ifade ettiğini öğrenmek için adam öldürürüm ama etrafa sormak şöyle dursun, Penn'e bile soramayacak kadar gururluyum.

Evdeyken benim varlığımı tamamen görmezden gelerek kendini odasına kapatıyor ve ona bir şey sorduğumda tek kelimelik cevaplar veriyor. Ama vakti olduğunda arka bahçede

babamla top oynuyor, Bailey'yle kitap okuyor. Öte yandan Melody benimle daha fazla vakit geçirmeye çalışıyor. Okulun nasıl gittiğini sorup duruyor ama her seferinde geçiştiriyorum. Gerçekten önemseseydi kendisi araştırırdı. Yıllardır araştırmadı.

Kendimi görünmez hissediyorum. Kendimi hep görünmez hissediyorum. Sanki duvarların, mobilyaların, temizlikçimiz tarafından parlatılan elmaların konduğu mutfak tezgâhında duran cam kâsenin arasına karışmış gibi hissediyorum. Yatağımın altında, okul çantamda, ayakkabılarımın içinde bulup durduğum o elmalar. Alanımı, odamı, ruhumu işgal eden elmalar.

Cuma günü gelip çattığında gerginliğim artıyor. All Saints'in Westmount'la maçı var, kazanıyoruz ama az bir farkla. Flatörümüz, dolayısıyla hepimizden daha konsantre olması gereken Blythe soyunma odasında sinir krizi geçiriyor ama kimseye sebebini söylemiyor. Aynanın önünde makyajını yapan Esme, "Kesin o kenar mahalle piçinden hamile kalmıştır," diyor.

İzin istedikten sonra tuvaletlerden birine girip kusuyorum.

"Belki Dar da hamiledir," diye bağırıyor Blythe, yan taraftaki tuvaletten. Dışarı çıktığımda Esme yanıma gelip başını yana yatırarak *Cık cık*lıyor.

"Sahiden kötü görünüyorsun, tatlım. Acaba bu seferlik gösteride yer almasan mı?"

Acaba ölsen mi?

Lise, köpekbalıklarıyla dolu bir akvaryumdur. Herkes her zaman özgür olma arzusuyla kavrulur. Yalnızca güçlü olanlar hayatta kalır.

***

Cumartesi günü bir müzik festivaline gitmeye karar veriyoruz.

Saçlarımı örüp aralarına çiçekler ve altın yıldızlar koyuyor, kısacık, beyaz bir şort ve yine beyaz bir örgü bikini üstü giyiyorum. Belime oduncu gömleği bağlayıp görünüşümü şirin bir çift gri botla tamamlıyorum.

Aşağıya indiğimde tüm ailem ve Penn kahvaltı masasında karbonhidrat dolu pankekler yiyorlar.

"O kadar kısa bir şortla anca jinekoloğa gidilir." Babam okuduğu *The New York Times* gazetesinden bakışlarını kaldırmıyor bile. "Üstünü değiştir."

"Baba!" diye çıkışıyorum. "The Lonely Man, Coachella'nın steroitli versiyonu gibi bir şey. Oraya rahibe gibi gidemem."

"*Herhangi bir şekilde* gitmek istiyorsan üzerine bir şey giyersin," diye tekrarlıyor.

Şortumu sırt çantama tıkıp altıma bol bir kot pantolon giyiyorum, sonra kapıya koşup Alisha'nın turuncu Corvette'ine atlıyorum.

Esme'yle Blythe arka koltukta makyajlarını tazeliyorlar.

"Erkekler çoktan gittiler. Gus sarhoş olmuş bile, Knight da bir realite TV yıldızıyla sıvışmış." Alisha gülerek güneş gözlüğünü takıyor.

"Erkeklerden nefret ediyorum," diyorum.

Bu da bana asıl amacımı hatırlatıyor. Erkeklerden sahiden, tüm kalbimle *nefret* ediyorum. O yüzden Müdür Prichard'la olan şey işime o kadar yarıyordu, ta ki Penn hayatıma girip her şeyi altüst edene kadar. Bana kimse asılmaz çünkü kimse lanet olası müdürle aşık atmak istemez. Ama bilmiyorlar ki Prichard'la aramda olan şey farklı. Alışılmadık. Onların bana çıkma teklifi etmesinin, benimle birlikte olmasının yolunu tıkayarak kalbimi koruyorum aslında. Kalbimin kırılmasından korktuğumdan değil. Herhangi bir oğlanın beni sahiden seve-

bileceğine inanmadığımdan. Kendi ailem bana katlanamazken elin oğlu nasıl beni ben olduğum için sevsin?

İşte bu durum Penn'i güvenli tercih hâline getiriyor. Onu etkilemeye çalışmama gerek yok çünkü benden nefret ettiğini zaten biliyorum. Hem bunu bir sır olarak saklamak zorundayız. Aramızdaki şey her neyse bir nabzı, hayatı ya da vücudu yok. Yasak görüşmelerimizin bir tınısı ya da ritmi de yok. Bir belirip bir yok oluyorlar. Tıpkı karanlıkta yanıp sönen bir ışık gibi.

Evet, Penn güvenli tercih. Onunla ilgili her şeyin sapına kadar tehlikeli görünmesi dışında.

"Dünya'dan Daria'ya." Festival alanına vardığımızda Alisha parlak ojeli parmaklarını gözümün önünde şıklatıyor. Arabadan inip alana giriyoruz. Saat daha sabahın onu olmasına rağmen burası şimdiden hıncahınç dolu, boş bira kutularını önümüzden iterek sahneye yakın yerde duran futbol takımının yanına gidiyoruz. Üzerinde beyaz bir geniş kesim kolsuz tişört olan Gus elinde birayla sahne önünü dolduran diğer insanlara çarpıp duruyor. Knight ortalıkta yok, muhtemelen hâlâ kaçamağıyla beraber. Colin'le Will bizi kolumuzdan tutup dansa kaldırıyorlar. Bütün gün yapılması gereken hareketleri yapıp kendi arkadaş grubumun arasında oraya aitmişim gibi davranıyorum. Mutlu rolü yapmak, dertli olmaktan daha iç karartıcı. Dans ettiğim süre boyunca gözlerim yaşlarla alev alev yanıyor. Güneş battığında partilemekten kendimi o kadar boş ve tüy gibi hissediyorum ki rüzgârın beni alanın öbür ucuna savurmamasına şaşırıyorum. İçmeyen tek kişi ben olduğumdan dönüşte arabayı benim kullanacağımı önceden belirlemiştik, böylece Alisha'nın arabasının sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırıyorum.

"Önce kimi eve bırakıyorum?"

"Eve mi?" Arka koltukta dudak parlatıcısını tazeleyen Esme gülüyor. "Followhill, yüz yaşındaymış gibi davranmayı bırak! Hadi, Lenny'nin Yeri'ne gidelim."

Lenny'nin Yeri, San Diego'da ünlü bir mekân. Genellikle uzun gecelerin sonunda oraya gideriz çünkü yedi yirmi dört açık ve IHOP'tan daha kaliteli. Bltyhe, Esme ve Alisha asla kabul etmezler ama orayı motorcuları, Los Angeles'ta isim yapmayı amaçlayan hoş fitness hocalarını ve ailelerinin hiçbir koşulda takılmalarına izin vermeyecekleri diğer yakışıklı, arızalı adamları tavlayabilecekleri bir yer olduğu için de seviyorlar. Hâliyle ben oradan nefret ediyorum. Çünkü her seferinde kırmızı vinil koltuklardan birinde oturup patates kızartmamı farklı soslara batırarak arkadaşlarımın kaçamaklarından dönmesini bekliyorum. Pencereden eteklerini düzelterek geldiklerini görünce Müdür Prichard'la mesajlaşıyormuş gibi yapıyorum.

"Şu anda buna gerçekten ihtiyacınız olduğunu düşünüyor musunuz? Yani kızarmış yiyecekler yemeye?" Resmen Esme'ye dönüşüyorum. Kendi paçamı kurtarmak için insanlarla kilo konusunda dalga geçiyorum.

Yan koltukta oturan Alisha sırıtarak bir şişe Smartwater'ı[6] kafasına dikiyor.

"Hayat yağlı yiyecekler yeyip, sonra bir hafta kendini aç bırakmamak için çok kısa. Haydi, Lenny'nin Yeri'ne gidelim, Dar. Çocuklar çoktan yola çıktılar bile."

***

Lenny'nin Yeri'ne girer girmez mayın tarlasına girdiğimi anlıyorum.

---

6 Bir maden suyu markası. (ç.n.)

Her şeyiyle tipik Amerikan restoranlarına benziyor: siyah-beyaz damalı yer döşemesi, kırmızı-beyaz vinil masa ve koltuklar, her masada bulunan müzik kutuları ve restoran sahibinin –doğru tahmin, Lenny– efsanevi sporcularla ve yerel artistlerle kucaklaştığı fotoğrafla dolu duvarlar. Gümüş rengi barın üzerinde pembe ve yeşil neon harflerle menü yanıp sönüyor. Kalabalık, gürültülü, bol yağda kızartılmış soğan ve hamburgerlerin iştah kabartıcı kokusuyla dolup taşan bu yer yarı sarhoş ahmaklar için bir cennet. Çocukların masasına oturuyoruz ama içimdeki korkunç bir şey olacağı hissinden bir türlü kurtulamıyorum.

Hepimiz milkshake söylüyoruz. Knight'ın saçları o kadar dağınık, dudakları o kadar şişkin ki ayı saldırısına uğramış gibi görünüyor. Erkekler ne tuhaf. Bir kızı ölümüne severken bile başka kızlarla takılabiliyorlar. Çocuklar tiksindirici derecede çok yemek söylüyorlar. Kızlar Cobb salatası ve patates kızartması istiyor. Ben vanilyalı ve çikolatalı milkshake'imle yetinmeye karar veriyorum ve Penn seçimimi görse ne düşünürdü diye merak ederek sırıtıyorum. Dondurma gibi bunun da bir anlamı var mı? Konuşuyor olsaydık Mel'e sorardım.

Gus ağzıyla polis sireni sesi çıkarıp bunu bir geğirtiyle taçlandırıyor.

"Hop. Saat üç yönünde ezikler var."

Hepimiz başımızı çevirip baktığımızda Las Justas futbol takımının çaprazımızdaki masada oturduğunu görüyoruz. Aralarından sadece Penn'le bayağı sıkı fıkı olan iriyarı oyun kurucuyu, Mohavk saçlı yakışıklı Afro-Amerikalıyı ve tabii ki ev arkadaşımı tanıyorum.

Penn'in üzerinde, kalbinde delik olan siyah bir tişört ve giyilmekten eskimiş, istemsiz biçimde bol bir Levi's kot var. Pantolon zinciri yine yerinde asılı ve asla içmeyeceği yakıl-

mamış bir sigarayı çiğniyor. Bıraktığını biliyorum; bunu, ona nikotin bantlarıyla beraber *Sigarayı Bırakmanın Yolları* isimli kapkalın bir kitap alan Melody'ye söylerken duydum. Şu anda siparişlerini alan garson kızla konuşuyor.

Kızın yaka kartında yazan isim Adriana.

Adriana. Bu, onun sözde kız arkadaşının ismi değil miydi? Hani şu varlığını yok saymaya çalıştığım kızın?

"Hâlâ kaybetmenin acısını mı yaşıyorlar?" diye kıkırdıyor Esme, milkshake'ini höpürdeterek. Blythe, Vaughn'ın yazın yanına gittiği İtalyan sanatçının Instagram hesabında geziniyor ki bunu neden yaptığını biliyorum. O hesapta Vaughn'ın *heykel yaparken çekilmiş bir fotoğrafı var. Vaughn'ın* kendine ait sosyal medya hesapları yok ve asla da olmayacak.

"Bilmiyorum, umurumda da değil." Gus burnundan gülerken mayın tarlasıyla ilgili içgüdülerimin gerçek olduğunu fark ediyorum. Penn'le yine tartışmak istemiyorum. Bu üzücü, mesafeli mevcut durumumuzu bana olan nefretinin körüklenmesine tercih ederim. Zira nefret alevlerini bana çevirdiğinde etrafımdaki her şeyi yakıp kül ediyor.

"Scully atlatmışa benziyor. Buraya boşuna harikalar mağarası demiyorlar." Esme telefonunu kaldırıyor ve elinde not defteriyle tepesinde dikilen Adriana'ya gülümseyen Penn'in fotoğrafını çekiyor

"Al bakalım, Blythe. Sana ne kadar zavallı olduğunu anımsatacak bir hatıra yolluyorum." Esme gülüyor. "Hâlâ hamile olabilir misin?"

"Kapa çeneni, sürtük."

Bythe'ın beti benzi atıyor. Marx, sana yalvarırım hamile olmasın. Bir buz kıracağı kalbimi kırmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Üzülme be kızım. Aşağı yukarı beş yıl sonra havuzunu temizlemeye çağırdığında o aygırla bir tur daha yatarsın." Alisha esneyerek pembe uçlu tırnaklarını inceliyor.

Gus milkshake'ini ekstra sesli höpürdetiyor.

"Blythe'la Scully'nin alakası ne?"

Blythe saçlarını savurarak gülüyormuş gibi yapıyor. Aslında hüngür hüngür ağlamak istediğini görebiliyorum, neredeyse onun için üzüleceğim.

"Dövüşün ardından onu evime götürmüş olabilirim. Vaughn'dan sonra en iyi alternatif oydu."

En iyi alternatif.

Gus başını arkaya atıp masaya vurarak gülüyor.

"Penn Scully'yle Adriana bayağı ciddiler. Onlar Las Juntas'ın altın çifti. Yaklaşık iki yıldır öyleler. Abi. Bir *bebekleri* bile var. Tebrikler, B. Yarım dakikalığına resmen öteki kadın oldun."

Bir bebekleri bile var.

Milkshake'im genzime kaçıyor, kimse bakmıyorken bir kısmını pipete geri püskürtüyorum. Gus bu haberi gayet öz güvenli bir şekilde verdiğine göre gerçekliğine inanıyor olmalı. Yeniden Penn'le garsona bakıyorum. Kız masaya doğru eğilip Penn'in kulağına bir şey söylüyor, Penn de başparmağıyla kızın burnunu okşuyor. Henüz beni görmedi –gördüyse bile henüz göz göze gelmedik– ama cici kız ayakları yapmak için artık çok geç. İçimdeki Hulk salise salise büyüyor, öyle ki her an patlayabilirim.

Beni öptü.

Bana dokundu.

Benimle banyo yaptı.

Onun sikini gördüm. Kendi gözlerimle. Hatta bacağım sikiyle resmen tokalaştı.

Benimle sevgilisi ve çocuğu olan bir adamın *yapmaması* gereken her türlü şeyi yaptı.

Bakışlarımı yine onlara çevirdiğimde, Adriana şöyle bir etrafına baktıktan sonra Penn'in kucağına oturuyor. Uzun, parlak, dümdüz siyah saçları, iri mavi gözleri var. Bal rengi yanık teniyle egzotik görünüyor. Muhtemelen yaşıtızdır ama içimde onun... *daha fazlası* olduğuna dair bir his var. Hulk kaburgalarımı kırarak göğsümü sıkıştırıyor. Kıskançlıktan nefes alamıyorum. Başımı çevirmek âdeta Herkül gücü gerektiriyor ama beceriyorum. Bir şekilde.

Gus masanın üzerinde parmaklarıyla ritim tutarak it gibi uluyor. "Huuu, Addy," diyor bağırarak.

Addy? O kaltağı tanıyor mu?

"Restoranın ortasında o ezikle bir bebek daha mı yapacaksın, yoksa yemeklerimizi mi getireceksin? Benim hamburgerimde sperm olmasın, lütfen. Ette yeterince protein var."

Bizim masadaki herkes gülerken Penn'le göz göze geliyoruz. Adriana bir ona, bir bana bakıyor ve o zaman yüzünde bir şey beliriyor. Son derece iyi bildiğim karanlık bir şey.

Sende de var. Senin de kendi Hulk'un var.

"O kim?" Kaşlarını çatarak başını Penn'e doğru çevirirken dudaklarını okuyorum.

"Hiç kimse." Penn kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken de onun dudaklarını okuyorum. "ASL'den bir kız işte."

Boğazımda semsert bir yumru var, kalbim olabilir.

Adriana ayağa kalkıp Gus'a orta parmağını gösteriyor. Besbelli birbirlerini tanıyorlar. Belki de çocuklar buraya bizden daha sık geliyorlardır. Ağlamaya başlamadan önce başımı çeviriyorum. Penn'in bana olan nefretine o kadar odaklanmışım ki benim de ondan nefret ettiğimi unutmuşum.

"E, Daria, Prichard nasıl?" diye soruyor Knight, açık ve yüksek sesle, kibirli gülümsemesini daha havalı bir hâle getirerek. Bakışları hızla Penn'e kayıp sonra yeniden benimkilerle buluşurken geçen o bir saniyede ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Benim için ev arkadaşıma misilleme yapıyor. Onurumu koruyor.

Bu galibiyete ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum sahiden?

"Hanımefendiler böyle konularda konuşmazlar," diyorum kedi gibi mırlayarak, gülümseyip çiçekli saçlarımı savuruyorum.

"Ben de olsam yatardım." Blythe pipetiyle beni işaret ettikten sonra pipetin ucunu emiyor. Bu onun da dövüşü sayılır. O da Penn'i umursamadığını göstermek istiyor.

"Prichard'la yani. Seninle değil."

"Değil mi?" Gülüyorum. "Onun gerçek bir erkek olmasına bayılıyorum. Kavgacı ergenler gibi değil."

İnsanın yaşarken içi çürüyebilir mi? Şu anda içimi açsalar tek görecekleri Hulk'un ardında bıraktığı yeşil yapışkan sıvı olur.

Kız arkadaşı var. Penn Scully'nin kız arkadaşı var. Ve ondan bir bebeği.

Ne alçak adammış.

Adriana elinde iki tepsi dolusu yiyecekle kıvrımlı kalçalarını sallayarak masamıza geliyor. Sonra neşeli bir sesle tabakları dağıtmaya başlıyor. "Avokado ve rokfor peynirli cheeseburger?"

Colin elini kaldırıyor.

"Ekstra acı soslu birinci kalite et?"

"Bana kısaca Knight diyebilirsin, bebeğim." Cole ona göz kırparak sıcak tabağı alıyor.

Adriana ciddi ciddi kızarıyor. Belki o da Scully'yi aldatıyordur. Jerry Springer'ın emekli olması ne kötü. Onun programı için mükemmel konuklar olurlardı.

"Sen bir şey bekliyor musun, canım?" Adriana sakızını bana doğru patlatıyor.

Yüzüme tatlı mı tatlı bir gülücük yerleştirerek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Yapma. Yapma. Yapma.

"Karavan parkına dönmüş kıçını herhangi bir hastalık kapmadan önce benden uzaklaştırmanı bekliyorum."

Aynı anda herkesin soluğu kesiliyor ve içerisi derin bir sessizliğe gömülüyor. Çok sessiz. Fazla sessiz. Paniklemeye başlıyorum ama kimse fark etmiyor. Çünkü hâlâ sırıtıyorum. Herkes birbirine bakarak sözlerimi algılamaya çalışırken Knight elini omzuma koyuyor.

"Pardon?" Adriana'nın sesi iğneleyici. Göz bebekleri büyüyor ki içlerinde kendimi görebiliyorum.

"Beni duydun. Garsonun kıçını müşterilerin kucağına park ettiği bir yerde yemek yemem. Karıştırdın herhalde. Bu, yerel striptiz kulübündeki gece mesain değil, canım."

"Koydu!" Colin yumruğunu ağzına götürerek öksürüyor.

"Daria," diye uyarıyor Knight. Normalde olsa beni dışarı çıkarıp bir araba laf eder. Ama bugün yapamıyor. O kadar ikiyüzlü olamayacağını ikimiz de biliyoruz. Birinin Luna'ya asıldığını görse o kişiyi lime lime doğrar, parçalarını da yol kenarına saçar. Sırf ondan tarafa baktılar diye insanları dövdüğünü gördüm. Buradaki tek sorun şu ki Penn benim Luna'm değil. Bizim daha fazlasına evrilmek üzere olan uzun, ayrıntılı, karmaşık ve çocukluktan gelen bir dostluğumuz yok.

"Defol git buradan." Adriana bana dişlerini gösteriyor; dişleri beyaz, inci gibi ve çoğu insanınkinden bir tık daha

kısa. Penn'in bayıldığına emin olduğum bir kusur. Adriana artık sakızını çiğnemiyor. Sakızı alt dişlerine yapışmış hâlde ağzının içinde öylece duruyor. Kışkırtıcı bir şekilde esniyor ama ben yerimden kıpırdamadan oturmaya devam ediyorum. Herkes bizi salya akıtarak izliyor. Onun sevgilisi dışında herkes, zira o, restoranın öbür ucundan bana öldürücü bakışlar atmakla meşgul.

Yakalandın, pislik. Korumam gereken bir itibarım olmasaydı Adriana'ya, sevgilisinin dilinin ağzımın içinde ne kadar iyi hissettirdiğini söylerdim.

"Ben müşteriyim. Sense sperm çöplüğüsün. Sence hangimiz gitmeli?" Saçlarımı savuruyorum.

Bana tokat atmak üzere elini kaldırıyor. Galiba sonunda kancığın teki olduğum için tokadı yiyeceğim. Ama Adriana bir şey yapamadan Penn arkasında belirip bileğini tutuyor. Bana dik dik bakarak kızın elini indiriyor.

"Kaldır kıçını o masadan, Followhill." İlgiyle inceliyormuş gibi yaptığım telefonumu elimden alıp masanın üzerine bırakıyor.

"Kusura bakma ama ayak takımından emir almıyorum." Pipetimde kalan milkshake'i emerek gözlerimi kırpıştırıyorum. Burnum güneşten kızarmış olmalı, saçlarımsa sabah ördüğümden dolayı dalgalı ve kabarık. Penn beni böyle dağılmış görünce göz bebekleri irileşiyor.

Beni dirseğimden tuttuğu gibi oturduğum koltuktan kaldırıyor. Tenim vinil kumaşa sürterek komik bir ses çıkarınca daha da sinirleniyorum.

Kolumu çekip kurtarıyorum. "Seninle konuşmak istemiyorum." Yüzüne tükürürdüm ama olay çıkarmak istemiyorum.

"Onu şımarık bir velet gibi davranmadan önce düşünecektin. Arkamızdan gelen olursa suratına yumruğu yer.

Erkek. Kız. Yabani Hayvan. Hiç fark etmez." Beni omzuna atıp kapıya doğru yürümeye başlıyor.

"Penn! Dur!" Adriana cırlıyor.

Başımı Penn'in üçgen sırtından kaldırıp Adriana'nın arkamızdan koşuşunu izliyorum, sonra birden duruyor, sanki bunu yapmaması gerektiğini biliyormuş gibi. Gus'la Colin araya girmek için kalkıyorlar ama Knight ikisini de enselerinden yakalayarak geri çekiyor. "*Oturun oturduğunuz yerde.*"

"Bunlar yoksa şey mi?" Esme ağzı bir karış açık hâlde fısıltıyla bağırıyor.

Knight burnundan gülerek ona bir patates kızartması fırlatıyor. "Hayır. Sadece çocukluktan kalma bir davaları var."

Aslında bir şey bildiği yok –sadece beni idare ediyor– ama daha doğru söyleyemezdi.

Penn restoranın kapısını açıp restoranla oto tamircisinin arasında kalan dar sokağa giriyor. Beni yere indirip bir adım geri çekiliyor, sanki o da kendini kontrol edemiyormuş gibi. Üzerinde kahve lekeleri olan kocaman bir *Smock Test* tabelasına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Penn ileri geri volta atarak bir şey söylememi bekliyor. Ama açıklama yapması gereken kişi ben değilim.

"Adriana'dan özür dile," diyor kısaca.

"Asıl sen *benden* özür dile," diyorum, soğuk kancık rolüne sıkı sıkıya asılmaya devam ederek. "Kız arkadaşın varken bana dokundun. Ben o tür kızlardan değilim."

"Sen tam da öyle kızlardansın." Olduğu yerde durup kısık gözlerinin ardından bana bakıyor. Bana acımasızca davranırken dudakları vahşi bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Sen sırf yapabileceğini kanıtlamak için gözünü bile kırpmadan evli bir adamla yatabilecek kızlardansın. Kız arkada-

şım olduğunu bile bile sana dokunmama, seni yalamama izin verdin, bu neyin erdemliliği şimdi?"

Konuşmayı öğrendiğimden beri ilk kez diyecek söz bulamıyorum. Söylediklerine ciddi ciddi inandığının farkındayım. Benim hakkımda hep en kötüsünü düşünüyor. Yavaş yavaş anneme dönüşerek o da bana olan inancını yitiriyor.

Arkamı döndüğüm gibi telefonumu alıp Uber çağırmak için restorana doğru ayağımı yere vura vura yürüyorum. Penn beni bileğimden yakalayıp geri çekiyor. Ona dönmemle suratına tokadı yapıştırıyorum. Bunu hiç düşünmeden yapıyorum, Penn de hiç beklemiyor. Geriye doğru sendeliyor ama tokadın etkisiyle değil, şaşkınlıktan. Bana dik dik bakarken gözleri yüzümü yakıyor. Aramızda dans eden bir akım var, çarpılmaktan korkarak hareket edemiyorum.

"Ben dokunmamam gereken birine asla dokunmam. Ama sen yaptın. Hiç suçu bana atma, Scully. Bebeğinin annesini buzlar prensesiyle aldattın çünkü yapabileceğini kanıtlamak istedin. *Sen* istedin. Ama biliyor musun? Bir konuda haklısın. Fazla mütevazı davrandım. Seni öptüm. Senin için soyundum. Senin dediklerini yaptım. Ama bitti, bundan böyle uyarı ikazlarını görmezden gelmeyeceğim."

Bunu söyledikten sonra restorana dönmek için hareketleniyorum ama Penn beni çocuk gibi kaldırıp duvara yapıştırıyor. Boğazımı tutup sıkıyor ve beni öyle sert öpüyor ki dudaklarım acıyor. Ellerimi yumruk yapıp göğsüne vuruyor, delik tişörtünü daha da yırtıp tırnaklarımla açıktaki tenini çiziyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye ağlıyorum. "Marx, senden delicesine nefret ediyorum."

Beni dizlerimin arkasından tutup kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum. Bu öpücüğü benden zorla almak ister gibi yüzümü tutup sıkıyor.

"Ama yine de benimle öpüşüyorsun. Kız arkadaşıma rağmen. Çocuğuma rağmen. Her zaman senden daha iyi olacak olan kardeşime rağmen. Senden nefret eden üvey kardeşinle öpüşüyorsun, Followhill. Hem de sürekli."

"Siktir git." Gözyaşlarıma engel olamıyorum, birbiri ardına şakır şakır akıyorlar. Vücudum hıçkırıklarımla sarsılıyor. Ağızlarımızla birbirimizin kelimelerini, sırlarını, yalanlarını yutuyoruz. Bedenim onunkiyle beraber hareket ediyor. Penn sanki acı çekiyormuş gibi ağzımın içine inliyor. Sanki geri çekilmek istiyor ama *yapamıyormuş* gibi.

Yıpranmış ip kemerini açıp fermuarını indiriyor ve iç çamaşırının üzerinden sikini tutup şortumun üzerinden orama sürtüyor.

"Ağzına al beni," diye inliyorum. "Zevk almayı hak etmiyorsun. Bu durumda her şeyi alması gereken kişi benim."

Dizlerinin üzerine çöküp şortumla külotumu kenara çekiyor, tenimi geren kot bana muhteşem bir acı veriyor. Penn bacaklarımdan birini omzunun üzerine atıp burnunu amıma bastırıyor ve derin derin kokluyor.

Boğazının derinliklerinden vahşi bir inilti kopuyor ve bacağımın iç kısmını ısırıyor.

"Blythe hamile olabilir, yani daha on sekizinde iki çocuğa nafaka öderken sana bol şans, pislik." İnliyorum. Diliyle amımı yaladıktan sonra dudaklarını klitorisimin üzerine kapayıp sertçe emmeye başlıyor. Bu sefer daha derinden inliyorum. Dümdüz dişlerini bana sürtmesiyle içim titriyor. "Marx," diye mırıldamıyorum.

Beni iliklerime kadar titreten boğuk, yetişkin bir sesle gülüyor. Bu on sekizlik oğlanın neredeyse kırklık müdürümden nasıl daha erkeksi olabildiğini aklım almıyor.

"Bakıcılık yapar mısın?" Benimle dalga geçiyor. Canını yakmak için ipeksi kumral saçlarını tutup sertçe çekiyorum.

"Komik değil."

"Blythe hamile değil," diyor dilinin miskin hareketleri arasında. Beni öyle iştahla, öyle zevkle yiyor ki ne yapacağımı bilemez hâldeyim. Beni delirtiyor. Daha önce kimse bana oral seks yapmadı, ondan yapmasını istediğimde yüzüme gülüp hayır demesini bekliyordum. Ben de kendime daha fazla karşı koyamadım. Lenny'nin Yeri'ne her gelişimizde bütün arkadaşlarım cinsel ilişki yaşıyorlar. Ben de yaşamak istedim.

"O zaman neden sapıtmış gibi davranıyor?"

"Çünkü Las Juntas maçından önce Vaughn'ı tribünlerin altında başka bir kızın ağzını becerirken gördü." Klitorisimi bir kere daha yaladıktan sonra yeniden sertçe emmeye başlıyor. Güzel başının etrafındaki bacaklarım titriyor.

"S-sen bunu nereden biliyorsun?" Dişlerim birbirine çarpıyor. Bu his yasal olamayacak kadar güzel. Ömrümüzün sonuna kadar Penn'in bana oral seks yapmasını istiyorum.

"Çünkü o sırada *ben de* tribünlerin altında benzer bir şey yapıyordum. Maç stresini atmak için işte, anlarsın ya."

Evet. Anlıyorum. Büyük ihtimalle Adriana'yla.

Dudaklarını klitorisime bastırmış sertçe emerken çenesini deliğime sürtünce başımı geriye atıp gözlerimi sıkıca yumuyorum. Muhteşem, karmaşık, karşı konulmaz bir his bu. Penn kıçımı sıkıyor ve vücudum küçük kasılmalara teslim oluyor, bir sıcaklık beni baştan ayağa sarıyor.

Orgazmım içimden vahşi atlar gibi dörtnala geçiyor. Tir tir titriyorum. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım, hem de birinin suratına.

Ben yavaş yavaş kendime gelirken Penn klitorisimi son kez emip ayağa kalkıyor. Yüzü ona olan arzumla parlarken çenesinden sularım akıyor.

Ona pisliğin teki olduğunu söylemek istiyorum ama dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni sertçe öpüyor ve tatlı, bedensel kokumun tadına bakmaya zorluyor. Kız arkadaşı varken bana bunu yapıp durmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor. Tişörtündeki delikten göğsüne dokunuyor, alt dudağını dudaklarımın arasına alarak çekiyorum. Bana vermeye gönüllü olduğu her şeyi alıyor, hayattan kısacık birkaç dakika daha çalarak yıldızlı göğün altında göz kamaştırıcı silüetini izliyorum.

"Bu sondu," diye söz veriyorum. Hem ona hem de kendime. Konu Adriana değil; benim. Ben asla kimseyi aldatmayacağım. Benim gözümde sana ait olmayan biriyle bilmeden birlikte olmak da aldatmaktır.

Penn dudaklarını benimkilerden çekip sırıtıyor. "Sana oral yaptım diye *kazandığını* mı sandın?" diye alay ederek avucuyla çenesini siliyor ve suyumun kalanını parmaklarından yalıyor.

Şaşkınlıkla ona bakakalıyorum. Bana nadir bir elmasın eşdeğeri olan o değerli deniz camını veren on dört yaşındaki çocuğa ne oldu böyle?

"Ah, canım benim, ben bitti demeden bitmez."

O bir sanat eseri
Bu bakımdan
Onun kırıldığını izlemekten
Daha acı verici bir şey yok

Daria

"Eve dönerken Starbucks'a uğrayabiliriz istersen."

Kız arkadaşı otuz metre bile ötemizde değilken kirli bir oto tamircisi tabelasının önünde bana oral seks yaptıktan sonra uzattığı zeytin dalı bu.

Penn bu teklifi bana Lenny'nin Yeri'nde olanlardan sonraki sabah ailemle beraber mutfak masasında otururken kahve içip telefonumla oynadığım sırada yapıyor. Bütün gece gözümü kırpmadan ilişkimizin tüm zaman çizelgesini analiz ettiğim için uyumlu davranmaya karar veriyorum. Analizlerim sonucunda şimdilik şu sonuçlara vardım:

Kız arkadaşının olması düne kadar gerçek değil, spekülasyondu. Ona sorduğumda geçiştirmişti, ben de bir daha

sormamıştım. Evet doğru, daha kapsamlı bir araştırma yapmam gerekirdi ama Blythe'la öyle ulu orta takılınca çok ciddiye almamıştım.

Dün aklım karışıktı ve şoktaydım, o yaşananların yaşanmasına o yüzden izin verdim. Ama bir daha olmayacak. Benim çatımın altında yaşayan ve muhtemelen ölü kardeşinin hayatını mahvettiğim için benden nefret eden biriyle yasak ilişki yaşayamam.

Şimdiye kadar bütün önemli ilklerimi almış olabilir ama bekâretimi alamayacak.

Penn okul ceketini alıp Bailey'ye kalkmasını işaret ediyor. Birlikte kütüphaneye gidiyorlar. Birlikte *çok fazla* zaman geçiriyorlar. Bails'i kıskanıyorum. Penn'i kıskanıyorum. Ama hepsinden önemlisi, gerçek bir ilişki kurabilme yetilerini kıskanıyorum.

Bütün gözler gazetelerden, iPad'lerden, parlak krom dergilerden bize dönüyor.

"Hayır, teşekkürler, çıkışta Blythe'a gideceğim."

Onun adını anmamla ikimiz de duraksıyoruz. Penn kısaca başıyla onaylayıp boğazını temizliyor. Babam bir ona bir bana bakarak aramızda neler döndüğünü anlamaya çalışıyor.

"Penn, Daria'nın arkadaşlarını kütletme sakın," diyor.

Melody şaşakalıyor. "Jaime!"

"Ne? Yapan ben değilim ki bana ne kızıyorsun?!"

"Tamam, efendim." *Penn masanın ortasındaki açık beyaz* kutudan bir donut alıp ısırıyor. "Daria'yla ilgisi olan kimseye dokunmak istemem zaten. Kişiliği bulaşıcı olabilir."

İzlendiğimi bildiğimden ve –bu evde benim tarafımdaki tek kişi olan– babam Penn'in bana dokunduğunu öğrenirse çılgına döneceğinden gözlerimi deviriyorum.

"Senden nefret ediyorum, *abiciğim*." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Umurumda bile değilsin, *kardeşim*," diyor Penn donuttan bir ısırık daha alarak, Bails'le beraber gitmeden önce saçlarımı karıştırıyor. Bu hareketi içimde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor ama aynı zamanda midem bulanıyor. Penn Bailey için sahiden de abi gibi.

Parmaklarını ve dilini büyük kız kardeşinin özel yerlerine sokan bir abi.

Bütün günü sosyal medyada Adriana'yı stalklayarak geçiriyorum. Çok güzel kız, bebeği Harper da çok tatlı. Açık tenli ve yeşil gözlü bir kız çocuğu, tıpkı Penn gibi. Addy'yle Harper'ın birlikte bir sürü fotoğrafı var, iki tanesinde Penn de yanlarında. İkisinde de onlara gözbebekleri gibi bakıyor.

Aklıma gelmişken, ne zamandır bana *elma* vermedi. Bu, beni çoktan fethettiğini düşündüğü anlamına mı geliyor?

Geceleri başka bir kriz başlıyor. Doğduğumdan bu yana ilk kez Mel bana bakmaya gelmiyor. Üzerimi örtüp, alnımı öpüp bana beni sevdiğini söylemiyor. Muhtemelen sevmediğindendir.

Belki de dondurmacıdaki olaydan sonra benden vazgeçmiştir. Belki de bir an evvel eşyalarımı toplayıp üniversiteye gitmem için sabırsızlanıyordur. Ben onun parlak, ışıldak başarısızlığıyım. Kötü kalpli ve yararsızım.

Kendime umurumda olmadığını söylüyorum ama içim paramparça kan ağlıyor.

Küçük siyah defterimi alıp annemin evin içindeki bale stüdyosuna gidiyorum. Buraya ilk taşındığımızda bodrum katın bir kısmını aydınlık bir stüdyoya çevirmişti, o zamandan beri burada çok zaman geçirdi, çoğunlukla da Bailey'yle. Her yaz akşamı ben odamda kendi başıma otururken onların bodrum

katın merdivenlerini tırmanıp odamın duvarlarından içeriye dolan kahkahalarının yankısı hâlâ kulaklarımda.

Mel beni buraya hiç davet etmedi, o yüzden ben şimdi kendi başıma geliyor, kendi kendimi davet ediyorum.

Via'nın evden kaçtığını öğrendiğim gece üzerimde tepeden tırnağa bale kıyafetleriyle stüdyodaki yerden tavana aynanın önünde durmuştum. Balerin olamayacak kadar sakar, kıvrımlı ve *Daria* olduğumu bilerek bakışlarımı leotard içindeki bedenimde gezdirmiştim. Melody neşesini başka kızlarda bulmuştu. Daha atletik, daha disiplinli, daha asil kızlarda. Via gibi kızlarda. Ben de kıskançlığa kapılarak sorun yaratmaya başlamıştım. Ama Mel beni kenara çekip vazgeçilmez olduğumu söylemek yerine beni bırakmıştı.

Böylece, gökyüzünde uçan bir balon gibi sürüklenmeye başlayarak birinin beni yeniden yere indirmesini, beni demirlemesini bekledim ama kimse yapmadı. Mel hayatıma burnunu sokup ne olduğunu öğreneli yıllar oluyor. Müdür Prichard'la yapmamamız gereken şeyler yapıyoruz. İnsanlara yaptığım korkunç şeyleri yazdığım bir günlüğüm var. Arkadaş grubum benden nefret eden hainlerden oluşuyor ve ailemin yanında dört yıldır gülmedim.

Dört yıl.

Dört fark edilmemiş yıl.

Gözümden akan bir damla yaş yanağımdan aşağıya süzülüyor. Kapı açılıyor ve içeriye Penn giriyor. Sessiz, ciddi. Hep sessiz ve ciddi zaten. Hep dikkatli. Varlığını vücudumda dolaşan kan gibi hissediyorum. Hayati, sıcak ve DNA'mla dolu. Penn'le ilgili sorun şu ki kız arkadaşı olmasına rağmen yanımdayken bana aitmiş gibi hissediyorum ve bu çok tehlikeli bir his.

"Burada olduğumu nereden bildin?" O görmeden gözyaşımı siliyorum.

Ensesini ovuşturuyor. "Şarap mahzeni sandım, belki içecek bir şeyler bulurum dedim."

Gözlerimi devirip burnumu çekiyorum.

Yere oturuyor. Tişörtümün eteğinden tutup çekiştirerek yanına oturmamı işaret ediyor, sonra dizini dizime vuruyor. "Anlat."

"Düşmana mı? İstemez."

Ona uzun uzun bakıyorum. Alnına düşen koyu sarı saçlarına. Sert bakışlarına. Boynundaki benim bırakmadığım aşk izlerine. Adriana'nın onu emdiğini, öptüğünü, ısırdığını hayal edince öfkeyle ayağa fırlıyorum. Kapıya doğru koşuyorum.

Penn de peşimden koşup beni kendine çekiyor.

"Anlat, Daria. Sikeyim, anlat işte."

"Neden?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "İlk fırsatta yüzüme vur diye mi? Arkadaşlarınla arkamdan gül diye mi? Birinci dünya sorunları olan mızmızın teki diye dalga geç diye mi? Ne kadar zayıf olduğumu öğren diye mi? Neden sana anlatayım? Ben senin için bir hiçim. Ben hep senin hiçin oldum. İkizinin kaçmasına sebep olan kancık. Sırf birkaç kere uygunsuz şekilde öpüştük diye öyle değilmiş gibi davranma. Gözünün önünde olmadığımda aklının ucundan bile geçmediğimi biliyorum. Ben Adriana değilim."

Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. Sanırım bu sefer onu sahiden kızdırdım.

Yüzümü ellerinin arasına alıp kendine yaklaştırarak burnunu burnuma sürtüyor.

"Hayır," diyor tıslayarak. "Sen Adriana değilsin. Bu konuda hemfikiriz."

Beni bırakıp düşük belli dar kotunun arka cebine uzanıyor ve ucunda mavi rafya bağlı olan bir ev anahtarı çıkarıyor. Bana atıyor. Yakalıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bunu nasıl...?

"Ponponlarından çaldım." Başını çevirip kafese kapatılmış bir kaplan gibi ağır ağır odanın öbür ucuna yürüyor. Bu önemli bir olay. Hatta çok önemli. Beni gittiği her yere götürüyor.

Peşinden koşup bir elimi omzuna koyuyorum. Dönüp bana bakıyor. Yorgun ve üzgün görünüyor, sanırım benim yüzümdendir. *Benim* yüzümden olmasını istiyorum. Bu beni nasıl bir insan yapar?

"Canını sıkan ne, Daria Followhill, ana kraliçe, amigo takımının kaptanı, eyaletin en popüler kızı?"

Ailem.

Arkadaşlarım.

Sırlarım.

Güvensizliklerim.

Hatalarım, yanlışlarım, geçmişim.

Ve sen. Beni öyle duygulara boğuyorsun ki açıklayamıyorum bile.

"Melody odama gelmeyi bıraktı. Bu, bizim olayımızdı. Doğduğumdan beri her gece bana iyi geceler öpücüğü vermeye gelirdi. Bence artık beni sevmeyi bıraktı," diyorum ve bunu derken yalan olmadığını fark ediyorum. Vücudumdaki her hücreyi ele geçiren felç edici bir düşünce bu. Annem artık beni sevmiyor.

Beni kayıtsız şartsız sevmeye programlanmış birine kendimi bütünüyle unutturmayı başardım.

"Annen seni seviyor." Gözlerimin içine bakarak elinin tersiyle boynumu okşuyor. "Ama sen kendinden nefret ediyorsun, o yüzden onun seni sevmesinin bir anlamı kalmıyor."

Burnumdan gülüyorum.

"Tabii ki kendimi seviyorum. Bak bana, ben Daria Followhill'im." Ellerimle vücudumu işaret ediyorum. Penn başını sallıyor. Yemiyor.

Hiçbir şey demeden beni önümüzdeki aynaya doğru çeviriyor. Arkamdan uzanıp çenemi kaldırarak beni kendime bakmaya zorluyor. Ve de bize. Benden bir kafa boyundan fazla uzun. Yunan tanrıları gibi geniş omuzlu ve kaslı. Yüzü benimkinden daha köşeli, daha simetrik. Onun karizması bütün odayı doldururken ben, vücudunun büyük kısmını örtmeme rağmen, neredeyse hiç dikkat çekmiyorum.

"Ben aynaya baktığımda yetim görüyorum. Futbolcu. Öğrenci. Yaslı bir erkek kardeş. Yaşadığı bu bok çukurundan kaçıp yoksulluk döngüsünü kırmak için Notre Dame'a gitme hayalleri olan bir adam. Ben kim olduğumu biliyorum. Peki *sen* kimsin? Bana ne gördüğünü söyle, Daria." Nefesi yüzüme çarpıyor. "O güzel, korkunç kafanın içine girmeme yardım et."

Elim göbeğime gidiyor ve ince bir yağ tabasını tutup sıkıyorum.

"Fazla kıvrımlıyım."

Elim yüzüme gidiyor ve bir parmağımı burnumda gezdiriyorum.

"Burnum çok küçük, gözlerimse çok iri. Ve saçlarım hep kupkuru görünüyor."

"Başka?" diye soruyor. Elini pijama şortumdan içeri sokup külotumun üzerinden yarığımı okşuyor. "Bana güven, benim küçük, korkunç canavarım."

Burnumdan gülerek başımı sallıyorum. Ona durmasını söylemek istiyorum. Sevgilisi ve çocuğu olduğunu, benim böyle bir insan olmadığımı söylemek istiyorum. Jerry Springer tarzı bir yuva yıkan olmadığımı da. Ama dünden beri ilk kez görüldüğümü hissediyorum.

"Ben tanıdığım en kıskanç, en dar görüşlü insanım," diye itiraf ediyorum.

"Çünkü kendi içinde yaşıyorsun." Boynumu öpüyor, ben de öpmesine izin veriyorum. Çünkü iradesiz, zavallı bir kızım. "Başka?"

"Benim ruhum kapkara, Penn. Rekabet gördüm mü daha başlamadan ortadan kaldırıyorum. Çok kindarım."

"Hayır, Daria, çok insansın. Sadece insansın."

Külotumu yana çekip iki parmağını içime sokması, başparmağıyla da klitorisimle oynamaya başlamasıyla kendimden geçiyorum. İnleyerek başımı göğsüne yaslıyor ve gözlerimi yumup yalnızca ikimizin var olduğu bir yere sürüklenmeme izin veriyorum. Kıçım ereksiyonuna sürtüp duruyor, beni bu kadar arzulamasına bayılıyorum.

"Güvensizliklerin hayatımda gördüğüm sen seksi şey." Kulak mememi hafifçe ısırıyor, gözlerimi açıp baktığımda hâlâ aynada bizi izlediğini görüyorum.

Tabii ki zayıflıklarımdan besleniyor. Neden beslenmesin ki? Bu şekilde bu karmaşık ilişkimizde daha güçlü konuma geliyor.

Beni daha hızlı, daha derin parmaklamaya başlamasıyla dizlerimin bağı çözülüyor, kalçalarım sarsılıyor, derken üst kattan bir kapı gıcırtısı geliyor ve biri bodrum katın merdivenini inmeye başlıyor.

"Marx." Şaşkınlık içinde arkamı döndüğüm gibi Penn'i itiyorum. Alelacele sağa sola bakarken gözüme stüdyonun içindeki banyo çarpıyor. Ben Penn'i oraya itip kapıyı arkasından kapattığım anda stüdyonun kapısı açılıyor ve içeriye babam giriyor.

Siktir, siktir, siktir.

Fena yakalandım. Şortumdaki son derece belirgin şehvet lekesini kapamak için tişörtümü aşağı çekiyorum. Patlamak üzere olan orgazmım yüzünden vücudum titriyor.

"Her şey yolunda mı?" Babam kaşlarını çatıyor. "Su içmeye kalkmıştım, buradan sesler geldiğini duydum."

"Yalnızım!" diye bağırıyorum.

Aferin, hiç çaktırmadın, geri zekâlı.

Saçlarımı geriye atıp boğazımı temizliyorum. "Gördüğün gibi, tamamen yalnızım."

Gülüşüm o kadar gergin ki tenim yırtılacakmış gibi hissediyorum. Babam çenesiyle banyoyu işaret ediyor.

Hayır. Lütfen, hayır.

"Banyonun kapısını aç, Daria."

"Baba..."

"*Hemen.*"

Banyoya gidip kapısını açıyor, sonra geri çekiliyorum. Babam hâlâ stüdyonun kapısının yanında ama banyonun büyük kısmını görebiliyor.

"Perdeyi aç."

"Sen ciddi misin?"

"Oyalanma. Evde küçük kızımı yatağa atmak isteyen bir oğlan varsa işler değişir."

Aptalca olduğunu biliyorum ama beni gerçekten önemsediğini görmek yüreğimi pır pır ettiriyor. Birazdan Penn'i göreceğini bilerek derin bir nefes alıp kendimi hazırlıyorum ve perdeyi tek seferde açıyorum. Ama Penn orada yok. Şaşkınlığımı gizlemek için dudağımı ısırarak babama doğru dönüp omuzlarımı kaldırıyorum.

"Özrümü kabul et, prensesim." Sırıtıyor. "Ve hazır konusu açılmışken, erkeklerden uzak dur."

"İyi."

"Sonsuza kadar."

"Git başımdan, baba."

"Sen de yat artık. Babacığın seni çok seviyor."

Babam arkasından kapıyı kapatır kapatmaz banyoya geri girip telaş içinde etrafa bakınıyorum. Burada pencere yok, o zaman Penn nerede?

"Buradayım, korkunç küçük canavar." Kıkırtı duyuyorum.

Üzerinde giysileriyle küvette yatarken bana göğü darmaduman edip güneşi daha yakına çeken sırıtışıyla gülümsüyor.

"Kay," diye söylenerek yanına giriyorum.

Bana sarılıyor ve orada öylece uykuya dalıyoruz. Daha fazla konuşmadan, dokunmadan, öpüşmeden. Sadece ikimiz, ne kadar doğru hissettiriyorsa o kadar yanlış olan bir şeye bulanmış hâlde.

Saat dört buçukta Penn'in alarmı çalıyor. Kalkıp odalarımıza gidiyoruz, kapılarımızın önüne vardığımızda Penn kapısını çarparak değil, yavaşça kapatıyor. Kendi kendime gülümsüyorum.

Küçük zaferler.

Yüzüne karşı yalan söylemekten nefret ediyorum
Ama sana yapabileceklerimi izlemeye bayılıyorum
Ağzım sana, seni kendinden geçiren şeyler söylediğinde
Gözlerimi senden alamıyorum

Daria

Ertesi gün mutfakta anneme yardım ediyorum. O fırından sebzeli güveci çıkarırken ben de salata için domates doğruyorum.

"Bana sebze çok, et az gibi geldi. Sence de öyle değil mi, Scully?" Babam eve girip mutfağa geliyor ve beni alnımdan öptükten sonra Mel'i dudağından öpüyor. Bailey bu akşamlık yemeği hazırlamaya yardım etmekten azledildi çünkü yarın sınavı var, hem Melody ağır bale programının onu fazlasıyla yorduğunu söylüyor.

"Aynen öyle, efendim." Penn babamın arkasından futbol kıyafetleri içinde içeriye giriyor. Odanın öbür ucundaki sarkaçlı saate bakıyorum. Yedi kırk beş. Antrenmanı bittikten

sonra bir şey onu bir saat daha San Diego'da tutmuş. Belki de biri. *Muhtemelen* Addy.

Kıskanma. Kıskanmaya hakkın yok.

"Bebeğim, Bailey'nin evde eğitim görmesi ve *diğer* şey hakkında konuşmamız lazım." Melody babamı dudağından öpüyor, mutfakta o kadar çok öpüşme dönüyor ki bende iştah filan kalmadı.

Bir dakika, ne? Bailey okulu bırakıyor mu?

Melody'ye ters ters bakıyorum.

"Ah, önemli bir şey değil." Şimdiye kadarki en şirret bakışlarımı elinin tersiyle savuşturuyor. "Artık haftada altı kez bale dersi almaya başladığından Bails için işleri kolaylaştırmaya çalışıyoruz."

Başından beri haklıymışım meğer. Melody Bailey'yle Via'yı alıp Londra'ya *taşınacakmış*. Bailey'nin Totholeslarla – Hotholesların[7] çocuklarıyla– Todos Santos'ta kalmak istemesi eminim onu kahretmiştir.

"Hızlıca duş alacak vaktim var mı? Okulda alamadım," diyor Penn.

Başımı doğradığım domatesten kaldırmadan sırıtıyorum. Çok geçerli bir sebebimiz olmadığı sürece annem yemek vakti konusunda son derece katıdır ki masaya oturmak için kırk beş dakika geciktik bile. Penn merak ediyorsa diye söylüyorum, çocuğunun annesini becermek geçerli bir sebep değil. O bize ilk taşındığında annem antrenman saatlerine uysun diye yemek saatini ileriye çekmişti zaten.

Bir kere daha ileriye çekmeyecek.

"'Tabii," diyor neşeli bir sesle. "'Zaten Bailey de daha ödevini bitirmedi."

---

7 Hotholes, yazarın önceki serisinin ana karakterleri olan erkeklere taktığı lakap. Bu seride o erkeklerin çocuklarını görüyoruz. (ç.n.)

Ağzım bir karış açık hâlde, ona çıkışmamaya çalışarak orada öylece duruyorum. Benim böyle bir şey yapmama hiç izin vermemişti.

Sert hareketlerle bütün sebzeleri salata kâsesine dolduruyorum.

"Buyur," diyorum homurdanarak. "Ben yemeğe kadar *The Real Housewives of Dallas* izleyeceğim."

"İstersen yanımda kal, birlikte yeni Chanel kataloğuna bakalım," diye öneriyor Melody, bir şişe beyaz şarap açarak.

"Teşekkürler, istemez," diyorum kısaca.

"Baksana, şey yapalım mı..."

"Hayır." En yapmacık gülümsememi takınarak gözlerimi kırpıştırıyorum. "Lütfen ısrar ederek ikimizi de utandırma. Bana Milan'da mağaza mağaza dolaşıp alışveriş yapmayı teklif etsen bile cevabım hayır olacak."

Yirmi dakika sonra yemek masasındayız. Herkes pek keyifli. Bailey'nin bale derslerine dair heyecanı herkese bulaşıyor. Kızcağız benim gibi bir kusur makinesine karşılık fazlasıyla mükemmel.

"Üstelik haftaya diş tellerimi çıkaracaklar!" diye ilan ettiğinde Penn'le masanın üzerinden yumruk tokuşturuyorlar. Ona, onun adına sevindiğimi söylüyorum çünkü gerçekten seviniyorum, sonra Bailey, "Değil mi ya? Tam da New York öncesi," diyor.

"New York?" Şaşkınlıkla burnumu kırıştırıyorum.

"Annem beni New York'a götürüyor!"

Çatalımı tabağıma düşürüyorum. Oda sessizliğe gömülürken herkes dönüp bana bakıyor. Bir şey demem lazım. Olumlu bir şey. Demek istiyorum da –Bailey'yi gerçekten seviyorum– ama ağzımı açamıyorum. Bu sefer sinirlenen Hulk da değil üstelik. *Benim.*

Bailey gergin bakışlarla etrafına bakınıyor, olayların tam ortasında kalmasından nefret ediyorum.

"Erken doğum günü hediyesi. Be... benim fikrimdi," diyor kekeleyerek. "Ben... şey. Ben bütün haftayı orada geçirmek istedim ama annem sadece dört günlüğüne kabul etti."

Benim doğum günüm onunkinden önce ama bunu hatırlatmıyorum. Mel'in birlikte Chanel kataloğuna bakmamızı istemesinin sebebi şimdi anlaşılıyor. New York seyahatinin benim hayalim olduğunu hiç dile getirmemesi ne komik. Oraya iki kere gittim ama birisi aktarmaydı, o yüzden o sayılmaz.

"İş toplantısı için gidiyorum." Melody boğazını temizleyip peçetesiyle ağzının kenarlarını siliyor. "Tabii ki gelmek istermisin diye sana da soracaktım."

Ben cevap veremeden babam konuyu değiştiriyor.

"Senin için üniversite araştırması yapıyordum, Penn." Yumruğuna öksürüyor. "Bu işe el atmak istedim. Görmeni istediğim en az altı tane üniversite buldum bile."

"Şimdiye kadar D1 üniversitelerinden[8] sadece üç davet aldım." Penn başını tabağından kaldırmadan bir çatal dolusu güveci ağzına atıyor. Sanırım sinirli ama neye sinirlendiğini *bilmiyorum. Sinirli olması gereken kişi asıl benim.* Sürekli görmezden gelinen benim. "Koç bana iyice düşünüp öyle karar vermemi söyledi çünkü şimdilik her şey formaliteymiş. Uçak biletinin ve kalacağın yerin parasını ödediklerinde kabul etmek zorundaymışsın."

"Benim oğlum sırf ekonomi sınıfı uçak bileti dağıtıyorlar diye yanlış üniversiteye gidemez," diyor Jaime.

"O zaman sizin oğlunuz olmamam iyi bir şey çünkü seçici davranma lüksüm yok. *Efendim.*"

---

8 Amerika'da spor programlarına büyük yatırımlar yapan üniversiteler. (ç.n.)

Acaba Adriana sporcu sevgilisinin ve çocuğunun babasının uzaklara taşınacak olmasıyla ilgili ne düşünüyor. Penn belki onları da yanında götürmeyi planlıyordur. Eğer öyleyse hiç şaşırmam.

"Yeteneğin ve yakışıklılığın öyle demiyor ama," diye şakalaşıyor babam.

"Gerçekten mi, baba? Yakışıklılığı, öyle mi?" Bailey gergin bir kahkaha atıyor.

Keşke annemle babam Penn'e oğlum demeyi bıraksalar da ben de onu öptüğümde, bacaklarımı, karnımı ve bacak aramı kıyafetlerimizin üzerinden onun aletine sürttüğümde iki kat iğrenç hissetmesem.

"Sen bizim oğlumuz gibisin." Melody masada karşısında oturan Penn'e gülümsüyor ama Penn ona karşılık vermiyor.

"Ve bu da beni terk etmenin ardından çocuk sayısını yeniden ikiye çıkarıyor," diye mırıldanıyorum su bardağımın içine doğru.

"Teşekkürler, Daria," diyor Mel, ışıl ışıl parıldayan gözleriyle güvecini sertçe çatallayarak. "Ortamı germekte üstüne yok."

Penn kaşlarını çatıyor. Sanırım bu meselede tek suçlunun ben olmadığımı görmeye başlıyor. Ağzını açıyor ama o sırada annem, "Penn, canım, seninle konuşmamız gereken bir konu var. Baş başa," diyor.

"Bailey'yle New York meselesini konuşmadan önce mi sonra mı?" diyerek peçetemi masaya atıp kalkıyorum. "Peki ya ben? Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı? Mesela amigo takımı nasıl gidiyor? Okul nasıl gidiyor? Son zamanlarda kimlerle görüşüyorum? Üniversite başvurularım ne âlemde? Var mı, Melody? Chanel dışında benimle konuşmak istediğin herhangi-lanet-olası-bir-şey var mı?"

Sessizlik.

"Neyse." Saçlarımı savuruyorum. "Güveç hiç güzel olmamış zaten. Karbonhidrat şöleninizin tadını çıkarın, ezikler." Bunun üzerine sinirle üst kata çıkıyorum. Neden koşturduğumu bilmiyorum. Arkamdan kimse gelmeyecek. Via'yla olan olay olmadan önce Melody gelirdi. Sonra canımı sıkan şeyi ona asla anlatmayacağımı fark etti. Bailey bazen benimle konuşmaya çalışır. Ama asla beceremez. Bails çok tatlı ama hayat tecrübesi sıfır ve her şeyden korkar. Babam... Babamın her zaman yanımda olacağını biliyorum ama onunla kıymetli karısı hakkında konuşamam. Onu, üzerine saçtığı kör edici ışığın ötesini göremeyecek kadar çok seviyor.

Odamın kapısını çarpıyorum ama duvarlar ince, aşağıda birinin sandalyeden kalktığını duyuyorum. Görmeden bile kim olduğunu bilmek beni çok üzüyor. Bu evde yalnızca bir kişi henüz benden vazgeçmedi, o da başından beri bana hiç inanmadığından.

Annemin, "Boş ver, Penn," dediğini duyunca gözümün önünde şarabından büyük bir yudum alması canlanıyor. "Her zamanki Daria işte."

***

Penn

Chuck Palahniuk'ın *Survivor* adlı kitabında, anlatıcının, ıstakozun büyük kısmını yedikten sonra kalbinin hâlâ attığını fark ettiği bir sahne var. Followhilllerle aynı çatı altında yaşamak biraz buna benziyor. Nabzın hâlâ atarken seni çiğ çiğ yiyorlar.

Anlat.

Daria'ya bir buçuk saat önce gönderdiğim cevapsız mesaja kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Mükemmel odamda, mükemmel yatağımda yatıyorum ama bu mükemmellikler abidesi evde herkes o kadar kusurlu ki birbirlerine katlanamıyorlar bile. Güzeller güzeli, biricik Daria Followhill'in ailesinin yüz karası olduğu kimin aklına gelirdi?

En kötü tarafı Mel'in Daria'nın varlığını yok sayması da değildi. Bunu yaparken çok rahat olmasıydı. Sanki kızı *sinir* bozucu bir sinekmiş gibi.

Mel, kızı *dışında* her şey gibi davranan kızından ölümüne korkuyor, Jaime'yse taraf seçmekten bıkmış. Zavallı Bailey de bu karmaşanın tam ortasında, gelecekte terapistinin düzeltmeye çalışacağı sorunlar biriktiriyor.

Akşam ben bulaşıkları yıkar, Jaime de onları bezle kurularken bana arkadaşları ve onların oğullarıyla gidecekleri hafta sonu kampına katılmak isteyip istemediğimi sormuştu. Ben de ona, Daria Bailey'yle benim anne babasının tüm vaktini almamızdan fazlasıyla rahatsızlık duyarken bir de bunu yapmanın iyi bir fikir olmayacağını söylemiştim. Komik olan şu ki onların vaktini istemiyorum. Sadece buzdolaplarını istiyorum. Yatak da iyi gerçi. Hele ki kızları da o yataktayken.

"Ne zamandır Daria'nın duygularını önemser oldun?" Jaime kuruladığı tabağa kaşlarını çatarak bakmıştı. Ama sesindeki sevinci gizleyememişti.

"Önemsemiyorum," diye itiraf etmiştim. "Ama kızınızın elinde benimle ilgili büyük kozlar var. Kendisi her daim savaş çıkarmaya hazır biri olduğundan onun ateş hattında olmak istemiyorum." Bu söylediğim saçmalığın daniskasıydı.

Jaime bana kuşkulu gözlerle bakmıştı.

"Tereciye tere mi satıyorsun sen, Scully? Daria'yla savaşa girmek umurunda bile değil. Rusya seni savaşa çağırsa yine gidersin. Muhtemelen bu kotunla ve bu delik tişörtünle, hatta bir de ağzında sigarayla."

"*Daria insanlara burada yaşadığımı söyleyebilir.*" Belli belirsiz omuz silkmiştim. Daria söylemez. Nereden biliyorsun diye sormayın, biliyorum işte. Açıkça kışkırtılmadıkça o kadar pislik biri değil. O zaman bile gördüğüm kadarıyla kuru gürültüden ibaret. Kendini Deccal sanıyor ama aslında Mecdelli Meryem. İsa'nın çarmıha gerilmesini gözünü kırpmadan izler ama bundan hiç mutlu olmaz. Hem de hiç.

"Söylerse söylesin. Bursa ihtiyacın yok," demişti Jaime dişlerini gıcırdatarak. "Eğitim masraflarını ben karşılayacağım."

"Efendim, cömert teklifiniz için teşekkür ederim ama bilmem kaçıncı kez söylüyorum, zorlukla kazandığınız paranızı almayacağım."

"O kadar da zorlukla kazanmadım, evlat. Paranın en iyi yanı, yeterince biriktiğinde kendini katlamaya başlamasıdır."

Ama konu sadece benim Güneyli terbiyem ya da temel ahlaki değerler değil. Birdenbire Notre Dame'a girmemi nasıl açıklayacağım? Arkadaşlarım bu afili evde yaşadığımı ve bunu onlardan sakladığımı öğrenirlerse beni taşaklarımdan asarlar.

"Hem şimdi alıyorsun," diye üstelemişti Jaime.

"Çünkü başka seçeneğim yok. Evsizliği bir seçenek olarak görüyorsanız orası başka tabii."

Bulaşıkları hallettikten sonra odama çıkıp Daria'dan bir ışık yakmasını beklemiştim. Yakmamıştı. Ailesiyle girdiği soğuk savaşın beni de kapsadığını anlayınca ona cevapsız mesajı atmıştım.

Anlat, bodrum katta buluşalım kodu. Anne babası mesajlarını okumaya kalkarlarsa diye riske giremeyiz.

Çaresiz bir ezik gibi boş boş oturmaktan sıkılıp odamın kapısını açıyorum. Saat gecenin bir buçuğu, Daria uyuyor olabilir ama yine de şansımı deneyeceğim.

Kapısını tıklatıyorum. Cevap gelmiyor.

Kapıyı iterek açıyorum. Nevresimin üzerinde yüzükoyun yatıyor. Bu evdeki hizmetçiler burası sanki otelmiş gibi her gün yatakları yapıyorlar. Daria'nın bu hâli bana mektubu yırttığımız gün Via'nın sarı çimlerin üzerinde uzanmasını hatırlatıyor.

Dalgın. Çaresiz. Umutsuz.

Onu nasıl güldürsem diye düşünüyorum. Bu açıdan kıçının harika göründüğünü (doğru) söyleyebilirim. Ya da geçeceğini (yanlış) söyleyebilirim.

Yatağının başına gidip parmaklarımı açarak elimi beline koyuyor ve bastırıyorum. Sertçe. Saten kumaşla bir olana kadar onu yumuşacık yatağa bastırıyorum.

İnliyor. "Git başımdan."

"Gideyim de bu muhteşem ergen dramını kaçırayım mı?" diye mırıldanıyorum, vücudunun avucuma bu kadar güzel oturması aklımı başımdan alıyor. Sanki ona dokunmam için yaratılmış gibi. "Bildiğin bedava Netflix izliyorum."

"Sana hiçbir şey anlatmak istemiyorum."

"Benden başka kimsen yok."

"Arkadaşlarım var," diye karşı çıkıyor.

"Hayır. Yok," diyorum usulca. "Beraber takıldığın insanlar var ve onlara asla gerçeği söylemezsin. Ucundan bile söylemezsin. Şimdi bak bana."

Sırtüstü dönmesiyle soluğum kesiliyor. Ağlıyor. Muhtemelen saatlerdir ağıyor. Bütün yüzü ıslak ve şiş. Onu başından tutup kendime çekiyorum, yatağına girip kollarımı ona doluyorum. Kapı açık. Followhilller her an uyanıp buraya gelebilirler. Umarım gelirler. Onlara uyarı ikazı lazım. Hatta uyarı sireni lazım.

"Anlat."

"Bana ne." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gülüyor ve gözündeki yaşları hızlıca silip yenilerine yer açıyor. "Hep ben anlatıyorum. Sen dinliyorsun. *Kime* anlattığımı bile bilmiyorum. Senin duvarların hâlâ yerinde ama benimkiler bu ilişkinin tek taraflı olduğunu görebileceğim kadar indi."

Haklı. Ben onun Truva atı olmak istiyorum. Fark ettirmeden sınırlarından içeriye sızmak istiyorum. Ama ona hiçbir parçamı vermiyorum. Hep ondan alıyorum.

"Arkadaşınmışım gibi yap."

"Benim arkadaşım yoktu, unuttun mu?"

"Acınacak hâldesin." Sesimde tehdit yok. Daria omuzlarını kaldırıyor.

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü ben de acınacak hâldeyim."

Çünkü senden nefret etmem gerekse bile birlikteyken daha az acınası hâldeyiz.

Onu kollarımın arasına çekiyorum ama o beni itiyor. Öyle yapması ona daha sıkı sarılmama neden oluyor, sanki bana karşı koyabilecekmiş gibi. Top tutucuya karşılık ponpon kız? Kimin kazandığını tahmin etmek için fizyoloji alanında doktora yapmanıza gerek yok.

"Söyle," diyorum kulağına, dişlerimin arasından. "Ailen şu anda bok gibi davranıyor. Annenin gözü kardeşinden başkasını görmüyor, babansa arada kalmış. İtiraf et. Çünkü itiraf ettiğin an bu meseleyle başa çıkman gerekir."

Akıcı Dr. Phil dili konuşabiliyorum çünkü beni doğuran kadının son altı yılda yaptığı tek şey çekyatta yatıp onun programını izlemek ve kendisi kafayı bulurken başkalarını yargılamaktı.

Sorunlardan kaçmak yalnızca onları daha da büyütür. Bir nevi kanser gibi. Kendi hâline bırakırsanız vücudunuzdaki diğer organlara sıçrar.

Daria'nın usul usul akan gözyaşları yürek parçalayıcı hıçkırıklara dönüşüyor ve kollarımın arasında debelenerek beni kendinden itmeye çalışıyor. Göğsümde tir tir titriyor ama dudakları hâlâ sımsıkı.

Kenar mahalle çocuğuna altın kuledeki hayatın kusursuz olmadığını itiraf etmek istemiyor.

Ona sımsıkı sarılıp bırakmıyorum. O, yaralı bir havyan gibi kulağıma hırlarken bile. Deniz camı kolyesi, *onun* deniz camı kolyesi, arka cebimde, ponponunun ipinin yanında, gerçek sahibine gitmek için yalvarırken bile. Boğazından bir çığlık kopup da elimle ağzını kapamak zorunda kaldığımda bile. Ona sımsıkı sarılıyorum.

"Sevgiline git. Onun sana benden daha çok ihtiyacı var."

Doğru. Addy ve Harper'ın bana çok ihtiyacı var. Ama yanında olmak istediğim kişi onlar değil.

"Kalıbımı basarım ilk kez böyle sinir krizi geçiriyorsundur." Gözyaşlarını siliyorum. "Ben eskiden hep geçirirdim. Köprü altlarında. Bir grup yabancının yanında. Via kaybolduktan sonra nehre bağırmış, beton duvarları yumruklamıştım."

Benden gerçek ve rahatsız edici şeyler duymak istemişti, işte şimdi duyuyor.

"Sonrasında günlerce konuşamadım. Bir keresinde ağlayabilecek miyim diye bakmak için kendi yüzüme yumruk attım. Ama ağlayamadım. Annem öldüğünde ne yaptım, biliyor musun? Vaughn'ın beni öldürmesini umarak yılan çukuruna gittim. Sırf bir şeyler hissedebileyim diye beni benzetmesine izin verdim. Çünkü görüyorsun ya, ben teneke adamım. Kalbim yok. Via gittiğinden beri yok. O benim bütün dünyamdı.

Adriana'yla Harper'a bakıyorum, onlarla ilgileniyorum ama aynı şey değil. Via gitmeden önce de kalbim paslıydı ama o gittikten sonra? Hepten yok oldu. Bu senin için yeterince gerçek mi, Daria Followhill?"

Burnunu çekerek bana bakıyor. Mavi gözleri o kadar güzel ki içi elmas dolu iki kâseye benziyorlar. Kurukafa Gözlü'nün dudakları hâlâ söyleyemeyecek kadar gururlu olduğu kelimelerle titriyor. Bütün yüzü gözyaşı ve sümük içinde. Akan burnunun ucuna yumuşacık bir öpücük konduruyorum. Hemen burnunu çekiyor. Sanki azıcık sümük beni rahatsız edecekmiş gibi.

"Sen Satürn'sün," diye fısıldıyor. "Demir-nikelden oluşuyorsun, etrafın koruyucu buz ve kaya halkalarıyla çevrili."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Gülümsüyorum ve bu gülümsemenin içten olduğunun farkındayım. Daria'nın yüreğini pır pır ettirdiğinin de farkındayım. Hoşuma gitmemesi gerek ama *gidiyor*. Bunca yıl sonra bile hâlâ onu mahvetmek istiyorum. Sonra düzeltmek. Sonra bunları bir daha, bir daha, bir daha yapmak istiyorum.

"Bailey'nin bilmediği şey yok. Bazen yemekte ona kulak veriyorum. Sen bugün neden geç geldin?" diye soruyor.

Çünkü evde olduğunu biliyordum.

"Adriana'yla görüştüm," diye yalan söylüyorum.

Ona daha sıkı sarılıyorum çünkü yine debelenerek kaçmaya çalışıyor ama izin vermiyorum.

Kollarımın arasında paramparça olduktan sonra parçalarını birleştiriyor, onu yorganın altına yatırıyor, alnından öpüyor ve o uykuya dalana kadar onu bırakmıyorum.

Onu serbest bırakmak istiyor
Ama ondan vazgeçemiyor
Çünkü eğer geri dönerse
Onun kime âşık olduğunu görecek ve kaçmak isteyecek

Dara

Oval şekilli yüzme havuzumuzda devasa bir flamingonun üzerinde uzanmış, güneş gözlüğümün ardından güneşe bakıyorum. Güneş tıpkı nefrete benzer; onun gibi güzel, ölümcül ve hayatta kalabilmemiz için elzemdir. Seni kör edebileceği gibi aynı zamanda yaşamaya devam etmeni sağlar. Nefret insanı sevgiden daha fazla motive eder. Sevgi doyum ve huzur demektir. Mutlu insanlar hırslı olmazlar. Onlar sadece... var olurlar. Ama biz nefret dolu insanlar, biz farklıyız. Biz aç ve azılıyız.

En iyi aşıklar nefret dolu insanlardan çıkar.

Altımdaki suyun usul sıırıltısı kaslarımın gevşemesine ve nirvanaya teslim olmama neden oluyor. Uzun palmiye ağaçlarına, bulutsuz gökyüzüne ve Todos Santos manzara-

sına bakarak bu kadar şeye sahip birinin nasıl bu kadar boş hissedebildiğini merak ediyorum.

Kendimi, kimsenin aramaya zahmet etmediği, halının altında unutulmuş bir yapboz parçası gibi hissediyorum.

"Aşk böceğim? Canım?" Çift camlı sürgülü kapı açılıyor ve turkuaz plaj elbisesi, devasa hasır şapkasıyla Mel dışarı çıkıyor. İkimiz aynı beden giyiyoruz.

Melody benim yaşımdayken benden daha ufak tefekmiş. O gerçek bir balerin, kaburgalarının yanı sıra sırtındaki her kas da belli oluyor. Ne zaman aynanın karşısında artık sıfır beden olmadığından yakınsa bakışları hızlıca bana kayar ve özür diler. "Otuz altı beden küçük değil diye demiyorum."

Hayır, anne. Otuz altı beden mükemmel değil. En azından senin standartlarına göre.

Suyun üstünde süzülmeye ve gökyüzüne bakmaya devam ederek onu duymazdan geliyorum.

Tanesi iki bin dolarlık sarı kırmızı Maroken şezlonglardan birine oturup düşük kalorili margaritasını yudumluyor. "Konuşmamız lazım, Dar."

Hayır, değil. Yıllardır konuşmadık ve pek de umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Beni sonsuza kadar görmezden mi geleceksin?"

Sonsuza kadar değil. Beni ne kadar üzdüğünü ona açık açık ifade edebilene kadar. Bailey'ye daha fazla önem vererek. Babama daha fazla önem vererek. Penn'e daha fazla önem vererek. Ama ona bunları anlatırsam kendimi savunmasız bırakmış olurum ki şu sıralar hâlâ sahip olduğum tek şey annemin güçlü olduğumu düşünmesi. Penn haklı. Bir şeyi itiraf ettiğiniz an gerçek olur.

"Sana söylemem gereken bir şey var ama kızmanı istemiyorum."

"O zaman neden söylüyorsun?"

Kollarımı açıp ağır kulaçlar atarak havuz kenarına ilerliyorum. Flamingodan inip merdivenden havuz kenarına çıkıyor, bir havlu alıp kurulanıyor, eteğimle şirin üstümü giyiyorum.

"New York'a gideceğini gizlemek, Bailey'ye evde eğitim aldırmayı planlamak, Penn'i evlat edinmek gibi beni kızdıracak şeyler yapıp duruyorsun." Uzun, ıslak saçımı sallıyorum. "Yine de bu seni bunları yapmaktan alıkoymuyor. Söylesene, anne, benden daha kaç sır saklıyorsun?"

Güneş gözlüğünü indiriyor ve göz göze geliyoruz. Yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla ışıldıyor.

"Bir," diye fısıldıyor. "Sadece bir tane. Peki sen benden kaç sır saklıyorsun, Daria?"

Via'nın mektubunu hatırlıyorum. Prichard'ı. Penn'i. Başımı sallıyorum. "Benim gitmem lazım."

"Daria..."

Telefonumu alıp eve giriyorum, oradan da arabamın anahtarını alıp kapıya koşuyorum. Annem hemen arkamda, durmam için yalvarıyor. Ama benim tek düşünebildiğim, o ve Bailey her gün –tüm gün– evde baş başa oturup New York'a geziler planlarken benim okulda, üniversitede ya da onların ayak altında olmayacağım herhangi bir yerde olmam.

Penn merdivenden iniyor. Antrenmanı yokken neden hep evde? Neden kızıyla vakit geçirmiyor? Sahanlıkta durmasıyla yolumu kapatan geniş göğsü normalde beni iliklerime kadar titreten usul, alaycı gülümsemesiyle hırıldıyor. Önünde orta parmak gösteren beyaz bir iskelet elin olduğu siyah bir kapüşonlu kazak –delik kazağın altında bir yerde– ve aşırı düşük belli, yırtık, siyah bir kot giyiyor. Spor ayakkabılarının bağcıkları yok. Saçları dağınık. Tam bir kusursuzluk abidesi.

"Nereye böyle, Daria Kasırgası?"

Gözlerim yaşlı, onu itip yanından geçerek kapıdan çıkıyorum. Arabama atlayıp motoru çalıştırıyorum. Mel'in şimdiki planı ne? Bailey'yi alıp Londra'ya mı taşınacak? Benden kurtulmak için beni eyalet dışında bir üniversiteye mi gönderecek? Beni mafyaya mı satacak? Şu noktadan sonra hiçbir şey için yapmaz demem. Ben ne olduğunu anlamadan Penn yanımdaki koltuğa oturuyor. Gösterge paneline vuruyorum. "Sikeyim ya! Beni rahat bırak."

Mel eli ayağına dolanarak kapıdan çıkıyor. Nedenini anlamıyorum. Aylardır bana günümü göstermek için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

"İsteri sana hiç yakışmıyor, Kurukafa Gözlü. Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum."

"En sevdiğim yer."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye inlerken sesim acıdan çatallaşıyor. Mel arabanın yanına geliyor, önünden dolaşıp benim olduğum tarafa gelerek camıma vuruyor. Artık Penn'i kovmak için çok geç.

"Daria!"

BMW'nin gazını köklüyorum ve yan aynadan annemin gittikçe arkada kalarak gözden kaybolmasını izliyorum. Bakımlı mahallelerden ve Todos Santos'un merkezinden geçiyorum. Otoyola çıkıp altın rengi çöl kumlarının arasında hızla ilerliyorum. Gidecek başka hiçbir yer kalmayana kadar sürüyorum. Radyoda Belle and Sebastian çalıyor, bana kendimi uğursuz hissedip hissetmediğimi soruyorlar. Penn yanımda değilmiş gibi yapıyorum, o da hiç konuşmayarak bana yardımcı oluyor.

Sarı hiçliğin ortasında, ileride mavi beyaz bir benzinci tabelası parlıyor. İkimiz de bugünün doğum günüm olması hakkında tek kelime etmiyoruz. Pasta, kart ya da kucaklaşma

olmaması hakkında da. Ailemin sırf birkaç hafta içinde parti yapmama izin verdikleri için bugünü es geçebileceğimizi düşünmesi hakkında. Annem ne zaman arasa ve Bluetooth *Jaws* filminin ses efektiyle çalmaya başlasa –ona özel zil sesim, bir de otuz iki diş sırıttığı bir fotoğrafı beliriyor– Penn aramayı sesli mesaja yönlendiriyor.

"Benzinciye gir." Sakızını patlatıyor.

"Neden?"

"Bira alacağım."

"Tam olarak nasıl alacaksın acaba?" Gözlerimi deviriyorum.

Kıçını koltuktan kaldırıp arka cebinden cüzdanını alıyor, cüzdandan da sahte kimliğe benzer bir şey çıkarıyor.

Yumruğuma öksürerek, "Kenar mahalleli," diyorum.

Penn sırıtarak kimlik kartını bacak arama sokup kredi kartı misali yarığımın arasından geçiriyor.

Soluğum kesiliyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sana, ben serserinin teki olsam bile senin o serseriye abayı yakmaya başlayan korkunç küçük canavar olduğunu gösteriyorum."

Arabayı benzinciye çekip onu arabadan iterek indiriyorum. 7-Eleven'ın camından onu izlerken söylediği şeyi düşünüyorum. Ona abayı yakmaya başlamadım. Öyle bir şey yok. Elinde altılı Budweiser bira ve patates cipsiyle havalı havalı kasaya gidiyor. Sonra artık içmemesine rağmen bir paket sigara istiyor. Arabaya geri bindiğinde neden sigara aldığını soruyorum.

"Deney amaçlı." Ağzına bir cips atıp çiğniyor. "Bas gaza, doğum günü kızı. Ben sana gideceğin yeri söyleyeceğim."

Nereye gittiğimizi sorma zahmetine girmeden tarif ettiği şekilde ilerliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bizi nereye götürdüğünün bir önemi yok. O ve babam nereye derse oraya giderim.

Castle Hill adında bir parka geliyoruz. Uzun uzun ağaçlar, ıslak topraktan ve neon yosunların arasından yükselerek göğe doğru uzanıyor. Burası, normalde her şeyin sarı olduğu Güney Kaliforniya'da bulunan bir yer için şaşırtıcı derecede yeşil. Ormanın ortasında, devrilmiş bir ağaç gövdesinin yanına park edip Penn'in elinde iki birayla arabadan inmesini izliyorum. Sonra ben de iniyorum.

"Burası büyülü bir yer," diyor. "Ne zaman nefes almak istesem buraya gelirim."

Bira şişelerinden birinin kapağını açıp bana uzatıyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Araba kullanacağım."

"Bir şişeyle sarhoş olmazsın." Devasa ağaç gövdesine yaslanıyor. Bana uzattığı biradan çekingen bir yudum alıyorum. Boğazımdan aşağıya buz gibi iniyor. İnleyerek Penn'in karşısında başka bir ağacın gövdesine yaslanıyorum. Bir süre bakıştıktan sonra sigara paketini çıkarıyor, jelatinini ağzıyla açıp yere tükürüyor ve dişleriyle paketin içinden bir dal alıp yakıyor.

"Kanser çubuğunun tadını mı çıkarıyorsun?" diye homurdanıyorum.

"Birazdan senin çıkaracağın kadar değil," diyor düz bir sesle ve sigarayı bana uzatıyor. Aramızda sözsüz bir anlaşma oluyor, sigarayı ondan alıp yeni emirlerini bekliyorum. Penn bir ayak bileğini diğerinin üstüne atmış, tamamen umursamaz görünüyor. Sanki bu, yıllardır yaptığı bir sunummuş gibi.

"Bir nefes çek."

Çekiyorum. Çeker çekmez de öksürmeye başlıyorum. Duman boğazımı gıdıklıyor, ciğerlerimi yakıyor. Knight'la Vaughn o kadar esrarlı sigarayı nasıl içiyorlar, anlamış değilim. Dumanın içimde dolaşmasından nefret ediyorum.

Penn beni dikkatle izliyor. "Şimdi daha uzun bir nefes çek. Ama bu sefer dumanı üfleme. Tut."

Birasını kafaya dikip boş şişeyi bir ağaca doğru atıyor. İyi bir atış, şişe paramparça oluyor.

"Lanet olası dumanı tut, Kurukafa Gözlü."

Sonunun nereye varacağını merak ederek dediğini yapıyorum. Sigaradan bir nefes çekip bekliyorum. Duman genzimi tıkıyor ve boğulacakmış gibi hissediyorum. Ciğerlerim zehir dolu, içimde tuttuğum her şeyi kusmak istiyorum. Yüzüm kızarıyor ve daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum.

Penn tamamen sakin bir tavırla yanıma gelip eğilerek gözlerimin içine bakıyor.

"Bırak."

Dumanı bırakıp ciğerlerim sökülürcesine öksürüyorum. Aman Marx'ım. Bunu neden yaptım ki? Sırf yakışıklı, hüzünlü ve kafası dumanlı biri bana öyle yapmamı söyledi diye mi?

Bakışlarımız başka hiçbir yere kaymasın diye çenemi kaldırıyor.

"Öfkeni içinde tutmak da böyle işte. Zehirli. Ya annenle, arkadaşlarınla, müdürünle, lanet olası *hayatınla* yüzleşirsin ya da daha nice yıllar içinde duman tutuyormuş gibi yaşarsın. Çünkü bebeğim, bundan sonrası yalnızca daha da kötüleşiyor. Biz büyüdükçe içine battığımız bu bok çukuru daha da derinleşiyor."

Ağlamamak için başımı yere eğiyorum. Ben hep sinirli biriydim ama Penn hayatıma girip önüme bir ayna koyduğundan beri *öfkeden kuduruyorum.*

Penn kim oluyor da bana sorunlarımla yüzleşmemi söylüyor? Ortalık her karıştığında yanımda olması onun durumunun benimkinden daha iyi olduğu anlamına gelmez. Sanki kendisi mükemmel biri de. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, annesinin ölümüyle yılan çukurunda dövüşen, içki, sigara içen ve tüm

dünyayla küfürlü konuşan bir serseri olarak başa çıkmıştı. Neredeyse hiç görüşmediği sevgilisiyle kızından bahsetmiyorum bile, onlarla olmak yerine yanında yaşamaya başladığı yeni oyuncağıyla oynamayı tercih ediyor.

"Vay be. Ne özlü sözler. Sen git bunları umursayan birine söyle." Arabaya doğru yürüyorum. Penn beni bileğimden tutup geri çekiyor. Sertçe ona doğru dönüp gözlerimi kısıyorum.

"Bana sigara ve içki içirdin, şimdi de eve gitmeme engel *oluyorsun. Annemle* babamın bu davranışlarını onaylayacağını pek sanmıyorum."

Başını yana yatırıp beni baştan ayağa süzüyor. "Annenle baban Bailey bir tabak daha turta yerken seni yemek masasına yatırıp siksem bile umursamazlar."

Elimi kaldırıp ona tokat atıyorum. Sertçe. Bütün bu olanlar şakaymış gibi başını arkaya atarak gülüyor. Sanki ona *vurmamı istemiş* gibi. Şimdi ikimizin yanakları da kırmızı. Benimkiler utançtan, onunkiler tokattan.

"Siktir. Buna ciddi ciddi inanıyorsun." Başını sallıyor ve paketten bir bira daha alıp açıyor. "O kadar sevilmez olduğunu düşünüyorsun."

"Sus," diye rica ediyorum, *yalvarıyorum*. Yanıldığından emin değilim. "Lütfen sus."

"Böylesine güzel, böylesine popüler, böylesine *nefret edilen*," diye devam edince ona bir tokat daha atmak için üzerine yürüyorum çünkü başka türlü onu nasıl susturacağımı bilmiyorum. Penn iki bileğimi de tutup beni bir ağaca yaslıyor ve burnumun dibine kadar girerek hırlıyor. Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bilerek ayaklarıma basıyor, böylece yerdeki kestane rengi kuru yaprakların üzerine kıç üstü düşüyorum. Sırtüstü uzanmış ona bakarken gözyaşlarım kirpiklerime ölümüne tutunuyor.

Penn üzerime eğilip dizini bacaklarımın arasına koyuyor, bakışları öfke ve daha önce hiç görmediğim bir hayranlıkla dolu. Beni çekici bulduğu için kendinden nefret ediyor. Ve herkesi zora soktuğum için benden nefret ediyor. Kendisi de dâhil.

Elini boğazıma koyup parmaklarını boğazımın etrafına sarıyor. Sıcak tenine karşılık nabzım hızlanıyor ve gözlerimi yummamak için kendimi zor tutuyorum.

"Neden doğum gününü umursamazdan geliyorlar, Kurukafa Gözlü? Bana gerçeği söyle."

Yutkunmak acı veriyor. Boğazım sanki cam parçalarıyla dolu. Gerçek, okyanuslar ötesinde gibi görünüyor. Uzakta olduğunu görebiliyorum ama ulaşamıyorum. Onu kelimelere dökmek çok zor.

"Umursamazdan gelmelerini ben istedim." Boğazım tıkanıyor. "Söz verdirdim."

Gözlerimi yumuyorum ve nefesini yüzümde hissediyorum. Burada yapayalnızız. Herhangi bir şey olabilir. *Her şey* olabilir.

Hırıltılı bir sesle, "Neden?" diyor.

"Çünkü bir hayal kırıklığına daha katlanamam."

Sessizlik.

"Seninle seks yapmayacağım, Penn."

"Nedenmiş o?"

"Sevgilin var."

"Belki yoktur."

"Ama var."

"Aslında yok."

"Ha?" Gergin bir kahkaha atıyorum ama boğazımı sıkan ellerinin arasında kesiliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi anlatamam ama bir düşün. Onunla mıyım? Ona gidiyor muyum? Bizi telefonda konuşurken görüyor musun?

Laklak ederken? Birlikte takılırken? Hiç ondan bahsettim mi? Onu eve getirdim mi? Adriana benim sevgilim değil."

Yani onu hamile bıraktın. Aman ne güzel.

"Hiç *Leydi ile Sokak Köpeği*'ni izledin mi?" Burnunun ucunu burnuma sürterek aklımı dağıtmaya çalışıyor.

"E... evet?"

"Spagetti sahnesini hatırlıyor musun?"

"Sanırım."

"Öpücükten kaçan hangisiydi, Leydi mi Sokak Köpeği mi?"

Hatırlamaya çalışıyorum ama o filmi yıllar önce izlemiştim. Doğrusunu isterseniz en sevdiğim filmlerden biridir. Asil bir kancığın pasaklı bir sokak köpeğinde ne bulduğunu hep merak etmişimdir. Ama artık biliyorum. Ah, safkan kızların kırmaları neden sevdiklerini çok iyi biliyorum. Çünkü yasaklar. Heyecan vericiler. Kaldı ki onları evcilleştirmek zengin ailelerde doğmuş prenseslerin asla geri çeviremeyeceği bir meydan okumadır.

"Sanırım dişi olandı," diyorum. "Leydi."

"Ding, ding, ding. On puan."

"Nereden çıktı şimdi *bu*?" Dizini bacak arama itip klitorisime bastırarak hassas bölgeme muhteşem bir baskı uygulamasıyla yutkunuyorum.

"Ben seni öperken asla kaçmıyorsun." Hâlâ gözlerimin içine bakıyor.

"Kaçmıyor muyum?"

Bana bakmaya devam ederek başını salladığında uzamaya başlayan saçları gözlerine düşüyor.

"Beni istiyorsun," diyor basitçe.

Burnumdan gülüyorum. "Sen cidden kibirlisin."

Burunlarımız yeniden birbirine değene kadar eğiliyor. Eli hâlâ boynumda. Hafifçe sıkarak dilini çenemden başlayıp alnıma kadar sürtüyor ve saç hizamı öpüyor.

"Bana benim seni becermek istediğim kadar beni becermek istemediğini söyle, seni gözlerinde kurukafalar olan sorunlu, kafası allak bullak olmuş, gözalıcı kız," diye fısıldayarak boştaki elini bacağımda gezdirip eteğimin altına sokuyor ve nasırlı parmak uçlarıyla bikinimin kenarını okşuyor. Yutkunmamla öbür elinin altındaki boğazım kalkıp iniyor.

"Parmağımı içine sokup boşalmanı sağlamamı istemediğini söyle."

"İstemiyorum..." diye başlıyorum ama elinin bacak arama değmesiyle ürpererek susuyorum. Gözlerim yarı kapalı, neler olduğunu doğru düzgün göremiyorum. Onun için bacaklarımı daha geniş açıyorum. Sevgilisinin olmadığını söyledi. O zaman neden kendimi tutayım?

"Bitir cümleni," diye emrediyor.

Başımı çevirip gözlerimi yumuyorum. Bütün bu şeyleri bana yapmasını istediğimi kabul etmek çok utanç verici, hem de erkek arkadaşım bile değilken. *Arkadaşım* bile değilken. Penn elini bikinimin içine sokup başparmağıyla klitorisimi arıyor ve dokununca inliyor. Üzerimde biraz kıpırdanarak çükünü bacağıma bastırıyor. Kotuna rağmen bile sıcacık, semsert.

Dokunuşuyla buluşmak için kalçamı öne itiyorum ama Penn hâlâ beni öpmüyor. Orgazm olmadan bir saniye önce –bütün vücudum kırmızı, sıcak bir zevkle gerim gerim gerilmiş durumda– başparmağını klitorisime sertçe bastırıp orta parmağını içime sokuyor ve irkiliyorum. Islağım. Hem de çok ıslağım. Üvey kardeşim için utanç verici derecede ıslağım. Şimdi biraz zaman geçmişken, Penn'in sahiden de öyle olduğunu fark ediyorum. Artık ailemden biri sayılır. Akrabam

olması gereken biriyle yatacağım. Kardeşçe duygular beslemem gereken birine bekâretimi vereceğim.

Marx sen bana yardım et.

Dudakları şimdi kulağımda, karamel renkli saçları ikimizin de yüzüne düşüyor. Sıcak terlerimiz yüzünden alınlarımız birbirine yapışıyor. Aynı anda nefes alıp veriyoruz.

"Seni delicesine öpmemi istemediğini söyle."

Ben bir şey demeyince dudaklarını benimkilere bastırıyor. Hâlâ beni parmaklayarak vücudumdan kopardığı orgazmın etkisindeyim. Penn bakire olduğumu bilmiyor. Henüz bilmiyor. Ama şimdi öğrenecek.

Onu öpmeyi bırakıp geri çekiliyorum. "Bana bütün ilklerimi istemediğini söyle," diyerek ona meydan okuyorum.

Yeşim yeşili gözleri benimkilerde bir ipucu arıyor. Kalçamı ereksiyonuna sürtmemle gözlerini sıkıca yumuyor.

"Bekâretimi almak istemediğini söyle," diyorum nefes nefese.

Gözleri birden açılıyor. Şaşırmasına rağmen bana inandığını biliyorum. Birçok erkek onlara bakire olduğumu söylediğimde bana inanmadı, ben de söylemeyi bıraktım. Arkadaşlarımı ikna etmeye çalışmanın anlamı yoktu. Dinlemek istemediler.

Yeniden kalçalarımı onunkine bastırıyorum ve bir yapbozun parçaları gibi birbirimize kusursuz uyuyoruz.

Yanakları pespembe, yüzü çok güzel, ben boku yemişim de haberim yok.

"İstemediğini söyle," diye fısıldıyorum.

"Ama istiyorum." Alnı acıyla kırışıyor. "Bana vereceğin her şeyden daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Arka cebinden kondom almaya uzanınca gözlerimi yumup derin bir nefes alıyorum. Bu yaşadığımız romantik değil. Mahrem değil. Mükemmel değil. Ama biz buyuz. Kimsenin

bizi göremeyeceği ya da bulamayacağı bir ormanda iki kirli çocuğuz. Penn kondomu çıkarıp pantolonunu ayaklarına kadar indiriyor. Kondomu takarken emin olup olmadığımı soruyor.

Sırıtıyorum. "Asıl *sen* emin misin? Senin kaybedecek daha çok şeyin var."

Durup yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözleri parlıyor ama belki de ben görmek istediğimi görüyorumdur. Bütün ilklerimi ona saklamak istememiştim. Ama bir şekilde öyle oldu ve bir yanım bundan çok mutlu. Çünkü o, bana hediye veren ilk çocuktu. Beni öpen ilk çocuktu. Popüler olduğum için değil, *ben* olduğum için arkadaşım olmak isteyen ilk çocuktu.

Nefret kamuflajının ardındaki yaralı hayvanı ilk fark eden, ona su ve sığınak vermeye çalışan ilk çocuk oydu.

"Yemişim kaybedeceklerimi."

İlk itişi keskin bir bıçak darbesi gibi. Soluğum kesiliyor. Ama dudaklarıma yağdırdığı uzun, miskin öpücüklerle rahatsızlık hissi yavaş yavaş geçiyor. Penn yanaklarımı, boynumu, memelerimi öpüyor. Boşalmak istemediğinden ara sıra durup meme uçlarımdan birini ağzına alıyor ve etrafını yalıyor. Yüzümü okşayıp alnıma düşen saçlarımı çekiyor. İçimde sanki bunu binlerce kez yapmış gibi hareket ediyor ama aynı zamanda dikkatli ve nazik. O her içime girmesinde altımdaki yapraklar hışırdıyor ve sırtımı gıdıklıyorlar.

Penn inleyince içimde bir şeyler harekete geçiyor. Kollarımı omuzlarına dolayıp sıkıyorum, onu üstümde, içimde, yanımda, her yerde istiyorum. Keşke bizi bir baloncuğun içine hapsedebilsem ve sonsuza dek orada kalsak. Keşke eve geri dönmek zorunda olmasak. Keşke ondan nefret etmek zorunda olmasam ve onunla olmayı istemem bu kadar yanlış olmasa.

Hareketleri daha hızlı, daha düzensiz bir hâl alınca gözlerim irileşiyor. Sanırım boşalacak. Daha önce hiçbir erkeği

boşalırken görmedim. *Bir ilk daha.* Bacak aram acıyor ama bu acı inanılmaz hoş. İçim onunla, şehvetle, arzuyla dolu.

Ancak içime boşaldığında ağladığımı fark ediyorum. Çenesi kasılıyor, çok güzel, sanırım ağlamamın bir sebebi de bu. Ağladığımı görür görmez gözleri kısılıyor ve gözyaşlarımı öperek siliyor. Sakinleşmek için duraksamıyor. Hâlâ içimde, bütün gözyaşlarımı tek tek yalayarak kovalıyor.

"O kadar kötüydü demek? Yemin ederim, yarı sarhoş olduklarında daha büyük bir etki bırakıyorum."

Gözyaşlarımın arasında gülerek göğsüne vuruyorum.

Bana *her şeyi* anlatmasını istiyorum. Neden bana Kurukafa Gözlü diyor. Neden bütün tişörtlerinde delik var. Adriana onun için ne anlam ifade ediyor. Ve şimdi ilk defa tüm bunlara cevap alma şansım var. Çünkü bana bakışları var ya? Benden nefret etmiyor. Şu anda etmiyor.

"Çok kızla birlikte oldun mu?"

İçimden çıkıyor ve o çıkarken biraz canım yanıyor. İkimiz de aşağıya bakıyoruz. Kondomun üzerinde biraz kan var. Kondomu yavaşça çıkarıyor. Ağzını bağlayıp ağaç gövdesinin arkasına atmasını ikimiz de hayranlıkla izliyoruz.

"Çok değil. Beşten az, üçten çok. Ben senin ilkin miydim?"

"Evet."

"Söyle. Bütün cümleyi söyle."

"Hım?"

"Penn Scully, sen benim ilkimdin."

"Penn Scully, sen benim ilkimdin." Gözlerimi devirerek gülüyorum.

Ayağa kalkıp fermuarını çekiyor ve bana elini uzatıyor. Elini tutarken hakikat yavaşça kafama dank ediyor. Las Juntas'ın kaptanının beni ormanda becermesine izin verdim. Bunu biri duyarsa biterim. Birdenbire korkuya kapılıyorum.

"Hâlâ arkadaşım olmak istediğini söyle." Alt dudağımı ısırıyorum.

"İstiyorum. *Öyleyim* zaten. Ben hep senin arkadaşındım, Kurukafa Gözlü. Dört yıl önce bile."

"Neden öyle dedin?"

Bana büyük bir ciddiyetle bakıyor. "Çünkü arkadaşın olmasaydım seni mahveder, yaptığın şeyin bedelini sana ödetirdim."

Elimi siyah kapüşonlu kazanının altına sokup içindeki tişörtünde bulacağımı bildiğim deliği arıyorum. Orada ama daha küçük. Kalbi avucuma doğru küt küt atıyor. Bunu onun da hissettiğini biliyorum.

Hayali mumlar üfleyip dilek tutuyorum.

"Canım ne istiyor, biliyor musun?" diye soruyor.

"Ne?"

Çapkın, çarpık gülümsemesine engel olamıyor. "Elma."

***

Eve dönüş yolunda annemi dinlemem gerektiğini söyleyip duruyor.

"Evhamlının teki, niyette iyi, icrada kötü, senden delicesine korkuyor ama aynı zamanda seni çok seviyor. Bu mide bulandırıcı derecede açık."

"Düşüneceğim," diyorum ki uzun zaman sonra ilk defa ciddiyim.

Annemle iyi geçinirsek babamla Bailey'nin mutlu olacaklarını biliyorum. Yıllardır bu kadar umutlu hissetmemiştim.

Arabayı evin önüne park ediyorum ve Penn yolcu koltuğunun kapısını çarparak evin girişine doğru sallana sallana gidiyor. Ben de peşinden gidiyorum. Kapının önünde durup

arkasını dönüyor ve eteğimin belinden tutup beni kendine çekiyor.

"Bilgin olsun, ormanda seks yapmış gibi kokuyorsun."

"Sen de ucuz bira kokuyorsun," diye mırıldanıyorum dudakları benimkileri bulduğunda. Öpüşü baş döndürücü, kusursuz.

"Yeni, düzenli seksim gibi kokuyorsun." Konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor.

"Eğlenceli geçecek geceler gibi kokuyorsun." Boynunu, koltukaltlarını, yüzünü kokluyormuş gibi yapıyorum. Kalbim göğüs kafesimin içinde gidecek yeri olmadan hızlanıyor. Adriana'yı aklımdan çıkarıyorum. Las Juntas'taki diğer kızları. Blythe'ı.

"Haklı olabilir gibi kokuyorsun."

Dudaklarıma ıslak bir öpücük daha bıraktıktan sonra kapıyı açıyor.

Gülümsemem o kadar büyük ki yanaklarım acıyor. İçeriye birlikte ama şüphe uyandırmayacak kadar ayrı giriyoruz. Oturma odasına vardığımızda Penn duruyor ve anahtarlığını yere düşürüyor.

İçimi çekip anahtarlığı yerden alıyor ve ona uzatıyorum.

"Marx, Penn! Çok sakarsın." Nefes nefese gülüyorum. "Anahtarlığını düş..."

"Via?" Sesi ince cam gibi, kırılmayı bekliyor.

Bakışlarımı onun aptal anahtarlığından aptal kanepeye çeviriyorum, aptal ailem –Mel, babam, Bailey– ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış düzgün bir sıra hâlinde yan yana oturuyorlar, aralarında da Via Scully'nin yetişkin versiyonu oturuyor. Üzerinde boyu ayak bileklerine kadar inen siyah, muhafazakâr bir elbise, yüzünde kibar, robotik bir gülümseme var.

Penn'e değil, bana bakıyor.

"*Sürpriz.*"

Bana fırtına gibi geri döndün
Güzel, göz kamaştırıcı, yıkıcı,
Geçtiğin her yeri yerle bir ettin
Buna kalbim de dâhil

Penn

Ne dilediğine dikkat et.

Dört yıldır bu ânın hayalini kuruyordum. Bu hayallerin bazılarında burnuna yumruk atıp ona kancığın teki olduğunu söylüyordum.

Diğerlerinde ona sımsıkı sarılıp dizlerimin üstüne çöküyor, bir daha beni bırakmaması için ona yalvarıyordum.

Çoğunda ona o yokken onunla paylaşmak istediğim şeyleri anlatıyordum. O kaybolduktan sonra annemin daha da kötüleştiğini, yani belki de aslında bizi umursadığını. Rhett'in, onun bölgesini ele geçirmeye çalışan bir grup beyaz üstünlükçü uyuşturucu satıcısı tarafından iki kere hastanelik edildiğini. Artık üç dişinin ve bir kulağının yarısının olmadığını, bununla

mankenlik günlerinin sona erdiğini söyleyerek dalga geçtiğini. Via'nın. "Sana yiyecekmişsin gibi bakıyor, tek kırıntısını bile bırakmak istemeyeceğin yiyeceklerden," diyerek iddia etmesinin aksine bekâretimi Adriana'ya kaybetmediğimi. Kaptan olduğumu. Kannon hakkında da yanıldığını. Büyüdüğünde boktan biri olmadığını, hatta bir insan için şaşırtıcı biçimde katlanılabilir olduğunu.

Ama şimdi karşımdayken mal gibi duruyor ve ona futbol malzemelerimin üstüne işemiş gibi bakıyorum. Nefes alamıyorum, sanki ortopedik ayakkabılarıyla göğsüme basıyor.

Tüm organlarının yerinde olduğundan emin olmak için onu dikkatle inceliyorum. Otururken bile hâlâ benden bir buçuk kafa daha kısa olduğunu görebiliyorum, gerçi şimdi ikimiz de çok daha uzunuz. Vücudu esnek ve atletik ama uzun sarı saçlarını Amiş topuzu yapmış, yüzünde de ne makyaj var ne de eskiden taktığı hızma. Elbisesi sanki rahibe elbisesi gibi.

Bu benim Via'm değil.

Kısa, kibar adımlarla sehpanın etrafından dolanıp bana sarılıyor. İncecik kollarının kaskatı olmuş vücuduma dolandığını hissediyorum. Sonunda beynim vücuduma kendine gelmesini söylüyor ve Via'nın sırtını sıvazlıyorum. Aslında ona sımsıkı sarılmak istiyorum ama yapamam. O bir yabancı. En azından görünüşü öyle. Elleri arkalarında ayağa kalkan Mel'le Jaime'ye bakıyorum.

Via döndü.

Kardeşimi bana geri getirdiler.

Önce Mel ağlıyor. Bu hatun *One Tree Hill* dizisinin bölümlerinden birine doğmalıymış. O etraftayken drama tavan yapıyor.

"Penn." Alt dudağı titriyor. Tanrım, sana yalvarırım bu saçmalığı videoya çekip *The Ellen DeGeneres Show*'a göndermesine izin verme. "Via. Konuşacak çok şeyiniz vardır."

Aklım başka yerlere gidince şokta olduğumu anlıyorum. Çünkü kardeşimle hasret gidermek ve bunca yıldır nerede olduğunu öğrenmek istemek yerine neden bana önceden haber vermediklerini anlamaya çalışıyorum. Neden Daria'ya önceden haber vermediklerini.

Siktir, *Daria*.

Kasık kıllarımda hâlâ akıntısı var. Artık kardeşim gibi gelmeyen kardeşimden bir adım geri çekilip Daria'yı bıraktığım yere bakıyorum. Hâlâ orada, yere mıhlanmış, inanamayan gözlerle Via'ya bakıyor. Via da ona bakıyor ve yutkunuyor. Kiminle görüştüğümü anlamak için ikizimin konuşmasını bekliyorum. Çünkü şu anda kendisinin sahte versiyonu gibi görünüyor. İçine kişilik, ruh ve karakter doldurmadan önceki boş şablon gibi.

"Bunca yıldır ne cehennemdeydin?" Dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyor.

Pekâlâ. Via'nın irkilmesine, Melody'nin nefesinin kesilmesine bakılırsa bekledikleri tepki bu değildi. Ama sikerler. Terk edilen onlar değildi.

Senin yüzünden teneke adam oldum, kardeşim.

Via, kusursuz biçimde cilalanmış gösterişsiz ayakkabılarına bakıyor. Başparmaklarıyla oynuyor.

Kim bu kız?

"Babamın yanındaydım..." Sesi fısıltıdan farksız. O kadar narin ve ince ki, son harfte çatlayıveriyor. "Ve babaannemin."

"Tarikatlarıyla ülkeyi dolaşıyorlar sanıyordum? Ortabatı'yı olduğundan daha gerici bir hâle getirmeye çalıştıklarını?"

Şerefsiz herif biz daha küçücük çocukken annemin zahmete değer olmadığına, bizim de kusursuzluğa giden yolda ona ayak bağı olduğumuza karar vermişti. Bunun üzerine de bir tür gezgin vaiz olmakta karar kılmıştı. En son duyduğumda, Güneyli babaannemle beraber seksenlerden kalma bir karavanda yaşıyordu. Ne şahane, değil mi?

"Öyleydi." Via hâlâ yere bakıyor. "Öyleler. Evden kaçıktan sonra onları Mississippi'de buldum. Telefonu açana kadar babamı aradım, sonra otostop çekerek yanlarına gittim."

"*Mississippi*'ye?"

Başıyla onaylıyor.

Çekingen, utangaç ve gözlerimin içine bakmıyor. Dört yıl önceki gerçek ikizim olsa onu kahvaltı niyetine yerdi.

"Haydi bunları çay içerken konuşalım." Melody, Kraliçe Elizabeth edasıyla el çırpıyor. Ben çay filan istemiyorum. Her şeyi öğrenmek istiyorum. Via'nın neden dört yıldır beni bir kere bile aramadığını öğrenmek istiyorum.

"Neden aramadın?"

"Peder Bey aramama izin vermedi." *Peder.*

"Mektup yazabilirdin. Adresimi biliyordun."

"Herhangi bir yolla seninle görüşmeye kalkarsam beni evden atacağını söyledi. Gidecek başka yerim yoktu. Rhett'in yanına geri dönemezdim. Bana cevap yazma riskini göze alamazdım. Lütfen, Penn." Koluma dokununca içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Bailey Via'nın arkasında belirip elini kardeşimin omzuna atıyor. Kardeşim de arkasını dönüp Bailey'ye sarılıyor. Olanlara o kadar dalmışım ki, Melody'nin Daria'nın adını bağırarak peşinden yukarıya koştuğunu şöyle böyle fark ediyorum.

Daria onunla arasını düzeltmekten vazgeçiyor.

Onu suçlayamıyorum bile.

Benim annem böyle bir şey yapsa muhtemelen onu öldürürdüm.

Neyse ki benim annem zaten ölü.

***

SİKERLER. ÇAYINI.

Mel'in kusursuz duvarında delik açtım, şimdi de ikizimi kolundan tutup sürüklüyorum. Onu yatak odama sokup kapıyı çarpıyorum. İsterik durumda, yaprak gibi titriyor, gözleriyse fal taşı gibi açık. Ama umurumda değil. Aynı anda hem bir sürü şey hissediyorum hem de hiçbir şey hissetmiyorum. Dört yıl önce susturduğum her şey yeniden canlanıyor ve ciddi bir sorunla karşı karşıya kalıyorum: Via'nın öldüğüne inanmak yürek parçalayıcı *ama* rahatlayıcıydı. Fakat hayatta olduğunu ve beni görmezden geldiğini bilmek cehennemde yanmaktan beter.

"Yani onların karavanında mı yaşadın?" diye soruyorum lafı hiç dolandırmadan direkt konuya girerek.

Başıyla onaylıyor.

"Hepiniz nerede uyudunuz?"

"Peder Bey küçük yatak odasını aldı. Biz de babaannemle arka taraftaki şiltede yattık."

Hâlâ aynı bencil pislik. En azından ailemdeki bir kişi değişmemiş.

"Okul?" Bunu çenemi kaldırarak soruyorum. Başını iki yana sallıyor.

"Teknik olarak evde eğitim gördüm ama..." Dudağını ısırıp boğazını temizliyor. "Çok gerideyim."

"Biz sana ihtiyacın olan tüm eğitimi aldıracağız!" Melody kapımın arkasından bağırıyor. *Hay amına koyayım.*

"Hanımefendi!" Kapıyı yumrukluyorum. "Bize biraz müsaade edip bir sakin olursanız çok sevineceğim anasını satayım."

"Tamam. Özür dilerim. Gidiyorum... ah, bu arada, küfretmek yok!" diye bağırıyor ve ardından Jaime'yle fısıldaştıklarını duyuyorum. *Kanepede otururken sinirli görünen Jaime'nin*, Daria'yla oturma odasına girdiğimizde nasıl göründüğümüzü fark edecek vakti bile olmadı.

Via, "Seni öz..." diyecek oluyor ama sözünü kesiyorum.

"Nerede uyuyacaksın?"

"Mel bana bodrum kattaki stüdyonun yanındaki odayı verdi. Çoktan misafir odası olarak döşemişler."

"İyi."

Kaburgalarına tekme yemiş yavru köpek gibi elleri kucağında, yatağımın kenarına kıvrılıyor. Son dört yılı son derece muhafazalı geçmiş olmalı. Ellerimi belime koyuyorum. Daria'nın kokusu her yerde. Tenimde, kıyafetlerimde, parmaklarımda ve ağzımın içinde.

"*Hâlâ tişörtlerine delik açıyor musun?*" Dudakları, onun da benim kim olduğumu bilmediğini gösteren küçük, üzgün bir gülücükle kıvrılıyor.

Tek omzumu kaldırıyorum. Neyin ne olduğunu biliyor. Deliğin nihayet ne zaman kapanacağını biliyor.

"Şu hâlinde bana tanıdık gelen tek bir şey yok," diyorum açıkça.

"Ben hâlâ aynı Via'yım."

"Benim Via'm beni bırakıp gitmezdi."

"Senin Via'nın başka seçeneği yoktu."

"Siktir oradan, *her zaman bir seçenek vardır.*" Duvara yumruk atıyorum. *Yine.*

Via yerinden sıçrıyor. Bu konuşmanın gitmesini istemediği yerlere gittiğinin farkında, o yüzden kalkıp yanıma geliyor ve ellerini göğsümün üstüne koyuyor.

"Şimdi buradayım. Son birkaç yıldır dünyanın en kötü kardeşi olduğumun farkındayım ama durumumuzun güzel tarafı başka seçeneğimizin olmaması. Birbirimizin yanında olmak zorundayız çünkü birbirimizden başka kimsemiz yok. Annem öldü. Babamla babaannem beni bir daha asla yanlarına kabul etmezler. En azından seninle kabul etmezler. Annemle Rhett'in seni mahvettiğini düşünüyorlar. Belki de hiçbir koşulda beni geri kabul etmezler. O yüzden beni affetmek zorundasın."

Başımı sallayıp odada ileri geri volta atmaya başlıyorum, cayır cayır yanan eklemlerime buz koymam lazım, yoksa derim soyulacak ve o zaman daha çok acımaya başlayacak. Via'yla nasıl konuşacağımı hâlâ bilmediğimden konuyu değiştiriyorum.

"Bizimle kalacaksın o hâlde?"

Sanki Followhilller ve ben bir bütünmüşüz gibi.

Omuzlarını kaldırıyor. "Bayan Followhill bunun herkesin yararına olacağını düşüyor."

Kızı hariç.

"Okula gidecek misin?" Kollarımı göğsümde birleştiriyorum.

"Evet."

"Eh, ben her sabah güç arttırıcı antrenman için erken gidiyorum, o yüzden umarım 2.0 modelin eski senden daha erkencidir."

"Şey..." Boş odaya bakınarak alt dudağını ısırıyor. "Ben aslında All Saints Lisesi'ne gideceğim. Las Juntas'tan daha yakın ve orada hızlandırılmış eğitim programı var."

"Daria All Saints Lisesi'ne gidiyor," diyorum. Bana göre konu kapanmıştır. İkisi aynı okula gidemez. Aynı çatı altında üç saatten fazla yaşayabileceklerinden bile şüpheliyim.

Via rahibe elbisesinden görünmez bir tiftik alıyor. "Bayan Followhill Daria'nın beni okula götürüp getirebileceğini söyledi. Ona ayak bağı olmam." Ses tonu yumuşak, çekingen. "Sadece mezun olmak istiyorum. Muhtemelen birinci sınıf seviyesindeyimdir, o da en fazla. Rehber hocalarıyla konuşmam ve bir sürü sınava girmem gerekecek."

Başımı çevirip burnumdan nefes alıyorum. Nihayet anlayabileceğim ve deşifre edebileceğim bir his duyuyorum; acı, kardeşim adına, içinde bulunduğu boktan durum adına.

"Burada olduğumu kimse bilmemeli," diye uyarıyorum onu. "Koç Higgins hâlâ Rhett'in yanında yaşadığımı sanıyor. Okul bölgem değişirse futbol takımında kalamam."

Via başıyla onaylıyor. "Seni asla ispiyonlamam, Penn. Bana güvenebilirsin."

Burnumdan gülüyorum. Birincisi, güvenemem. İkincisi, on iki yaşındaymış gibi konuşuyor.

Kapıya gidip açıyorum ve başımla dışarıyı işaret ediyorum. Yüzüne daha fazla bakamam. Kafam da göğsüm de çok dolu.

"Dışarı."

Yavaş ve temkinli adımlarla yürüyüp eşiğe geldiğinde duruyor.

"Bak, ben sadece kardeşimi geri istiyorum. Yemin ederim. Buraya sorun çıkarmak için gelmedim. Bana bir şans veremez misin? Lütfen?" Ellerini önünde birleştiriyor.

"Bu konuda sahiden ciddi misin?"

"Tanrım, Penn." Gözlerini yumup başını sallıyor. "Artık hayatımda mantıklı olan tek şey sensin. Evet."

Masama gidip çekmecesini açıyor, içinden İsviçre çakısını alıyorum. Avucumu açıp başparmağımdan serçe parmağıma kadar kesiyor ve kanlı elimi Via'ya uzatıyorum.

Sadece bir anlığına duraksadıktan sonra küçük avucunu açıyor.

"Kes kendini." Çakıyı ona atıyorum. Via hep kandan, iğneden, her şeyden korkardı. Sineklerden bile korkardı. Kan onun başını döndürüyor.

"Benim için *kana*," diye tersliyorum.

Benim senin için kanadığım gibi. Her uykusuz gece. Her dayanılmaz gün.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak avucunu kesmesini izliyorum. Bir daha asla birbirimize ihanet etmeyeceğimize dair sözümüzün üzerine el sıkışırken kanımız Followhilllerin krem rengi cafcaflı halısına damlıyor.

"Senin burada yaşadığını ölene kadar kimseye söylemeyeceğim," diyor ağlayarak.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatağımda yatmış avucumdaki kurumuş kana bakıyorum.

Sonra aklım Daria'nın içinden çıktığımda kondomun üzerinde gördüğüm kana gidiyor.

Bugün iki farklı kızla kan yemini yaptım.

İki kusursuz düşmanla.

Biri boktan bir doğum günü kutladı, diğeri muhteşem bir yeniden doğuş yaşadı.

Kesin olan bir tek şey var, ikisinden biri ihanete uğrayacak.

Tek bir bakışınla
Dudaklarımdan itiraflar
Tenimden tepkiler
Yumruklarımdan kavgalar
Kalbimden kan döktürüyorsun
Bazen aramıza ördüğüm duvarı yıkıp
Seni içeriye almak
Ve beni mahvetmeni izlemek istiyorum

Dana

Bacaklarımdaki benleri sayıyorum.

Alnımı direksiyona dayamış, toplamda altı tane olan benlerimi inceleyerek Via'nın evden çıkmasını bekliyorum. Onu okula götürüp rehberlik hocasının odasına bırakmayı, sonra da okulu gezdirmeyi kabul ettim. Sanırım çoğunlukla şoktan evet dedim. Mel'in onu buraya getirmesi, Penn'in bilip de bana söylememesi, babamla Bailey'nin bu deliliği hiçbir şey demeden kabul etmeleri akıl sağlığımı bozmaya başlıyor.

Penn'in bilmemesine, Via'nın öyle birdenbire ortaya çıkıp evimize gelmesine ve bizimle kalmaya karar vermesine imkân yok.

Bugün için yakasında küçük kırmızı fiyonk olan lacivert renkli şirin bir yazlık elbise seçtim, altına da en şirin Jimmy Choo sandaletlerimi giydim. Saçlarımı iki yandan ördüm. Herkesle birlikte masaya oturdum. Portakal suyu içtim. Bagelleri görmezden geldim. Mel'i görmezden geldim. Penn, Via ve Bailey tarafından görmezden *gelindim*, Bailey bu gece ilk bölümü yayımlanacak olan bir televizyon programından bahsedip durdu. Via bilmiyordu çünkü Mississippi'de televizyonları yokmuş. Penn bana doğru bakış atıp durdu ama görmemiş gibi yapıp bakışlarımı önümdeki portakal suyundan ayırmadım. Konuştuğum tek kişi babamdı.

"Çok güzel olmuşsun, Dar."

Portakal suyu bardağımla ona numaradan kadeh kaldırdım.

"En çok seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Öne eğilip çenemi okşadı.

Ne yaptığını biliyordum ve kabul ettim. Hatta ona inandım.

"Biliyorum."

İyi davranmamın tek sebebi babam. Melody'nin yüzüncü benimle konuşma girişiminden sonra odama geldi. Via bizimle kalmak istediğine dair hiçbir belirti göstermediğinden ve Mel'le ilişkimizin daha fazla gerilmesini istemediklerinden bana önceden söylemediklerini açıkladı. Son birkaç haftadır Mel'le bana söyleyip söylememek konusunda kavga ettiklerini itiraf edince onu dinlemeye başladım. Annemle tamamen hemfikir olmadığını ilk kez itiraf ediyordu.

"Mel'le ben ilgileneceğim," diye söz verdi usulca. "Ama şimdilik Via da burada kalacak Penn de. Onlarla geçinmeye bakarak hayatını kolaylaştır."

"Ondan nefret ediyorum." Mel'i kastediyordum. Ama kabul etmeliyim ki Via'dan da bahsediyordum.

Babamın çenesi kasıldı, yutkunmasıyla boğazı inip kalktı. Başka zaman olsa beni bir güzel azarlar, Mel'in bizim için yaşadığını, bizim için nefes aldığını filan söylerdi.

"Güçlü ol, bebeğim. Biz Followhilliz[9]. Biz hep tepeleri takip ederiz. Hep en tepedeyiz. Bana neden yapılma olduğunu göster."

"Hulk'un yeşil yapışkanından yapılmayım."

"Sen lanet olası altından yapılmasın, Daria. Ve duygudan. Bir sürü duygudan."

Şu anda bacaklarıma bakarak ağlamamaya çalışıyorum.

Biri camıma vuruyor, kim olduğuna bakmadan camı indiriyorum. Knight, Vaughn ve Luna bana bakıyorlar.

"Kukunla hararetli bir konuşma yapıyor gibiydin." Knight, Luis Vuitton Supreme sırt çantasının askılarını başparmağıyla çekip sakızını patlatıyor. "Vajinanın senden daha mantıklı konuşup konuşmadığını merak ettim."

"Vajinamla konuşmuyordum." Ona gözlerimi kısarak bakıyor, ıslaklarsa diye siliyorum.

Knight gülüyor. "Aman be, Followhill, hiç eğlenceli değilsin."

Vaughn dirseğini açık camıma dayayıp bütün kafasını arabanın içine sokuyor.

"Penn'in kardeşi gelmiş diyorlar."

"Nereden duydun?"

"Bailey Lev'e söylemiş, Lev Knight'a, Knight da..." Vaughn yüzünü göğe doğru kaldırıp kaşlarını çatarak parmaklarıyla sayıyormuş gibi yapıyor. "Kuzey yarımküredeki herkese."

---

9 Follow (takip etmek) Hill (tepe) (ç.n.)

"Spencer her zamanki gibi abartıyor." Knight kolunu Luna'nın omzuna atıp onu alnından öpüyor. "Sadece takıma söyledim. Ayrıca sadece onun burada yaşadığını, Penn'in hâlâ boktan üvey babasının yanında olduğunu belirttim. Herkes öyle bilsin."

"Neden Penn'i koruyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. Knight normalde kimseye iyilik yapmaz. Bana yüzünde içten bir ifadeyle bakarak cevap veriyor.

"Çünkü başka kimse korumuyor."

Luna bana doğru bir adım atıp başını yana yatırıyor. Konuşmasa da iyi olup olmadığımı sorduğunu anlıyorum. Gözlerimi deviriyorum.

"İyiyim, Luna. Üstesinden gelebilirim."

"Neyse." Vaughn yere tükürüp kaskını alıyor ve motoruna doğru gidiyor. "Arkanı kolla. Prichard dedikoduları yüzünden ateş hattındasın zaten. O kızın özel bilgilerine ulaşmasına izin verme."

Birdenbire dehşete düşüyorum. *Siktir.* Bunu hiç düşünmemiştim. Ama siyah defterim yanımda. Yanımdan asla ayırmam. Şu anda okul çantamda.

Üç dakika sonra arabayı çalıştırıyor ve babama mesaj yazarak ondan Mel'e, okul hayatımda ilk kez geç kâğıdı almak zorunda kalmadan önce Via'ya dışarı çıkmasını söylemesini istiyorum. İsterseniz bana zavallı deyin ama son ihanetinden sonra Melody'yle doğrudan konuşmam söz konusu bile olamaz. Tam gönder tuşuna basacağım sırada yolcu koltuğunun kapısı açılıyor ve Via arabaya biniyor. Üzerinde en sevdiğim giysilerimden biri var. Neiman Marcus marka çiçek desenli, gri renkli uzun elbisem. Dün giydiği çuvaldan tamamen farklı.

Bir açıklama bekleyerek ona uzun uzun bakıyorum.

Kontrolümü kaybetmek yok, Daria. Özellikle de ikiz kardeşi kızdığımı bozup seninle ciddi bir ilişki yaşayacağının sinyallerini vermişken.

"Ah, bu mu?" Elbiseyi düzeltiyor. "Melody istediğimi seçebileceğimi söyledi."

Bir cümleye bu kadar zehir doldurabilmesine şaşırıyorum. Bu bir tür Guinness Dünya Rekoru filan olmalı. Elimle örgümü düzeltiyorum.

"Bir dahaki sefere taşıyabileceğin bir şey seç. Yola çıkmaya hazır mısın?"

Vücudumu süzdüğünü görünce istemsiz bir biçimde soluğum kesiliyor. Hâlâ benden daha zayıf, daha uzun.

"Bakıyorum da hiç değişmemişsin."

Seni mahvedeceğim, sürtük. Spice Girls şu anda ne kadar popülerse sen de benim okulumda o kadar popüler olacaksın.

Yolda giderken düşünüyorum. Via son dört yılda hiç değişmemiş. O tatlı, utangaç ve çekingen biri değil. Sadece anne babamın, kız kardeşimin ve ikizinin gözüne girmek için numara yapıyor. Benim şimdi amacının ne olduğunu ve gerçek kişiliğinin sahtesinden ne kadar farklı olduğunu çözmem lazım. Neyse ki sahtelik konusunda bir hayli deneyimliyim. Benim kişiliğim temelde yüzde yüz geri dönüştürülebilir plastik. Gerçek beni biraz olsun görebilen tek kişi kardeşi.

"Penn'le güzel güzel hasret giderdiniz mi?" Tudor tarzı malikânelerin ve geniş İspanyol villaların önünden geçtikten sonra sağa sinyal veriyorum.

"Harikaydı." Tepe aynasını açıp saçlarını kabartırken eli dikkatimi çekiyor. Avucu kesik, üzerinde kurumuş kan var.

Yüreğim sıkışıyor.

"Bana karşı *o kadar* korumacı ve sevecen ki." Eski okul çantamın fermuarını açıp içinden tanıdık gelen bir makyaj seti çıkarıyor. Tanıdık geliyor çünkü o da *benim*. Yanağımın iç kısmını ısırıyorum.

"Ne tatlı," diyorum dalgın bir şekilde ama aslında panikten kusasım geliyor. Penn'e bekâretimi verdim. Hatta çok daha fazlasını verdim. Via kindar, öfkeli, ilgi ve sevgiye aç. Beni mahvetmek için her türlü sebebi var.

Kraliyet Akademisi mektubunu öğrenmemeli.

"Yeniden onunla takılmak harika olacak. Kannon, Camilo ve Adriana'yla da öyle. Ah, Tanrım. Adriana büyüdükçe nasıl güzelleşmiştir. Penn ona hep hastaydı."

Burnumdan nefes alarak gülümsüyorum. Beni tam can evimden vuruyor ama kardeşiyle beni bildiğini sanmıyorum. Penn CIA'yden daha ketumdur. Bizim hakkımızda hiçbir bilgiyi gönüllü olarak vermez.

Yoksa verir mi?

Kardeşinin döndüğünü benden sakladığına göre belki başka şeyler de saklıyordur.

"İstersen nasıl olduğuna bakabilirsin. Göz kamaştırıcı kankan Lenny'nin Yeri'nde çalışıyor." Sakızımı patlatıyorum. "Hazır gitmişken söyle de fondötenle mor göz farını biraz azaltsın."

Ağzımdan çıkan her kelimede dilime bıçak sürtüyormuş gibi hissediyorum. Zaten annemle aram bozuk, Müdür Prichard'la yaptığım anlaşma yüzünden başım dertte, ana kraliçe statümü korumaya çalıştıkça batıyorum, o yüzden şu sıralar bir cephe daha açamam. Ama Via benimle savaşa girmek için âdeta yalvarıyor. Madem öyle, ona kovboy ceketimin altındaki silahı göstermekten başka seçeneğim yok.

"Oyyy, birileri kıskanmış galiba."

"Demodeliği canımı sıkıyor, o kadar." Sırıtıyorum.

"Senin de canın amma kolay sıkılıyor. Mesela dün, beni görür görmez odana kaçtın. Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmiyor, *aşk böceği*."

Aynayı kapatıp bana dik dik bakıyor.

All Saints Lisesi'nin önündeki otoparka park edip kemerimi açıyorum ve tüm vücudumla ona doğru dönüyorum.

"Düşman olmak zorunda değiliz, Sylvia. Ailemin yanında iyi kız ayakları yaptığını biliyorum ama sen öyle biri değilsin, aileme uymak için öyle biriymiş gibi davranmak zorunda da değilsin. Geçmişte anlaşamıyorduk ama o zaman on dört yaşındaydık ve aynı yer için yarışıyorduk. Eğer istersen orası artık senin. Ben artık baleyle ilgilenmiyorum. Lisenin son yılını sadece bir kere yaşayacağız. Neden tadını çıkarmayalım?"

Dudaklarında kurnaz bir gülümsemeyle bana doğru eğiliyor. Söyleyeceklerini beklerken nefes almayı unutuyorum. Scullylerin güneş gözlüğü olmadan baktığınızda sizi öldürebilecek ya da en azından ağır yaralayabilecek gülümsemelerle doğduklarını unutuyorum. *O* kadar güzeller.

"Dört yıl önce benim hiçbir şeyim yokken sen sahip olduğun her şeyi gözüme sokardın. Şimdi sana ait olan her şeyi elinden alacak, bunu yaparken de şehirdeki herkesi eğlendirecek bir gösteri ortaya koyacağım. Hepsini istiyorum, Daria. Kendini size adamış anneni, sevimli kız kardeşini, sadık babanı ve popüler arkadaşlarını. Sevgilin varsa onu da elinden alacağım. Ve onu senden daha iyi becereceğim." Sırıtıyor. Hayatım boyunca yattığım tek erkeği düşününce yüzüne gülesim geliyor. Sonra kusmak istiyorum. Marx. Ne yaptım ben? Bu durum işleri çok karıştıracak. "Ah, bu arada, onları sürtüğün teki olduğuma ikna etmede sana başarılar. Kardeşimle bir ortak noktamız var. İkimiz de çok iyi oynarız." Arabanın kapısını açıyor.

Bir bacağı dışarıda, saçlarını topladığı tokayı çıkarıp sivri dişlerini giydiği ince şifon elbisenin üzerinde gezdiriyor, tam da dekoltesinde biriken kumaşın etrafında, bunu yaparken elbisemi yırtarak dekoltesini daha da derinleştiriyor. "Sonuçta son dört yılı *iyi* biri olarak geçirdim."

***

Kendimi idam mahkûmu gibi hissederek Via'yı rehberlik hocamızın yanına götürüyorum. Oraya giderken koridorda Colin Stimatzky'nin yanından geçiyoruz. Via'yı tepeden tırnağa süzüp beğeniyle dudaklarını yalıyor. Via taze et. Hem de iştah kabartan cinsten. Kötü bir ergen filmindeymiş gibi bilerek Colin'in koluna çarpıyor ve sonra arkasını dönüp kıkırdıyor. Colin'e kendini tanıttığında resmen kıvılcımlar saçılıyor. Öyle ki, tenimi yaktıklarını bile hissedebiliyorum. Via'yı rehberlik hocasının odasına bırakıp bütün bunların ne anlama geldiğini düşünmeyi reddederek zil çalmadan sınıfıma koşuyorum.

Okulun en güzel kızı artık Daria Followhill değil.

Sylvia Scully.

Sylvia Scully bu küçük savaş ilânının bedelini elbette ödeyecek.

Günün ilk kısmını Via'nın sözlerine kafa patlatarak ve olayların nasıl bu hâle geldiğini anlamaya çalışarak geçiriyorum. Via geri döndü ve şimdi kardeşi beni görmezden geliyor. Bekâretimi verdiğim kardeşi. Via'nın geleceğini bile bile ona ait olmayan bir şeyi alan kardeşi. Öğle yemeğinde babamın benden istediği gibi ona iyi davranıyorum çünkü ona vurduğumda –ona ve Penn'e yıkım güllesi gibi vuracağım– kimse fark etmeyecek ve kimse beni suçlamayacak.

Bu sefer kimse benden şüphelenmeyecek.

Via'ya mesaj atıp (babam yeni numarasını telefonuma kaydetmişti) nerede olduğunu soruyorum. Sanat odasında olduğunu söyleyince okula son sınıftan başladığı sonucuna varıyorum. En azından şimdilik. Onunla sınıfın kapısında buluşuyorum.

"Seni yüksek sosyeteye takdim edeceğim. Çok sevileceksin." Bana değer verdiğim her şeyi elimden alacağına dair söz verdiği son konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranarak koluna giriyorum.

"Yüksek sosyete mi?" Oflayarak kolunu çekip aramıza biraz mesafe koyuyor.

"Evet. Okulun popüler çocukları işte. Kusura bakma, tarihi aşk romanlarını çok severim de." Mütevazı numarası yapıyorum. On yıldır kendi isteğimle tek kitap okumadım. Arkadaşlarımın çoğu bu terimi sık sık kullanırlar ama Via'ya kendini aptal hissettirmek hoşuma gidiyor.

"Asıl sen kusura bakma." Dudakları sıkıntıyla seğiriyor. "Son dört yıldır İncil dışında bir şey okumam yasaktı. Arayı kapamak için bir hayli uğraşmam gerekecek."

Harika. Bunları yaşamasına sebep olduğum için yine vicdanım sızlıyor. Bu Scullyler neden beni hep duygusal cendereye sokuyorlar?

Kafeteryaya doğru yürürken Esme, Blythe, Alisha ve futbol takımı dolaplarının yanından ayrılarak peşimize takılıyorlar. Via'yı hızlıca onlarla tanıştırdıktan sonra masamıza oturuyoruz, Blythe'ı her zamanki yerinden itip oturağa pat pat vuruyorum.

Via'ya, "Yanıma oturabilirsin," diyorum.

"*Kötü Kızlar*'daki ters psikoloji taktiği bu, nerede görsem tanırım." Knight bir havuç parçasıyla beni işaret ettikten sonra havucu ağzına atıyor.

Via, Knight'ı baştan çıkarmaya hazır, ona kirpiklerinin altından masum masum bakıyor. "Sen kimsin?"

Knight, "İlgilenmiyorum canım," diyerek kestirip atıyor.

Büyük bir mutlulukta içimden gülüyorum. Knight fazlasıyla sadık biridir. Vaughn da öyle. Dediklerine göre Via koridorda ona gülümsediğinde, "Henüz benimle konuşma hakkını kazanmadın. İki ay sonra bir daha dene," diyerek yanından geçip gitmiş.

Düşmana ısınanlar sadece kendi evimdeki insanlar.

Gus her zamanki gibi geç kalıyor. Nihayet geldiğinde, ilk dikkatimi çeken şey, masamıza varmasına birkaç adım kala pat diye durması. Yemek tepsisini öyle sıkı tutuyor ki boğumları bembeyaz kesiliyor. Yüzünde şaşkınlık ve endişeyle Via'ya bakakalıyor.

Göz ucuyla Via'ya bakıyorum. Gus'a hayalet görmüş gibi bakıyor.

"Gus Bauer."

"Sylvia Scully. Ama herkes bana Via der."

"Via." İsmini dudaklarında tadıyor. Ve bir anlığına Via'ya dünyanın en muhteşem şeyiymiş gibi bakakalıyor.

Gözlerini ondan hiç ayırmadan masaya oturuyor. Duygularını belli etmemek konusunda amma yetenekliymiş hani. Onun bakışlarını gördükçe içim daha çok eziliyor. All Saints Lisesi'nde sınıf atlamanın en kolay yolu A takımda olan bir futbolcuyla çıkmaktır. Via Gus'la çıkarsa mezuniyet balosu kraliçesi unvanım öteki tarafı boylar. Gerçi ben cenaze törenine katılmam çünkü Via orada olur... tacımı devralmak için.

"Nerede oturuyorsun?" diye soruyor Gus. Yeni gelen birine sormak için tuhaf bir soru değil. Ama Gus bunu sanki Via'yı suçlarmış gibi soruyor. Etrafıma baktığımda onlara benden başka kimsenin kulak asmadığını görüyorum. Belki de herkes Vaughn'ın halka açık alanlarda öpüşmekten zevk aldığı yeni gizemli kızını konuştuğu içindir.

"El Dorado'da. Followhilllerin yanında kalıyorum," diye yanıtlıyor Via, ses tonu kibar ve uysal. Çok hafif bir Güneyli aksanı var ama sahte olduğunu biliyorum çünkü arabadayken yoktu. Bu sefer konuşurken elini ağzına kapatıyor ki sanırım sebebi bir dişinin eksik olması. Son birkaç saattir kendini baştan yaratıyor. Ama neden?

"Hım." Gus yoğurdunu açıp kapağını yalıyor, sonra kapağı tepsisinin üstüne atıyor.

"Tek çocuk musun?"

Kafamın içinde uyarı zilleri çalmaya başlıyor. Knight'la göz göze geliyoruz.

Gus biliyor.

Penn bana ihanet etmiş olsa bile onu asla ele vermem. Bütün futbol kariyeri bu küçük yalana bağlı. Hem Knight haklı; birilerinin onu kollamasını hak ediyor.

Via hiç duraksamıyor. "Erkek ikizim var. Ben babamla Mississippi'deyken o hep burada yaşadı."

"Peki şimdi nerede yaşıyor?" Gus çenesini aşağıya eğiyor, artık Via'nın güzelliğinin etkisi altında değil. Şimdi tamamen Penn hakkında daha fazla şey öğrenme derdinde.

"Üvey babamın yanında."

"Hım." Şaşırmış gibi yaparak kaşlarını çatıyor. "Neden beraber kalmıyorsunuz?"

"Üvey babam ve ben geçinemiyoruz. Zamanında onun yüzünden gittim zaten. Ama Followhilller başka mesele. Daria'yı çok seviyorum." Bana gülümseyerek sırtımı sıvazlıyor, sanırım kusacağım. "Dahası hep Bayan Followhill'in en sevdiği baleriniydim," diye devam ediyor bana inat. "Bıraktığım yerden devam etmek istiyorum."

"Amigo takımına katılmayacaksın yani?" Esme Via'ya tepeden bakıyor. Masamızda Via'nın aramıza katılmasını is-

temeyen tek kişi o. Via'nın da ayağını kaydırmak istediğini öğrendiğinde fikrini değiştirir mi, merak ediyorum.

Esme'nin ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Via'yı burnu havada biri gibi göstermeye çalışıyor. Ponpon kız olmanın değersiz bir şey olduğunu düşünen biri gibi. Yüzüne gülesim geliyor. Scullyler bu tür *Riverdale* saçmalıklarını yutmayacak kadar akıllılar.

Via sırtını dikleştiriyor.

"Ah, katılmayı çok isterdim! Keşke seçmelerin yapıldığı zaman gelseymişim. Öte yandan Bayan Followhill yapacak çok işimizin olduğunu söylüyor, o yüzden amigo takımına katılamayacağım maalesef. Ama onun beni zirveye çıkarabileceğini biliyorum."

Doğru, diye düşünüyorum acı acı. *En dipte bırakmaktan esef duymadığı kişi benim.*

Son zil çalana kadar Via herkesin yeni en sevdiği kişi oluveriyor. İnsanlar onun güzel ve sporcu olmasını, bununla da kalmayıp kibar, Güneyli ve yardımsever biri olmasını seviyorlar. Koridorda yanından geçtiğim her kız bana, senin işin bitti, der gibi bakıyor. Artık beraber yaşadığımız için, bir daha hiç kimse bana beni onunla kıyaslamadan bakamayacakmış gibi hissediyorum. Ve sonunda hep ben kaybedeceğim.

Via'yla beraber arabama bindiğimizde telefonumu çıkarıp bakıyorum, Penn'den bir mesaj gelmiş.

Anlat.

Telefonu okul çantama geri koymaya çalışıyorum ama Via yakalayıp tek kaşını kaldırıyor.

"Umarım bu, düşündüğüm şey değildir," diyor kuru bir sesle, makyaj çantasını (hayır, benim makyaj çantamı) çıkarıp rujunu tazeliyor.

"Neymiş o?" diye çıkışıyorum sabrımı yitirmeye başlayarak.

"Kardeşimle bir şansının olduğunu düşünüyorsan nefes aldığım sürece buna izin vermeyeceğimi bilesin, *aşk böceği*."

Keşke hayatımın kitabından seni silebilsem
Ama senin geçtiğin tüm sayfaların altı çizili
Kenarı kıvrılmış, okunmaktan yıpranmış
Artık seni okuyamıyorum
Ama hâlâ en sevdiğim şiir sensin

Daria

O akşam iki halk düşmanım da beyaz bayrak çekiyor.

İlki, Via'yı eksik dişi için dişçiye götürüp geldikten ve akşam yemeğimizi yedikten sonra hepimizi garajda toplayan annem. Garajda, babamın Tesla'sının yanında üzerinde parlak pembe örtü olan bir araç var. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş bekliyorum. Melody sahte heyecanı ve hayali ponponlarıyla aracın üstünü açıp *The Wheel of Fortune*'daki Vanna White gibi kollarını uzatarak takdim ettiğinde, yüzümde bir terör örgütü tarafından kaçırılmışım gibi bir ifade beliriyor. Araç, parlak pembe bir Hummer cip.

"Hediye ve kutlama yok dediğimizi biliyorum –sadece parti vermek istedin– ama kendime engel olamadım." Melody çığlık atarak el çırpıyor. Via'yla Bailey de onunla birlikte alkış tutuyorlar. Babamla Penn yanımda sessizler. Kadınların heyecanı söndükten ve garaj sessizliğe gömüldükten sonra tepkimi gösteriyorum.

"Vay canına." Cipin etrafında kasıtlı ve sakin bir şekilde yürüyorum. "Korkunç derecede çirkin."

Annemin gözlerinin içine bakarak sırıtıyorum. Sırıtıyorum çünkü anlaşılan beni hiç tanımıyor. Bana pahalı hediyeler alarak kalbimi kazanabileceğini sanıyorsa besbelli beni hiç tanımıyor. Evet, tasarımcıların elinden çıkma elbise, ayakkabı ve çanta koleksiyonlarımı seviyorum ve pahalı zevklerim var –belki Knight'ınkiler kadar pahalı olmayabilir ama Vaughn ve Luna'nınkilerden kesinlikle daha lüks– ama bunlara *ihtiyacım* yok. Maddi şeyler beni heyecanlandırmıyor. Onları seviyorum çünkü elimin altındalar. Çünkü kalorisizler.

Melody'nin gülümsemesi rüzgârda savrulan saman misali yüzünden siliniyor ve bana şaşkın şaşkın bakıyor. Sanırım ağlayacak ama umurumda değil. Bana haber verme zahmetine bile girmeden en büyük kâbusumu evime getirdi. Beni kız kardeşim kadar beğenmediğini her fırsatta apaçık belli etti.

"Bence çok güzel anne," Bailey annemizi teselli etmek için yanına koşup ona sımsıkı sarılıyor. "Endişelenme. Daria da zamanla sever."

Via etrafına bakındıktan sonra çekingen tavırlarla Mel'le Bailey'nin yanına gidip okulda bana yaptığı gibi Mel'in sırtını sıvazlıyor.

"Evet, Bayan Followhill. Eminim şaşkınlıktan böyle tepki vermiştir."

"Şaşırmadım. Bu şeyi kendi irademle süreceğimi düşündüğü için biraz kırıldım. Devasa bir klitorise benziyor."

Penn kahkaha atıyor, babam yumruğuyla ağzını kapamaya çalışsa da o da Penn'le birlikte gülüyor. Birbirlerine dirsek atarak birbirlerini susturmaya çalışıyorlar ama bu onları daha isterik bir şekilde güldürmekten başka bir işe yaramıyor.

Bailey'nin gözleri fal taşı gibi açılırken Via bir şekilde kızarmayı başarıyor. Harika. Onları kendime karşı birleştiriyorum. Via sevinçten deliriyor olmalı. Muhtemelen içinden cha-cha dansı yapıyordur.

Mel gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. Onu yatıştırmaya çalışan Via'yla Bailey'ye aldırış etmiyor ama artık çok geç. Olan oldu bir kere.

"Benden ne istiyorsun Daria?" diye soruyor, sesi o kadar kısık ki onu güçlükle duyuyorum.

"Hiçbir şey."

Her şey.

"Seni mutlu etmek için ne yapabilirim? Sana nasıl ulaşabilirim?" Sesindeki yakarış o kadar tiz ki içimi parçalıyor. Ve bir anlığına ona gerçekten inanıyorum. Ta ki beni öğrencisini becerdiği okula yazdırdığını, bana asık suratlı, öfkeli, ateşli bir üvey erkek kardeş getirdiğini, sonra ondan da öfkeli olan bir numaralı düşmanım manyak kız kardeşini de getirdiğini, dört yıldır varlığımı görmezden geldiğini ve beni âdeta yok saydığını hatırlayana kadar. O kadar ki bazen sahiden gerçek olup olmadığımı merak ediyorum.

"Bu hafta sonu partimi yapacak mıyız?" Sözlerinin gerçek anlamını anlamıyormuş gibi yapıyorum. Bu kadar insanın önünde yıkılamam.

"Evet, ama benim demek istediğim..."

"Teşekkürler Mel! Umarım bu şeyi kolaylıkla satabilirsin. Bir araba galeriden çıktığı anda değerinin yarısını kaybediyormuş, ne yazık."

Onları arkamda bırakarak garajdan çıkıyorum. Odamın kapısını kapatırken artık stüdyoya inip orada gözlerden uzak bir şekilde ağlaya ağlaya uyuyamayacak olmanın üzüntüsünü bastırmaya çalışıyorum çünkü Via oraya çöreklendi. Kendimi yatağıma atıp telefonumu alıyorum ve "Lord" adı altında kayıtlı Müdür Prichard'a mesaj atıyorum. Bu gidişle onunla haftada üç kere yaptığımız toplantılara geri döneceğim gibi görünüyor.

Seni görmem lazım. Çok zor durumdayım.

Onunla okul dışında hiç görüşmedim ama başka kimi arayacağımı bilmiyorum. Arkadaşlarımın hiçbiri gerçek arkadaşım değil, Knight'la Vaughn beni soru bombardımanına tutarlar, babamı bu konuya bulaştırmak sadece Mel'le ilişkisini daha fazla zora sokar, Bailey harika biri ama içimde dönen tüm bu karanlık duyguları anlayamayacak kadar küçük ve tatlı.

Yarın.

Yarına kadar bekleyemem.

Yazıyor. **Sen beni haftalardır bekletiyorsun. Yarın.**

Başım yastığıma düşüyor ve iç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin. Ne zamandır Penn Scully'nin büyüsüne kapılmış bir hâlde hayal dünyasındaydım ve Müdür Prichard'ın birçok girişimini atlatmayı başarmıştım. Çünkü göze batacak şekilde peşimden koşmaması gerektiğini iyi biliyordu.

Kapımın açıldığını duyduğumda Melody ya da babamın geldiğini sanıyorum. Belki de bilgece sözleriyle Bailey gelmiştir. Ama kapımda, dirseğini kapı çerçevesine dayamış hâlde Penn duruyor. Beyaz V-yaka kazağı yukarı toplanarak kasıklarına doğru ok gibi inen muhteşem V'sini ortaya çıkarıyor.

"Hayatının geri kalanında beni görmezden mi geleceksin?"

Hain gözlerimin yüzüne kaymasına izin vermemek için çaresizce tavana bakıyorum. Hâlihazırda PSSSB'den mustaribim. Penn Scully Sonrası Stres Bozukluğu. "Planım o yönde."

"Amcığın teki olduğunu hep biliyordum zaten. Geçerli bir kanıt elde etmek güzel."

Bok ye, Scully. Hatta ikinci tabağı da ye.

"Geçen gün bir amım olduğunu belirlediğimizi sanıyordum."

"Ha şöyle. Korkunç küçük alaycı canavar."

"Neden geldin, kenar mahalleli?" Ofluyorum.

"Konuşmak için." Odama girip arkasından kapıyı kapatıyor. Sırf kapının kapanma sesini hayal etmediğimden emin olmak için ona bakıyorum. Somurtkan dudaklarım bir gülümsemeyle gevşiyor.

"Babam kapıyı kapattığını öğrenirse seni öldürür."

"Baban beni bok yakalar," diyerek karşılık veriyor. Yerimden doğrulup sırtımı yatak başlığıma yaslıyorum. Kendime biraz iyimser olma hakkı veriyorum. Belki de Penn'in umurundayımdır.

"Neden bana Via'dan bahsetmedin?"

"Bilmiyordum."

Hâlâ odanın öbür ucunda duruyor; bunun için minnettar mıyım yoksa beni nefesimi kesecek ve aynı zamanda bana hayat verecek bir kucaklamayla sarmalamasını mı istiyorum bilmiyorum.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış. Via'nın geri geleceğinden haberim yoktu. Annen birkaç kez onu bulmaya çalıştığından bahsetmişti ama dürüst olmak gerekirse o da pek iyimser görünmüyordu."

"Önce bekâretimi bozduğun, sonra durumu çözmeye çalışırken beni görmezden geldiğin için teşekkürler."

"Rica ederim," diyor, sonra gözlerini kırpıştırarak kapıma bakıyor. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek titrek bir nefes veriyor.

"Bak, şu sıralar her şey çok boktan. Karmaşık duygular içindeyim. Biraz durup düşünmek, olanlara bir anlam vermek istedim."

"Verebildin mi bari?" Dudaklarımın arasından kopan nahoş kıkırtı boğazımı yakıyor.

"Hayır."

Kendimi daha fazla tutamıyorum, gözlerimden yaşlar boşanıyor. Açık pembe hırkamın yeniyle burnumu siliyorum. Penn yanıma gelip beni ayağa kaldırıyor ve kollarının arasına çekiyor. Kendimi onun dokunuşuna, onun vücuduna, onun ruhuna bırakıyorum.

"Marx, Penn. Beni kullandığını sandım."

"Bak sen." Kısacık bir anlığına geri çekiliyormuş gibi yapıyor. "Öyle olmadığını kim söyledi?"

Burnumu tişörtünde kalbinin olduğu yerdeki deliğe sokup gülüyorum.

Bir adım geri çekilerek yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Göz göze geliyoruz ve kalbim hızlanıyor.

"Onun burada olması hakkında ne hissettiğimden bile emin değilim. Topal doğmuşum da bana yeni bir çift bacak vermişler sanki. Sevinmem lazım ama aslında çok boktan bir durum. Onsuz yaşamayı çoktan öğrendim, anlatabiliyor muyum?"

Anlıyorum.

Ona Via'nın cici kız numarası yaptığını söylemeyi çok istiyorum.

Bugün beni her şeyimi almakla tehdit ettiğini. Kelimeler dilimin ucunda, dışarı çıkmak için can atıyorlar. Birkaç ay

önce olsa bir an durup düşünmeden her şeyi anlatırdım. Ama yalnız kalmanın Penn'e verdiği tüm zararı gördüm. Bunu ona yapamam. Via'dan ne kadar nefret edersem edeyim, kız kardeşiyle ilişki kurma şansını mahvedemem.

"Biliyorum." Onu kollarımın arasına geri çekiyorum çünkü onu şimdiden özledim. Yanımdayken bile özlüyorum. Beni tatmin edecek kadar yanımda değil, belki de üniversite hakkında ayak sürümemin sebebi de budur; Penn-sonrası hayat diye bir şeyi hayal bile edemiyorum. "Biraz zaman tanı. Zamanla her şey yoluna girer."

Ve o anda kas hafızası devreye giriyor. Dudaklarım onunkini buluyor ve öpüşüyoruz. Derin derin, uzun uzun, tutkuyla. Penn ağzımın içine inleyerek yüzümü sert ellerinin arasına alıyor ve ikimizi de yatağa doğru itiyor. Dizlerim bazaya çarpıyor ve ikimiz de yatağa düşüp soluk soluğa kıkırdıyoruz. Penn üzerime çıkıp boynumu ve çenemi öpüyor.

"Siktir. Dudaklarını özlemişim."

"Ben de kıçını özlemişim." Kıçını sıkıp alt dudağını ısırıyorum.

"Sen sadece bir hobisin, Kurukafa Gözlü. Yaşadığımız şeyin bundan ibaret olduğunu ve bana bağlanmaya başladığın an seninle görüşmeyi keseceğimi unutma."

"Bak bakalım umurumda olacak mı, bebeğim. Seninle sadece gönül eğlendiriyorum. Olur da NFL'e gitmeyi başarırsan belki müstakbel cerrah kocam kırık bacağını düzeltir."

Kıkırdayıp öpücüklerini dudaklarımdan memelerime kadar indiriyor ve hırkamın düğmelerini açıyor.

"Karısının içindeyken ne kadar zevk aldığımı söyleyip onunla alay ettiğimde belki bacağımı tamamen keser."

"Adriana'yla yaptığından daha mı zevkliydi?" Hafifçe geri çekilerek gözlerinin içine bakıyorum.

"Hangi Adriana, Lima mı yoksa sınıf arkadaşım mı?"
Kız kardeşinin âşık olduğunu söylediği Adriana.
"İkincisi. Sanki Adriana Lima sana bakarmış gibi."
"Kıskandın mı?"
"Sorudan kaçıyor musun?"

Dişlerini boynumdan aşağı sürükleyip köprücük kemiğimi ısırıyor. Tenimi deldiğini, herkesin görmesi ve bilmesi için beni işaretlediğini biliyorum. Bedenimi ele geçiren rahatlama, son birkaç gündür omuzlarımda yedi tonluk bir endişe kütlesi taşıyormuşum gibi hissetmemin nedenlerinden birinin Penn'le birlikte olamamam olduğunu gösteriyor. Ben onun hobisiyken o benim... *her şeyim* olmaya başladı. Tesellim. İyi tarafım. Hayatla ilgili en sevdiğim şey.

"Adriana burada bir etken değil. O, seninle hiç ilgisi olmayan, hayatımda daima var olacak biri. Sense..." Hırkamın yakasından tutup beni kendine doğru çekiyor. "Son zamanlarda yaşadığım en iyi geçici zevksin."

"Sana inanmıyorum." Bunu söylerken dudaklarım titriyor. Kendimi bunun doğru olmadığına ikna etmek zorundayım.

Sırıtarak başını eğiyor.

"Benim için ne kadar önemsiz olduğunu sana kanıtlamaktan büyük zevk alacağım."

Tam yeniden öpüşeceğimiz sırada kapım çılgınca çalınıyor. Penn sinirli şekilde inleyerek üzerimden kalkıyor. Yakalanmamızın onun umurunda olmasa bile benim umurumda olduğunu biliyor. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek geriye doğru itiyor ve elini rengi solmuş Levi's'ının içine sokarak ereksiyonunu düzeltiyor.

"Evet?" diye soruyorum. Garajdan çıkarkenki ruh hâlimi göz önünde bulundurursak sesim biraz fazla neşeli çıkıyor. Boğazımı temizleyip ses tonumu yeniden ayarlıyorum. "Ne var?"

"Daria?" Via'nın gergin, sahte sesi kapının diğer tarafından içeriye doluyor. "Benim. Sylvia. Konuşmak istediğin son kişi olduğumu biliyorum ama moralini düzeltmeyi çok isterim."

Via'nın Penn'i odama gizlice girerken gördüğünü ve ânı mahvetmeye çalıştığını hemen anlıyorum. Kesin öyle olmalı. İkizine sahip olamayacağımı bana kendi ağzıyla söyledi. Bu yetmezmiş gibi, kapıyı kilitlememiz sahiden de bir şeyler sakladığımızı gösteriyor. Ona hayır diyemem. Penn buradayken olmaz. Görünüşte benimle arasını düzeltmeye çalışıyor. Penn gerçeği öğrenemez.

Penn'le birbirimize bakıyoruz. Gözlerinde umut dolu bir bakış var, bunu görmek beni mahvediyor çünkü Via beni yıkıma hazırlıyor. Penn kız kardeşinin yükseltilmiş versiyonuna alışmaya başlıyor. O onu kurnaz, alaylı, hırslı bir çocuk olarak tanıyor olabilir ama Via şimdi tam bir iyilik meleği. Penn bana âşık olması gerekirken ona âşık oluyor; çok farklı şekillerde ama yine de oluyor.

Onun oyununu oynamaya karar veriyorum. O rol yapıyorsa ben de yapacağım.

"Ben..." Telaşla etrafa bakıyorum ama tam olarak neyi arıyorum? Kardeşini hiçbir yere saklayamam. Herif endüstriyel buzdolabı genişliğinde bir top tutucu. Dolabım ağzına kadar eşya dolu, alçak yatağımın altındaki alan çok dar. "Üzerime bir şey giyeyim, hemen kapıyı açacağım," deyip pencereye koşuyorum ve Penn'in dışarı çıkması için açıyorum. Hâlâ tüm boylu poslu ihtişamıyla odanın ortasında duruyor. Fark edilmeden dışarı çıkması şöyle dursun, pencereme sığabileceğinden bile emin değilim.

"Gerçekten mi?" Tek kaşını kaldırıyor. "Kapılardan bile zar zor geçiyorum, Kurukafa Gözlü."

"İster camdan çıkarsın, ister dolabıma ya da yatağımın altına girersin. Hangi lise filmi klişesini seçeceğin sana kalmış." Kaşlarımı oynatıyorum.

Penn sırıtıyor ve tişörtümün eteğinden tutup beni kendine çekiyor, dilini ağzıma sokarak beni uzun uzun öpüyor, sanki kız kardeşi kapının diğer tarafında beklemiyormuş gibi.

Kıçımı sıkıyor, beni kendine bastırıp vücudumu erekşiyonuna aşağı yukarı sürtüyor, tek eliyle beni dilediği gibi hareket ettiriyor.

"Via'yla iyi geçinmeye çalışman dikkatimden kaçmadı."

Aşağıya uzanıp aletini avuçluyorum ve biraz sıkıyorum, canını yakacak kadar değil ama onu kendinden geçirmeye yetecek kadar. Penn dudaklarını yalıyor ve gözlerini kapayıp başını yukarıya kaldırıyor.

"Ona iyi davranmak tüm sabrıma ve iyi niyetime mal oluyor."

"Sana borcumu dilimle ve sikimle ödeyeceğim."

Beni son kez öptükten sonra penceremden güçbela çıkıyor, çıkarken attığı kahkaha tenimde yankılanıyor. Penn kendini saklamaya çalışmıyor. *Bizi* saklamaya çalışmıyor. Via'nın bizi öğrenmesinden çekinmediğine göre demek ki benden utanmıyor. Demek ki yüzde yüz onun tarafında değil.

Kapıyı açarak Via'nın benim bölgeme girmesine izin veriyorum. Ona karşı o kadar iyi olacağım ki, onunla işim bittiğinde gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar kusmak isteyecek. Eline herhangi bir koz vermezsem sonunda denemekten yorulur.

Via durup pembe şampanya akvaryum duvarımı ve süslü odamı beğeniyle incelemiyor; ama zaten neden yapsın ki? Zaten buraya girdi, kıyafetlerimi karıştırdı. Kapıyı kapatıp sanki ona aitmiş gibi kendini yatağıma atıyor. Derin bir nefes

alıp saten yastıklarımın ve eski oyuncak ayılarımın üzerinde gülümsüyor.

"Burası kardeşim gibi kokuyor."

Bu seni tahrik mi ediyor, sapık?

Penn'in çoktan gittiğini bir şekilde bildiğinden emin olarak yatağın kenarına oturuyorum. Onda Penn'e karşı gelecek cesaret yok. Kimsede olduğunu sanmıyorum.

"Baksana, istersen cipi alabilirsin." Kusursuz Fransız manikürümü inceliyorum. "Mel muhtemelen iade etmeyeceği için boşta kalacak."

Via'ya korkunç davranacağımı düşünen annemin bana karşı olan önyargısında boğmasını istiyorum. Bu süreçte Via'yı fazla kibarlıktan öldürebilirsem... büyük bir artı olur.

"Öğğ." Dilini çıkarıyor. "İğrenç bir araba. İstemez, sağ ol. O kadına nasıl katlandığını bilmiyorum. Acayip itaatkâr. Eskiden de keyfimi kaçırırdı ama bugünlerde tam bir baş belası."

Ağzım bir karış açık kalıyor. Annem hakkında nasıl böyle konuşur? Kendi kızından daha çok ona yatırım yapan kadın hakkında? Onu geri getirmek için var gücüyle çabalayan kadın hakkında? Ona evini açan kadın hakkında? Sırf onu kurtarmak için babam ve benimle olan ilişkisini –ikimiz de doğuştan tedbirliyiz– tehlikeye atan kadın hakkında? Ne kadar şaşırdığım ve iğrendiğim yüzümden belli olsa gerek çünkü Via açıklama yapıyor.

"Ben dört yıl önce ortadan kayboldum. O beni daha bir ay önce buldu. Ama Penn'i kanatlarının altına almak için bir dakika bile beklemedi. Bunca zamandır neredeydi?"

Mel'in Via için yas tuttuğunu gördüm. O gün Penn'le yaptığımız şeyi ona söylemememin bir nedeni de buydu. Beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Ne yaptığımızı öğrenseydi

benden nefret eder, fikren beni evlatlıktan reddederdi. Şu sıralar Mel'in en büyük hayranı değilim ama Via'nın söylediklerinin saçmalık olduğunu ben bile biliyorum.

"Kaybolduğunda seni bulmak için az uğraşmadı," diyorum sakin bir tonda konuştuğumu delicesine umarak. "O senin annen değil."

"Neyse ki. Senin gibi kalçalarını miras aldığımı düşünsene." Yatağımdan kalkıp akvaryuma doğru gidiyor. Parmağıyla camı tıklatıp aşağıdaki oksijen tankından yükselen baloncukları izliyor. "Buna bir çekiçle vursan ne olacağını hiç merak ettin mi?"

"Hayır," diye çıkışıyorum.

"Hım." Dudaklarında dalgın bir gülümseme belirip yok olduktan sonra dikkatini yeniden bana vererek başını benden tarafa çeviriyor. "Daha önce de söylediğim gibi, kardeşimle çıkamazsın. Düzeltme: Kardeşimi beceremezsin bile. Sen onun için sadece bir et parçasısın, senin kendine hiç saygın olmasa da sana *senin* bile daha iyisini bulabileceğini söylemek için buradayım. Adriana ikinizin arasında bir şey olmasına asla izin vermez. O, Penn'in önünde sonunda evlenip yanında üniversiteye götüreceği kız. Tanrı aşkına, ondan çocuğu var. Kendini daha fazla rezil etme ve bu aptal ilişkiyi bir an evvel sonlandır. Hemen bugün."

"Mississippi'de sana ne yedirdiler? Asit ve kuruntu mu?" Sıkkın gibi görünmeye çalışarak tırnaklarımı inceliyorum. "Ya kullanılmayı seviyorsam? Ya o da benim için bir et parçasından ibaretse?"

Sanki duymayı hiç beklemediği bir şey söylemişim gibi bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Hayatını cehenneme çevirebilirim."

"Hiç durma." Elimle onu işaret ediyorum. *Zaten çevirdin.* "Elinden geleni ardına koyma."

"Savaş mı ilân ediyorsun, Daria?" Gözlerinde bir delilik parıltısı beliriyor. Bu bakışı daha önce de gördüm: Penn'in bundan yıllar önce arkadaş olmamızı önerdiği gün. Adrenalin parıltısı. Bir Scully'nin heyecanlandığını bu parıltıdan anlarsınız.

Esniyormuş gibi yapıyorum. "Öyle olmasını istiyorsan neden olmasın? Ben tanklarımı getiririm, sen de sopalarını."

"Kâğıt tanklar." Tatlı tatlı gülümsüyor ve nedense bana bakışı çıplakmışım gibi hissetmeme neden oluyor. Dezavantajlı durumdaymışım gibi. "Avucumun arasında buruşturabileceğim parlak kâğıt tanklar. Hodri meydan, Followhill."

***

Penn doğum günü partim başlamadan üç saat önce evden gidiyor.

Bailey, annem ve babam bu gecelik Malibu'da bir otelde kalmak üzere evden gittikten tam bir saat sonra. Partilerin kralını verebileyim diye pazar sabahına kadar dönmeyecekler. Penn bize taşınmadan önce partilerimle ünlüydüm.

Penn gitmeden önce onunla kapıda uzun uzun öpüşmüş, birbirimizi ellemiştik, ta ki Via merdivenlerden inene kadar. Penn inleyip kaşlarını çatarak dudaklarını benimkilerden çekmişti. Via keşke bizi yakalasaydı. Hâlâ birlikte olduğumuzu görmesini istiyordum. Geçenlerde Knight'la Vaughn'a Penn'le birlikte olduğumuzu söyledim –birine söylemem gerekiyordu ama Esme'ye ya da amigo takımındaki diğer kızlara güvenemeyeceğim biliyordum– açıkça seksten bahsetmememe rağmen ikisi de bana üvey kardeşimi becerdiğim için deli olduğumu söylediler.

Öte yandan Müdür Prichard o mesajlardan sonra bütün hafta benden uzak durdu. Sanırım beni test ediyor. Belki de avaklarına kapanmamı istiyordur. Penn'le beni soyunma odasında bastığından beri aramız kötü. Yaptığım şeyin diyetini ödememem gerektiğini biliyorum ama şu sıralar o kadar çok cephede savaşıyorum ki Prichard sorununa değinemiyorum bile.

Şu anda partim tüm hızıyla devam ediyor, uzun zaman sonra ilk defa nihayet arkama yaslanıp rahatlayabilirim. Arka bahçeme bakan kanepedeki yerimden insanların milyonlarca farklı ışıkla aydınlatılmış havuzuma cumburlop atlamasını izliyorum. Esme'yle Blythe yanımda oturuyor. Knight, Colin ve Vaughn etrafımızdaki yatar koltuklarda oturuyorlar. Gus ortalıkta görünmüyor, Via'ysa bir yerlerde cici dadı numarası yaparak önüne gelen bebeğin ruhunu emiyordur. Via partiye katılmayı "kabul edince" Mel'in ne kadar heyecanlandığını görmeliydiniz.

"Yeni arkadaşlar edinmene çok seviniyorum, Via."

Evet. *Benim* arkadaşlarımı arkadaş ediniyor. Tesadüfen de değil, anne.

"Gus nerede?" diye soruyorum şampanyamı yudumlarken. Alt sınıflardan birkaç kişiyi barmenlik göreviyle mutfağa yerleştirdim, akşamdan beridir bize şampanya ve ithal bira servisi yapıyorlar. Ama sorun etmiyorlar. Lisenin kraliyet ailesiyle kaynaşma ve görülür olma fırsatı yakaladılar. Followhill evine davet edilmelerinden bahsetmiyorum bile ki bu, bu şehirde piyangoyu kazanmaya eşdeğerdir.

All Saints Lisesi'nin verdiği partilerin olayı nedir, bilir misiniz? Bol alkol, seks ve iyi müzik içerirler ama davet edilmediğiniz sürece bunları bilmezsiniz.

Gelecek yıl onlar da benim gibi davranacaklar. Yine de bu gecelik sadece parıltımın tadını çıkaracaklar, o da uzaktan.

"Neredeyse iki saattir yeni kız üzerinde çalışıyor."

Colin birasından bir yudum alıyor ve esrarlı sigarayı ona uzatması için Knight'ın bacağını dürtüyor.

"Via mı?" Ağzım kuruyor. Umarım seks yapmıyorlardır. Penn Gus'tan iliklerine kadar nefret ediyor, Gus da ondan.

"Evet, o." Colin esniyor, birasıyla beni işaret ediyor. "Umarım Gus'a neden Texas Gus dediklerini biliyordur."

"Gus'a Texas Gus mı diyorlar?" Blythe burnunu buruşturuyor. Esme yanımda kızarıyor ve içkisini kafasına dikiyor.

"Aynen." Knight, az önce rimelimi kullanarak titizlikle sardığı esrarlı sigarayı Colin'e uzatıyor. "Bir keresinde acı sosunu stratejik bir noktaya boşaltarak kızın tekinin gözünü kızartmıştı."

Blythe burnundan gülüyor. "Çok utanç verici. Kız kimdi?"

Esme telefonunda mesajlaşıyormuş gibi yapıyor ama parmakları hareket etmiyor. Knight sırıtarak bakışlarını ona çeviriyor.

"Belli ki becermeye değmeyen biri."

"İzninizle," diyorum monoton bir sesle (tıpkı annem gibi, bunu söyledikten sonra fark ediyorum) ve Via'yla Gus'ı bulmak üzere kanepeden kalkıyorum. İçki içen, dans eden, duvarlara ve mobilyalara karşı öpüşen gençlerle dolu oturma odasından geçerken hoparlörlerden Rage Against the Machine'in "Killing in the Name" şarkısı yankılanıyor. İkinci kata çıkarken insanların kahkahalar eşliğinde Bailey'nin odasındaki pencereden dışarıdaki tramboline atladıklarını duyuyorum ve görüşüm bulanıklaşırken merdivenin korkuluğuna tutunuyorum. Düşündüğümden daha sarhoş olmalıyım, yukarıya zikzaklar çizerek çıkıyorum. Kapıları tek tek açmaya başlıyorum, her kapıda nabzım biraz daha hızlanıyor. Penn'in odasının kapısı kilitli ama öyle olacağını biliyordum zaten. Sabah onu burada yaşadığına kanıt olabile-

cek her şeyi çöp torbalarına doldurup Vaughn'ın havuz evine atarken gördüm. Riske girmiyor. O buraya taşındığından beri evime hiç arkadaş getirmedim ve sanırım bunun bir fedakârlık olduğunu biliyordur. Ona hiç söylemedim ama bunu seve seve yapıyorum. Ona hiç söylemedim ama bütün bunları hiç şikâyet etmeden yaptığı için onunla gurur duyuyorum.

Odama varıp kapıyı açtığımda, Via'yı yatağımda Gus'ın altında kıvranırken buluyorum. Dudak dudağalar ve Gus onun çıplak bacağını okşuyor. Via'nın üzerinde ilk kez gördüğüm bir elbise var. Mel, kalbimi kırdığı zamanla öldüğünden emin olmak için bir de yumruğuyla ezdiği zaman arasında onu alışverişe götürmüş olmalı.

"Texas Gus," diye mırıldanmamla Gus bakışlarını Via'dan çeviriyor ama hâlâ onun üstünde. "Sen git biraz yürü. Mississippi Sylvia'yla konuşmam gerek."

"Olmaz, Followhill. Şu an burada" –kot pantolonlu kasıklarını Via'nın kasıklarına sürtüyor ve Via pis pis sırıtıyor– "gayet" –eğilip Via'nın burnunu ısırıyor– "rahatım."

Telefonumu yüzüme doğru kaldırıp hissetmediğim bir neşeyle mesaj yazmaya koyuluyorum.

"Sanırım bu durumu oyun kurucuna bildirmem gerekecek. Ne zaman parti versem babamın herkesin en iyi şekilde davrandığından emin olması için onu görevlendirdiğini biliyorsun."

"Kancık." Gus Via'nın dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra kalkıyor, leylak rengi yatak ucu pufumun üzerinden okul ceketini alıyor ve omzuma çarparak yanımdan geçiyor.

Kapıda dikilmeye devam ediyorum. Yatağımda öpüşmeleri konusuna köşesinden bile değinmeyeceğim. Kusmak istememe neden oluyor, çok sinirleniyorum ama onun kelimenin tam anlamıyla düşmanla yatmasına sinirlendiğim kadar değil.

Via oflayarak yataktan kalıyor, gidecek ama bu sefer arkamdan kapıyı kapatıp onu yatağa geri iten ben oluyorum. "Otur."

"Bana tek bir sebep söyle." Tekrar ayağa kalkmak için hamle yapıyor.

"Kardeşinle ilgili konuşacağım, eğer onu önemsiyorsan –ki son dört yılda önemsediğine dair tek bir işaret göstermedin– beni dinleyeceksin."

Yatakta yanına oturuyorum. İkimiz de ayaklarımıza bakıyoruz. Biraz sarhoş, son birkaç gün yüzünden de biraz sinirliyim. Tam Penn ve Mel'le gerçek bir ilerleme kaydettiğimi düşünmeye başladığım anda Via geri dönerek her şeyi mahvetti.

"Gus'la aranızda ne var?" diye soruyorum.

"Sanki sana anlatırım da." Somurtuyor. Göz ucundan baktığımda gözlerinin yaşlı olduğunu görüyorum. Bütün bunları görmesi ve kendi gençliğinin bir parçası olmadığını bilmesi onun için çok zor olmalı. Asla da olmayacak. Lise yıllarını asla geri alamayacak.

"Gus'tan önce kimseyle öpüştün mü?" Parmağımın ucunu çarşafımın üzerinde gezdiriyorum, başka bir taktik deniyorum ama aynı zamanda gerçekten merak ediyorum da.

Via gözyaşlarının arasında burnundan gülüyor. "Sadede gel, Daria. Biz arkadaş değiliz, birbirimize içimizi dökmeyeceğiz."

"Peki." Derin bir nefes alıyorum. "Gus'la çıkmadan, hatta onunla oynaşmadan önce gerçeği bilmeni istiyorum. O ve kardeşin birbirlerinden açıkça nefret ediyorlar. Sezon başında All Saintslilerin Buldokları yendiği gün tahrik edici konuşmalar döndüğünü duydum. Penn ondan birkaç gün önce Gus'la arasını düzeltmek için okulumuza gelmişti ama işe yaramadı. Penn, Gus'ın kazanmak için bir şekilde hile yaptığını düşünüyor," diyorum o ikisinin birbirlerinden ne

kadar nefret ettiklerini Via'ya çaresizce açıklamaya çalışarak. "Ne zaman aynı ortamda bulunsalar Gus hep Penn'i çileden çıkarmaya çalışıyor."

Via derin bir nefes alıp gözlerini yumuyor.

"Evden kaçtığım anda Penn'in benden vazgeçtiğini ve yapabileceğim hiçbir şeyin aramızdaki uçurumu daraltamayacağını hissediyorum," diye itiraf ediyor. Ona dikkatle bakıyorum. Bu bir teslimiyete benziyor. Teslimiyet, saldırıdan daha iyidir ki o bizimle yaşamaya başladığı günden beri saldırı altındayım.

"Nasıl yani?" Cesaret verici sesim bir fısıltıdan ibaret.

"Penn bana tuhaf davranıyor. Tam olarak düşmanca değil ama... mesafeli. Onu terk ederek büyük hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Ama başka seçeneğim yoktu ki. Rhett'in bir noktada beni öldüreceğini düşünüyordum. Penn beni ne kadar sevmiş ve yanımda olmuş olursa olsun o da sadece bir çocuktu. Beni koruyamazdı. Tek suçlunun ben olduğumun farkındayım..."

"Hayır, sen değilsin," diyerek lafını kesiyorum. "Rhett suçlu. Rahmetli annen suçlu. Fark etmedikleri için okulun, devlet ve bir dereceye kadar annem bile suçlu. Ama sen değilsin."

"*Penn*'in hiçbir suçlu yok," diye üsteliyor. "Yine de en çok incinen o oldu."

Benim de teslim olmam gerek. Gerçek boğazımı tıkıyor ve içtiğim tüm içkiler midemden dışarı çıkmak için yalvarıyor. Bu bir itiraf. Edilmesi güç bir itiraf. Ama Via'nın tüm vicdan azabından kurtulmasına ve belki de o uçurumu geçmek için sağlam bir köprü kurmaya başlamasına yaracak bir itiraf.

"Penn ve ben de suçluyuz," diye usulca itiraf ediyorum.

"Ne?" Bakışlarını bana çeviriyor. "Neden bahsediyorsun sen? O olay olduğunda birbirinizi tanımıyordunuz bile."

Ona o günle ilgili her şeyi anlatıyorum. Bale stüdyosunun karşısında durup onu görmemek için dua ettiğim andan Penn'in bana ilk öpücüğümü verdiği âna kadar her şeyi aktarıyorum. Ve aradaki tüm korkunç şeyleri. Mektubu. Penn'in onu nasıl yırttığını. O mektubu yırtarken hissettiğim sevinci. Aynı akşam tüm bunları küçük siyah defterime nasıl yazdığımı. O günden bu yana defterin nasıl kalınlaştığını.

"Penn mektubu yırttı ama bilmiyordu. Bilmiyordu, Via. Bilmiyordu," diye tekrar edip duruyorum.

Anlatacaklarım bittiğinde nefes nefeseyim. Sanki maraton koşmuşum gibi. Via'nın yüzünü daha iyi görebilmek için tüm vücudumla ona doğru dönüyorum. Via titriyor, gözlerinden şıpır şıpır yaşlar akıyor. Annemin ona Kraliyet Akademisi'ne kabul edildiğini hiç söylemediğini fark ediyorum. Neden söylesin ki? Bunu duymasının bu saatten sonra ne yararı olur? Ona sarılmaya çalışıyorum ama ayağa kalkıyor. Ben de kalkıyorum.

"Hayatımda mektubu, seni ve ne kadar korkunç bir insan olduğumu düşünmediğim tek bir gün bile olmadı," diye itiraf ediyorum, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımla. Bu doğru. Ondan nefret ettiğimde bile, yaptığım şey için kendimden daha çok nefret ettim. Hâlâ ediyorum. Annem o zaman Mel oldu. Çöküşümün başladığı gün. "Lütfen, bana inan."

Hiç beklemediğim anda bana tokat atıyor. Bıçak kadar keskin, sıcacık bir acı duyuyorum. Avucunu yanağımdan çektikten çok sonra bile onu yanağımda hissediyorum ve içgüdüsel olarak uzanıp yanağımı okşuyorum.

Az önce tokat yedin. Beynim vücudumun geri kalanına bağırırken kulaklarımda bir ses yankılanıyor. *Ad infinitum.*[10]

10 Ebediyen. (e.n.)

"Sana inanmam her şeyi düzeltecek mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Sen ve kardeşim hayatımı mahvettiniz. Rhett dayakçı pezevengin tekiydi. Annem aldırışsızdı ve vaktinin yüzde seksenini bayağın geçirirdi, annen beni kendinden uzaklaştırdı çünkü yakın olmamızı kaldıramıyordun ve annen de seni üzmek istemiyordu," diyor. Nefesim kesiliyor. Bunu bilmiyordum. Via ile annemin çok yakın olmadıklarını bilmiyordum. "Kabul edildiğimi bilseydim asla gitmezdim! Üstesinden gelebilirdim, Daria."

"Biliyorum." Ellerim dizlerimin üstünde, hıçkırarak başımı sallıyorum. Gözyaşları bana tokat attığı yeri yakıyor ama sarhoş ve silahsız, bunu hak ettiğimi kabul ediyorum. "*Tamam*, biliyorum."

Hıçkırıklarım tüm vücudumu sarsarken omuzlarım titriyor. Ona doğru yürüyorum, amacım... bilmiyorum, gerekirse diz çökmeye bile hazırım ama Via yine geri çekiliyor. Bacakları komodinime çarpıyor ve eline aldığı ilk şeyi –Luna'nın birkaç yıl önce İsviçre'ye yaptığı aile gezisinden dönerken bana aldığı altın çalar saat– bana nişan alıyor.

"Benden uzak dur, Daria. Ciddiyim."

"Lütfen kardeşin hakkında kötü düşünme. Niyetim bu değildi. Sadece dört yıl önce olanlarda herkesin suçu olduğunu bilmeni istedim. Ama artık geri döndün ve o zamanı telafi edebiliriz."

"O zamanı telafi filan edemezsin!"

Avazı çıktığı kadar bağırıyor, öylesine büyük bir bağırtıyla vücudu iki büklüm oluyor. Dışarıdaki müzik sağır edici derecede gürültülü olduğu için şanslıyız. Soft Cell'den "Tainted Love"[11] çalıyor ve onlara katılmadan edemiyorum.

Aşk çok kirli. Güzel olan her şeyi de kirletiyor, insanın ruhunu bozuyor. Aşk nefretten çok daha çirkin çünkü nefret ettiğinde kafan karışmaz. Ama âşık olduğunda aptallaşırsın.

---

11 Lekeli Aşk. (ç.n.)

"Zamanı geri çeviremezsin. Mississippi'de de sefil ve istismar dolu bir hayat yaşadım, sadece farklı şekilde."

"O zaman neden geri dönme konusunda annemi o kadar uğraştırdın?" Sesimin, kaslarımın, kalbimin üzerinde kontrol sahibi olmaya çalışıyorum. "Mel sana geri dönmen için yalvarırken neden orada kalmak istedin?"

"Çünkü senden delicesine nefret ediyordum!" Kollarını havaya kaldırıyor.

"Çünkü Daria Followhill'in mükemmel hayatını ön sıradan izleyeceğimi biliyordum. Çünkü bir yanım Penn'i baştan çıkaracağını biliyordu. Çünkü sen öyle yapıyorsun, Daria. Sahip olduğum her şeyi alıp kendinin yapıyorsun."

"Çok komik." Burnumu çekiyorum, ağzım acı bir tatla doluyor. "Ben de senin için aynını düşünüyorum."

Via başını sallıyor. Kapıdan fırlayıp çıkıyor, ben de peşinden koşuyorum. İnsanları iterek, yoldan çekilmeleri için bağırarak koşuyorum. Deli gibi görünüyor olmalıyım, herkes omzunun üzerinden bakarak Kraliçe Daria'nın yeni üvey kardeşinin peşinden koşmasını izliyor. Ama Via'nın bu konuşmayı bitirmeden gitmesine izin veremem. Bu şekilde olmaz. Hiçbir şeyi çözemedik. Panik tüm benliğimi ele geçiriyor. Ben aramızı düzeltmeye çabaladıkça Via beni kendinden daha çok uzaklaştırıyor.

Sonunda onu kalabalığın arasında kaybediyorum, o sırada Alisha beni kolumdan tutup Mel'in bu sezon hangi Moda Haftası kıyafetlerini sipariş ettiğini görmek için onun odasına doğru sürüklüyor. Bilinçsizce peşinden gidiyorum.

Prensesin kalesi yıkılıyor.

Ve kıyamet günü kapıya dayanıyor.

Ama prenseslerin yaptığı gibi gülümseyerek el sallıyorum.

Hatta –ve özellikle– çöktüklerinde bile yaptıkları gibi.

Sahte olduğunu sanıyorsun
Ama gördüğüm en gerçek şeysin
İzlemesi acı verici
Görmesi güzel
Dokunması yıkıcı

Penn

İnsanın başına ne gelirse meraktan gelir derler, sahiden öyle. Partinin bittiğini bildiren mesajı almadan eve dönmenin aptallığın daniskası olduğunu biliyordum ama aptal benliğim yine de burada.

Tam bir sinsi sapık gibi Prius'u mahallenin öbür başına park ettiğimde parti tam gaz devam ediyor. Fark edilmemek için kafamda şapkayla Followhilllerin malikânesine doğru ellerim ceplerimde yürüyorum.

"Pişt. Kıçı kırık." Arkamdan birinin kıkırdadığını duyuyorum ve –bu gece mantığım çalışmayı bıraktığından– arkamı dönmenin iyi bir fikir olduğuna karar veriyorum. Seslenen

Knight'ın babası Dean Cole. Elinde Bloody Mary kadehi, koloni mimarisine sahip evinin verandasında oturuyor: Güney Kaliforniya için garip bir mimarî ama karısı Virginialıymış ve onun için deli oluyormuş, o yüzden ona sıfırdan mükemmel bir Güney tarzı ev tasarlamış.

"Oraya gitmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Çenesiyle Followhilllerin malikânesini işaret ediyor.

Sakızımı yere atıp ta Spencerların bahçesine kadar tekmeliyorum.

"Hayır."

"Sorayım dedim." Gülüyor.

"Sen ne yapıyorsun?" Ona merakla bakıyorum. Followhilller için muhbirlik mi yapıyor?

Evinde bir kadın öksürüyor. Dean irkiliyor ve Bloody Mary'sini tek yudumla bitiriyor.

"Karım biraz rahatsız. Birazdan temiz hava almak için yanıma gelecek."

Buna söyleyecek lafım yok, o yüzden sadece başımla onaylıyorum.

"Bu gece burada kalabilirsin," diye teklif ediyor.

"Olmaz. Oğlunun arkadaşlarıyla yarım kalan bir işim var." Avucumdaki bir nasırı ağzımla koparıp ölü deriyi yere tükürüyorum.

Belki de sadece Daria ve Via'nın yanında olmak istiyorumdur. Henüz birbirlerini öldürmediklerinden emin olmalıyım. Gitmek için dönüyorum.

"Onu seviyor musun?" Dean Cole'ün sesi beni yerime mıhlıyor.

Nereden bildiğini bilmiyorum.

Bunun Jaime'yle Mel'in de bildiği anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum.

Yüzümün neden bu kadar ısındığınıysa hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, şimdi bu soruyu düşünmenin zamanı değil.

Gülerek başımı sallıyorum. "Bu sadece zararsız bir eğlence."

"Kimin için zararsız?" Ben Followhillilere doğru yoluma devam ederken arkamdan sesleniyor.

Benim için, demek istiyorum. *Teneke adam için.*

"Jaime'yle Mel'e söyleyecek misin?" Ona doğru dönüp geri geri yürümeye devam ediyorum.

Yatar koltuğunun kolçağındaki şişeyle bardağını yeniden doldururken bakışlarını içkiden hiç ayırmıyor.

"Söyleyeyim de kendilerinin öğrenip kıçını tekmeledikleri ânı kaçırayım mı? O işi sana bırakacağım. Ama o gün geldiğinde bana ön sıradan yer ayır."

"Anlaştık."

Havuz evinin arkasına sıvışıyorum, Gus ve All Saints futbol takımından birkaç metre uzaktayım.

Kendimi savunmam gerekirse, buraya Sherlockculuk oynamak ve onları gizlice dinlemek için gelmedim. Arka bahçeye girdiğim anda görev kucağıma düştü. Bunalmadığından emin olmak için kız kardeşimi bulmak üzere bahçenin öbür ucuna geçeceğim sırada Gus'ın sesini duyuyorum. Ve dinlemeden edemiyorum.

"...eyalete yükselmezsek koç bizi gözünü kırpmadan öldürür. Müdür Prichard cesetlerimizden geriye kalanları yakar ve belediye başkanı bizi şehir dışına sürer." Defans oyuncularının birasına doğru inlediğini duyuyorum. "Gus, dostum, şanslı olduğumuzu biliyorum ama antrenmandaki formumuzu gördün. Berbat durumdayız."

Gus gülüyor. Havuz evinin arkasından bakarak ağzına kadar dolu bir kül tablasını havuza atmasını izliyorum.

"Senin berbat olman buradaki herkesin de berbat olduğu anlamına gelmez."

"Alexa." Knight Cole, esrarlı sigarasından bir fırt çekip dumanı üfledikten sonra havuz şezlongları arasındaki masada yanında oturan sanal asistana dönüyor. "Gus'a kimseyi kandıramadığını söyle. Diğer takımlar yokları oynarken bile kıl payı kazandığımız son birkaç maçta berbat olduğumuzu, şansımızın tükenmek üzere olduğunu ve eyalete yükselmek istiyorsak koçla ciddi değişiklikler yapması konusunda konuşmaya başlamamız gerektiğini söyle."

"Sakin ol, Cole. Vay, kafiyeli oldu! Kafam iyiyken çok yaratıcıyım." Gus göğsünü şişirip kafasındaki beyzbol şapkasını düzeltiyor. Kokuyor gibi görünen şapkasını. "Her şey kontrolüm altında."

"Nasıl yani?" Knight ciddiyetle soruyor. Sesinde korku seziyorum ki Knight kolay kolay korkmaz. Gus'ın tedbirsiz, sarhoş ve kafası kıyak olduğunu biliyorum; eğer kendini boka batıracak bir şey söyleyecekse tam şimdi, tam burada söyleyecek. Derin bir nefes alıyorum, tüylerim diken diken oluyor. Gus ağzını açıp ilk kelimeyi söylüyor ama sonra birinin Gus'a yüksek sesle sızlandığını duyuyorum.

"İşte buldum seni! Deminden beri seni arıyorum." Via kollarını Gus'ın boynuna dolayarak kedi gibi mırlıyor.

Sesi mutlu, sevinçli ve her zamanki gibi... tamamen yanlış. Yaslandığım beton duvara yumruk atmamak için tüm öz kontrolümü kullanıyorum. Via önemsiz şeyler hakkında konuşuyor; anlaşılan toplanıyorlarmış ve herkes gidiyormuş, bu yüzden çocuklar başka bir bira istiyorlarsa şimdi almanın tam zamanıymış. Atın ağzından itiraf duyma şansımı mahvediyor.

Yeniden bağ kuracak, ilişkimizi yeniden inşa edecekmişiz, kıçım.

İnsanlar evden ayrılmaya başlıyorlar. Bir komşu polisi aramakla tehdit etmiş ama polise haber vermeden önce Daria'ya evi boşaltması için otuz dakika vermişler. İçimden bir ses bu iyiliği Dean'in yaptığını söylüyor. Havuz evinin arkasında kalmaya devam edersem insanların arabalarına gitmek için evin etrafını döndüklerinde beni göreceklerini biliyorum, o yüzden saklanmak için havuz evine giriyorum.

İçerisi daha çok açık alan oturma odası ve mini mutfağı olan bir misafirhane gibi, mutfak tezgâhı koyu meşe üzerinde turkuaz mermer. Ayrıca cam duvarlı bir yatak odası da var. Oturma odasındaki herhangi bir yerden yatak odasını görebiliyorsunuz. Şu anda görmeme gerek yok gerçi. Işığı açmak için düğmeye uzanır uzanmaz duruyorum. Kulaklarıma dolan inlemeler, yatak odasında son derece özel bir ânı böldüğümü söylüyor.

Gülerek arkamı dönüyorum, tam kapıyı açıp dışarı çıkacağım sırada küçük bir beden benimkine çarpıyor. Aşağıya bakıyorum ve Daria'yı görüyorum. Gözleri irileşiyor, ağzı bir karış açık kalıyor.

"Kıçının evin bu tarafında ne işi var?" diye soruyorum bu akşamki aptallık/sapıklık karışımı davranışımı devam ettirerek. Burası onun evi. Bu gece burada olmaması gereken kişi benim. Ama birbirimizi ne zaman görsek Daria hafiften sersemliyor ve bu da hem egomun hem de sikimin çok hoşuna gidiyor.

"Buzları burada saklıyoruz, eziğin teki bahis kazanmaya çalışırken duvarı yumrukladı." Tam bir amigo kız edasıyla gözlerini deviriyor.

Onu elbisesinin yakasından tutup havuz evine çekiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Ben..." diye başlıyor ama konuşmasına fırsat vermeden alt dudağını bir vahşi gibi ısırıyorum. Sertçe ve durup dururken.

"Şişt," diye tıslıyorum. "Yalnız değiliz, benim korkunç küçük canavarım."

İçerisi hâlâ karanlık, Daria'yı arkasına döndürüyorum ve çenemi başına dayayıp ona yatak odasının cam duvarını işaret ediyorum. Odadakilerin sadece silüetleri görünüyor ancak pozisyonları belli. Çocuğun biri kolunu duvara dayamış kendini altındaki kızın ağzına sokuyor. Diğer eli kızın başında, kızın ağzını acımasızca sikiyor. Daria'nın dudaklarından bir inilti kopmasıyla kotumun içindeki çüküm seğiriyor. Onun içine girmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Hiç birine sakso çektin mi?" Eğilip dudaklarımı kürek kemiğine sürtüyorum. Onu belinden tutup vücuduma doğru çekiyorum, sert çüküm kıyafetlerimizin üzerinden sırtına değiyor. Kahrolası boy farkı. Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Hoşuma gitmeyecek bir gerçeği öğrenmek beni öfkelendirebilir. Kıçımın ihtiyacı olan son şey sabıka kaydı ama Daria'nın Müdür Prichard'a sakso çektiğini öğrenirsem o adamı küçük parçalara ayırıp kahvaltıda kızartabilirim.

Sonuçta sporcuların bol bol protein alması gerek.

Daria keskin bir nefes alıyor ama cevap vermiyor.

Parmaklarım arkadan bacağının iç kısmına doğru ilerliyor, dişlerim kulağına sürterken elimi yukarıya, külotuna doğru kaydırıyorum ve külotunu yana çekiyorum.

"Cevap ver bana."

Klitorisini sıktığımda nefes nefese kalıyor, o yüzden bir daha yapıyorum. O kadar sertleştim ki elbisesinin üzerine patlamak üzereyim ama bu, tiki prensesimin takdir etmeyeceğinden emin olduğum bir şey. İşaret ve orta parmağımla onu becermeye, başparmağımla klitorisini okşamaya başladığımda başı omzuma düşüyor. Diğer elimle elbisesinin üzerinden meme ucunu sıkıyorum.

"Tüm ilklerim," diyor nefes nefese. "Hepsini çaldın."

"*İşte benim kızım.* Onlara bak," diye tıslıyorum, sesim o kadar kısık ve huysuz çıkıyor ki tanıyamıyorum bile. "Not al, Kurukafa Gözlü. Yarın biz de böyle olacağız."

Önümüzde mala vuran çifte yeniden odaklanıyor. Erkeğin hareketleri daha kısa, daha hızlı bir hâl alıyor ve inliyor. Daria arkasına uzanıp sikimi tutup sıkınca gözlerimi kapatıyorum.

Boşalma. Boşalma. Boşalma.

Dışarıda insanlar havuz evinin önünden geçiyorlar. Konuşuyorlar, gülüyorlar, bağırıyorlar ve vasat, ortalama varoluşlarını yaşıyorlar. Ev boşalmak üzere ama hâlâ etrafta dolaşarak gitmeyi reddeden bazı dallamalar var. Önümüzdeki çift de dâhil. Erkeğin çükünden orgazm boşaltmayı bitirdiklerinde birilerinin onları izlediğini görmek hiç hoşlarına gitmeyecek.

"Geliyorum," diyor erkek olan, tamamen sıkkın bir sesle.

Onun tanıdık sesini duyduğunda Daria'nın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hayal edebiliyorum ve onu orgazm öncesi bölgede tutmak için daha hızlı olmaya başlıyorum.

Sesin sahibi Vaughn.

"Bu sefer yüzüme olmaz," diye mırıldanıyor kız, ağzı onunla dolu hâlde kıkırdayarak.

Daria inliyor. "*Esme.*"

Yüzleşme havasında olma ihtimaline karşı boştaki elimi memesinden çekip ağzına kapatıyorum.

Şahsen onların kim olduğu umurumda değil. Sadece taşaklarımı sertleştirdiklerini biliyorum ve şimdi boşalmam lazım. Vaughn Esme'nin ağzından çıkıyor, kızın saçlarını eline dolayıp başını arkaya yatırıyor ve boynuyla kapalı memelerinin üstüne boşalıyor. Şu anda neredeyse bütün yumruğumu Daria'ya sokmuş vaziyetteyim, Daira o kadar sert boşalıyor ki

Via'yla yaptığım kan yemininden dolayı kesik olan avucumu ısırarak adımı bağırıyor.

Numaracı kız kardeşime karşı olan tüm iyi niyetimi öldürmesi için Daria'ya güvenebilirsiniz.

Vaughn spermini tembel bir şekilde Esme'nin çatalına boşaltmaya devam ederken Esme başını kaldırıp bize doğru bakıyor. Onlar yüzlerimizi görmeden Daria'yı elinden tutup gizlice dışarı çıkarıyorum. Altımızdaki bakımlı çimlere elimden kan damlıyor.

"Kahretsin." Daria benimle birlikte arka bahçesinin öbür ucuna koşuyor. Topukları nemli toprağa batarak onu yavaşlatıyor ama ben onu arkamdan çekiyorum, All Saintsli pisliklerin Las Cuntas sıçanının biricik partilerine katıldığını görmelerini istemiyorum.

Daria, "Ya bizi gördülerse?" diyor nefes nefes.

"Siki Esme'nin ağzında yakalanan onlar. Bırak ne düşünürlerse düşünsünler." Evin etrafını dolaşıp onu dökme demir bir kapıya ve yüksek çalılıklara bakan mutfak penceresinin altına sokuyorum. Bizi burada kimse göremez.

"Bu gece neredeydin?" Sesinde sert bir suçlama var. Adriana'yla Harper'ın yanındaydım ama Daria'nın doğum günü partisinin ve gecesinin içine etmek istemiyorum. Onu bacaklarımın arasına çekip kıçını sıkıyorum.

"Beni mi özledin?" Başparmağımla alt dudağına bulaşan kanımı siliyorum. Daria gözlerimin içine bakarak dudağını yalıyor.

"Soruma cevap ver, Penn."

"Sana doğum günü hediyesi aldım."

"Kız kardeşinle kan yemini mi?" Bakışlarını elime indiriyor.

Bu ufaklığın gözünden hiçbir şey kaçmıyor. İnsanların Daria'ya hak ettiği değeri verdiklerini sanmıyorum. Yeterince

Red Bull ve iyi internet bağlantısı sağlansa Bin Ladin'i bir haftada bulurdu. Via hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değilim. Onun uslu kız ayaklarına inanmıyorum ve zaman geçtikçe onu sırf birinin onu sevmesi gerektiği için sevmiş olabileceğimi fark ediyorum. Çünkü annemiz sevmedi. Via gerçek benliğindeyken en azından öfkesiyle ilişki kurabiliyordum. Çünkü ben de öfkeliydim. Ama bu Brady Bunch versiyonu? Tamamen kartondan ve sahte parıltıdan ibaret.

"Arkanı dön." Konuyu değiştiriyorum.

"Bu pozisyonumu daha çok seviyor gibisin." Daria içini çekerek arkasını dönüyor. Yanılıyor. Bütün gün yüzüne bakabilirim. Keşke yasal bir iş olsaydı da bunu yaparak para kazanabilseydim. Fazla mesai yapardım ve bir yıl içinde milyarder olurdum.

(Bu arada matematik hiçbir anlam ifade etmez, bu yüzden hesaplamaya çalışmayın.)

Sarı buklelerini toplayıp sağ omzunun üzerine koyuyor, sonra ensesini öpüyorum. Cebimdeki deniz camı kolyesini çıkarıp boynuna takıyorum.

Turuncu deniz camı narin göğüs kafesine çarptığında nefes nefese kalıyor ve göğsü çöküyor.

Daria gözlerinde yaşlarla bana dönüyor. Savunmasızlığına katlanamıyorum çünkü gerçek görünüyor ve onu gerçek olarak düşünemem. Daria samimi olsa bile bu ilişki asla yürümez. Jaime'yle Mel'in ne düşündüğü umurumda olmasa da, o ne kadar inkâr ederse etsin Daria'nın umurunda. Ve ailesi birlikte olmamıza asla razı gelmez. Via'nın bana yaşatacağı cehennemden bahsetmiyorum bile. Ama tüm bunlardan önce daha çözülmesi gereken Adriana ve Müdür Prichard meselesi var, hem Daria'nın biricik zengin arkadaşlarına yardıma muhtaç

bir çocukla çıktığını söylemekten utanmayacağının garantisini kim verebilir?

Onu her dışarı çıkardığımda hesabı babasının bana verdiği harçlıkla ödemem gerekecek. Üniversitede futbol oynamaya başlayana kadar kendi param olmayacak ve nihayet olduğunda Daria kim bilir nerede olacak? Bunu hiç konuşmadık. Bana tam burs teklif eden okul hangisi olursa ona gideceğim.

Öte yandan dünya onun ayaklarının altında. Doğu Yakası'na, Ortabatıya, hatta lanet olası Avrupa'ya bile gidebilir.

Ama benim dünyam dar ve pis. Ben peri masallarına inanmam. Bence Shakespeare doğru anlamış. İki kişi tabiatına aykırı davranmaya çalışırsa mahvolurlar. Nokta.

"Kurukafa Gözlü," diye fısıldıyorum. Daria kollarını boynuma doluyor ve beni öpmek için parmak uçlarında yükseliyor.

"Onsuz kendimi çok yalnız hissettim," diye fısıldıyor ağzıma.

"O da sensiz kendimi çok yalnız hissetti," diye itiraf ediyorum.

"Hâlâ kolyeden mi bahsediyoruz?"

İkimiz de gülüyoruz ama çabuk sönüyor. Dudaklarımız sanki bunu yapmak için programlanmış gibi birbirini buluyor. O kadar uzun öpüşüyoruz ki dudaklarım yanıyor ve kenarları çatlıyor. Bu öpücükte daha önce olmayan bir çaresizlik var. Veda gibi geliyor ve tadı hoşuma gitmiyor. Baştan başlamak isteyerek geri çekiliyorum. Ayrıca ona Prichard'ı görmeyi bırakmasını söylemek istiyorum. Gereksiz herkesten kurtulmanın vakti geldi. Adriana'yla, Daria'nın anne babasıyla ya da lanet hayatımla ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum ama yaşayarak çözüm bulmakta hep iyi olmuşumdur.

Ağzımı açtığım anda sağımdan dehşet dolu bir çığlık yükseliyor. Daria da ben de dönüp bakıyoruz, Via'ymış, elini ağzını kapamış hâlde karşımızda duruyor.

İkizim topuklarının üzerinde dönüp koşmaya başlıyor, ben de peşinden gidiyorum. Bunu her şeyden çok içgüdüsel olarak yapıyorum çünkü Via son kaçtığında Rhett beni durdurmuştu.

Bu sefer hiçbir şey durduramayacak.

Via'yı havuz kenarındaki çimlerin üzerine düşürüyorum ve ikimiz de nemli çimlerin üzerinde kayıyoruz. Via altımda kıvranıyor, bağırıyor. Ben, ıslak, taze kesilmiş çimenler ve cuma gecesi ışıkları benim en başarılı olduğum yer. Via'nın üstünden kalkıyorum, onu kolundan tutup ayağa kaldırıyorum ve kolunu bırakmadan eve kadar sürüklüyorum. Hıçkırıkları arasında bana karşı koyarken içimden bir ses şu anda doğru düşünemeyecek kadar dengesiz olduğunu söylüyor.

Boş eve girdiğimde –her yer her yerde– Via'yı alt kattaki odasına götürüyorum. Melody'nin orayı öylesine pembeye boğması bir anlığına ben şaşırtıyor. Birinin onu karşısına alıp kadınsı ve genç olan her şeyin amcık gibi görünmesi gerekmediğini söylemesi lazım. Via'yı bir pufun üzerine atıp omuzlarımı dikleştiriyorum

"Bak," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle. "Durum bu."

Açıklamamın ezikliğini ben bile kabul ediyorum. Ama gerçekten öyle. Daria ve benim öpüşmemizi bu kadar sorun ettiyse birazdan kafayı sıyıracak.

"Onunla çıkıyor musun?" Gözleri kıpkırmızı. Makyajı akmış.

Bu sorusunu alnımı ovarak içtenlikle düşünüyorum. "Hiç bilmiyorum."

"Adriana'yla bebek ne olacak?"

"Onların bununla bir ilgisi yok." Duraksıyorum. "Bir dakika, sen Harper'ı nereden biliyorsun?"

Bilmesi mantıklı ama yine de bu şekilde öğrenmesine sinirleniyorum. Bunu konuşma fırsatı bulamamamıza sinirleniyorum. Birbirimiz için olmamız gereken kişiler olmamamıza sinirleniyorum.

Via dudaklarını büzüştürerek başını yere eğiyor. O zaman anlıyorum. Addy'ye mektup yazmış. Addy'yle görüşmeye devam etmiş. İnanılmaz. Kendisi kabul etse de etmese de bana kızgın olduğunu biliyordum ama sonra bir şey kafama dank ediyor. Yarı çalışır vaziyetteki kalbimi tamamen kıracak bir şey.

Via benim için dönmedi.

"Adriana biliyor mu?" diye soruyor burnunu çekerek.

Addy'yle beş yaşındayken tanıştım. Aynı mahallede büyüdük. Via ve ben, annesi ne zaman pozole[12] ve İspanyol pilavı yapsa kokusuna dayanamaz, onun evine gizlice girerdik. Yemek için yalvarırdık, annesi de bize acırdı. Kadının bu iyiliğine Adriana'yı hamile bırakmak gibi hiç istenmeyen bir iyilikle karşılık verdim. En azından benim herkese anlatacağım versiyonu bu.

"Biliyor," diye bağırıyorum. Lenny'nin Yeri'nde olanlardan sonra Adriana sorular sormaya başladı. Başka kızlarla takılmama alışkın ama onların hiçbiri ciddi değildi ve şimdiye kadar kimse onun yerini tehdit etmemişti.

Söylemeye gerek yok, Adriana bu durumdan hiç memnun değil. Sanırım bir yanı, üniversiteye giderken onu ve Harper'ı da yanımda götürmemi umuyor. Ama ben sadece onlara bakacağıma söz verdim, onlarla kalacağıma değil.

---

12 Domuz eti, mısır, sarımsak ve acı biberden yapılan yoğun kıvamlı bir çorba (ç.n.)

Via kendini yatağa atıp koluyla gözlerini kapatıyor. Yine ağlıyor.

"Ona âşık olduğuna inanamıyorum, Penn."

Bu akşam üçüncü kez Kurukafa Gözlü'ye duyduğum hislerim sorgulanıyor. Bu malikânedeki hiçbir duvar benim yumruğumdan kaçamıyor.

"Bundan böyle onunla görüşmeyeceksin." Via gözyaşlarını siliyor.

Ona acıyarak bakıyorum. "Bu kararı sen veremezsin."

"Hayır," Başını çılgınca sallayarak ayağa kalkıyor. "Anlamıyorsun. Yapamazsın. O ihanetinizi asla affetmeyeceğim."

"Ne ihaneti?"

"Birlikte yok ettiğiniz kabul mektubundan bahsediyorum."

Hassiktir. Nereden biliyor?

"Evet." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Daria bu gece yüzüme bir güzel vurdu. Acı çektiğimi görmenin eğlenceli olacağını düşünmüş olmalı. Penn, böyle birini nasıl seversin? Güzel olduğunu biliyorum ama korkunç biri. Bana ve diğer insanlara korkunç şeyler yaptı. Bizi birbirimizden ayırdı."

Dünya yana doğru eğilirken dişlerimi emiyorum. Aklımı kaybedeceğim. Bazen keşke bir kartal, bir kurt ya da lanet olası bir vombat olarak doğsaydım diyorum. İnsanlarla uğraşmamak için her şey olurdum.

"Ondan ayrıl."

"Via," diye uyarıyorum. Ben kimseden emir almam. Koçtan bile.

"Sana ültimatom veriyorum." Sesi sert ve metalik bir hâl alıyor.

"Bu, şu anda benim için çok az şey ifade eden birine göre büyük bir kelime." Derin kesme sırası bende. İtirafımın ardından yüzü acıyla buruşuyor.

"Ah." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Benim hâlâ ardında bıraktığın çocuk olduğumu mu sandın?"

Şimdi yaprak gibi titriyor. Yanıma koşup beni omuzlarımdan tutuyor. Bundan neden döndüğünden beri onunla ilgili nefret ettiğim her şeyden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum. Orijinal Via birçok şeydi ama yapışkan değildi. O gerçekti. Gerçekten kötüydü. Gerçekten kindardı. Gerçekten hırslıydı. Ama yine de gerçekti.

"Anlamıyorsun!" Ayağını yere vuruyor. "Ya o ya ben."

"Ben ültimatomlara kulak asmam," diyorum duygusuzca. "Bana seçim yaptırırsan sonucu hoşuna gitmez."

"Eğer ondan ayrılmazsan babamın yanına geri dönerim. Orası korkunçtu ama en azından bir ailem varmış gibi hissediyorum. Yaşam tarzları yanlış olsa bile iyi niyetliler. Burada, yabancıların arasında, baş düşmanıma, geleceğimi mahveden kıza âşık kardeşimle birlikte kalamam. Daria Followhill'in Kraliyet Akademisi'ne kabul mektubumdan kurtulmasına yardım eden biri için neden burada kalayım? Bu yüzden gittim, Penn. Şimdi yine Mississippi'ye otostop çekeceğim. Dua et de bu sefer tecavüze uğramayıp ölesiye dövülmeyeyim. Bana ciddi olup olmadığımı sormadan önce şunu hatırla, bunları dört yıl önce, çok daha gençken ve daha da çaresizken yaptım."

Kanım çekiliyor. İkimiz de Via bir daha giderse kendimi asla affetmeyeceğimi biliyoruz. Son dört yılı cehennem gibiydi ve birbirimizin yanında değildik. Evet, biraz tuhaf, muhafazakâr, bana göre fazla hanım hanımcık bir şekilde geri döndü ama yine de o benim ikiz kardeşim. Dokuz ay boyunca aynı rahmi, sonrasında hayatın yolumuza çıkardığı tüm sorunları paylaştık. Onun yokluğu bunu değiştirmedi. Sonsuz okyanus gibi gözleri ve altın kumsallar gibi saçları olan bir kız bunu değiştirmez.

Derken Via son darbeyi indiriyor.

"Eğer ondan ayrılmazsan annesine, arkadaşlarına ve umursadığı herkese bana yaptıklarını anlatırım. İkimiz de onu sevdiklerini biliyoruz ama ondan hiç hoşlanmıyorlar. Tek yanlış hareketinde Daria'yı aralarından dışlarlar ki buna sebep olmaktan mutluluk duyarım. Muhteşem bir düşüş olur. Ama dediğimi yaparsan sırrını kimseye vermem."

Aptalca bir şey yapmadan önce arkamı dönüp gidiyorum.

Sırtım hâlâ ona dönük, kapının eşiğinde durup karşı atakta bulunuyorum. İsterseniz buna dost ateşi deyin ama bir asker yanında düşmanını da götürmeden ölmez.

"Followhill'le görüşmemi istemiyorsan sen de Gus'tan uzak duracaksın."

On Beşinci Bölüm

Senin kendinden ettiğin gibi
Senden nefret edebilseydim
Vicdan azabından
Arzudan
Ve şehvetten kahrolmazdın

Daria

Göz kapaklarıma soğuk metal gibi baskı yapan müthiş bir baş ağrısı ile uyanıyorum. Yüzüme dokunmak için uzandığımda elim Penn'in bana geri verdiği kolyeye değiyor. Tam sırıtacağım sırada Via'nın attığı tokadı hatırlıyorum. Ona yaptığım itirafı. Penn'in onun peşinden gitmesini. Ağzım kuruyor.

Mel'e söyleyebilir.

Penn'e söyleyebilir.

Bütün okula söyleyebilir.

Kahretsin.

Melody, babam ve Bailey gelmişler bile, aşağıdan sesleri geliyor. Dün gece öylece bıraktığımız dağınıklığı temizlemeye gelen ekibin temizlik ürünlerinin taze kokusuyla birlikte domuz pastırması, yumurta ve ballı çörek kokusu kapımın aralığından odama doluyor. Komodinin üstündeki telefonumu el yordamıyla bulup alıyor ve telaşla kontrol ediyorum.

Arkadaşlarımdan gelen olağan grup mesajlarının dışında bir de Penn'den bir mesaj var.

Saat on ikide Vaughn'ın havuz evinde buluşalım.

Kalbim ileri geri volta atıp hayali başını sallayarak bu davetin anlamını çözmeye çalışıyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Penn muhtemelen Vaughn'ın *benim* partimde *benim* havuz evimde yaptığı şeyi yapmak istiyordur, sonuçta ailem varken onu burada yapamayız. Hem mesajı kızgın gibi yazmamış. Her zamanki Penn gibi yazmış.

Cevap yazıyorum.

Orada görüşürüz, öptüm.

Kahvaltıda Melody beni Bailey ve onunla beraber New York'a gitmeye ikna etmeye çalışıyor. Hayır diyorum. Bu şekilde başarılı olamayınca Via'nın da onlarla gideceğini söylüyor. Anlamalıydım zaten ama cevabım yine büyük bir hayır oluyor. Hatta babam ve Penn'le yalnız kalacağım için seviniyorum. Bailey haricinde bir tek onlara katlanabiliyorum.

On ikiye çeyrek kala Vaughn'ın Spencer mülkündeki havuz evine gizlice giriyorum. Penn'in buraya nasıl girmeyi planladığından pek emin değilim. Herhalde kapıyı Vaughn'a açtırır. Ben Spencerların bütün güvenlik şifrelerini biliyorum. Onlar da bizimkileri biliyor.

İçeriye girince Penn'in teneke adam kalbinin buzlarını çözmeye karar veriyorum.

Sütyen ve külotuma kadar soyunup –üzerinde uzandığım siyah kadife koltuğa tam uyan Agent Provocateur marka siyah dantel takım– Penn'i beklerken telefonumla oyalanıyorum.

Penn beş dakika sonra geldiğinde bir hayli dağınık ve huzursuz görünüyor. Alnı ter içinde, ayağında spor ayakkabı, altında basketbol şortu var ama üstü çıplak. Belli ki koşmuş. Neden ya da kimden uzağa koşmuş, bilmiyorum. Gövdesi yanık tenli, biçimli ve inanılmaz kaslı. İzin verse vücudundaki tüm teri damla damla yalarım. Ne var ki gözlerinin çevresi koyu halkalarla çevrili. Bütün gece gözünü kırpmamış gibi görünüyor.

"Vay anasını." Göz göze geldiğimiz anda soluk veriyor. Ama çıplak olduğumu görür görmez yüzü düşüyor.

Doğrulup oturuyor ve kollarımla sutyenimi kapatıyorum. Penn odanın köşesinde duran giysilerimin yanına gidip onları bana doğru tekmeliyor.

"Giy üstünü, Daria. Kendini rezil ediyorsun."

Daria mı? Kurukafa Gözlü'ye ne oldu? O aptal sevgi sözcüğüne çok alıştım. Şortumu telaşla bacaklarıma geçirip ona bakmadan giyiniyorum. Beni buraya sevişmek için çağırmamış. Ama çok rezil edici olduğu konusunda onunla hemfikirim.

"Ne oluyor, Penn?"

"Hiç. Ben senden istediğimi aldım, sen benden istediğini aldın. Artık bu saçmalığı bitirme vakti geldi." Bunu sesinde hiçbir duygu kırıntısı olmadan söylüyor. İlk tepkim ona bunun iyi bir fikir olduğunu söylemek oluyor. Hatta *harika*. Benim de uzun zamandır bitirmek istediğimi. Onun beş para etmez biri olduğunu. Kardeşinin ikiyüzlü bir kancık olduğunu. Ama bu eski Daria. Bir şeyler kaybetmeyi umursamıyormuş gibi yapan Daria.

Peki yeni Daria? Yeni Daria onu kaybetmek istemiyor.

"Nereden çıktı şimdi bu?" Ayakkabılarımı giyiyorum ama örtündükçe kendimi daha çıplak hissediyorum.

Göz ucundan omuz silktiğini görüyorum. "Senden sıkıldım, hem risk almaya değmezsin. Annenle baban öğrenirse ağzımıza sıçarlar. Hem senin Prichard'ın var, benim de Adriana'm." Elinin tersiyle yanağını kaşıyor. "Oyun bitti."

"O olay öyle değil," diyorum telaşla. Prichard'la ne yaptığımı ona söylemem gerekiyorsa söyleyeceğim. Gurur duyduğum bir şey değil ama sevgi mevzubahis olduğunda gururun pek söz hakkı kalmıyor. Marx. Sevgi. Ben sevgi sözcüğünü öyle önüme geldiği gibi kullanmam. İnsanlara pizzayı, çikolatayı ya da *Riverdale*'i sevdiğimi söylemem. O şeylerden hoşlanırım. Sevgiyi önemli şeylere ayırırım.

Ama Penn Scully'yi umutsuz biçimde, feci şekilde seviyorum.

O yüzden kız kardeşinden nefret edemiyorum. En azından tam mânâsıyla edemiyorum. O, Penn'in bir parçası ve benim kalbim Penn'de.

"Açıklamama izin ver." Yanına koşup bir elimi nemli göğsüne koyuyorum. Göğsü içgüdüsel olarak kasılıyor ve Penn elimi itiyor.

"Açıklama yapmana gerek yok. Sadece haberi sana mahrem bir yerde vermek istedim çünkü bir ödlek gibi ağlamaya çok yatkınsın."

Ağzım kuruyor, soluklarım kesik kesik ve hızlı hızlı çıkmaya başlıyor. Kalbim delicesine çarparak kafesini zorluyor. Dışarı çıkmak istiyor, Penn'i istiyor. Ben mi? Ben sadece onun Müdür Prichard'la aramdaki şeyin düşündüğü gibi bir şey olmadığını bilmesini istiyorum. Ama bu davranışı çok ani oldu, durup dururken neden...

Via.

Via'nın marifeti bu. Penn'le aramı o bozdu. Yine. Tepem atıyor. Penn'in bana acımasızca, haksızca davrandığının farkındayım ama çaresizce kendimi açıklamaya çalışırken bunu görmüyorum.

"Ama Penn, Müdür Prichard'la..."

Lafımı sertçe kesiyor.

"Sağır mısın? Umursamıyorum dedim ya. Konu Prichard değil."

"Ne o zaman..."

"Harper, tamam mı?" Sinirle kafide kanepeyi tekmeliyor. "Addy'den asla ayrılmayacağım. Hele ki senin şımarık kıçın yüzünden. Üniversiteye giderken onu da yanımda götüreceğim. Kendine biraz saygın olsun, uzatma artık."

Arkasını dönüp gidiyor, kapıyı çarpıp çıkıyor. Kaba öngörüsünü gerçekleştirerek ağlamamak için alt dudağımı ısırıyorum. Odada ileri geri yürümeye başlayarak ensemi tutup sıkıyor, tenimi kanatana kadar boynumu tırmalıyorum.

Penn'in bir kızı var.

Bana Addy'yle aralarında düşündüğüm gibi bir şey olmadığını söylemişti ama belli ki benden istediğini almak için yalan söylemiş.

Önce evime, sonra içime, sonra da kalbime girip beni duymak istediğimi düşündüğü yalanlarla kandırdı.

Kapının açıldığını duyunca Penn'i görmeyi bekleyerek dönüp bakıyorum. Şakayı kakaya çevirdiğini söylemek üzere geri dönmüş olması için dua ediyorum.

Ama gelen Vaughn'mış.

Gözlerimin yaşlı olduğunu görünce çıplakmışım gibi başını çeviriyor. Duygularla arası hiç yok.

"Biliyor muydun?" diyorum fısıldayarak.

Acı ve kan arayan bir ergen Lucifer misali tepeden tırnağa siyahlara bürülü hâlde odaya giriyor.

"Benden ayrılacağını," diye açıklıyorum. "Benimle oynadığını?"

"Hayır ve hayır. Bana sadece yalnız kalabileceğiniz bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi. Dün gece siz beni yalnız bırakmamıştınız ama neyse." İmalı bir şekilde tek kaşını kaldırıyor.

Acı bir kahkaha boğazımı tıkıyor.

"Konusu açılmışken. En iyi flatörümle mi yatıyorsun?"

"Zaman buldukça."

"En iyi flatörüme âşık mı oluyorsun?" Esme Vaughn gibi bir adamı hak etmiyor.

"Evcil taşa âşık olurum daha iyi."

"Evcil taşları küçümseme. Hiç değilse asla ölmüyorlar." Burnumu çekiyorum.

Beni kendine çekip sarılıyor. Vaughn'dan kolay kolay göremeyeceğiniz bir davranış bu, o yüzden kıymetini biliyorum. Yüzümü göğsüne gömüp kendimi koyuveriyorum. Bütün kemiklerim tir tir titriyor.

"İyi olacaksın, Followhill."

Uzun zaman sonra ilk defa buna inanmıyorum.

On Altıncı Bölüm

Doğru insanı
Yanlış yerde
Yanlış zamanda sevmekten
Şiirsel olarak daha ilham verici bir şey yoktur

Penn

Antrenmandan sonra Lenny'nin Yeri'ne Adriana'yı görmeye gidiyorum. Followhilllerin yakınında yöresinde olmak istemiyorum. Daria'nın yüzüne bakamıyorum, kardeşimle uğraşmaksa imkânsız. İkisi de koridorlarda ruh gibi dolaşıyorlar. Sessiz, solgun, cansız. Melody nalları dikmek üzere. Mel'den bahsetmişken, Addy bana biftek ve taze fasulye servisi yaptıktan sonra kolumu tutup, "Çok çalışıyorsun. Çok yapılısın. Eğer biriyle rahatlamak istersen..." diye devam ederken ondan bir mesaj geliyor.

Melody: Bu evin kuralları var ve içinde yaşayan tüm ergenlerin bu kuralları çiğneyip durmasından bıktım. Her gün saat yedide akşam yemeği için evde olacaksın. Bana

geç kalacağını söyleme gereği bile duymuyorsan eşyalarını toplayıp Colelerin yanına gidebilirsin.

Telefonu ters çeviriyorum. Anlaşılan Melody sonunda cesaret kazanmaya başlamış. Aferin ona. O mesaja cevap verecek değilim ama olsun. Addy yanıma yaklaşıp kolumu okşuyor.

"Neyin var, hayatım? Berbat görünüyorsun. Görüşme nasıl geçti?"

All Saints Lisesi'nin Saintleri de Las Juntas'ın Buldokları da play-offlara kaldı.

Todos Santos şehrinin tamamı mutluluktan havalara uçuyor. Bugün yerel haber kanalında yayımlamak üzere Gus ve benimle röportaj yaptılar. Yumruklarımızı konuşturmadığımızdan emin olmak için ikimizin koçu da oradaydı.

"İyi geçti," diyorum.

"O zaman sorun ne?"

Ona Daria'dan ayrıldığımı söyleyemem çünkü yanlış fikirlere kapılabilir. Başımı sallayıp masadan kalkıyorum. Zaten Mel'le de yüzleşmem gerek. Okul ceketimi alıp Adriana'yı başından öpüyorum. Tişörtümün yakasından tutup beni kendine çekiyor ve dudaklarımdan öpüyor. İnliyorum ama zevkten değil. Daria'yla son öpücüğümü siliyor.

Şu hâline bak. Delinin teki gibi konuşuyorsun.

Addy, "Bana bir şans ver," diye fısıldıyor donuk dudaklarıma doğru. "Hayatını güzelleştirebilirim. O seni tanımıyor. Ama ben tanıyorum. Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Via seninle konuştu mu?" diyorum sohbet tonunda. Başıyla onaylıyor.

"Ondan nefret etme, Penn. Sadece bizi mutlu görmek istiyor. Harper'la beraber. Hep birlikte."

Daha sonra Jaime'yle aynı anda eve varıyoruz. Kapıda buluşuyoruz. Jamie'nin üzerinde takım elbise, yüzündeyse ciddi bir ifade var ama bana bir yığın mektup atıyor. Son

haftalarda işten eve dönerken Rhett'in evine uğrayıp Bailey'nin tel tokalarından biriyle posta kutusunu açmaya ve oraya gelen kabul mektuplarımı toplamaya başladı.

Mektupları havada yakalayıp Jaime yüzümü görmesin diye başımı eğerek şöyle bir karıştırıyorum. Uzun zamandır iyi uyumadım.

Jaime yanıma gelip sırtıma vuruyor.

"Bak hadi," diyor.

Oklahoma. Texas. UCLA. Ohio State. Yüreğimin heyecanla pır pır etmesini bekliyorum. Bunlar başından beri hayalini kurduğum D1 üniversiteleri. Bakışlarım Notre Dame'ın sembolünde takılı kalıyor. En büyük hayalim. Canla başla çalıştığım tek şey.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Jaime omzumu sallıyor. "Hey. Senin neyin var?"

"Bir şeyim yok," diye mırıldanıp mektupları okul çantama tıkıyorum. Son zamanlarda her akşam yaptığımız gibi bu akşam da hepsine birlikte bakacağız. Nasılsa artık Daria'yla vakit geçiremem ve yaptığı pislikten sonra kardeşimle konuşmaktansa dindar dulların beni telefon rehberiyle döverek öldürmesini tercih ederim.

Jaime, "Yüzüme bak," diye emrediyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. O karısı gibi değil. Kendinden son derece emin, kendine son derece güvenen biri. Ona karşı gelmiyorum.

"Ne oldu?" Kaşlarını çatıyor.

"Hiçbir şey olmadı," diyorum yine.

"Mesele Via mı?"

Omzumu silkiyorum. Anladığım kadarıyla kardeşimin buradaki varlığına sessizce katlanıyor. Daria'yla, kardeşimi burada görmenin onu ne kadar yaraladığını bilecek kadar yakınlar.

"Mesele kızım mı?"

"Hangisini diyorsun?" Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Reşit olanı, piç kurusu."

Gülümsüyorum. Ona yalan söylemiyorum çünkü söyleyemiyorum. Çünkü o bundan daha iyisini hak ediyor.

"İçeri girsek iyi olacak. Karınız kızacak yoksa."

"Karım zaten kızgın. Evinde kontrol edemediği iki kız yaşıyor ve ikisini de katı davranamayacak kadar çok seviyor. İster inan ister inanma, Penn, ben senin tarafındayım. O yüzden sana değerli bir tavsiye vereceğim. Burada. Şimdi. Beni dinliyor musun?"

Ona bakarak söyleyeceği şeyi bekliyorum.

"Kardeşini seç."

"Efendim?"

"Via'yı seç. Daria'yı seçme. Sen ona hak ettiklerini veremezsin. Benim kızım dünyaları hak ediyor. Yarısını değil. Çeyreğini değil. Karmaşık olanını hiç değil. Bırak onu. Tabii onu..." Duraksayıp başını yana yatırarak yüzümü inceliyor. *Nefes almayı bırakıyorum.*

"Tabii onu?"

"Tabii onu sevmiyorsan. O zaman hiçbir koşulda, sırf Sylvia hâlâ kin besliyor diye, ikinizin kalbini de kırmana izin vermem."

"Daria'nın hangi üniversitelerle ilgilendiğini biliyor musunuz?" Yutkunuyorum.

Başını geriye atarak kahkaha atıyor ve sonra kafasını sallıyor. Sanırım hepimiz kendi iyiliğimiz için fazla şeffafız. Jaime kapıyı açıp içeri giriyor.

"Sen boku yemişsin, Scully. Sen boku fena yemişsin."

Beni gözlerinle öldürüyor
Gülüşünle yakıyor
Umursamazlığınla gömüyorsun

Daria

Annem, Bailey ve Via'yla birlikte New York'a gitmeye karar veriyorum.

Çoğunlukla Penn'le arama biraz mesafe koymak için. Mel'e mesaj atıp onlara katılacağımı söylediğimde bana bir dolu emoji gönderiyor ama bu sefer onunla kahve içmeye ya da alışveriş yapmaya gitmem için yalvarmıyor.

Son zamanlarda eskisi kadar üstüme gelmemeye başladı. Ama onun bu davranış değişikliğini takdir etmem için artık çok geç.

Hayatım buna bağlıymışçasına evde geçirdiğim vakti tamamen planlı yaşıyorum. Çünkü gerçekten de buna bağlı. Kalbim son haftalarda olanlardan daha fazlasını kaldıramaz.

Sabahları yüzümü telefonumdan kaldırmıyorum. Yemekte Bailey'yle Via'nın konuşmasına izin verip kendim sadece babamla konuşuyorum. Bazen Via'yı koridorda Penn'e kapıyı açması için yalvarırken duyuyorum.

Ama Penn asla açmıyor.

New York'taki otele vardığımızda Via'yla Bailey birbirinin aynı babet ayakkabılarını çıkarıp iki çift kişilik yataktan birine atlıyorlar. Oda normalde tuttuğumuz odalardan bir hayli küçük ama sebebinin Melody'nin tasarruf yapmaya çalışması olmadığını biliyorum.

"Sen benimle yatacaksın, aşk böceğim. Sorun olmaz, değil mi?"

Onu duymamış gibi yapıyorum. İçimde bu hafta sonu yine küçük siyah defterime yazacakmışım gibi bir his var. Müdür Prichard buna çok sevinecek. Özellikle de günahlarımın kefaretini ödemeye hazır vaziyette odasına girdiğimde.

Uyuşuk hâldeyim ve yalnızca benimle konuşulduğunda konuşuyorum ki o da pek sık olmuyor. Mel akşam yemeğinde bizi bir İtalyan restoranına götürüyor. Bailey'yle ben ayrı ayrı makarna ve panini söylüyoruz, Melody'yle Via bir kâse salatayı beraber yiyorlar.

"Her ders bana aldığınız protein barlarını nasıl yerdim, hatırlıyor musunuz, Bayan Followhill?" Via gözyaşını siliyormuş gibi yapıyor. "Neredeyse bin kalori olduklarını hiç bilmiyordum."

"O barlara ihtiyacın vardı." Mel masanın üzerinden uzanıp Via'nın timsah gözyaşlarından birini başparmağıyla siliyor.

Tokat yemiş gibi başımı çeviriyorum.

Via, "Benim asıl ihtiyacım olan şey sizin gibi biriydi. Hayatımda olduğunuz için minnettarım," diye mırıldanıyor. Şimdi de Bailey ona içtenlikle gülümsüyor. Başımı eğip ma-

den suyuma bakıyorum. Odamdayken anneme katlanılmaz diyenle aynı sürtük bu. Ama onu ispiyonlayamam. Dört yıl önce ona ne yaptığımı biliyorken bunu yapamam.

"Kızlar." Melody derin bir nefes alıyor. "Size gerçekte neden burada olduğumuzu söylemem lazım."

Mel, New York Balesi'nin Los Angeles'ta şube açmak istediğini ve onu kurucu ortak rolü için düşündüklerini söylüyor. Bu haberi verirken alt kirpikleri yaşlarla dolu. Kalbim acıyor çünkü normalde olsa –bir yıl önce olsa– çok yakın olmasak bile bu haberi herkesten önce bana verirdi.

"Siz bu işin üstesinden kalkarsınız, Bayan Followhill." Via yumruğunu kaldırıyor.

"Lütfen bana Mel de."

"Mel."

Bailey, "Sana inanıyorum anne!" diye haykırıyor.

Mel bana dönüyor. Paninimi alıp etrafa bakınarak ucundan ısırıyorum. Bütün gözler bana çevrilince aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"O enerji barları iğrençti."

***

Gece yatakta dönüp duruyorum. Mel yanımda uyumaya çalışıyor. Ne zaman sırtımı okşayıp beni rahatlatmak için uzansa kendi içime kıvrılıyorum. Bu hâle nasıl geldiğimizi ve Penn'i yılan çukurunda gördüğüm geceki hâlimize geri dönmemizin bir yolu olup olmadığını düşünüp duruyorum. Melody'yle benim hâlâ birbirimize karşı ılımlı olduğumuz hâlimize. Hâlâ birbirimizle konuşabildiğimiz hâlimize.

Sabah Via ayaklarında kocaman su kabarcıklarıyla uyanıyor.

"Yürümekten oldu." Yürek parçalayıcı bir hıçkırık koyuveriyor. "Mississippi'de babamla babaannem beni hiçbir yere götürmezlerdi. Anlaşılan uzun mesafeleri nasıl yürüyeceğimi unutmuşum."

Kes. Şunu.

"Duane Reade'e gideriz." Mel şimdi *onun* sırtını sıvazlayarak onu teselli ediyor. Hiç itirazım yok.

"Nike mağazasından spor ayakkabı alırız!" diye ekliyor Bailey.

Onun etrafında pervane oluyor, kocaman su kabarcıklarının geceye kadar geçip gideceğini söyleyerek onu teselli ediyorlar.

"Siz burada bekleyin," diyor Mel ikimize dikkatle bakarak. "Bailey'yle ben bir koşu gidip geliriz."

"Ah, sizi ayak işlerimi yapmaya yollayamam. Ben de sizinle geliyorum!" Via dramatik bir şekilde haykırıyor.

Tabii ki o da gidiyor. Benimle baş başa kalmak onun için dünyanın sonu olur.

Onlar kapıdan çıkarken Mel'in telefonunun yatağımızın yanındaki komodinin üstünde olduğunu görüyorum. Aylar sonra ilk defa ben bir konuşma başlatıyorum. Bu bana son derece önemli geliyor çünkü ne zamandır onunla konuşmaktan kaçınıyordum. Aylardır ondan köşe bucak kaçıyordum.

Onlar kapıları kapanmak üzere olan asansörü yakalamak için koridorda koşarken arkalarından, "Hey, Melody," diye bağırıyorum. "Tel..."

"Şimdi olmaz, Daria!" Kızlarla gülüşerek asansörün kapanan kapıları ardında gözden kayboluyor.

Daria.

O Melody, ben de Daria'yım.

Anne ve *aşk böceğim* resmî olarak öldü.

Arkamı dönüp nefesimi salıyorum. Telefonumu kontrol ediyorum. Yeni mesaj yok. Penn beni unuttu ama belki de olması gereken budur. Ona buzdan kalbimi verdim, o da alıp önce eritti, sonra ısıttı, sonra yaktı ve en sonunda da hançerledi. O beni hak etmiyor, ben de yuva yıkan unvanıyla anılmayı hak etmiyorum.

Ayaklarımı sürüyerek banyoya gidip küveti doldurmaya başladığım sırada Mel'in telefon ekranının yeni bir mesajla aydınlandığını görüyorum.

Merhaba, Melody. Ben Grace. Toplantımızı yarın 2'den bugün 2'ye çekebilir miyiz? İK müdürümüzün bu akşam şehir dışına çıkması gerek ve seninle ayrıntıları görüşemeyecek.

Kelimelere uzun uzun bakıyorum. Ellerim titriyor ve aldığım her nefes lav misali ciğerlerimi yakıyor. Son birkaç aydır içimde biriktirdiğim tüm öfke ve hayal kırıklığı göğsümde fokurdamaya başlıyor.

Önce Penn'i eve getirdi.

Sonra Bailey'ye evde eğitim aldırmaya karar verdi.

Sonra Via'yı eve getirdi.

Sonra Penn kalbimi paramparça etti.

Ve Via hem onu hem de Bailey'yi benden çaldı.

Mel beni davet *etmemezlik* yapamayacağı için burada olduğumu biliyorum. Birdenbire içimi intikam ateşi bürüyor. Parmaklarım telefonunun ekranında istemsizce hareket ederken kendime bunu yapmamamı söylüyorum.

Bana böyle bir fırsat sunduğunuz için müteşekkirim ama etraflıca düşününce bizim bu iş için uygun olmadığımıza karar verdim.

Mesajı Grace'e gönderiyorum.

Gönderir göndermez de pişman oluyorum ama yaptığım şeyi itiraf edersem işleri daha da berbat ederim. Mel zaten benden nefret ediyor. Beni evlatlıktan reddetmek için daha fazla sebebe ihtiyacı yok.

Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Olur da fikrini değiştirirsen lütfen bize haber ver.

Ne yaptım ben?

Ne yaptım ben?

Bütün mesajları silip Grace'in numarasını annemin kişiler listesinden engelliyor ve siliyorum, sonra telefonu annemin kızlarla çıkmadan önce bıraktığı yere geri koyuyorum.

Çift kişilik yatakta yorganın altına girip nefes almak için bile çıkmıyorum.

On Sekizinci BÖLÜM

Her güvenini yitirmiş kızın arkasında
onu o hâle getiren bir erkek vardır.

Daria

Mel telaşla telefonunu arıyor.

Mel telefonunda Grace'in numarasını arıyor.

Parçaları birleştirdiğinde ağlamaya başlayıp siktir, siktir, siktir, *diye fısıldıyor. İşi alamayacak. Hayallerini gerçekleştiremeyecek.*

Günlüğüme yazdığım son yazıya bakarken Mel'in öğrendiği an gözümün önünde canlanınca kalemi tutan elim titriyor. Nihayet Grace'e ulaştığında, pozisyonun, iş için düşünülen ikinci kişiye çoktan verildiğini öğrendi.

Küçük defterime yazmaya başladığımda bir daha Via'ya yaptığım kadar büyük bir kötülük yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama kıskançlığım yüzünden birinin daha hayatının fırsatını elinden kaçırmasına sebep olmak gibi çok ciddi bir hata yapmakla kalmadım, bunu bir de öz anneme yaptım.

Yatağımda sırtüstü dönüp gözlerimi tavana dikiyorum. Son zamanlarda, bilhassa Penn'le takılmaya başladıktan sonra, Müdür Prichard'la görüşmeyi kesmeyi düşünüyordum. Artık ona ihtiyacım yok. Ama şimdi, yarın ilk iş yanına gitmek ve bu olayı onunla paylaşmak için yanıp tutuşuyorum.

Su almak için aşağıya iniyorum. Saat gece yarısına yakın olmalı. Bütün ışıklar kapalı ve duyulabilen tek ses termostatın vızıltılarıyla otomatik olarak su kaynatan kahve makinesinin fokurtuları.

Bir bardak su aldıktan sonra odama döneceğim sırada ön kapı açılıyor. İçgüdüsel olarak dönüp bakıyorum. Penn haşatı çıkmış hâlde sendeleyerek içeriye giriyor. Yüzü yara bere içinde, mosmor olmuş. Sol bacağını sürükleyerek mutfağa doğru gidiyor, giderken omuzları duvarlara, bir Yunan heykeline ve devasa bir bitkiye çarpıyor. Yaralı olmasının yanı sıra belli ki sarhoş da.

Tam ona yılan çukuruna mı gittiğini soracakken bunun artık beni ilgilendirmediğini hatırlayarak susuyorum. Onunla çocuğunun anası ilgilensin. Zaten o da açık açık öyle demişti. Benimle acımasızca oynayan çocuğu umursayarak kendimi rezil etmekten vazgeçmeliyim. Hayatında başka bir kız varken benim bekâretimi alan çocuğu. Neyse ki bu sefer kondom takmıştı.

Belki de sen, uzun yıllar cefasını çekmeye değer bir hata olmadığındandır.

Arkamı dönüp merdiveni çıkmaya başlıyorum.

"*Scullys*,"[13] diyor boğuk bir sesle. Yürümeye devam ediyorum. Yukarı, yukarı, yukarı, odama çıkıyorum. Bunu ya-

13 Yazar burada kelime oyunu yaparak hem Scullyler hem de skull (kuru kafa) eyes (gözlü) demek istiyor. (ç.n.)

pabilirim. Arkamı dönmezsem. Işıl ışıl gözlerinde, kapkara ruhunda kaybolmazsam. "Kurukafa... Gözlü," diye düzeltiyor.

Bir el tişörtümün eteğini kavrıyor ve Penn beni iki basamak geri çekip yeniden sahanlığa indiriyor. Tek bir sert hareketle beni mutfakla oturma odasının arasındaki duvara yapıştırıyor. Nefesinde içki ve bakırımsı kan kokusu alınca irkiliyorum.

Gözleri şişmiş, alt dudağından ayakkabılarına kan damlıyor. Ertesi gün okul varken sarhoş olacağını hiç düşünmezdim. Normalde sabahki güç arttırıcı antrenmanı için yağmur çamur demeden hep aynı saatte kalkar, hep on dolarlık bir kıyafetin içinde milyon dolarlık gibi görünür.

"Ne istiyorsun?" diye tersliyorum. Onun kollarının arasında çok kırılgan hissediyorum.

"Öpücük."

Göğsünü itiyorum. Ne dediğini bilmiyor.

"Geber, Scully." Sahiden de geberecekmiş gibi görünüyor.

Yine merdivene doğru dönüyorum. Yine bileğimi tutup çekiyor. Bakışları yakarış dolu, kaşları çatık... zavallı görünüyor. Eski Daria olsa onun bu hâlinden büyük zevk alırdı. Ama yeni Daria onun canının yandığını biliyor ve ölmek istiyor. Daha da kötüsü, *acı çektiğini* biliyor. Via'nın hayatına yeniden girmesinin hiç de beklediği gibi olmadığını biliyor.

"Yüzünü gözünü temizle," diyorum usulca. "Yoksa mikrop kaparsın."

"Bana yardım eder misin?" diyor acı dolu boğuk bir sesle.

"Neden kız arkadaşından yardım istemiyorsun?"

"Çünkü o iki ilçe uzakta oturuyor."

"Yanlış cevap."

"Çünkü onun yardımını istemiyorum. Seninkini istiyorum."

Gözlerimi yumuyorum. Kendime, sadece temizlenmesinde yardım edeceğimi, onunla yatağa girmeyeceğimi söylüyorum.

Penn'i hiç bu kadar berbat hâlde görmemiştim. Fiziksel olarak belki. Sonuçta o bir futbolcu. Ama duygusal olarak... onunla tanıştığımdan beri ilk defa bir şeyler hissettiğine şahit oluyorum. Duvarlar onun duygularıyla nemli, hava onlarla yoğun.

Lavabonun üzerindeki dolabı açıp ilkyardım çantasını çıkarıyor ve başımla yanıma gelmesini işaret ediyorum. Mutfak tezgâhının üzerine oturuyor ve ben hizmetçilerin fayansları sildiğinden emin olduğum bir bezle yüzünü silerken beni dikkatle izliyor. Antiseptik mendillerle yaralarını temizleyip alnındaki muhtemelen dikiş atılması gereken yarığa yara bandı yapıştırıyorum. Ona ne olduğunu sormuyorum. Ama o yine de anlatıyor.

"Yılan çukurunda üç adamla dövüştüm."

"Aptalsın," diye fısıldıyorum.

"Aynı anda."

"*Cidden* aptalsın."

Gülmeye çalışıyor ama öyle yapmasıyla dudağındaki yara yeniden açılıyor.

"Bitti." Bir adım geri çekiliyorum. "Eminim kendini yepyeni hissediyorsundur."

"New York nasıldı?" diye soruyor.

O şehri kusmak istemeden düşünemiyorum bile. Oraya bir daha ayak basabilecek miyim acaba?

"Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Arkadaşmışız gibi davranma." İlkyardım çantasının ağzını kapatıp dolaba geri koyuyorum ve yazımı bitirmek için yukarıya çıkıyorum.

Yatağıma vardığımda küçük siyah defter orada yok.

Kafanın içinde dönüp duran
Kaosa kulak ver
Çünkü bu
Benim güzel, serseri sevgilim
Bizim hikâyemizin sonu

Dara

Ertesi gün yürüyen ölü gibiyim.

Koridorda Via'yla karşılaştığımda yanından sessizce geçiyorum. Bir şey dersem kendimi kaybetmekten korkuyorum ki durumum şu anda yeterince sallantıda. Son birkaç haftada çok fazla şey kaybettim ve artık vereceğim tepkiler için kendime güvenmiyorum.

Pasifim. Çekingenim. Ürkeğim.

Tam da olmamı istediği gibi. Tam da onun davrandığı gibi.

Elimde kalan tek şey amigo antrenmanı, soyunma odasında formamı giyerken derin bir nefes alıp etrafımdaki hiçliğin

tadını çıkarmaya çalışıyorum. Herkes beni dışarıda bekliyor. Şimdi parlama vakti. Eski ben olma vakti. Artık o kimse.

Saçlarımı atkuyruğu yapıp kapıya doğru dönüyorum, tam da o sırada kapı çarparak kapanıyor. Esme kollarını göğsünde birleştirmiş, kapıya yaslanıyor. Üzerinde minicik amigo forması, yüzünde zafer kazanmışçasına bir gülümseme var.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Sesi baldan tatlı, anında öfkelenerek çenemi kaldırıyorum.

"Tabii. Sır tutmakta bayağı iyi olmaya başladım."

Kapının yanından ayrılıp odanın ortasına doğru geliyor, ta ki ikimiz karşı karşıya kalana kadar.

"Kendi ipini kendinin çekeceğini hep biliyordum. Parlak saçların, uzun kirpiklerinle çok güzel ve kusursuzdun. İnanılmaz soyundan ötürü –eski öğretmen anne, Hothole baba– çok kibirli, çok kendini beğenmiştin. Bazı geceler kendimi günün birinde düşeceğine ikna ederek ağlaya ağlaya uyurdum çünkü asla düşmeyecekmişsin gibi gelirdi. Şu gerçeği kabul edelim." Kıkırdıyor. "Amigo takımının kaptanı unvanı her zaman bana aitti. Senden daha iyi dans ediyorum. Senden daha iyi bir lider, daha iyi bir arabulucu, daha iyi bir insanım."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Benden geçmiş zamanla bahsetmesi hiç hoşuma gitmiyor. Burnumu kaldırarak ona patronun kim olduğunu hatırlatıyorum. Ama gerçeği söylemek gerekirse uzun zamandır kontrol bendeymiş gibi hissetmiyorum.

"Unvanımı elimden alamazsın, Esme. Sen ne kadar istesen de o işler öyle yürümüyor."

"İşte burada yanılıyorsun." İki parmağını ağzına koyarak ıslık çalıyor. Kapı açılıyor ve amigo takımı formalarının içinde içeriye doluşuyor. Kusursuz sıranın en sonunda da Sylvia Scully var, çalmış olacağı bir formayı giyiyor. Benden.

Gözüm dönüyor.

Bir adım geri çekilerek dudağımı büzüyorum. Esme yanıma gelip crop badimden görünmez bir tiftik alıyor.

"Ne zamandır dalgınsın, odaklanamıyorsun ve sana ihtiyacımız olduğunda yanımızda olmuyorsun. Üstelik zavallı Via bize dört yıl önce kabul mektubuna ne yaptığını anlattı." Dudağını büküyor.

Via'ya sitemkâr bir bakış attığımda yalnızca bakışlarıma karşılık vermiyor, gülüyor da. Saçlarını şık ve pahalı duran bir kesimle kısalttırmış, kulaklarında da top küpeler var. Kendini yeniden yaratmaya başlamış bile ve kimse hayatımı mahvetmesine engel olmuyor. Melody, artık ondan kabul etmediğim şeyleri Via'yla Bailey'ye yağdırarak ikimiz arasındaki bağlantı kopukluğunu o şekilde telafi ediyor. Her nedense Penn de onun tarafında. Hâlâ beni önemseyen tek kişi babam ama benim yanımda olacağım diye kendini soyutladığını ben bile görebiliyorum.

"Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin." Burnunun dibine kadar girerek ona dişlerimi gösteriyorum.

"Ne yapacaksın?" Başını yana yatırarak gülümsüyor.

Öncelikle kankan Blythe'a Vaughn'la yattığını söyleyeceğim. Sonra Vaughn'a seninle görüşmemesini söyleyeceğim, hiç şüphesiz o çocuğun vücudunda bir gram bile duygu yok. Saksolarını kaybettiğine hiç üzülmeden dediğimi yapacak.

Ama bunları söyleyemem. En azından herkesin içinde söyleyemem. Hulk'un eylemleri gizli yapılmalı.

"Böyle olacak demek?" diye sorarak takımın geri kalanına bakıyorum. Sırtlarını dolaplara vererek yan yana dizilmiş, hepsi yere bakıyor. Via hariç hepsi. İsterik bir şekilde gülerek başımı sallıyor ve onlara doğru elimi savuruyorum.

"Hepiniz zavallısınız. Esme'den nefret ediyorsunuz."

Cevap yok.

"Bir dahaki dönem diyet kola ve havayla beslenin de görün gününüzü."

Kendimi kaybediyorum, dünyadaki yerimi kaybediyorum, hem de hızlıca. En kötüsü de sahip olduğum şeyler uğruna savaşamıyorum. Günlüğüm Via'dayken bunu yapamam. Hayatım, geleceğim, itibarim onun elindeyken yapamam.

"Bana oy verirken isteyerek mi verdiniz? Artık yaptığınız herhangi bir şeyi isteyerek yapıyor musunuz? Ne kadar sahte olabilirsiniz?"

Blythe keskin bir nefes alarak başını sallıyor. Gözünden bir damla yaş akıyor. Esme'nin onu zorladığını biliyorum ama yine de dik duramadığı için ondan nefret ediyorum. Kızların –ciddi, suçlulukla dolu, rahatsız– yüzlerine bakarken artık ne düşüneceğimi bile bilemiyorum.

Sahip olduğum her şey çöküyor.

Uğruna çabaladığım her şey yok oluyor.

Via beni bitireceğine söz vermişti, şimdiye kadar sözünde durdu.

Gözyaşlarım boşanmadan önce dışarıya çıkıp okula dönüyorum. Belki de Penn haklıdır. Belki de benim tek yaptığım ağlayıp durmak ve olay çıkarmaktır. Ama şu olayı asla unutmayacağım:

Via'yla Esme'nin bileğimin hakkıyla kazandığım amigo takımı kaptanı rozetimi elimden aldıkları gün, içinde yeşil Hulk'la doğan tek kızın ben olmadığımı öğrendiğim gündür. Onların içinde de var. Az önce kemiklerini ve derilerini yararak içlerinden çıkıp beni kovaladı.

Midem bulanıyor.

Hiç değilse ben benimkini zincirlemeyi başardım.

***

"Bakın burada kim varmış."

Ben kitaplarımı aldıktan sonra Gus mavi dolabımın kapağını çarparak kapatıyor ve şaka yollu beni itiyor. Koridor boş. Derse on dakika geç kaldım çünkü uykusuzluk, iki kupa kahve ve anksiyeteyle ayakta duruyorum. Etrafta kameralar var ama o futbol takımının kaptanı, yani yapacağı hiçbir şeyin cezasını çekmez. Buna adam öldürmek de dâhil.

Beni pusuya düşürdüğünde yere düşen kitaplarımı almak için hareketlenmiyorum.

"Derslere girmemenin iyi bir fikir olduğundan emin misin? Salağın tekisin de, ondan diyorum." İlgisizmişim, hiçbir şeyi umursamıyormuşum numarası yapsam da artık devam ettiremiyorum. O kadar tükendim ki, ayakta durabildiğime şaşırıyorum.

"Çok komik, Followhill. Merak ediyorum da..." Burnumun dibine girip yüzünde delice bir sırıtışla başını yana yatırıyor. "Elimde ne olduğunu gösterdiğimde de bu kadar komik olabilecek misin acaba?"

Kolunu kaldırıyor, elinde küçük siyah defterim var. Ağzım kuruyor. Bayılacak gibiyim. Siktir. Via bu sefer ipimi sahiden çekti.

Sırtımı dolaplara dayayıp nefes almaya çalışıyorum ama oksijen ciğerlerime dolmuyor. Sanırım panik atak geçiriyorum. Gerçek bir panik atak.

"Solgun görünüyorsun, Kraliçe Daria. Kölelerin nerede, gelsinler de suratını bronzlaştırıp yeniden sahte kusursuzluğuna bürünmesini sağlasınlar." Kahkahalarla gülüyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum dişlerimin arasından. Günlüğümün kimsenin eline geçmemesi lazım. İnsanların sınıf arkadaşlarıma yaptıklarımı ya da Müdür Prichard'la yaptıklarımı öğrendiklerini düşündükçe nefesim kesiliyor ama

asıl sorun Mel. Eğer hem onun hem de Via'nın hayallerini yıktığımı öğrenirse onu sonsuza dek kaybederim.

Her şeyimi kaybederim.

Gus günlüğümü başının üstünde tutmaya devam ederek başını yukarıya doğru çevirip çenesine pat pat vuruyor. Günlüme dikkatlice bakarak Harry Potter kitaplarında olduğu gibi onun elinden benim elime uçmasını diliyorum.

"Bir düşünelim. Ne istiyorum? Ah, buldum! Las Juntas'ın play-off maçını satmasını ve bana hakkım olanı vermesini istiyorum; yani zafer."

Bunu duyunca kahkaha atıyorum. İsterik bir kahkaha ama yine de boğazımdan kopuyor. Elimi köprücük kemiğimde ve boynumda gezdirerek soğuk terimi siliyorum.

"Gerçekten yapabileceğim bir şey istesen daha mantıklı olmaz mı?"

"Kaptanlarıyla yatıyorsun. Günlüğünde yazıyor. Şüphesiz üzerinde gücün vardır."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bir kere yattık, ayrıca beni önemsemiyor." Acı verici bir itiraf ama Gus'ın benden istediği şeyi yapamayacağımı bilmesi gerek.

Gus bana gözlerini deviriyor. "Bekâretini bozdu demek, ha? Şanslı piç. Neyse, bedelini sordun, ben de söyledim. Bundan sonrası senin sorunun. Benim değil."

"Bu dediğini yapamam," diyorum boğuk bir sesle. İlgisizliğimi kaybediyorum. Maskem düşüyor. Ona sahip olmadığım bir şey veremem. "Benim için hiçbir şey yapmaz. Adriana'yla beraber."

"O zaman onu seninle yattığını Adriana'ya söylemekle filan tehdit et. Önümüzdeki cuma takımının bok gibi oynaması için ne gerekiyorsa yapmalısın. Yoksa..." Günlüğümü sanki bütün sırlarımı, öz güvensizliklerimi ve savunmasızlığımı barındırmı-

vermiş gibi havada sallıyor. Sanki Hulk orada yaşamıyormuş gibi. "Bu defterin her sayfasından binlerce fotokopi çektirip dolapların üzerine, tuvaletin her bir köşesine, sanat odasına, laboratuvara ve soyunma odalarına yapıştırırım. Bütün sosyal medya sitelerinde paylaşarak ne kadar uzağa gidersen git asla kaçamayacağından emin olurum. Sakın ailene söylemeye kalkma, Followhill, çünkü bütün okul eyalet şampiyonluğu şansımızı mahvettiğin için seni öldürür."

Arkasını dönüp boş koridorda yürümeye başlıyor. Kendi tükürüğümde boğularak peşinden koşuyorum. Ağlayamayacak kadar şaşkınım. Bildiğim hayatım bitmek üzere. Kendi ayağıma dolanınca düşmemek için Gus'ın okul çantasına tutunuyorum. Gus sinirle arkasını dönüyor.

"Çek elini, Followhill."

"Bana bunu yapamazsın." Dizlerimin üstüne çöküyorum. Ne kadar da uygun. Bu açıdan nihayet gerçeği görebiliyorum. Tüm hatalarım, kendimi ilişkilendirmeyi seçtiğim insanlar – futbolcular, sahtekârlar, popüler çocuklar– mermi misali bana geri sekiyor. Gus sosis gibi parmaklarının arasında geleceğimi –itibarımı– tutuyor.

"Lütfen," diyorum kalan son gururumu da harcayarak. "Sana yalvarıyorum. Başka ne istersen yaparım. Söyle, yapayım. Penn'i ikna edemem. Onu kimse ikna edemez."

Penn teneke adam.

Gus kibarca gülümseyerek beni elbisemin yakasından tutup kaldırıyor.

"Bence sen gayet becerikli bir kızsın, Daria. Bir yolunu bul. Yoksa seni gömerim."

***

"Konuşmamız lazım."

Bu kelimeleri anneme, gelecekteki sevgililerime, arkadaşlarıma, aileme söylediğimi hayal edebilirdim... ama *müdürüme* söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Buna rağmen Müdür Prichard'ın karşısında durmuş ona tam da bu kelimeleri söylüyorum. Az önce yemediğim kahvaltımı tuvaletlerden birine kustum ve hüngür hüngür ağladım, dolayısıyla içim kadar dışım da perişan hâlde olmalı.

Odasına girdiğimde emrini beklemeden kapıyı kapattım ki bu, bir sorun olduğunun ilk göstergesiydi. Normalde ona boyun eğer, emirlerini beklerim. Günlüğüme yazdığım ilk yazıdan beri böyle. Ortaokulda odasına girdiğimde ailemi aramasını, bir zincirleme tepki başlatmasını, hatamı düzeltmesini, *beni* düzeltmesini bekliyordum.

Bunun yerine, gözlerini benden ayırmadan masasının üzerindeki M&M kavanozunu yere düşürmüştü. Renkli çikolata parçaları yerlere saçılmış, ayaklarımın dibinde misket misali yuvarlanmıştı.

"Hepsini toplayın, Bayan Followhill. Ben size günahlarınızı okurken diz çöküp hepsini toplayın."

Böylece bunu yapmak ritüelimiz oldu.

Yıllar içinde bana odasındaki rafları düzenlettirdi, halıları temizletti, ayakkabılarını parlattı, daha yakın zamanda, Penn ortaya çıktıktan sonra, ellerime cetvelle vurdu. Kırmızı izleri eziyetli amigo antrenmanlarıyla açıklayabileceğim yere.

Her seferinde, en can alıcı kısımlarına geldiğinde dramatik bir şekilde duraksayarak, kilitli kapısının ardında bana günahlarımı yavaşça okudu.

Çoğu günahkâr, Selam Sana Meryem, der.

Ben günahlarımın kefaretini Müdür Prichard'ın cetvelinin darbeleriyle ödüyorum.

Bunu hak ediyorum. Acıyı hak ediyorum. Başkalarına o kadar çok acı çektirdim ki Müdür Prichard'ı bana bunları yaptığı için suçlayamıyorum bile.

Müdür Prichard seanslarımızın disipline girmem için gerekli olduğunu söylüyor. Beni yeniden doğru yola sokmak için. Ama doğrusu ilerleme kaydetmediğimi ikimiz de biliyoruz ve yıllar geçtikçe içinde boğulduğum sefalet daha da derinleşiyor.

Hep ikimizin de boktan şeyler yapan iki boktan insan olduğunu düşünürdüm çünkü çevremizdeki başka hiç kimse bizi anlamazdı. Penn ortaya çıkana kadar Müdür Prichard'ın bana karşı sahiplenici olduğunu fark etmemiştim. Şehvetin cetvel yemekten daha iyi hissettirdiğini de. Doğru yaşandığında muhteşem hissettiriyor.

O zamandan beri Prichard'ın bana verdiği görevler daha radikal ve daha özenli bir hâl aldı. Cetvelin darbeleri daha çok sertleşti.

"Efendim?" İmzaladığı belgelerden başını kaldırıp bakmıyor. Belgelerin üstünde Sainst logosu var, o yüzden futbolla alakalı olduklarını biliyorum. Son zamanlarda her şey futbolla alakalı görünüyor. Dediklerine göre Gus stresle başa çıkabilmek için Xanax kullanmaya başlamış.

Müdür Prichard'ın karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Bakışlarını hızla bana çeviriyor. "Oturabilirsiniz dedim mi, Bayan Followhill?"

"Bir sorunumuz var." Dudaklarım titriyor. Kalemini elinden alıp masanın üstüne bırakıyorum.

Elime bakan gözleri kısılıyor. "Pekâlâ. Günah defterini çıkar."

Defterime hep öyle der. Bu beni deli ediyor. Sanki o hiç günah işlemezmiş gibi.

Derin bir nefes alıp tek seferde veriyorum. Battı balık yan gider. "Defter bende değil."

"Ne demek sende değil?" Çenesi kasılıyor.

"Sylvia Scully dün gece odamdan çaldı. Senin de bildiğin gibi artık benimle yaşıyor. Defter şimdi Gus'ın elinde ve beni Penn Scully'yi play-off maçını satmaya ikna edemezsem herkese yaymakla tehdit ediyor."

Muhtemelen beraber planlamış, planlarken de çok gülmüşlerdir. Ben mi? Ben Penn'in oyalama taktiğini yiyecek kadar salağım. Ben onun yaralarını temizlerken Via yukarıda en değerli eşyamı çalıyordu. Beni mahvedebilecek tek şeyi. Müdür Prichard'ın dudakları seğiriyor. Gözlerimin altında mor halkalar, içlerinde kırmızı çizgilerle onu bu anlaşmayı kabul etmeye ayartan o güzel kız olmadığımdan eminim. Bu sabah makyaj yapmadım ve saçlarım darmadağınık.

"Deftere seni de yazdım," diye ekliyorum sakin bir sesle, durumumuzun ciddiyetini ona hatırlatmak için. Prichard günlüğümde birçok kez geçiyor. O deftere yazdığım şeyleri hatırlayınca utançtan kızararak gözlerimi yumuyorum.

Yüz yirmi iki numaralı kayıtta, bir keresinde odasına girip de onu orada bulamadığımda koltuğuna sürtünerek boşaldığım yazıyor. Prichard odaya geldiğinde bana söz konusu sandalyedeki izlerimi yalatmıştı. Bu, şimdiye kadar yaptığımız en cinsel şeydi; birbirimize dokunmayı içermese de ikimizi de mahvetmeye yeter.

Prichard çenesini oynatıyor, bana karşı sabrını yitirmek üzere olduğunun farkındayım. İkimizin de başı büyük belada. O yüzden buradayım. Gus'ı durdurmak zorundayız.

Müdür Prichard büyük bir sakinlikle, "Benimle alakalı hiçbir şeyi yayımlamayacak," diyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Evvela ben bir ponpon kızdan daha akıllıyım. O da öyle."

Arkama yaslanıp fal taşı gibi açılmış gözlerle Prichard'ın arkasındaki bir noktaya bakıyorum.

"Bilmem. Belki ben aptalımdır," diyorum sinirle, "ama Gus da öyle ve inan bana, senin o sapık kıçını da tehlikeye atacak."

"Öyle mi!" diye bağırarak ayağa kalkıp masasının üstündeki her şeyi yere fırlatıyor. Sandalyemde sıçrıyorum. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Ne yapmamı istiyorsun? Bayan Scully'yle Bay Bauer'ı tehdit mi edeyim? Sırf sen seni uyarmama rağmen varoş oğlana bacaklarını açmaya karar verdin diye mi?"

Bu sefer ben de ayağa kalkıyorum, vücudum öfkeyle dolup taşarken ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum.

"Bu işte beraberiz ve bir şey düşünmemiz lazım."

"Hayır. *Sen* düşüneceksin. Bu benim sorunum değil. *Senin* sorunun, her zamanki gibi."

"Gus'ı seninle ilgili sayfaları yayımlamamaya ikna etsen bile tüm dünyaya söylerim," diye uyarıyorum.

Pis pis sırıtıyor. "Söylesen ne olur? Sana kimse inanmaz. Sen sadece müdürüne abayı yakan kendini kaybetmiş, şımarık veletlerden birisin. Burada olanları unutma. Memelerini gösteren, domalan sendin. Seninle hiç seks yapmadım. Sana tensel olarak hiç dokunmadım. Seni hiç öpmedim bile. Her şeyi. Sen. Yaptın."

Neye uğradığımı şaşırıyorum. Sanki dımdızlak ortada kalmış gibiyim. Ama otomatik pilotta çalışıyorum çünkü bu işten sıyrılmasına izin veremem.

"Bu riske girecek misin, Gabe?" *Gabe*. Ona hiç adıyla hitap etmemiştim. Ama şu anda ona olan bütün saygımı yitirmiş durumdayım.

Öfkeyle parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

"Çıkın dışarı, Bayan Followhill, ve defteri geri alıp poponuz morarana kadar cezalandırılmak için olmadığı sürece geri gelmeyin."

"Sanki bir daha senin yanına yaklaşırım da." Başımı geriye atıp hissetmediğim bir neşeyle gülüyorum. "Penn'i hep kıskandın, ha bu arada," –parmağımı ağzıma sokup ses çıkararak geri çıkarıyorum– "kendisi *harika* sevişiyor."

"Daria..."

Prichard da bana hiç adımla hitap etmemişti.

"Bekâretimi bozduğunda *o kadar* iyiydi ki. Sen bizi soyunma odasında bastıktan sıra süre sonra oldu."

"Sus artık." Masasının etrafını dolanıp bana doğru geliyor. Yavaşça. Avına yaklaşır gibi.

"Tabii o zamana kadar beni iyice hazırlamıştı..."

"Sus!" Masanın altından cetvelini çıkarıp bana doğrultuyor. Daha geniş gülümsüyorum. Madem bozuk paraşütle uçurumdan düşüyorum, en iyisi tadını çıkarayım.

"O içimdeyken kıvranıp, inleyip durdum, öyle bir orgazm oldum ki neredeyse bayılacaktım..."

Tek bir hareketle beni duvara itiyor ve karnım soğuk betona çarpıyor. Elbisemi kaldırıp cetvelle bana o kadar sert vuruyor ki gözümün önünde şimşekler çakıyor.

"Yapma!" diye bağırıyorum. "Bana dokunmaya cüret bile etme, pislik herif. Seninle işimiz bitti, Gabe."

Saçımı çekip kulağıma fısıldıyor. "Ben bitti demeden bitmez, Daria."

Bir daha vuruyor, bir daha vuruyor, bir daha vuruyor.

Kıçım da gözlerim de yanıyor. Şaşkınlıktan ne hareket edebiliyor ne de kaçabiliyorum, midemden yükselen safra genzimi yakıyor.

Müdürüm, rahibim, tüm sırlarımı bilen adam, güvenebileceğimi sandığım adam isteğim dışında cetveliyle kıçıma vuruyor. Bir kere de değil. İki kere de değil. Daha önce hiç görmediğim bir cinnet hâliyle neredeyse on kere.

Durduğunda, dünya çalkantılı su üzerinde ileri geri sallanıyor sanki. Deniz tutmuş hâlde duvardan kayıyorum, ağzım açık, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Müdür Prichard bana yardım etmeyecek.

Via ve Gus'la tek başıma savaşmak zorunda olduğum gibi bir de çok güçlü bir müttefikleri olduğunu öğreniyorum.

Prichard'ın bir adım geri çekildiğini duyduğumda onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

O kilisede sana ne yaptılar?

Gözyaşlarımın ardından onu izleyerek benden özür dilemesini bekliyorum. Bana yalvarmasını. Pişman olmasını. Sadece az önce olanlar için değil –tam olarak ne olduğunu anladığımı bile sanmıyorum– ama son dört yıl için. Aşağıya baktığımda sertleştiğini görüyorum.

Sertleşmiş.

Semsert olmuş.

Ben bunu nasıl fark etmedim? Efendi, istismar edilmiş Katolik çocuk meğer terbiyesiz, tacizci adamın tekiymiş. Kıçım o kadar yanıyor ve acıyor ki uzunca bir süre üzerine oturabileceğimi sanmıyorum. Bacaklarım titriyor ve kalbim göğsümde ince ince sızlıyor.

Bir dönemde her şeyimi kaybettim. Ne oğlanı ne mutlu sonu ne de kusursuz aileyi kazanabildim, hatta ana kraliçe ya da amigo takımının kaptanı unvanlarımı bile elimde tutamadım.

"Sen benim en büyük hatamsın," diye fısıldıyorum Prichard'a.

Şeytanca gülümsüyor.

"Sense, canım, en sevdiğim günahsın."

Sana olan sevgimin ağırlığı
Beni öyle derine gömdü ki
Artık ne uyuyabiliyor
Ne yemek yiyebiliyor
Ne de
Aynada kendi gözlerime bakabiliyorum

Daria

İlk domino taşı devrilip de hayatım bir anda yerle bir olduğunda bir anlığına her şey hareketsizce havada asılı kalıyor. İşte o zaman derin bir nefes alıp kendimi düşüşe hazırlıyorum.

Şu anda kendimi işte böyle hissediyorum. Acılıyım, yaralıyım, korkuyorum. Şimdiye kadarki en trajik şeyi yaşadım –cinsel, fiziksel istismar– ama bir şekilde en kötüsünün bu olmadığını biliyorum.

Evde banyo aynasında arkamdaki kırmızı izleri incelerken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bu izler beni utanç, dehşet ve korkuyla lekeliyor.

Rızam olmadan bana dokundu.
Rızam olmadan bana vurdu.
Ateşle oynayıp öyle bir yandım ki her yerimde izi kaldı.

En üzücü olansa Penn'i koridorlarda görmek kadar canımı yakmaması.

İzlerin üzerine biraz aloe sürdükten sonra külot giymeden diz boyu pijamamı giyiyorum. Yaralı tenime herhangi bir kumaşın değmesi canımı aşırı yakıyor. Telefonum yeni mesaj sesiyle çalınca almadan önce duraksıyorum.

Prichard.

Saat yedide Castle Hill Parkı'nda buluşalım. Kiraz ağacının altındaki bankta.

Gabe Prichard ne özür diler ne de mazeret gösterir. O tehlikeli biri, serseri mayının teki ama onu bir daha asla görmemeye karar verdiysem de aklı başına gelmiş olabilir. Gus ve Via'nın ikimizi de mahvedebileceğini fark etmiş olmalı, muhtemelen durumu düzeltmeyi planlıyor. Aileme söyleyemeyecek kadar korktuğumu düşündüğünü biliyorum ama neden riske gireyim ki? Cevap yazıyorum.

Beni biraz daha taciz edebilmen için mi? Hayır teşekkürler.

Saniyeler içinde cevap veriyor.

Bu işi çözelim ve ilişkimizi ilerletebilelim diye.

Tam isterik bir kahkaha koyuvermek üzereyken kapı çalıyor.

"Bir saattir içeridesin," diye sızlanıyor Via. "Bize de biraz sıcak su bırak, prenses."

İkimiz evde yalnızken benimle bu şekilde konuşmaktan hiç çekinmiyor tabii ki. Pijamamı kaldırıp aynada kıçıma son bir kez bakıyorum ve sonra kapıyı açıyorum, elim hâlâ topuzun üzerinde. Via'ya bakarak benden özür dilemesini bekliyorum. Yaptıklarını kabul etmesini. İnsanlığa. Dair. Herhangi. Bir. Belirti.

Ama hiçbir şey yapmıyor. Bomboş. *Gurnisht.*[14]

Via sarı kaşlarından birini kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Üzerinde muhtemelen Melody'nin aldığı muhteşem bir çiçekli mini elbise var. Belki New York'tayken almıştır. Ben bildiğim ailemin ölümünün yasını tutarken.

"Bok gibi görünüyorsun. Ağlıyor muydun?" Burnundan gülüp bana omuz atarak içeriye giriyor

Başımı sallıyorum. "Boku yedin." Sesim alçak. Ürkütücü derecede sakin.

Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu. Belki de önemli olan tek şey. Çünkü benim hayatım bitmiş olabilir ama onunki de öyle. Tek fark, ben kaderimi biliyorum ama o bilmiyor.

"Neden bahsediyorsun sen?" Aynanın önünde saç lastiğini çıkarıyor, makyaj çantasını kapıyor ve şüphesiz Gus için güzelleşmeye koyuluyor.

"Ona günlüğümü verdiğinde Gus'ın benden ne istediğini sanıyorsun?" Kalçamı dolaba dayayarak soruyorum. Via bir adım geri gidiyor. Ona doğru bir adım atıyorum. Sırtı duş camına çarpıyor ve onu oraya kıstırıyorum. Ona zarar vermeyeceğim. En azından fiziksel olarak vermeyeceğim. Belki de hiç vermem çünkü kardeşine delicesine âşığım ve onun mutlu olmasını istiyorum. Ama o bunu bilmiyor. Canın yanana kadar, başkası için onurunu ve gururunu yitirene kadar sevmenin ne demek olduğunu bilmiyor.

"Gus Penn'in maçı satmasını istiyor."

Via'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bu onun için yeni bir haber ve öyle olması beni biraz rahatlatıyor. Beni mahvetmek istediğine şüphe yok. Ama Penn'den intikam almak istemesi? Bu fikre katlanamıyorum.

---

14 İbranice "Hiç" anlamına gelmektedir. (e.n.)

"Kardeşini mahvetmek istiyor," diyorum, elim camdan çenesine doğru kayıyor, çenesini tutup yukarı kaldırıyorum ve birbirimizin gözlerine bakıyoruz; haftalar önce yapmamız gereken şeyi yapıyoruz. Yıllar önce. "Ve sen ona bunu yapacağı silahı verdin."

Elimi itiyor. "*Saçmalama.*"

"Evet." Yüzünü tutup yeniden gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Penn yaralı, öfkeli, kendini kaybolmuş hissediyor ve bunun tek suçlusu *sensin*."

"Ona söyleyemezsin." Via yutkunarak beni itiyor. Geriye doğru tökezlerken gülüyorum. Şu anda umursadığı şey bu mu? Eski ben gibi konuşuyor.

Via yüzünü tırnaklayıp ardında pembe çizgiler bırakarak banyoda ileri geri volta atıyor.

"Penn öğrenmemeli. Öğrenmemeli," diye tekrarlıyor.

Arkamı dönüp odama doğru gidiyorum. Parka zamanında varmak istiyorsam giyinmeye başlamam gerek. Prichard, Penn'in bekâretimi bozduğu yeri seçti, elbette bunu biliyor çünkü günlüğümü okudu. Penn'den sonra da birkaç kez buluştuk ama seanslarımız kısa ve seyrekti. Onları düşünmemeye, onları aklımın ücra köşelerine itmeye çalışıyorum. Çoğunlukla başarılı da oluyorum.

Via peşimden gelerek pijamamı çekiyor ve beni topuklarımın üzerinde döndürüyor.

"Ne yapacağım!" diye bağırıyor.

Duruyorum. Gülümsüyorum. Manzaranın tadını çıkarıyorum.

"Biliyor musun Via? Uzunca bir süre seni çok kıskandım. Hatta yıllarca. Annemin stüdyosuna geldiğin günden beri. Güzel olduğun için ya da sözde zengin olduğun için değil. Yetenekli olduğun için. Benden daha iyiydin ve sanırım bunu

kabul edemedim. Sen geri döndükten sonra benden daha iyi filan olmadığını fark ettiğimde ne kadar şaşırdığımı ve sevindiğimi tahmin edersin. Doğru, benden daha iyi bir dansçısın ama geri kalan her şeyin çürük. Bencilsin, çirkinsin ve benden daha öz güvensizsin. Kindarsın, küçüksün ve korkuyorsun. Asla mutlu olmayacaksın, Via. Asla. Senden istesem bile bundan daha büyük bir intikam alamazdım."

***

Banka on beş dakika geç varıyorum.

Nefes nefese ve ter içinde kalmış bir hâlde, Gabe'i bankta otururken buluyorum. Üzerinde gri eşofman altıyla North Face ceketi var, güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takıyor. Besbelli insanların onu tanımasını istemiyor. Uzaktan uzunca bir süre onu izleyerek zihnimdeki görüntüsünü –takım elbiseli ve savaşmaya hazır– bu beklenmedik, yıkıcı saatli bombayla bağdaştırmaya çalışıyorum.

"Otur," diye emrediyor, oturduğu yerden parkın karşısındaki bir noktaya bakarak. Kalbim küt küt atarken ona doğru sendeliyorum. Bankın diğer ucuna, ondan olabildiğince uzağa, inildememeye çalışarak oturuyorum. Kıçım o kadar acıyor ki nefes bile aldırmıyor. Ama bundan böyle ona sefaletimi göstermeyeceğim. Ona istediğini vermekten bıktım. Bu kâbusun bitmesi için dua ediyorum ve şu anda hasarı en aza indirmeye ve günlüğün sızdırılmadığından emin olmaya odaklanmam gerekiyor.

Ona neden burada olduğumu sormuyorum. Özür talep etmiyorum. Hatta elimde kalan azıcık, boktan kartları açık etmemeye karar veriyorum.

"Karşıdaki meşe ağacının altındaki banka bak," diyor kısaca.

Bakışlarını takip ediyorum. Önümüzdeki tepe ve seyrek ağaçlar karşı taraftan görülmemizi engelliyor ama biz daha yüksek bir noktada olduğumuzdan bahçelerin diğer tarafındaki bankı doğrudan görebiliyoruz.

Nefesim kesiliyor. Penn'le Adriana yan yana oturuyorlar. Harper aralarında, Adriana'nın kucağında gülümsüyor. Penn eğilip Harper'ın burnunu öpüyor ve yanağını ısırıyormuş gibi yapıyor. Harper kıkırdıyor, küçük tombul yumruklarını Penn'e doğru sallayarak onu kucağına almasını istiyor.

Adriana sırıtarak Harper'ı Penn'e uzatıyor. Penn, Adriana'ya gülümsüyor ve sonra kahkaha atıyor. Bu manzara karşısında binlerce küçük parçaya bölünürken kahkahalarını boş göğsümde hissedebiliyorum. Kırık kalbimin parçaları o kadar küçük ki göğsümde toz ve külden ibaret gibiler.

Başımı çevirmek istiyorum ama âna mıhlanmış gibiyim. *Onların* ânına. Yok etmeye çalıştığım bu mükemmel aile saadetine. Kendi ailem çöküyor ve ben o çocuğu elde edeceğim diye bir tanesini daha öldürmeye çalıştım.

Ama o çocuk başka bir kıza âşık; çocuğunun annesine.

Asıl hata benim. Penn'in hayatında geçici bir parıltıyım. Zaman geçireceği bir oyuncağım. Ama karşımdaki manzara gerçek. Penn Scully bana ait değil. Hiç aitmiş gibi davranmadı.

Vazgeçtiğim her şey –zamanım, kalbim, kibirim– boşunaydı.

"Bunun için hayatını alt üst ettin. Lise aşkına derinden âşık olan bir adam için. Ondan *çocuk yapan* bir adam için." Gabe'in sesi öfkeli. "Hayatta kötülüğün ruhumuzu ele geçirdiği zamanlar vardır ve bizi önemseyenlerde saflığı ve teselliyi aramak bizim işimizdir. Sen bana yaralı, yozlaşmış ve yolunu şaşırmış hâlde geldin, Daria, ve ben de yapmam

gerekeni yaptım. Bugün o dayağa ihtiyacın vardı. Bu uyarı ikazına ihtiyacın vardı. Penn Scully'ye ailesini kurması için şans vermelisin. Bana geri dön, tatlım. Bize. Vazgeç artık."

Bir aydınlanma yaşayarak, "Günlüğü almama yardım etmeyeceksin," diye fısıldıyorum.

"Elbette edeceğim. Ne de olsa ben senin kurtarıcınım."

Sen benim irtihalimsin.

"Burada olacaklarını nereden biliyordun?" Dudaklarım titriyor ve burnumu çekiyorum. Gözyaşlarımı tutuyorum, bunu yapmakta gittikçe daha iyi oluyorum.

"Bauer," diyor basitçe. "Ben kukla ustasıyım, Daria. Hepinizi oynatıyorum, iplerinizi sıkı ve kısa tutuyorum. Gus bana asla karşı gelemez. Şimdi, bunu doğru şekilde yapıp Penn'in maçı satması gerektiğini görmesini sağlayabiliriz. Günlüğünü geri alacağım, hatta Gus'ın bana şahsen geri vermesini sağlayacağım. Ya da yanlış şekilde yaparız ve günlük dağıtılır, biz de biteriz."

"Biteriz?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Hâlâ ortada bir "biz" olduğunu sanıyor. İnanılmaz.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak yanağımı tutuyor. Elini ısırmak istiyorum.

"Zina en büyük günahtır ama seni affetmeye razıyım. Ne de olsa çok gençsin ve kolay etkileniyorsun."

Aynı anda birçok şeyi fark ediyorum. Bu psikopat ciddi ciddi onu aldattığımı düşünüyor. Ayrıca Gus'la iş birliği içinde. Okulumuzun kazanması için, Saintlere harcanan yüklü miktarda parayı haklı çıkarmak için o kadar çaresiz ki ergen bir zorbayla anlaşma yapıyor.

"Neden Penn'in üzerinde etkim olduğunu düşünüyorsun? Kendin söyledin. O başkasına âşık." Ona dönüyorum. Bakışlarımı Penn'le Adriana'dan ayırmak yara bandı çıkarmak gibi. Ağaçlarda yankılanan kahkahalarını duyabiliyorum. Her

verdeler. onlardan kaçamıyorum. Adriana'nın mutluluğu benim sefaletim.

"Çünkü" –bana doğru dönüyor– "yapmazsa tüm dünyaya senin evinde yaşadığını söyleyeceksin. Ona şantaj yapacaksın, hayatım."

Ağzım açık kalıyor. Penn maçı satarsa sonuçları belli.

Kaptanlığını kaybeder.

Futbol takımından atılır.

Arkadaşları zengin muhitinde yaşadığı için ondan nefret ederler.

Prichard, "Sylvia, Gus'a kardeşinin küçük sırrını anlatmış," diye sakince açıklıyor. "Genç kalpler son derece haindir ama öyle olması sonunda benim yararıma oldu. Kızlar soyunma odasında yaptığın yaramazlıktan sonra aşığına bir daha sana el sürmemesini söyledim. Ama madem sürmüş misilleme yapmaktan başka çarem yok. Geleceğini öldürüp onu takımdan uzaklaştırmaktan daha güzel ne olabilir?"

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Via Penn'e ihanet etti. Tabiri caizse onun kabul mektubunu yok etti. Buraya dönmesinin sebebi yeniden başlamak değildi. İntikam almak için geldi.

"Anladığınızı, itaat edeceğinizi ve bu meseleyi çözdüğümüzü söyleyin, Bayan Followhill." Ayağa kalkıp ellerini beline koyuyor. Kasığı tam karşımda, yeniden kusasım geliyor.

O anda bir aydınlanma daha yaşıyorum. Herkesi kurtarmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Penn'i.

Adriana'yı.

Harper'ı.

Bailey'yi.

En önemlisi de kendimi.

Başımla onaylıyorum, yapmam gerekeni kabullenirken kalbim sertleşiyor.

"Anladım, Müdür Prichard."

***

Kalan son enerjimle kendimi odama atıyorum. Vücudumdaki her bir kemik ağrıyor. Kaslarım kaskatı ve attığım her adımda kıçım yanıyor.

Ev sessiz. Bailey'yle Melody baledeler. Babam işte. Penn muhtemelen ya hâlâ antrenmandadır ya da Adriana'yla Harper'ın yanındadır. Via'nın burada olmamasından mutlu bile olamıyorum. Sonunda kabul ettiği korkunç pembe cipi *("Mel, bu başıma gelen en harika şey. Çok, çok güzel, teşekkür ederim!")* görmedim ve evde başka kimsenin de sesi yok.

Odamın kapısını açmamla burnuma alkolün ve şarabın ekşi kokusu doluyor, geriye doğru sendeleyerek sırtımı karşı duvara çarpıyorum.

Kapı gıcırdayarak açılırken odamın içini daha iyi görüyor ve pis kokunun sebebini anlıyorum. Yere basan çıplak ayaklarım ıslanıp yapış yapış oluyor.

Şampanya akvaryumu duvarım kırılmış. Via'nın kullandığı çekiç hâlâ cam kırıklarının arasında duruyor, pembe şampanya, yeni açılmış bira şişesi sesiyle o cam kırıklarının arasından sızıyor.

Mobilyalara tutunarak içeriye giriyorum. Gözlerimi tamamen açmaya çalışıyorum ama etraflarındaki derim fazla şiş ve hassas. Odamda ilerlerken, hâlâ akvaryumun içinde duran ıslak bir cam parçasına krem rengi bir not kâğıdı yapıştırıldığını görüyorum. Notu hemen tanıyorum. Günlüğümden yırtılmış. Camın üzerinden alıyorum.

Kaza olduğunu söyle.

Yoksa annen onun hayallerini de öldürdüğünü öğrenir.

Gözlerim yuvalarının içinde kayıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Her şey siyaha dönüyor, tıpkı tüm sırlarımı yazdığım defter gibi, dahası, tünelimin sonunda beyaz ışık yok.

Sevgi tıpkı ölüm gibidir
Kesin
Mutlak
Ve kontrol dışı

Melody

Gelecek her zaman keyif verici şekilde fotoşopludur. Hep birkaç kilo daha zayıfızdır, birkaç beyin hücresi daha akıllı ve tecrübe, mantık doluyuzdur.

Acı gerçek şu ki, kimse büyüdüğünde hayalini kurduğu kişi gibi olmaz.

Ergenliğimde ve yirmili yaşlarımda dünyanın en iyi annesi olacağımı sanıyordum. Annelik son evreydi, amaçtı, hedefti. Kendi anne babamın benimle yaptığı hataların o kadar farkındaydım ki kusursuz olacağıma yemin etmiştim.

Ebeveyn olmak dışarıdan çok kolay görünüyordu. Ebeveyn olmanın el kitabı yoktur diyen kimse yalan söylemişti. Onlarca kalın, yararlı kitap –Daira'ya hamileyken hepsini

okumuştum– ve başarı için elzem olduğunu düşündüğüm birkaç ilke vardı:

Çocuklarına sesini yükseltme.

Kendini kaybetme (bkz: birinci madde).

Onları sıkboğaz etme.

Onlara güven.

Bağımsızlıklarını destekle.

Onları sevgi ve minnete boğ, böylece büyüdüklerinde iyi insanlar olsunlar.

Kızlarının, annemin olamadığı her şey olmasını isteyen ebeveynlerim tarafından balerin olmaya zorlandım. Bu yüzden Daria doğduğunda ve daha küçücük bir kızken onun cesur, asi ve tıpkı babası gibi öfke dolu olduğunu gördüğümde –içlerinde tutamayacakları kadar yoğun bir öfke– onu benim izimden gelmesi için zorlamadım. Sonuçta bale sert ve talepkâr bir iş. Her zaman benim gibi olmasını beklemediğimizi bilmesini sağladım. Ama ben ona seçenek sundukça o beni haksız çıkarmak için daha çok çabalıyor gibiydi.

Çamaşır odasında çocukların kıyafetlerini katlarken nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyorum. Evde bu kadar yardımcı varken çamaşırları kendim katlamak zorunda değilim ama ergen çocuklarınız varsa bayağı yararlı bir iş.

Bu şekilde onların tüm sırlarını görebiliyor, koklayabiliyor ve bulabiliyorum.

Penn'in arka cebinde Daria'nın ponponunun ipini buldum. Penn'in ağızlığı Daria'nın hırkasının cebinde. Penn'in tişörtlerinden birinde hâlâ çıkmayı reddeden sakız pembesi ruj lekesi var. Kızımın olduğunu bildiğim rujun lekesi. Bailey'nin giysileri hep çamur içinde; komşumuz Lev'le El Dorado'nun tepelerinde yuvarlanıp duruyorlar. Nerelerde bulunduğunu

göstermemeye çalışan tek kişi Via. Dolayısıyla, en çok onun sır sakladığını biliyorum.

Bizi kandırdığını sanıyor. Ama işin aslı şu ki, çok fazla kötü şey yaşadığı için davranışlarını görmezden geliyorum.

Daria'nın pijamasına geldiğimde duruyorum. Sanki tamamen kurumamış gibi diğer kıyafetlerden daha yapış yapış ve ağır. Arkasını çevirip kokluyorum –anneler her zaman çocuklarının kıyafetlerini koklarlar– ve aloe gibi kokuyor.

Neden arkasına aloe sürmüş ki?

Pijamayı alıp ona bunu sormak üzere çamaşır odasından çıkıyorum.

Son birkaç aydır içten içe hak etmediğimi bilsem bile bana biraz olsun ilgi göstermesi için yalvarıp duruyorum. Onu birçok kez hayal kırıklığına uğrattım. Daria hep çok güçlü ve dik kafalıydı, ben de bir ebeveynin yapabileceği en büyük hatayı yaptım. Ona akranımmış gibi davrandım.

Daria benim akranım değil. O benim kızım. Benim son derece hassas kızım. Son zamanlarda inanılmaz acı çekiyor. Bu durumu düzeltmek için bir şey yapmadığım gibi bizi birbirimizden koparan faktörler getirerek daha da beter ettim.

Onun odasına çıkıyor ve kapısının ardında kocamın sesini duyunca duruyorum. "Tabii ki bana söyleyebilirsin, Dar. Bu duvarlar arasında yargılama olmadığını biliyorsun."

Ağzım bir karış açık, olduğum yere mıhlanıyorum. Bir yanım, mantıklı yanım, bana dönüp gitmemi söylüyor. Daria Jamie'ye sırrını açıyor, bana değil. Ama öbür yanım –içimdeki anne– vazgeçmeyi kabul etmiyor. Onunla daha güçlü bir bağı olduğu için kocama kızgınım. Bailey, Via ve Penn de dâhil bütün dünyaya Daria'yla arama girdiği için kızgınım.

"Müdür Prichard bana vurdu."

Soluğum kesiliyor ve geriye doğru sendeliyorum. Sessizlik. Kocam ancak bir dakika sonra kendine gelebiliyor.

"Bana her şeyi anlat, lütfen." Sesini güçlükle kontrol edebiliyor.

Daria anlatıyor. Kızım sonraki on dakikayı acı verici, sinir bozucu son dört yılını anlatarak geçiriyor. Hiçbir şeyi saklamıyor. Ne Via'nın mektubunu yok ettiğini –bunu biliyordum ama ona hiç sormadım– ne günlüğüne nasıl yazmaya başladığını ne de Müdür Prichard'ın o günlüğü ona karşı nasıl kullandığını. New York'ta Grace'in mesajını sildiğini itiraf ederken hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Doğru olduğunu bilmek için ondan duymama gerek yoktu. Grace'in numarasını nihayet bulup onu aradığımda anlamıştım zaten. Ama şu noktadan sonra Daria'yı suçlayamam. Hayatının son altı ayında hiç yanında olmadım. Via'yla Penn'i kurtarmak, Bailey'nin ihtiyaçlarını karşılamakla meşguldüm. Bana göre, New York'taki olaya kadar –o olay da benim uyarı ikazımdı– benden sık sık istediği gibi ayağının altında dolanmıyordum.

Daria hep her şeyi çözmüş gibi mesafeli ve bağımsız görünüyordu. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

On sekiz yaşındaki Mel gibi davranıyor. Sersem, şaşkın, yaralı.

New York'ta Bailey'yle Via etrafımda pervane olurken Daria'nın bana göz ucuyla bile bakmadığını fark ettiğimde ona her kızışımda yaptığım şeyi yaptım; kalbinin kapısını her çaldığımda çektiği buz duvarının aynısından çektim.

Oysa daha fazla duvar çekmemeliydim.

Hepsini yıkmalıydım.

Duvarları yerle bir edip içeri girmeli ve kızıma ihtiyacı olan her şeyi vermeliydim, böylece bunları ondan faydalanan yolsuz bir eğitimcide aramak zorunda kalmazdı.

Kızımın, odasında ağladığını duyunca tüm cesaretimi toplayıp parmak uçlarımda yükselerek kapı aralığından içeriye bakıyorum. Birlikte sessizce, memnuniyetle, darmadağın olmuş bir hâlde oturuyorlar. Güzel, mükemmel kocam kızımın yatağının kenarında oturmuş onu göğsüne bastırıyor ve sarı saçlarının tepesini öpüyor. Daria onun kollarında parçalara ayrılırken kalbim o kadar acıyor ki nefes bile alamıyorum.

Sana sarılan ben olmaydım.

Seni teselli eden ben olmalıydım.

Duvara yığılıp nefes almaya çalışıyorum. Ağzıma ekşi bir tat doluyor, yutkunuyorum ama geri doluyor, dışarı çıkmak istiyor. İçimde ne varsa yere boşaltmak istiyorum. Doğurduğum kişiye karşı duyduğum tüm öfkeyi, nefreti, kini kusmak istiyorum. Bu durum çok uzadı artık. Bebeğimi geri istiyorum.

"Babacığım?"

"Efendim, hayatımın aşkı?"

Hayatımın aşkı. Gerçekten öyle olduğunu biliyorum. Jaime, sırf kendi kopyasının yüzünü güldürebilmek için canını verir.

"Burada kalamam artık. Penn'in maçı satmasına izin veremem, günlüğüm yayıldıktan sonra da okula gidemem."

"Öyle bir şey olmayacak. Bu gece Gus'ın yanına gideceğim."

"Olmaz." Daria'nın burnunu çektiğini duyuyorum ve başını salladığını biliyorum. Kararını vermiş. "Artık çok geç. İtibarım yerle bir oldu. Gerçek ortaya çıkarsa insanlar All Saints Lisesi'nin şampiyon olma şansını katlettiğimi öğrenirler, Gus'la Via da bunu bana karşı kullanır. Hem..." Derin bir nefes alıyor. Nedenini biliyorum. Biliyorum çünkü her gün kıyafetlerini katlıyor, sırlarını dolaplarına yerleştiriyorum.

"Scullylerle arama biraz mesafe koymam lazım."

"Öyle mi?"

"Çok özür dilerim, babacığım. Bunun olmasını istemediğini biliyorum. Seni sayısız kere hayal kırıklığına uğrattığımı da biliyorum. Hulk'un kazanmasına izin vererek. Kıskançlık yaparak. Körülük yaparak. Olabilecek en iyi hâlim olmayarak. Âşık olmaya hakkım olmayan birine âşık olarak."

Jaime, Daria'nın saçlarına doğru, "Şişt," diyor. Benim artık bir parçası olmadığım dünyanın içinde, sessiz bir ninni eşliğinde ileri geri sallanıyorlar.

"Sen kendinin en mükemmel hâlisin, yavrum. Muhteşemsin. Sen ve ben aynıyız." Önce burnunun ucunu, sonra da gözyaşlarını öpüyor. "Senin yaşındayken çok öfkeliydim, aklım çok karışıktı. Niyetim hep iyiydi ama davranışlarım hep kötü olurdu. Yanlış kişiye âşık olmaya gelince..." Başını sallayarak gülüyor.

Dudaklarıma küçücük bir gülümseme yerleşiyor.

Söyleme, Jaime.

"Ben bir sürü şey olabilirim ama ikiyüzlü değilim. Lise öğretmenime âşık oldum. Ama yine de yürütmeyi başardık. Kimsenin sana kime âşık olabileceğini söylemesine izin verme, hem sırf hayatının son birkaç yılı bok gibi geçti diye geri kalanı da öyle geçecek değil. Ben mutlu sonumu buldum. Sen de bulacaksın."

Daria dudağını ısırarak Jaime'nin sözlerini düşünüyor.

"Benim uzaklaşmam lazım."

"Sorunlarından mı? İyi bir fikir değil."

"Hayır, incittiğim insanlardan. Benim iyileşmem gerek. Kendimi yeniden keşfetme şansını bulabileceğim bir yerde her şeye baştan başlamam gerek. Olabileceğimi bildiğim kişi olmak için, babacığım."

Jaime aynı anda hem hiçbir şey söylemiyor hem çok şey söylüyor. Gözleri evet diyor. Yeniden başlamasına. Jaime ona asla hayır demez. Bu, bizden ayrılacağı anlamına gelse bile.

Ona vurmak istiyorum. Bağırmak istiyorum. Ben yapamazken bunca zamandır kızımızın akıl sağlığını koruduğu için ona sarılmak istiyorum. Yine birbirlerine sımsıkı sarılıyorlar. Daria ergenliğinin en önemli dönüm noktasını bensiz yaşıyor.

Hatalarımın cezası bu. Ödemek zorunda olduğum bedel bu.

"Sence Mel ikinci dönem gitmeme izin verir mi?" Babasının kollarının arasından çekilip ona merakla bakıyor.

Mel. İsmimi onun dudaklarında duymaktan nefret ediyorum. *Anne*, diyeceksin diye bağırasım geliyor.

Jaime yüzünü avuçlarının arasına alıp onu alnından öpüyor. "Bence seni sana hayır diyemeyecek kadar çok seviyor, kalbini kırmana bile hayır diyemeyecek kadar."

***

Gabe Prichard'ın evine giderken direksiyonu tutan parmaklarım titriyor.

On beş yıl önce, Jaime ve benimle ilgili dedikodular durulduktan sonra, Todos Santos'a geri döndük ve All Saints Lisesi'nde gönüllü olarak çalışmaya karar verdim. Öbür öğretmenlerle bağlantı kurmak ve çocuklarımın iyiliği için itibarımı temizlemek adına. Bu şehirde kalmak istiyorsam deli bir sübyancı olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu.

Bağlantılar. Piç kurusunun nerede oturduğunu öğrenmek için bir telefon açmam yetti.

Kimseyle yüzleşecek hâlde değilim ama üstesinden gelebileceğime şüphem yok çünkü konu ben değilim. Kızım. Nereye gittiğimi Jamie de çocuklar da bilmiyor. Pizza söyleyip ardımda

yeni yıkanmış çamaşırlar bırakarak tek kelime etmeden evden çıktım. Daria, annesinin birkaç metre ötedeki sinir krizinden habersiz üst kattaydı. Prichard'ın ona yaptıklarını öğrendiğimde geldiğim hâli görmemesine seviniyorum. İstediğim son şey Prichard'ın ona yaptıkları yüzünden utanç duyması.

Arabayı Todos Santos'un eteklerindeki Tudor tarzı evin önüne park edip parmaklarımı kütleterek titrek bir nefes alıyorum.

O piç kurusunu sakın öldürme. Çocuklarının sana ihtiyacı var, hapse girersen onların yanında olamazsın.

Söylemesi kolay. Arabanın kapısını çarpıp evin girişine doğru koşarken bahçesini, evini, yüzünü dağıtmak için yanıp tutuşuyorum.

Benim kızıma dokundun seni orospu çocuğu.

Eklemeyi unuttum: Çocuklara ağızlarını bozmamalarını söylesem de içimden *çok* küfrederim.

Buraya geliş amacımı belli etmemek için kırmızı kapısını çalmadan önce yüzüme bale öğretmeni gülümsememi oturtuyorum. Kızımla ilişkim kurtarılamayacak bir noktaya gelmiş olabilir ama kimse ona bu şekilde zarar verip bundan cezasız kurtulamaz, Daria bundan sonrasında beni kabul etse de etmese de.

Prichard kapıyı üzerinde dar kesim gri pantolon, beyaz gömlek ve beni görür görmez irkintiye evrilen bir somurtmayla açıyor. Kızımı mı bekliyordu? Ne kadar istesem de bunu ona soramam.

"Bayan Followhill. Sizi burada görmeyi hiç beklemiyordum."

"Gerçekten beklemiyor muydun, Gabe?" Delice göründüğünden emin olduğum bir gülümsemeyle başımı yana yatırıyorum. "Bir saniye düşünelim. Buraya gelmem sahiden de o kadar şaşırtıcı mı?"

Tüm numaraları çekiyor. Önce kaşlarını çatıyor, sonra gözlerini kırpıştırıyor, sonra da ciddiyetle başını sallıyor.

"Neden bahsettiğinizi anladığımı sanmıyorum." Sesi sakin ama sol gözü seğiriyor. Daha başlamadım bile ama şimdiden onu rahatsız etmeyi başardım.

"Bugün, yirmi dakika boyunca kızımın pijamasındaki yapışkan, inatçı lekenin ne olduğunu anlamaya çalışmamdan bahsediyorum. Meğer aloeymiş. Sen onu cetvelle acımasızca dövdükten sonra poposundaki acıyı hafifletmek için sürdüğü aloe."

Duygularımı belli edersem her şeyi mahvedeceğimi bilerek tüm bunları düz bir sesle söylüyorum. Söz konusu Daria'yken batıramam. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Bu ciddi bir suçlama, Bayan Followhill, maalesef neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor ama yüzünün rengi atıyor ve hayatı buna bağlıymışçasına kapının kenarına tutunuyor. Ona doğru bir adım atıp çenemi kaldırarak gözlerinin içine bakıyorum.

"Hafızanı tazeleyeyim mi? Çünkü kızımın telefonuna, kişilerine, mesajlarına erişimim var ve ikimizden biri Daria'ma mesaj atarken bir hayli pervasız davranmış."

Bu hem yalan hem de bilgiye dayalı tahmin. Daria'nın mahremine o şekilde izinsiz girmeyi aklımdan bile geçirmesem de babasıyla olan yasak ilişkimi hâlâ hatırlıyorum. Şehvet. Durumun çılgınlığı. Okul saatleri dışında sürekli iletişimde olma arzusu. Belki takma isimle kayıtlıdır, belki Daria'yı başka bir telefondan arıyordur ama okul dışında bağlantı kurmamaları imkânsız.

Ona karşı kanıtım olabileceğini fark ettiği anda ağırlığını bir ayağından diğerine vererek yüzünü ovuyor.

"Bayan Followhill, lütfen bu konuda bana patronluk taslamayın. Siz de benim yerimdeydiniz. Azgın hormonlu, hain planlı bu çocuklar," kocamdan *çocuk* diye bahsediyor, "reşitler. Çizgilerin nasıl aşıldığını en iyi siz bilirsiniz."

"Birincisi," diyorum, "Daria on dört yaşında sana ilk geldiğinde reşit değildi. Jaime ben ona dokunmadan çok önce reşit olmuştu, o yüzden ikisini karşılaştırma. İkincisi" –ona parmağımı sallıyorum– "ben asla hiçbir öğrencime zarar vermedim. Başının ne kadar belada olduğunun farkında mısın, Prichard? Farkında olduğunu sanmıyorum."

Bir manipülatif darbe daha. Onunla suçunu itiraf etmiş gibi konuşuyorum.

"Ne yazık ki, bu meselenin avukatım aracılığıyla çözülmesi gerektiğini..."

"Aman aman, bu senin mükemmel sicilini nasıl da mahvedecek. Sürekli istismar..." Dramatik bir şekilde *cık cık*lıyorum. "Reşit olmayan birinden faydalanma, uygunsuz fiziksel davranış..."

"Buna ihtiyacı vardı! O İSTEDİ!" diye yüzüme bağırarak birden kapıya yumruk atıyor. Kapı arkasına çarpıp geri geliyor ve Prichard yaralı bir hayvan gibi inleyerek avucuyla kapıya yeniden vuruyor.

"*Kızın bunun için bana yalvardı! Son sefer haricinde* hep onun rızasıyla oldu. Beni cesaretlendirdi. Beni içine çekti. Baştan çıkarıcı küçük bir siren, iri mavi gözlü bir Lolita. Sen onu zaten hayal kırıklığına uğratmıştın, ben de parçalarını toplayıp ona bu dünyada rehberlik etmek için yanında oldum. Sen geri çekilince ben devreye girdim." Ağzından çıkan her kelimeyle yüzüme tükürükler saçarak şimdi o bana parmak sallıyor.

"Onu önemsiyorum. Onun için endişeleniyorum. Onun için okul değiştirdim. Gençlerle uğraşmayı sevdiğimi mi sanıyorsun? Ya da şımarık, yeteneksiz bir futbol takımıyla? Öyleyse yanılıyorsun. Bunu kızın için yaptım. Kızın için bekâr kaldım. Kızın için bu berbat, sahte şehirde yaşıyorum. Kapıma dayanıp bana ahlak dersi vermeye kalkma sakın. Daria senin yüzünden kendini öksüz hissediyor. Ben sadece onun ihtiyacı olan kişi oldum. Hayatında ona istediği disiplini verecek kadar ona değer veren tek kişi. Şaplaklara gelince." Nefes nefese duraksıyor. Göğsü kalkıp iniyor. Delirmiş hâlde. Dağılmak üzere. Alnındaki teri siliyor. "Gençken çok fazla şaplak yedim. Bu şaplaklar Tanrı'nın sözünden saptığımda beni yeniden doğru yola çevirdi. Bak şimdiki hâlime." Eliyle vücudunu işaret ediyor. "Tek parçayım."

Şimdilik, piç kurusu.

Bir adım geri çekilerek nefesimi düzenliyorum. Sözleri beni bıçak gibi kesti ama şimdi yapacağım şey onu ortadan ikiye ayıracak. Boynumdaki incileri tutup açık mavi düğmeli bluzumun yakasını aşağıya indirerek sütyenimin askısına takılı olan küçük kayıt cihazını gösteriyorum. Bu mahkemede geçerli olur mu? Kim bilir? Tek bildiğim, Prichard'ın bunu öğrenmeye çalışmayacak kadar zeki olduğu.

"Kusura bakmayın, Bay Prichard, yaptıklarınızda ne kadar haklıymışsınız. Umarım yetkililer de sizin açıklamanızı yeterli bulurlar."

Gözleri kayıt cihazına kaydığı anda kazandığımı biliyorum. Onu alaşağı etmeye yetecek kadar kanıtım var. Apaçık itiraf etti. Ama ortalığı bulandırmak istemiyorum. Kızımı mahkemelerde süründürmek istemiyorum. Prichard'ın yenilgiyi sessizce kabul etmesini istiyorum. Hiçbir şey yaptıklarından

ceza almadan kurtulmak üzere olduğunu bilmekten daha fazla acı vermese bile.

Mahkemeye gidemeyiz.

Bu olayı ifşa edemeyiz.

Daria yeterince acı çekti.

Prichard bakışları kararararak, "Ne istiyorsun?" diye homurdanıyor.

"Çok basit: işini, yerini ve sözünü. Seni çocukların veya gençlerin yakınında görmek istemiyorum, Prichard, istifa edip buradan gideceksin."

Her şeyin olmak istiyorum
Tek bir şey hariç
Geçmişin

Penn

Votka şişesini torpido gözüne koyup elimle ağzımı siliyorum. Harika. Gittikçe Rhett'e benzemeye başladım. Daira'dan ayrıldığımdan beri uyumam, sıçmam ve banyo yapmam gerekmediği sürece Followhill malikânesine pek uğramıyorum ve Daria'yla ya da Via'yla karşılaşmamak için elimden geleni yapsam da onlarla her karşılaştığımda beni ortadan ikiye kesip parçalarımı farklı yönlere çekiyorlarmış gibi hissediyorum.

Arabanın kapısını açıp yılan çukuruna doğru zikzaklar çizerek ilerliyorum. Dövüşlerin başlamasına daha çok var ama insanlar şimdiden tribünleri doldurmuşlar; aralarında bira, elektronik sigara ve normal sigara dolaştırıyorlar. Gus'ı tribünün altında bir not panosuna keçeli kalemle yazdığı dövüşçü

istatistiklerini okurken buluyorum. Ben yanına gidince başını bile kaldırmadan parmağını yalayıp sayfayı çeviriyor.

"Scully."

"Burada böyle dikilecek miyiz yoksa beni buraya neden çağırdığını söyleyecek misin?" Hıçkırarak altında durduğumuz mavi tribünün kenarına yaslanıyorum.

Dün Adriana beni arayıp parkta buluşmak istedi. Önemli olduğunu söyledi. Kabul ettim çünkü üvey babamla alakalı bir durum olduğunu sandım. Kendisi eski mahallemde ünlü bir belalıdır. Arkadan Gus'ın sesini, neredeyse fısıldadığını duydum ama Lenny'nin Yeri'nde ona servis yapıyordur diye düşündüm. Ama daha sonra, Addy'nin bana Harper'ın ateşi olduğunu (yoktu) söylediği parkta, onunla ve Harper'la vedalaşırken geçen hafta okula odaklanmak için işten izin aldığını hatırladım.

Şimdi Gus'ın haberim olmadan kendini hayatıma ne kadar dâhil ettiğini öğrenmek istiyorum. Çünkü Addy'yi kandırabiliyor ve kardeşimle oynaşabiliyorsa kim bilir izinsiz başka nelere dokunmuştur?

Kendi iyiliği için Daria'ya dokunmamış olsun.

"Aah." Gus panosunu yere atıp şapkasını arkaya çeviriyor, anlaşılan yeterince aptal görünmediğini düşünüyor. "Birileri amma huysuz."

"Dökül," diye hırlıyorum.

"Sadece konuşmak istedim." Teslim olur gibi ellerini kaldırıyor.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, takımının berbat oynaması dışında tabii, ama lafa değil icraata bakılır, o yüzden sana bunu önümüzdeki hafta sahada hatırlatacağım."

"Lafı açılmışken." Gus parmağıyla ağzına dokunuyor. "Görüyorum ki küçük kız arkadaşın seni son toplantımızdan haberdar etmemiş."

Çenemi ovuyorum.

"Adriana senin varlığını unutmaya çalışıyor. Geri kalanımız gibi o da senden nefret ediyor."

"Ondan bahsetmiyorum. Gerçekten önem verdiğin kız arkadaşından bahsediyorum."

Daria.

Çenem kasılıyor. Ondan tarafa bakmaya kalkarsa bile yüzünü dağıtmaya hazırım. Zaten yeterince zor zamanlardan geçiyor –biraz da benim yüzümden– bir de onunla uğraşacak hâli yok.

"Onu bizim kavgamıza bulaştırma, yoksa haftaya cuma kıçınızın tekmelenmesinden daha büyük sorunlarla karşı karşıya kalırsın." Sesim sertleşiyor, vücudumdaki viski tüm etkisini kaybediyor. Bir anda ayılıyorum.

"Çok geç, âşık oğlan. Günlüğünü ele geçirdim. Acayip sürükleyici." Islık çalarak yüzünü yelliyor. "Basıldığında okulda yer yerinden oynayacak. Kötü bir porno filmindeymiş gibi müdüründen şaplak yiyip rezil olmuş, ormanda senin altına yatmış ve hem kardeşinin hem de annesinin hayallerine sıçmış. Daria son dört yıldır kötü kız olmakta bayağı iyiymiş."

Müdür Prichard ona vurmuş mu? Tenim karıncalanıyor ve gözümü kan bürüyor. Ona dokunmuş. Hayır, daha da kötüsü, onu incitmiş. Hem de benim gözetimim altında.

Gus'a doğru bir adım atıp parmaklarımı boğazına doluyorum. Şu anda onu boğarak öldürür, yarın sabah bundan pişman bile olmam. Bu düşünce beni korkutuyor çünkü gerçek. Kardeşimle oynaştığını öğrendiğimde çok sinirlenmiştim ama

belli ki Via'yla Daria'nın beni böldükleri parçalar eşit değilmiş. Daria'nınki daha büyükmüş. Onu daha çok önemsiyorum.

"Eğer bunlar ortaya çıkarsa..."

Gus başarısızca yutkunmaya çalışırken kahkahayla öğürtü arası bir ses çıkarıyor. Etli boğazını sımsıkı tutuyorum, öyle ki parmaklarımın altında mavi damarlarının şiştiğini görebiliyorum. Kılcal damarları patlamaya başlarken gözleri kızarıyor.

"Benim ağzıma sıçarsan ne olacağını sanıyorsun, Scully? "Ben sana söyleyeyim. Günlüğü benim için saklayan kişi onu bastıracak ve okumak isteyen herkese dağıtacak. Güven bana, insanlar sevgilinin pisliklerini okumak için sıraya girerler."

"Ne istiyorsun?" Ağzımdan tükürükler saçılıyor. Kendimi kaybediyorum. Daria'yı kaybediyorum. Hava nabız gibi atmaya başlıyor, dünya canlı bir şeymiş gibi silkelenerek beni düşürmeye çalışıyor.

"Maçı kaybet, kanka. Daria'ya hiçbir şey olmadan günlüğünü geri almasının tek yolunun senin kaybetmen olduğunu söyledim. Büyük üniversitelerin hepsinden davet aldığını herkes biliyor. Bu seferlik geri çekil ve başkalarının da pastadan pay almasına müsaade et."

"Takım arkadaşlarım var. Asıl onlar pastadan pay almayı hak ediyorlar," diyorum dişlerimin arasından.

Henüz kimseye burs teklifi gelmedi. Kannon'a gelmedi. Camilo'yu izleyen yetenek avcıları var ama o da henüz teklif almadı. Nelson da öyle. Maçı satarsam onların geleceğini de satmış olacağım.

Koç Higgins'ten bahsetmiyorum bile.

Kendi ahlaki değerlerimden bahsetmiyorum bile.

"Onlar seni düşünmüyorlar, sen neden onları düşünesin ki?" Gus göğsümü ittiğinde istemsizce boğazını bıraktığımı fark ediyorum. Boynundaki kırmızı çizgiler yarın moraracak.

"Benimle bilmece gibi konuşma. Söyleyecek bir lafın varsa direkt söyle."

Not panosunu yerden alıp tribüne üç kere vuruyor. İnsanların tribünden kalktıklarını duyuyorum ve bir dakika içinde bütün futbol takımı etrafımı sarıyor, Knight Cole hariç. Ama arkadaşları burada, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, göğüslerini şişirmiş, Gus'ın talimatını bekliyorlar.

"Maçı bilerek kaybet." Gus çenesini kaldırıyor. "Prensesini kurtar. O da senin için aynısını yapardı."

Gözlerimi kör eden bir öfke perdesinin ardından ona bakıyorum.

Burnunun dibine kadar girip tıslıyorum.

"Diyeceklerimi iyi belle, Bauer. Senin belanı öyle bir sikeceğim ki hiçbir üniversite seni istemeyecek."

***

Via Daria'nın günlüğünü çaldı.

Via hâlâ Gus'la yatıyor.

Via ayrıca ona nerede yaşadığımı büyük ihtimalle söyledi.

Eve dönüş yolunda, damarlarım hâlâ adrenalin dolu olduğundan ölümcül bir trafik kazası geçirmemek için aklımı başıma toplamaya çalıştığım sırada, bir şey fark ediyorum: Via bana karşı kozunu ona gümüş tepside sunduğu hâlde Gus Via'yı olaya dâhil etmedi.

Gus Via'yı koruyor.

Via Gus'ı koruyor.

Kimse Daria'yı korumuyor.

Followhilllerin oturma odasına daldığımda gözüm kimsenin yüzünü görmüyor. Tek gördüğüm, mutfak masasında ödev yapan kardeşimin başını doğrultup bana bakması. Onu

elbisesinin sırtından tutarak kaldırıp arka bahçeye doğru fırlatıyorum. Bailey başını ödevinden kaldırıp karşı çıkmaya başlıyor ama yüzümdeki ifadeyi görünce susuyor.

"Penn, ne yap..."

"Kes sesini."

Şaşırtıcı biçimde susuyor. Belki de yüzümdeki ifade, dediğimi yapmazsa onu çamaşır odasına kilitlemekten geri durmayacağımı açıkça belirtecek kadar uyarıcıdır.

"Aman Tanrım! Aklını kaybetmişsin sen! Ne yapıyorsun? Bırak beni!" Via bağırmakla yalvarmak arasında gidip geliyor. "Penn! Dur! Açıklayabilirim."

"Elbette açıklayabilirsin ama ben senin saçmalıklarını dinlemekten bıktım," diyorum ruhsuzca.

İkizim hâlâ karga gibi gaklarken onu yakasından tutup havuzun derin kısmına atıyorum. Havuzun kenarında debelenip batmasını, sonra yeniden yüzeye çıkmasını izliyorum. Su damlalarından ve yüzüne yapışan saçlarından kurtulmak için başını sallıyor. Kenardan onu izliyorum. Ona karşı öfkeden başka bir şey hissetmeyi bekliyor, sonunda *hiçbir şey* hissetmediğimi fark ediyorum.

"Hay sikeyim, senin derdin ne ya?" Cırlayarak suya vuruyor.

Başımı geriye atarak kahkaha atıyorum. "Ha şöyle, küfret. O lanet olası ucuz maskeni çıkarman epey uzun sürdü, Sylvia, ama şimdi çıkarmışken sana tek bir şey diyeceğim. Artık gerçek yüzünü görebiliyorum, çok çirkinmiş."

Yüzünü silip merdivene doğru yüzmeye başlıyor. "Şimdi Sylvia mı oldum?"

"Herhangi bir şey olduğun için şükretmelisin. Sana ona dokunmamanı söyledim. Anlaşma yaptık. *Kan yemini* ettik."

Daria'ya kendine başka çük bulmasını söylediğim gün Vaughn'ın havuz evine, geçici olarak kalbini kırmakla ona

iyilik yapacağımı düşünerek girmiştim. Kendini beğenmiş piçin tekiyim ya, kendi kalbimi de kıracağım hiç aklıma gelmemişti.

Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Ponpon kızların veya hayranlarımın davetlerini kabul etmek şöyle dursun, sikimi bile kaldıramıyorum. Koridorun karşısındaki kızı düşünmeden nefes alamıyorum. Sırf kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak amacıyla ayakta duruyorum ve kardeşimin gözlerine ikisini de mosmor etmek istemeden bakamıyorum.

Via *Halka* filmindeki Samara Morgan gibi havuzdan çıkarken aynı anda Jaime cam kapıyı açıp başını uzatıyor.

"Ne oluyor orada?" Sesi sabırsız bir hırıltı gibi çıkıyor.

"Hiçbir şey." Elimi sallıyorum. "Halletmemiz gereken bir mesele var da, onu hallediyoruz."

Jaime kardeşime daha önce görmediğim bir soğuklukla bakıyor. Mel'de rahibe sabrı olabilir ama Jaime neler döndüğünü biliyor ve tamamen Daria'nın tarafında.

Via titreyerek şezlonglardan birine doğru giderken başıyla onaylıyor. "Teşekkürler, Bay Followhill. Ben iyiyim."

Jaime arkasından kapıyı kapatıyor. Via'nın yanına gidip tepesine dikiliyor ve bacağını hafifçe tekmeliyorum.

"Bana cevap ver."

"Daria her şeyi mahvetti," diye oflarken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. Ağlayarak paçayı yırtacağını sanıyorsa çok yanılıyor ve besbelli kaçtığı anda yarattığı teneke adamı tanımıyor. "Ondan tüm kalbimle nefret ediyorum. Ama yemin ederim Gus'ın senden maçı kaybetmeni istediğini bilmiyordum. Bana inanmak zorundasın, Penn. Ben sadece mektubumu attığı için ondan intikam almak istedim."

"Mektubu *ben* attım," diye bağırıyorum yüzüne, bir parmağımla göğsümde deliğin olduğu yere bastırarak. Haftalardır küçülürken Via geldikten sonra hiç olmadığı kadar büyüyen

deliğe. Daria'dan ayrıldığım gün bütün tişörtlerimi yırttım, delikleri o kadar büyük kestim ki göğsümün yarısı görünüyor. "Onun kadar ben de suçluyum."

"Senden de nefret ettim." Ayağa fırlayıp beni itiyor ve ileriye doğru bir adım atıyor. "Duymak istediğin bu muydu? Çünkü gerçek bu. Mektubumu mahvettiğini öğrenmeden önce bile senden nefret ediyordum. Her bale dersi sonrası köşede beni beklerken onu hayran hayran izlediğin için senden nefret ettim. Sen daha o aptal kızının ne yaptığını fark etmeden önce ona âşık olduğunu gördüm. Ama o düşmandı. Benim çöküş sebebime âşık oldun."

Dudaklarımı sımsıkı bastırarak ensemi ovuyorum. Bunca zamandır Via'ya yaptığı şey yüzünden Daria'nın kancığın teki olduğunu düşünürdüm. Ama kardeşimin o zamanlar bile ondan daha kötü olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Via eksikliklerini hep kötülük yaparak kapatır. Bu ikisi birbirlerine berbat davranıyorlardı ve Daria sadece Via'yı mahvedebileceği büyük bir fırsat yakalamıştı.

Via o mektubun aynısından bulsaydı o da onu yok ederdi.

"Bundan böyle benim için yoksun." Arkamı dönüp gidiyorum. Peşimden canhıraş koştuğunu duyuyorum. Yenimden çekiştirerek önümde diz çöküyor, o zaman durmak zorunda kalıyorum.

"Penn, lütfen."

"Gus'la berabersin," diyorum, sormuyorum. Zaten o da inkâr etmiyor. Sadece lütfen, lütfen, lütfen deyip duruyor. Ne dilendiğinden bile emin değilim, ama affımı diliyorsa avucunu yalar.

"Onunlayım çünkü birine ihtiyacım var. Bir müttefike ihtiyacım var," diye itiraf ediyor.

Gülüyorum çünkü artık bir önemi yok. Bacaklarımı saran kollarını itiyorum. "Sence benim müttefikim kimdi, Sylvia?"

"Daria benim düşmanım," diye inliyor.

"Gus da benim düşmanım," diye karşılık veriyorum.

Bu muharebeyi kazandım ama bütün savaşı kaybettim. Kendimi, yenilgi sonrası düşmüş krallığımın kapısından içeriye girip de evimi kül olmuş hâlde bulmuşum gibi hissediyorum.

Birkaç adım daha attıktan sonra eşikte durup ona doğru dönüyorum. "Tek pişmanlığım, senin için rahat etsin diye Daria'dan ayrılmam. Ben seni kimse sevmezken sevdim. Senin yasını tuttum. Öldüğünü sanarak kendimi suçladım, kendime işkenceler ettim. Ama yaptığım hiçbir şeyi seni üzmek için yapmadım. Benim yaptığım hataydı. Sense bütün bunları bile isteye yaptın. O yüzden şimdi seni terk ediyorum, tıpkı senin beni terk ettiğin gibi. Keşke bunu yapmak için dört yıl gecikmemiş olsaydım."

***

Annem hâlâ şiirle ilgilenirken (genel anlamda hâlâ yaşıyorken) her gece bize şiirler okurdu. Bir tanesi beni o kadar etkilemişti ki yıllardır aklımdan çıkmadı. Tamamını hatırlamıyorum tabii; tamamı bok gibiydi. Ama şu cümleyi asla unutamıyorum.

Aşk mütevazıdır.

Bu iki kelime kafamı çok karıştırıyor. Aşkın nesi mütevazı olabilir? Aşk demek kutlama demek. Zafer demek. Yani mütevazının tam zıddı. O zamanlar bile *aşk* kelimesinin tanımını biliyor ama anlamını bilmiyordum. Şimdi, uzun zamandır onunla ne konuşmuş, ne öpüşmüş hatta ne de bakışmışken, Daria'nın kapalı kapısının önüne geldiğimde, kendimi bütünüyle ve harap edici şekilde mütevazı hissediyorum.

Aptallık ettiğimi düşünerek vazgeçmeden önce kapısını çalıyorum. Gerçek bir erkek içeriye dalıp onu omzunun üstüne atardı. Lenny'nin Yeri'nde, hâlâ ona sahip olabileceğime güvenim varken yaptığım gibi.

Ama bu, kardeşimin isteklerine boyun eğmeden önceydi.

Gerçek bir erkek olduğum zamandı.

Siktir. Erkek olmak ne zormuş.

"Gir." Sesi boğuk, duygusuz, mesafeli.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. Kapattıktan sonra yüzünü ve yüzündeki ifadeyi görmemek için ona arkam dönük duruyorum.

"Anlat?" diyorum hâlâ kapıya bakarak. Ne zamandır soru işaretleri kullanıyorum? Ona ne yapacağını söyleme hakkını kaybettiğimden beri.

Kabul et.

Kabul et.

Kabul et.

Bekliyorum. Ve daha çok bekliyorum. Bunu hak ettim. Hepsini hak ettim. Telefonum ötüyor, cebimden çıkarıp bakıyorum.

Anlat.

Dudaklarımda yorgun bir gülücük beliriyor. Hâlâ biziz ve bunu bilmek beni rahatlatıyor. Her gün gördüğünüz biriyle konuşmadığınızda varlığınızı engelleyip engellemediğini merak etmeye başlarsınız. Ama Daria hatırlıyor. Dönme dolabı, bale stüdyosunu, ormanı. Vaughn'ın içinde olduğu havuz evini ve All Saints Lisesi'ndeki soyunma odasını.

Sırtım hâlâ ona dönük, cevap yazıyorum.

Özür dilerim.

O da yazıyor.

Ben de.

Geri yazıyorum.

Günlüğün Gus'ta. Basılmasını istemiyorsam maçı bilerek kaybetmemi söyledi.

O da bana geri yazıyor.

Gus korkağın tekidir. Ayrıca o zekâsıyla fotokopi makinesini bile çalıştıramaz.

Gülerek başımı sallıyorum. Daria da Sylvia da onları daha önce hiç görmediğim bir hâldeler. Biri benim için kendini feda ederken diğeri kendisi için beni feda ediyor.

Arkamı dönebilir miyim?

Yanıtlıyor. **Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.**

Nefes al, piç herif. Nefes al.

Birazdan yazacağım şeyi yazarken yüzünü görmem lazım.

Biraz zaman geçtikten sonra ikna oluyor. **Tamam.**

Arkamı dönüp onu uzun uzun inceliyorum. Üzerinde bedenine büyük gelen pijamasıyla yatağında oturuyor. Saçlarını benim sevdiğim şekilde örmüş, örgüsü sağ omzunun üzerinde. Kalbim, genelevden çıkıp kendini doğruca Disney prensesinin artık açık olmayan kollarına atmaya çalışan sarhoş bir aptal gibi sarsılıyor. Onu bıraktığım için aptal olabilirim ama akıllıyım da, çünkü hatamın farkına vardım.

Umarım çok geç kalmamışımdır.

Aşağıya bakıp başparmaklarımla telefonuma yazıyorum.

Bana bak.

Mesajı okumasını izliyorum. Yüzü acıyla buruşuyor. Başını kaldırmıyor.

Yeniden deniyorum. **Maçı bilerek kaybedip günlüğünü geri alacağım. Kafamı kıçımdan çıkarmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Orası çok karanlıktı. Yanlışta doğruyu görmek zordur. O kadar uzun zamandır kardeşi-**

nin koruyucusuydum ki korumaya değer olup olmadığını hiç merak etmedim.

Hâlâ yüzüme bakmıyor. Yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyor. Bu işte çok kötüyüm. Kızlar hakkında pek bilgim yok. Beğendiğim kızlar hakkında daha da az şey biliyorum. Belli ki sevdiğim kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Aşk. Bu üç harf Daria Followhill'e karşı hislerime tercüman olamaz. Fazla sıradan, fazla küçük, fazla sömürülmüşler.

Via bana ikiniz arasında seçim yaptırdı. Yanlış seçim yaparsam Mississippi'ye geri döneceğini söyledi.

Ekranın üzerinde duran parmakları hareketsiz. Hiçbir şey söylemiyor, yazmıyor, yapmıyor. Aşk sahiden de insanı mütevazı yapıyormuş, artık anladım, çünkü bu işten yara almadan sıyrılacağını düşünen kendini beğenmiş bir piç olduğum için kendi suratımı yumruklamak istiyorum. Teneke adam kalp istememişti... ama yine de ona sahip.

Seni seviyorum, Daria Followhill, ve bence sen de beni seviyorsun. Hatta sanırım birbirimize aynı anda âşık olduk. Sen yağmur gibi, usul usul, haftalar içinde oldun. Bense tepemdeki gökyüzü gibi, birdenbire, en ufak bir durma şansım olmadan çarpılıverdim.

Parmakları hareket ediyor. Büyülenmiş gibi onu izliyorum. Yazıyor, başını kaldırıp bakıyor, gözyaşlarının ardından gözlerimin içine bakıyor, sonra telefonunu elinden bırakıyor.

"Artık çok geç."

Yanına koşup dizlerimin üstüne çöküyorum, kollarımı beline dolayıp yüzümü bacaklarına gömüyorum. Kıpırdamıyor.

"Kurukafa Gözlü?"

"Maçı kaybetme. Günlük öyle ya da böyle herkesin eline geçecek. *Çoktan* kontrolden çıktı bile. Kendini de takım arkadaşlarını da galibiyetten mahrum bırakma."

"Sikerim maçını. Sen ne olacaksın? *Biz* ne olacağız?"

Lanet olası kalbimi yerinden söküp önüme atmam, onu almamı beklerken odanın öbür ucuna tekmelemen ne olacak? Hımı?

Başımı kaldırıp bakıyorum. Daria yanağının içini ısırıyor. Burnu kızarmış, gözleri yaşlı, ama o anda artık onu acı çekerken görmekten hoşlanmadığımı fark ediyorum. Aksine, beni parampara ediyor.

"Sana seni sevdiğimi söyledim," diye hatırlatıyorum usulca, sanki iki saniye önce burada değilmiş gibi.

"Sen böyle seviyorsan..." Başını sallıyor. "O zaman senin sevgini istemiyorum, Penn Scully." Bir şey demek için ağzımı açıyorum ama benden önce davranıyor. "Hem senin Adriana'yla Harper'a bakman lazım."

"Adriana ve Harper meselesi biraz karışık." Son derece ciddi şeyler anlatacağım için kafamı dikleştiriyorum.

"Adriana'yı çocukluğumdan beri tanırım. Adriana bana abayı yaktı ama ben onun hislerine hiçbir zaman karşılık vermedim. O erkekleri fark etmeye başladığında ben hâlâ kızlar-çok-iğrenç evresindeydim. Yine de bu onu neredeyse her gün evime gelmekten alıkoymadı. Gelmemesi için onu onlarca kez uyardım, özellikle de yıllar geçip evde işler iyiden iyiye kötüleşmeye başladıktan sonra. Annem hep yarı baygındı, Rhett de daha dayakçı biri olmaya başlamıştı. Bir gün, okulun ikinci yılı başlamadan hemen önce, ben antrenmandayken bize gelmiş. Rhett kapıyı açıp ona yakında döneceğimi söyleyince Adriana da beni evde beklemiş. Rhett ona tecavüz etmiş."

Daria'nın gözlerinin fal taşı gibi açılmasını ve sertçe yutkunmasını izledikten sonra devam ediyorum.

"Şaşkınlık ve utanç içinde evden çıkmış. Kimsenin bilmesini istememiş. Üç ay sonra hamile olduğunu öğrenmiş. Yani bir şey yapmak için artık çok geçti." Boğazımı temizliyorum.

Adriana'nın, Harper doğmadan önce onu istemediği için ne kadar acı çektiğini hatırlıyorum. Hâline çok üzülmüştüm. *Vicdan azabı* duymuştum.

"En çok da Rhett'in birine söylemesinden korkuyordu. Bununla hava atar filan diye. Çoğu insan böyle bir şeyi gizler ama Rhett malın teki. Ayrıca akli dengesi uçurumun kenarında. O yüzden Addy'yle onu ve Harper'ı koruyacak, Harper'a yarı-meşru bir geçmiş verecek bir hikâye uydurduk. Herkese bebeğin babasının ben olduğumu söyledik çünkü benim kaybedecek bir itibarım yoktu, boktan insanlarla dolu bir aileden geliyordum. İnsanlara Addy'nin kız arkadaşım olduğunu söylemekten gocunmadım. Ergen kızların ilgisinden kurtulmamı sağladı. Hem zaten kimseyle çıkmak istemiyordum."

Seninle tanışana kadar.

"Son üç yıldır böyle yaşıyorduk. Çoğunlukla da her şey yolunda gidiyordu. Blythe gibi kızlarla yattığımda Addy görmezden geliyordu. Adriana'ya dokunmayacağım için hep başka kızlarla oluyordum. Ama sen hayatıma girdiğin andan itibaren her şey bozuldu ve gerçek bir hâl aldı."

"Adriana için çok üzüldüm." Daria omzumu sıkıyor.

"Artık Harper'ı canından öte seviyor, o yüzden dert etme."

"Sizi parkta gördüm. Castle Hill'de." Daria omzumdaki elini indiriyor. Aklım iki gün öncesine gidiyor. Addy'nin beni aramasına. Hemen buluşmamız gerektiğini söylemesine. Gus'ın arkadan gelen sesine.

Ding, ding, ding.

Çenem kasılıyor. Herkes hain amına koyayım. Şimdiye kadar bana ihanet etmeyen tek kişi, ironik bir biçimde, Daria.

"Ben..." diyorum ama Daria parmağını dudaklarıma bastırıyor. Parmağını öpüyorum.

"Sırlarımızı takas edelim mi?" Sırıtıyor ama hüzünlü, yorgun bir sırıtış bu.

"Olur." Alnımı bacaklarına dayayıp kokusunu içime çekiyorum. "İyi bir şey olsun."

Bana Müdür Prichard'la olanları anlatıyor. Dört yıl boyunca nasıl böyle devam ettiklerini. Sonra da hâlâ doğru düzgün oturamayacak kadar canının yanmasıyla son bulan son görüşmelerini.

"Beni seninle Adriana'yı izlemem için parka götüren oydu. Sanırım senden vazgeçmemi istiyordu."

"Vazgeçtin mi?"

Ayağa kalkıp elbisesinin eteğini kaldırıyor ve arkasını dönüyor.

Kıçı ve bacaklarının arkası mor, siyah ve açık sarı izlerle dolu. Yüzümü buruşturmamak için dişlerimi sıkıyorum. İçimde bir ordu askerin öfkesi var ve hayatımda ilk defa kontrolümü kaybetmekten, Gabe Prichard'a yapabileceklerimden korkuyorum. Hep deli fişektim ama asla şimdi olduğum kadar dengesiz olmamıştım. Bauer ve Prichard'a olan nefretim öyle büyük ki, bu evden bir çıkarsam başlarına çok kötü şeyler gelebilir.

"Bu arada," diyor Daria, yüzünü buruşturarak. "Babama her şeyi anlattım ve o esnada, çok kısa bir süreliğine sevgili gibi olduğumuzu da söylemek zorunda kaldım."

Sevgili gibi.

Olduğumuzu.

Çok kısa bir süreliğine

"Olsun," diye mırıldanıyorum, şimdi nasıl devam edeceğimizi bilemeyerek. Bir sürü şey konuştuk, ben hâlâ dizlerimin üstündeyim ve o hâlâ benim için yeterli olmadığını, asla yeterli olmayacağını hatırlatıp durarak birçok kez kendimden uzaklaştırdığım sıcak, ılımlı Daria'ya dair bir emare göstermiyor.

Ayağa kalkıyorum. O da kalkıyor. Bedenlerimiz aynı yöne doğru sendeliyor ama asla birbirine değmiyor.

"Beni biraz olsun umursuyorsan maçı kazan."

"Neden?"

Doğru olanı yaptığı için onu takdir ediyorum ama bu kadarı Rahibe Teresa için bile fazla.

Derin bir nefes alarak kendini söylemek üzere olduğu şeye hazırlıyor. "Çünkü gelecek cumartesi son yılımı başka bir yerde tamamlamak üzere uçağa binip buradan gideceğim."

Ağzım kuruyor ve yavaşça başımı sallıyorum. Daria yanıma yaklaşıp tişörtümü avucunun içinde buruşturuyor, böylece delik kapanmış gibi görünüyor. Oysa gerçekte bir köpekbalığının ağzı gibi açık.

"Dokunduğum her şeyi mahvediyorum, Penn. İstediğim her şey küle dönüyor. Bütün dönemi senin olmaya çalışarak geçirdim ama sen kalbimi bir kere bile kabul etmedin. Seni Adriana'nın kollarına gönderiyorum ama umursamadığımdan değil, aksine, umursadığımdan. Çok umursuyorum. Belki de fazla umursuyorum. O kadar çok ilişkiyi berbat ettim ki, iyileşmemizin tek yolu benim bu denklemden çıkmam."

Denklem sensin, diye yüzüne bağırmak istiyorum. *Bilmece, cevap, içindeki numaralar, hepsi sensin. Sen matematiksin. Anlam ifade ediyorsun.*

"Gitme," diye yalvarıyorum. Korkak gibi konuşuyorum. Kendi sesimi bile tanımıyorum. Ses tellerimi iade etmek istiyorum. Bok gibiler.

Daria bir adım geri çekiliyor. Başka bir taktik deniyorum.

"Nereye gideceksin?"

Omzunu silkerek kendini yatağa atıyor ve şilteye bulutmuşçasına karışıveriyor.

"Sikerim ama, Daria. Beni böyle eli kolu bağlı bırakma."

Hayaller âlemine dalarak tavana doğru gülümsüyor.

"Hafta sonunun nasıl geçeceğini bilmiyorsun," diye hatırlatıyorum.

"Ama biliyorum," diyor usulca. "Günahların olayı budur. Birikip birikip yüzüne patlarlar. Sen benim kalkanım olamazsın."

Ben senin her şeyin olabilirim. Yeter ki bana bir şans ver.

Arkamı dönüyorum. Kafamın derisi yanana kadar saçımı çekiyorum. Fısıltıyla küfrediyorum. Kâbusların olayı şudur; gerçekten yaşayana kadar hangisinin en kötüsü olduğunu bilemezsiniz. Via ve ben Daria'yı buradan attık. Onu kendi evinden attık.

Belki kapıya doğru gidemediğimden, bu saçmalığı bitiremediğimden ya da genel olarak insan olmayı beceremediğimden, Daria yeniden kalkıp beni odadan çıkarıyor.

Ölmek böyle bir hismiş demek. İyi. Öğrenmem iyi oldu.

Daria parmak uçlarında yükseliyor. Onunla buluşmak için başımı eğmiyorum çünkü şu anda öpüşürsek tamamen biterim. Dudaklarını boynuma bastırmakla yetiniyor.

"Ben de," diye fısıldayarak beni kapıdan dışarı itiyor.

Yüzümde kocaman bir soru işaretiyle ona bakıyorum.

"Sen hiçbir zaman usul usul yağan yağmur olmadın, Penn Scully. Sana âşık olduğumda, bardaktan boşanırcasına yağdın, seni her yerde hissettim. Sen sağanaktın."

Neden bana birbirimize âşık olduğumuzu söylemedin?
Neden kalbimi kırdığın zaman
Bunu kendim bulmamı bekledin?

Penn

Aynı gece ölü gibi ve muhtemelen aynı şekilde kokar hâlde Cam'in kapısına dikiliyorum.

Cam'in arkasından Kannon, Cam'in kız kardeşi, erkek kardeşi ve annesinin yanı sıra... tüm mahalle sanki sikik bir ET'ymişim –yün şal ve bisikletle tamamlanıyor– gibi bana bakıyor. Hayatımın en kötü gününde tabii ki seyircilerim olacaktı. Karma'nın da böyle iğrenç bir mizah anlayışı var işte.

"Bir süredir Rhett'le yaşamıyorum." Doğrudan konuya giriyorum, giriş konuşmaları siktirip gidebilir.

"Biliyoruz." Cam, kapıyı daha geniş açıyor ve içeri girebilmem için kenara çekiliyor. "Herkes biliyor, Penn. Gerçekten de kimsenin evine uğramadığını mı düşündün? Mesaj falan bırakmadığını? Çıkıntıların bile nerede olduğunu merak ediyor.

Kimse sana hiçbir şey söylemedi çünkü kendince nedenlerinin olduğunu düşündük. Nerede kalıyorsun?"

"Followhilllerde," diyorum. "Via da şimdi orada. Geri döndü."

"Peki bu konuda nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Kannon.

"Bok gibi." Yorgun bir şekilde gülümsüyorum.

Herkes başını sallıyor. Cam'in kız kardeşi tişörtümdeki delikten tutarak beni kendine çekiyor.

"Seni küçük serseri, boyundan büyük işlere girmişsin."

***

Hafta saf işkence gibi geçiyor. Yemek yemek ve uyumak için bile Followhilllere gitme zahmetine girmiyorum. Endişeli Mel'le öfkeli Jaime'yi görmezden gelerek Camilo'nun kanepesinde uyuyorum. Jaime kızına dokunduğum için nihayet karşıma dikildiğinde başıma gelecekleri bekliyorum. Ama şimdiye dek bana o kadar da öfkeliymiş gibi gelmedi.

Jamie: Bundan sonsuza kadar kaçamazsın.

İzle de gör.

Jamie: Seninle maçta görüşebileceğimizin farkındasın, değil mi Einstein?

Haklısın, ama ben on sekiz yaşındayım. Önümüzdeki on dakikadan sonra olacakları düşünmüyorum.

Jamie: Daria seni sorup duruyor.

Tabii ki, bu yemi yutacak kadar aptalım.

Benimle kafa mı buluyorsunuz, efendim?

Jamie: Evet. Ama Daria o uçağa binmeden önce onu görmek istiyorsan eve gelmen gerek.

Ona, gökyüzünde uçak görünce artık o sikik araçlara ölesiye bir nefretle baktığımı söylemiyorum. Her uçak benim

için kişisel bir suçlu. Via beni aramaya çalıştığında, onu sesli mesaja yönlendiriyorum. Korkunç cipiyle Camilo'nun evine geldiğinde kapıyı suratına çarpıyorum sonra da kıçına çarpmadığı için hayıflanıyorum.

Sezon sonuna yaklaştığımızdan Huggins, çok sert vurduğum ve kendimi tutmadığım için dırdır edip duruyor. İçimde öylesine bastırılmış bir öfke var ki, İncil'deki Samson'a taş çıkarırım. Koç Higgins, cuma gecesi sahaya olabildiğince hevesli ve hazır çıkacağımızdan emin olmaya çalışıyor çünkü başarısızlık bizim için bir seçenek değil.

Gus, ara sıra soru işaretleri içeren kısa mesajlar gönderiyor. Via'nın ona neler anlattığını bilmiyorum ama hainlerle pazarlık etmem. Perşembe günü Gus'ın soytarısı Colin'den, akşam yılan çukurunda play-offlar öncesine özel dövüşler olacağına dair toplu mesaj geliyor.

Mesajı alır almaz futbol takımını soyunma odasına kilitliyorum.

"İçinizdeki sefil puştlardan birinin kavga ettiğini duyarsam cehennemi boylarsınız, beni duyuyor musunuz?"

Herkes başını sallıyor. Öfkeli Camilo hariç herkes. "Bütün sezon bizim hakkımızda ileri geri konuştular."

"Ne olmuş yani? Bir kulağından girsin diğerinden çıksın," diye yanıtlıyor Kannon.

"O iş öyle *olmuyor* işte," diye yanıtlıyor Camilo. "Bana sikik Meksikalı diyorlar."

Başımı iki yana sallıyorum. "Geleceğin her şeyin. Gus tepenin tasını attırmak için uğraşıyor diye istikbalini elinin tersiyle itemezsin."

Daria taşınmadan önce onunla son kez görüşmeyi daha fazla ertelemeyeceğimi bildiğimden, günün ilerleyen saatlerinde Followhill hanesine uğrayıp yüzümü göstermeye karar

veriyorum. Hâlâ gitmemesi için onunla müzakere yapmak istesem de asıl nereye gittiğini söyletmeye odaklanmalıyım. O konuda da pek başarılı olamayacağım gibi görünüyor ya, neyse. Filmlerde, adam kızı sevdiğinin farkına varıp görkemli bir şekilde aşkını ilân eder, konu orada kapanır.

Bizim hikâyemizde o kadar çok dal ve budak var ki bu onlardan yalnızca biri.

Evin önüne park ediyor, anahtarımı kullanarak içeri giriyorum. Günlerdir burada olmadığım gerçeğini önemsiz göstermeye çalışıyorum. Bailey ve Via'yı ellerinde kitaplarla kanepede otururken buluyorum. Daria odanın diğer köşesinde bir belge dolduruyor –başvuru formu mu?–, Mel yanında, Daria'nın doldurduğu sayfalara sanki kendisini bıçaklayacaklarmış gibi bakıyor. Herkes kapının arkamdan kapandığını duyuyor, ancak yalnızca Jamie merdivenlerden inerek gelişimin yaratacağı kargaşayla başa çıkmak için gönüllü oluyor.

*Cık cık*layarak başını sallıyor. Tüm bunları tiyatral bir havayla yapıyor. Via ayağa kalkıp bodrum katına doğru gözden kayboluyor. Diyaloglarına şahit olmadan bile Via'nın artık Mel ve Jaime'nin değerli projesi olmadığını görebiliyorum. Kızlarına yaptıklarından sonra ona tahammül etmekte zorlandıkları açıkça belli oluyor, haklılar da.

Daria odasına çekiliyor. Başvurusunu da yanında götürüyor. Buraya dönmemin tek sebebinin o olduğunu ona haykırmak istiyorum.

"Mutfak masasına geç," diyor Jaime bana. Dediğini yapıyorum.

Mel ayağa kalkıp bir sürahi limonata alıyor. Ellerime bakıyorum. Olaylar farklı gelişebilir miydi, bu konuda hâlâ bir şansımız var mı diye merak ediyorum.

Jaime karşıma oturup nefesini veriyor.

"Eve uğramamakla buradaki durumu daha iyi hâle getireceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu evdeki insanlar söz konusu olduğunda düşünmenin en iyi meziyetim olduğunu söyleyemem. İşleri düzeltmeye çalıştıkça elime yüzüme bulaştırıyorum," diye dürüstçe cevaplıyorum.

"Antrenmanlar nasıl gidiyor?"

"Gidiyor işte," diyorum ters ters.

"Dilini kızımın ağzına soktuğun gerçeğini konuşacak mıyız?"

Diğer yerlerinin yanı sıra, efendim.

Gözlerimi gözlerine dikerek ona bu konuşmadan korkmadığımı gösteriyorum. "Bakın, beni uyardığınızı biliyorum, uyarılarınızı görmezden geldiğimi de biliyorum ama sonuçları ne olursa olsun aramızdaki şey kıymetli. En azından benim için öyle. Şu anda uzaklara gitmek için valizlerini toplayan kızınız adına konuşamam."

Ucuz bir numara ama şu anda daha olgun davranamıyorum. Zar zor insanca davranabiliyorum. Üstüme gelmemeli: Beni bu hâle getiren onun dölü ne de olsa.

Jaime'nin bakışları, mutfağa girerken kafama arkadan bir tane patlatan Mel'e kayıyor. Berbat görünüyor. Her zamanki yetersiz besleniyormuş görünümünden daha zayıf.

"Küskün kalma süreni doldurdun. Maçtan sonra eve dönüyorsun." Önüme bir bardak limonatayla üstünde ızgara peynir olan bir tabak koyuyor.

Sanki Daria'yla son gecemi kaçırabilirmişim gibi.

"Onunla konuşabilir miyim?" Görünüşe göre bu soruyu ızgara peynire soruyorum çünkü şu anda baktığım şey o.

"Önce kız kardeşinle konuşmalısın." Mel sandviçi ikiye bölüp Jaime'yle bana pay ediyor.

"Hayatta olmaz."

Jaime gözlerini benden ayırmadan, "Mel, biraz ara verir misin?" diye soruyor. Mel ayağa kalkıp bizi elivle geçiştirerek üst kata yöneliyor.

"Erkekler işte."

Duyma mesafesinden çıktığında Jaime dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklatıyor.

"Defy isimli oyunu hiç duydun mu?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. Daria ya da yarınki maç dışında bir şey düşünecek kafada değilim. Daria'yı kollamak için maç kaybetmek oldukça boktan bir hareket olacak ama onu korumak için tüm dünyayı sikerim.

"All Saints Lisesi geleneğinden mi bahsediyorsunuz? Evet. Neden?" Bu saçmalık ben daha ortaokuldayken bitmişti. On yıldan fazla bir zaman önce oynamayı bıraktılar.

Ayağa kalkıp telefonunu arka cebine sokuyor. "Emekliliği bir kenara bırakıp son bir kez oynamak istiyorum."

Arkama yaslanıp gülüyorum.

"Bana meydan okumanıza gerek yok. Kıçımı böyle de tekmeleyebilirsiniz. Sizin yerinizde olsam ben de aynısını yapardım muhtemelen."

"Seninkini tekmelemek istemiyorum. Yaralı parmaklarını kızımın teninde gezdirdiğini düşünmek seni yumruklamak istememe neden olsa da ilk aşkını yaşıyor olmana kızamıyorum."

"Kimin kıçını eline vermek istiyorsunuz o zaman?" Soruyorum ama sonra jeton düşüyor. Cevap gün gibi açık.

Tabii ya.

"Gabe Prichard," diyoruz aynı anda.

"Geçen hafta istifa etti. Onu elimize geçirmeden önce toparlanıp kaçmaya hazırlanıyor," diye açıklıyor Jaime.

"Ne zaman gerçekleşecek bu?" diye soruyorum.

"Bugün."

"Ben de geliyorum."

***

Jamie

Kıymetli kızının on dört yaşından beri okul müdürü tarafından psikolojik şiddete maruz kaldığını öğrenen babanın yumruğu ağır olur.

Bu yıl kızının cehennemi yaşadığını *sonradan* öğrenen adamın yumruğu ise ondan daha ağır olur.

Ben gaddar bir adamım.

Hedef alırsam, bu, öldürmek için olur.

Prichard'ın evi Todos Santos'un eteklerinde. Uzaktaki tek ışık Alfa Romeo'sundan geliyor. Onun dışında döndüğümüz toprak yol zifiri karanlık, ben Tesla'mla başı çekerken Vicious'ın Mercedes'i beni takip ediyor. Lise arkadaşım Trent Rexroth yanımda, Penn Scully –Tanrı onun kırık kalbini korusun– arka koltukta, geri kalanımız gibi onun da gözleri öldürücü, acımasız ve kararlı görünüyor. Vicious ve Dean farlarıyla durmamız için bize sinyal veriyor. Aracı kenara çekip arkama dönüyorum.

"Sen burada bekle."

"Hayatta olmaz. O herif Daria'ya zarar verdi," diyor Penn tükürürcesine, elleri yumruk hâlini almış bile. Gabe'in işini kaybetmesi bana yetmez. Asla yetmez. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca oturabilme becerisi de dâhil diğer her şeyini kaybetmesini istiyorum.

"Başına bela açılabilir," diye uyarıyorum ama kalben söylemiyorum. Biri Mel'e zarar verecek olsa onu muhtemelen öldürürüm.

"Öyle mi, sizin başınıza bela açılmaz mı?"

Yanımda oturan Trent'in omuzları kendini beğenmiş bir kahkahayla sarsılıyor.

"Neden?" Penn üsteliyor.

"Prichard'ın kaybedecek çok şeyi var. Bize dokunamaz."

"Başkası dokunabiliyor mu?" diye soruyor Penn, tıpkı Trent'in kapısının dışarıdan açılışı gibi yüksek bir sesle. Dean dışarı çıkması için ona ıslık çaldıktan sonra beyzbol sopamı sallayıp omzunun üstüne koyuyor.

"Belki Tanrı," diye cevap veriyorum.

"O bile tartışılır," diye gülüyor Dean. "Tanrım, eski şaklabanlıklarımızı özledim. Rexroth, dışarı. Âşık oğlan." Penn'e ıslık çalıyor. "Futbol hayalinin klozeti boylamasını istemiyorsan uslu ve sessiz bir çocuk ol."

Farlarımız kapalı olduğu için park hâlindeki araçlarımızda onu beklediğimizden bihaber olan Prichard, evinden çıkıp çalışır durumdaki arabasının bagajına iki valiz atıyor. Arabadan inip Vicious, Dean ve Trent ile arabasının etrafını sarıyoruz.

Omzuna arkadan dokunduğumda vücudumdaki her kas ve kemik adrenalin ile canlanıp ısınıyor. Vücudu sertleşip taş gibi katılaşıyor. Arkasını dönüyor, yüzü bembeyaz kesilmiş, araba farı çirkin yüzündeki korkuyu aydınlatıyor.

"İyi akşamlar, Bay Prichard." Bu şehrin kraliyet ailesinden biriymişim gibi gülümsüyorum. Dokunulamayacak kadar önemli, kontrolünü kaybedemeyecek kadar değerli. Dean arkamda sanki ısınıyormuş gibi beyzbol sopasını sallıyor.

Prichard başını şiddetle iki yana sallıyor.

"Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Karınla konuştum. Durumu hallettik. Biz..."

"Benimle hiçbir şeyi halletmedin," diye tersliyorum. Mel onunla görüştükten sonra bana ne yaptığını anlattı, bunu yaptığı için öldürmek istesem de amacını anlayabiliyordum. "Seni ipten almamızın tek nedeni Daria'nın acı çekmesini istememiz." Aramızdaki mesafeyi kapatıp şeytanca gülümsüyorum. Gözlerim donuk. Kaslarım gevşek. "Şimdi hesaplaşma zamanı."

Vicious Alfa Romeo'nun bagajını çarparak kapattığı an ben Gabe'i arabasının arkasına doğru itip sert bir hareketle öne yatırıyorum. Dean gülerek bana beyzbol sopasını uzatıyor.

Dean, "Başka bir şehirde kariyerini yeniden canlandırmaya çalıştığını öğrenirsek..." dedikten sonra Prichard'ın pantolonunu ve donunu tek seferde indirip orta yaşlı adamın süt beyazı kıçını ortaya çıkarıyor. Kıçı lanet ay kadar parlak.

"İmdat! Yardım edin! İmdat!" Prichard bebek gibi ağlıyor.

Adamın zırıltılarının arasında, bize doğru gelen Penn'in ayakkabılarının altında çatırdayan yaprakların sesini duyabiliyorum. Bu işe bulaşmadan edemiyor. Güzel. Böyle bir şey olurken oturup izleyen bir şerefsizin Daria'ya dokunmasına izin vermezdim.

Penn yanımda duruyor, omuz omuzayız. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü Prichard burada olduğunu bilmiyor. Penn'in sırtı bizimki kadar sağlam değil.

"İmdaaat," diye bağırıyor Prichard, yüzü hâlâ arabasının soğuk kaportasına yaslı, yanağı ona yapışmış vaziyette.

"Kapa çeneni," diye kızıyorum öfkeli bir şekilde, spor ceketini üzerinden çekip alarak avucumda topluyorum. Ağzını tıkayıp boğulana kadar sokmaya devam ediyorum.

Vicious elini Prichard'ın sırtına koyuyor ve bana bakıp sakince gülümsüyor.

"Birkaç dua oku, seni hasta *orospu çocuğu*. Belki cehenneme giderken sapık kıçını korur."

Tüm güç ve kaslarımı kullanarak Gabe'in kıçına beyzbol sopasıyla vuruyorum. Vuruş o kadar sert ki, ses kulaklarımızda çınlıyor ve dinmesi birkaç saniye sürüyor.

İkinci vuruş daha da güçlü, sanki dengemi bulmuşum gibi. Kızımın son altı aydır yaşadıklarını düşünüyorum.

Hayatta her şeyden çok sevdiğim, kırılan her şeyi onarmak için canını dişine takan ama bunu yaparken kendi kızımızı kıran Mel'i düşünüyorum.

Bizimle yaşayan ama prensesimin adını lekelediği için yüzüne bakamadığım on sekiz yaşındaki kızı düşünüyorum.

Kızıma onu bırakamayacak kadar âşık olan çocuğu düşünüyorum, farkında olsun ya da olmasın.

Üçüncü vuruşumda Gabe ceketi ağzından atıyor ve yalnız bir kurt gibi gökyüzüne doğru uluyor.

Kızımın kutladığı her doğum günü için bir tane olmak üzere on sekiz kere vurduktan sonra sopayı Vicious'a uzatıyorum ama Penn elini koluma koyarak sopayı izin istemeden benden alıyor.

Tek kelime etmemesi için ona işaret ederek başımı sallıyorum. Bu çok tehlikeli.

Gözlerimin içine baka baka Gabe Prichard'la konuşuyor.

"Şansına dua et ki yalnız değilim çünkü yalnız olsaydım şimdiye ölmüş olurdun," diyor sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan.

"Penn? Penn Scully?" Prichard boğulur gibi söylüyor.

Penn sopayı sallıyor, ona o kadar sert vuruyor ki yüzümü buruşturuyorum. Prichard bagajın üzerine bayılıyor.

Biz eve dönerken Prichard yüzlerimiz şöyle dursun etrafını bile seçemez hâlde kanlar içinde yatıyor. Gitmeden önce, Mel'in kaydının bir kopyasını ceketinin cebine sokarak bizimle uğraşmaması gerektiğini hatırlatıyoruz. Özellikle Penn'le.

Prichard bunu da Daria'ya yaptıkları gibi mezara kadar saklayacak.

***

Penn

"Sadece Camilo'dan eşyalarımı alacağım." Sırt çantamı omzumun üzerine atıp Mel'in yanağını öpmesine izin veriyorum. Neredeyse gece yarısı oldu, yemeği gecenin bir yarısı yiyeceğiz gibi görünüyor ama Followhilller, Prichard şehri terk etmeden önce Jaime'yle bu meseleyi halletmemiz gerektiğini anlayışla karşılıyorlar.

Lazanya fırında pişerken sebzeleri doğrayan Mel bana dikkatli olmam için yalvaran gözlerle bakıyor. Bu kadın hep aynı anda birden fazla iş yapıyor. Bailey yanında, buzlu çayın içine limon sıkıyor. Via dışarıda, havuz kenarındaki bir şezlongda, dizlerini karnına çekmiş şekilde oturuyor. Evde durumlar değişti. Via'ya artık yeni keşfedilen bir mucize, kıymetli bir ödül gibi bakılmıyor. Sıradan bir ölümlü statüsüne düşürüldü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Mel soğanları doğrarken burnunu koluyla siliyor. "Toplanmak için yani."

"Yalnızca Daria teklif ederse."

Merdivenlerden çıkıp ona bizzat sorma ayrıcalığımı resmen kaybettim. Jaime, ikinci kata çıkan merdivenlere baktığımda bile bana tehditkâr bakışlar atıyor. Daria uçuştan önce hiç aşağıya inmeyecek gibi görünüyor. Acaba Jamie bu gece yatmak için üst kata çıkmam gerektiğinin farkında mı?

"Jaime sana yardım edebilir."

"Yarısı boş spor çantasını kendi başına taşıyabilir." Jaime kanalları geziniyor, belli ki kini geçmemiş.

"Akşam yemeğinden önce dönerim." Anahtarlarımı alıyorum ve arabaya giderken bir sarımsaklı ekmek kapıyorum. Ya alışkanlıktan ya da kendime işkence etmekten bıkmadığımdan, Daria'nın pencereden beni izleyip izlemediğini görmek için başımı çeviriyorum. Maalesef. Yatak odasının ışığı kapalı. Daha uçağa binmeden zihnen buradan ayrılmış bile.

Camilo'ya giderken, uğrayacağımı söylemek için onu aramaya çalışıyorum.

Cevap vermiyor, sinirleniyorum. Kıçını yılan çukurundan olabildiğince uzak tutması için ona doğrudan emir verdim. Gus bildiğim ve sevdiğim her şeyin içine sistematik bir şekilde sıçtığı hâlde ben kendime sahip çıkabiliyorsam o da yapabilir.

Gece yarısı olduğu için kapısını çalamayacağımı bilerek Camilo'nun kapısının önüne park ediyorum. Sonra bir bebeğin ağladığını, bir kadının sıkıntılı bir şekilde mırıldandığını duyuyorum ve kimseyi uyandırmayacağımı anlıyorum. Kapıyı çalıyorum. Kız kardeşi, yürümeye başlayan bebeği kalçasında tutmuş, kapıyı açıyor. Kanepenin yanındaki spor çantamı almak için yanından geçiyorum.

"Aptal kardeşin nerede?" diye soruyorum.

"Nereden bileyim ben. Belki de bütün zengin bebelerinin gittiği o yere gitmiştir."

"Yılan çukuru mu?"

"Adı öyle mi?" Gülüyor, Amerikan mutfaktaki mikrodalgayı açıp içinden biberonu aldıktan sonra bebeğin ağzına sokuyor. "O güzel yüzüne dikkat et, Scully. Bu elmacık kemikleri sayesinde zengin kızını hamile bırakıp ailesinin servetiyle yaşayabilirsin."

Yılan çukuruna gittiğimde sinirlerim tüm zamanların en had safhasına çıkmış durumda. Camilo hem kolay sinirlenir hem de aptalca şeylere kolay kanar. Bunu biliyorum çünkü aptalca şeyler yapmak bir süredir en sevdiğimiz eğlenceydi. Arabayı terk edilmiş futbol sahasının önüne park edip zincirli kapıya koşuyorum. Çığlıklar ve küfürler silah sesi gibi havada yankılanıyor. Tribünlerin ardından bir öfke ve ter bulutu yükseliyor, tel örgülerin üzerinden atlayıp içeri girdiğimde nedenini anlıyorum.

Burası lanet olası bir savaş alanı gibi.

Knight, Vaughn, Colin, Will, Josh, Malcolm ve Nelson'ın da dâhil olduğu büyük bir dövüş var. Hem Buldoklar hem de Saintsler kazanmak için oradalar. Camilo onların ayaklarının altında, kuru, kahverengi toprak üzerinde yatıyor.

Kalabalık gittikçe yoğunlaşırken insanları önümden iterek ona doğru ilerliyorum. Futbolcular birbirlerini ezip tekmelerken ona hiç dikkat etmiyorlar. Camilo hareket etmiyor.

"N'oldu lan sana?" Dizlerimin üzerine çöküyorum. Ona dokunmaktan korkuyorum çünkü neresinden yaralandığını bilmiyorum.

"Kırıldı... sanırım kırıldı." Bacağına bakarak zar zor sözlerini tamamlayabiliyor. Bakışlarını takip ediyorum. Bacağının anormal bir şekilde büküldüğünü kot pantolonunun üstünden bile net bir şekilde görebiliyorum.

Çizgi filmlerdeki gibi. Baldırı şekil değiştirmiş âdeta. Kötü görünüyor.

"Seni hastaneye götürmemiz gerek," diyorum.

"Hadi canım." Gülüyor, sesi duygusuz ve net. Anladığım kadarıyla bir süredir böyle yatıyor. Ben ambulansı ararken Gus'ın tribünden gizlice uzaklaştığını görüyorum, giderken, "Dışarı çıkın, dışarı çıkın, Scully domuzları çağırdı," diye

bağırıyor. Şimdi herkes arkamızdan tozu dumana katarak geçiyor. Çocuklar itişip kakışıyor, bağırıyor, haykırıyor. Sanki sikimdeymiş gibi beni yuhalıyorlar. Knight tişörtümün eteğinden tutarak beni ayağa kaldırıyor. Elinden kurtuluyorum.

"Cam'in yanında kalacağım."

Vaughn yanında durup dik dik bana bakıyor. "Yarın maçın var," diye hatırlatıyor.

"Knight olsa bırakıp gider miydin?"

Knight'la birlikte yüzüne bakıyoruz. En iyi arkadaşının omzunu kavrıyor.

"Asla. Hadi gidelim."

Cam'e dönüyorum. "Ne oldu?"

Ama sanırım zaten biliyorum. Maçı satacağımı düşünmeyen Gus, oyun kurucumun oynayamaz hâle geldiğinden emin olmak için devreye girdi. Camilo'dan kurtulmak ve kazanma şansımızı ortadan kaldırmak kurnazca yapılmış, acımasız bir hamle.

"Colin doğrudan beni sakatlamak için saldırdı. Beni yere düşürüp ayağıyla dizimin yanına bastı. İki dakika geç de olsa Knight'la Vaughn gelip onu benden uzaklaştırdılar."

Bana bunu gayet normal bir şekilde anlattığına bakarak olayı henüz kavrayamadığını anlıyorum.

Futbol hayatı bitti.

Burs şansı bitti.

Geleceği bitti.

"İyi olacaksın," diye yalan söyleyerek onu tutup doğrultuyorum.

Gülüyor.

"Ben aptal değilim Scully. Ne olduğunu biliyorum. Haklıydın. Duymak istediğin bu muydu? Çünkü öyleydin."

Takımım en iyi oyuncularından birini kaybetti.

Hem de bir hiç uğruna.

Âşık olmak déjà vu'ya benzer
Aradığın yuvayı bir yabancıda bulmaya
Dört buçuk yıl önce seninle tanıştığımda, kim olduğunu anlamıştım
Bu sırada kendimin kim olduğumu bulmam gerekiyordu
Seni tekrar bulabilmek adına sana bir şey verdim
Böylece, belki sen de beni ben olduğum için sevebilirdin

Daria

Amigo takımı sahaya fırlayıp ponponlarını havada sallarken başımı eğik tutuyorum. Babam burada olmama büyük bir zafer diyor. Bense daha fazla belayı çağırmak diyorum.

Kızların yüzlerindeki kocaman, sahte gülümsemeler her şeyi anlatıyor. Benim yokluğumu. Via'nın varlığını. Mavi ve siyah üniformamız Via'nın kıvrak vücudunu ikinci bir deri gibi sarmış. O kadar göz kamaştırıyor ki, Esme onu merkezden mümkün olduğunca uzak bir konuma yerleştirmiş. *Kendisinden* en uzağa. Ponponlarım olmadan kendimi çıplak hissediyorum. Onları ellerimde hissetmek için can atıyorum

ama iş işten geçti, biliyorum. Amigoluk günlerim sona erdi, en azından lisede.

Mel çantasını karıştırıyormuş gibi yapıyor ama Via'ya bakamadığı için böyle davrandığını biliyorum. Bu, şaşırtıcı bir şekilde bana kendimi daha iyi hissettirmiyor. Hiçbir şey hissettirmiyor. Ben bir *taco*yum. Gevrek, boş bir kabuk.

Melody sevgisini, ilgisini ve sessiz özürlerini reddetmeme rağmen yanımdan ayrılmıyor. Bailey her sabah üzerinde bir bardak portakal suyu, yumurta beyazı ve bir dilim kızarmış ekmek olan tepsiyle ve Pinterest'ten çıkardığı ilham verici, sevimli bir alıntıyla odama geliyor. Babam da iyi geceler öpücüğü vermek için yanıma gelerek gecelerimi tatlandırıp hayata tutunmamı sağlıyor. Ve her seferinde güzel bir anıdan bahsederek iyi günlerin önümde beni beklediğini hatırlatıyor.

Çocukken Knight'ın alnına roket çizdiğini ve bunu başka bir şey sandığım için onu neredeyse öldürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?

Vaughn'ın elinde canlı bir denizanasıyla sahilde dolaşarak onu yeni evcil hayvanı ilan ettiği zamanı hatırlıyor musun?

Saçların yüzünden Luna'nın seni prenses sandığı zamanları hatırlıyor musun?

Melody'nin artık bana iyi geceler öpücüğü vermediği dile getirilmemiş bir gerçek.

Babam bunun iyi bir şey olduğunu söylüyor. Bir şeyler yok olduğunda, sıfırdan daha iyisini inşa edebilirsiniz. Ama inşa etmek güç ve cesaret ister, şu anda bende ikisi de yok.

Esme zıplayarak bir *toe touch* hareketi yapıyor, ardından Via mükemmel bir *Herkie* zıplayışı gerçekleştiriyor. Mel bacağımı sıkıyor. Koyu renkli bir kot pantolonla sarı üst giyiyorum, artık iki takıma da bağlı değilim. Müdür Prichard, Doğu Yakası'nda ilgilenmesi gereken hasta bir akrabasını gerekçe

göstererek aniden istifa ettiğinden beri ortalık çok karışık. Söylentilere göre kırık kalbimi onarmak için takımdan ayrılmışım. Bu doğru olsa da herkes beni bu kadar üzen kişinin Müdür Prichard olduğunu sanıyor.

Kimse kalbimi un ufak edip tozlarını havaya savuran kişinin bugün sahaya çıkmak üzere olan çocuk olduğundan şüphelenmiyor. O çocuk bana aşkını itiraf ettiğinden beri neler yaşadığımı kimse bilmiyor ve ne kadar istesem de onu affedemiyorum. Bir şeyi kırdığınız için üzülmeniz onu eski, bütün hâline geri getirmez.

"Onlara bakma," diye fısıldıyor Mel, bacağımı sıkarak. "Buna değmezler."

"Bacağımı bırak, Melody."

Bırakıyor. Babam, sahaya çıktıklarında iki takımı da alkışlıyor ama hâlâ Gus'ın kemiklerini kırmak istediğinden eminim. Las Juntas, yüz kiloluk bir kemik torbasına benzeyen yepyeni oyun kurucuyla ısınmaya çıkınca insanlar tribünlerden kıkırdıyor. Çocuk için üzülüyorum. Eskiden olsa, kolon gibi görünen bu çocukla ilk alay eden kaba kız ben olurdum.

Maç başlıyor ve Penn sahaya çıkar çıkmaz maçın içine sıçacağını açık açık gösteriyor. Bunu usulca da yapmıyor. Önüne düşen paslarla cebelleşiyormuş gibi yaparak ayaklarını bir yandan diğer yana sürüklerken kalbim tekliyor. Hareketsizce duruyor ve top göğsüne çarptığında bile topu yakalamıyor.

Sahada geride kalıyor, ağır ve tepkisiz, normalde olduğu yetenekli futbolcunun tam tersi. Takım arkadaşları hayal kırıklığı içinde bağırıyor, biri çamuru tekmeliyor. Kenarda, koçu kalp krizinin eşiğinde ancak Penn onları dinlemiyormuş gibi davranıyor. Tamamen kendi dünyasında; topları kaçırmaya devam ediyor, eline sayı yapacak fırsat geçtiğinde şaşkın şaşkın

etrafa bakınıyor ve birkaç dakikada bir durarak sanki nefesi kesilmiş gibi dizlerinin üzerine eğiliyor.

Devre arasında Penn'in koçu onları yanına çağırıyor, muhtemelen yeni bir strateji geliştiriyorlar ve Penn başıyla onaylıyor, dikkatli ve kararlı görünüyor. Ama sahaya döndüğünde daha da kötü oynuyor.

Bir de Knight var. Dean, tribünlerde babamın yanında bağırırken neredeyse ciğerini tüketiyor. Oyun kurucu oğlunun neden topu auta atarak gol şansını kaçırdığını saçını başını yolarak soruyor.

"Bunlar ne halt çeviriyorlar?" Dean önündeki tribün koltuğunu tekmeleyince ellili yaşlarda kilolu bir baba dönüp ona ters ters bakıyor.

"Oğlun bok gibi oynuyor."

Dean, "En azından öyle kokmuyor," diye karşılık veriyor.

"Sanırım neler olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor babam. "Ve bununla gurur duyabilirsin, Cole."

"Nedenmiş o? Beni de aydınlatsana, Jaime."

Çünkü Knight maçı kazanmayı reddediyor. Penn, beni kurtarabilmek için Las Juntas'ın kazanma şansını öldürmeye çalışıyor ama Knight ona izin vermiyor çünkü maçı Penn'in hak ettiğini biliyor.

Knight başka bir şey daha biliyor. Burada işimin bittiğini.

Yarın şehirden ayrılıyorum. Kazanacak veya kaybedecek bir şeyim yok. İşte tam da bu yüzden kendimi ayakta ve tribünden inerken buluyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, kesinlikle dikkatleri üzerime çekeceğim ki bu, amigo takımından atıldığımdan ve Müdür Prichard ardında skandal dedikodular bırakarak kaçıp gittiğinden beri yapmamaya yemin ettiğim bir şey. Merdivenlerden aşağı koşuyorum, çitin üzerinden atlayarak All Saints Lisesi ko-

çimin yanında dikiliyorum. Ayak parmaklarım çimenlerin üzerinde, topuklarım betonda ellerimi ağzımın iki yanına dayayıp bağırıyorum.

"Penn Scully, eğer benim tanıdığım adamsan hemen şimdi kendine gelirsin!"

Bütün gözler bana çevriliyor. Zaten yavaş ilerleyen Penn tamamen duruyor, kaskını çıkarıp sahaya atıyor, sert gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Yirmi iki numara!" Hakem sportmenlik dışı davranışı için sarı penaltı bayrağını kaldırıyor. "Takımın on beş yard kaybediyor."

"Scully!" Antrenörü bağırıyor, ""Seni yedek kulübesine çekerim!"

"Canıma minnet," Penn'in dudakları keyifle kıvrılıyor, benimle göz temasını asla koparmıyor.

Kendimi çıplak, toy ve yargılanmış hissediyorum. Dünya dönerken maç da devam ediyor. Karşı takıma geçen top şimdi Knight'da. Las Juntas savunmaya geçiyor ama Penn gözlerimdeki yalvarışlarla büyülenmiş hâlde hâlâ yerinde duruyor. Ponpon kızlar kenarda dans etmeyi bırakıp bana acıyan bakışlar atıyorlar. Ne düşündüklerini biliyorum.

Sonunda oldu. Hatun kafayı yedi.

Gülümsüyor ve kendimi farklı biri olmanın özgürlüğüne bırakıyorum. Kusurlu biri. *Gerçek* biri. İnsanların benim hakkımda ne düşündüklerini, beni nasıl gördüklerini, maçtan sonra ne söyleyeceklerini umursamıyorum.

"Bu dallamaları sahaya gömmeni istiyorum." Kelimeleri haykırırken ciğerlerim yanıyor, yanaklarımı acıtan dengesiz bir gülümseme var yüzümde ama mutluluğun yanından bile geçemiyorum. Takımıma ters düşüyorum; dört yıl boyunca amigoluk yaptığım Saints'i değil karşı takımı destekliyorum. Ayak sesleri geliyor. All Saints Lisesi'nin güvenlik görevlisi

gibi davranan iki öğretmeni –Bayan Linde ve Bay Hathaway– beni bileklerimden tutup sahadan uzaklaştırıyorlar. Babam, futbolculardan biriymişçesine kıvrak ve atletik bir şekilde çitin üzerinden atlayıp beni Bay Hathaway'in elinden kurtarıyor.

"Kızıma bir kez daha kendi isteği dışında dokunursan emeklilik gününe kadar seni mahkemelerde süründürürüm."

"Yirmi iki!" Islık sesi duyuyorum. Penn'in koçu neredeyse sahaya fırlıyor ama Penn'le göz temasımız asla kesilmiyor. "Yirmi iki! Lanet kaskını *başına* tak evlat!"

"Penn!" Haykırıyorum.

Maçın ortasında benimle konuşarak yaklaşık beş bin tane kuralı çiğnemiş olduğundan herkes duruyor. Gus küfrederek çimleri tekmeliyor. Ellerini kalçalarına koyup başını iki yana sallıyor. Babam kollarını belime dolayıp beni sahadan uzaklaştırarak geri tribüne götürüyor.

"Benim için bir şey yapabilir misin?" diye bağırıyorum Penn'e. Bacaklarım hareket etmiyor ama manik bir şekilde gülüyorum. Penn başıyla onaylıyor. "O şerefsizleri hakla!"

Tüm kalabalık beni yuhalarken babam Melody'yle Bailey'yi de kapıp insanlar beni kazığa geçirip yakmadan önce bizi çıkışa götürüyor. Kapıdan çıkarken babam kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekerek başımı öpüyor.

"Benim çılgın, mükemmel kızım. Bir de kendine vahşi değilim diyorsun."

Penn

İnsanlar elma gibidir. İyisi de vardır, kötüsü de. Olgunu da vardır, hamı da. Serti de vardır, yumuşağı da. Tatlısı da vardır, ekşisi de. Her elmanın bir de çekirdeği vardır. Kalbi. Bu, onları benzersiz kılan şeydir.

Annem bir keresinde bana Via için endişelenmediğini çünkü benim çekirdeğimin ona güven verdiğini söylemişti. Ben koruyucuydum. Kimsenin yapmadığı zamanlarda Via'ya kol kanat gerdim ve şimdi, Daria bana ait olanı almam için yalvarırken –bu galibiyeti, bu maçı, şampiyonluğu–, takım arkadaşlarım bunu gerçekleştirmek için kan ve ter dökerken ve Knight Cole kıçımı kurtarmak için yenilirken, ben bunu yapamıyorum.

Via'yı korumak bir görevdi. Daria'yı korumak ise bir onur.

Daria ve ailesi stadyumdan ayrıldıktan sonra tökezliyormuş gibi yapıyorum. Alkışlar ve tezahüratlar yuhalamalara ve küfürlere dönüşüyor. Sonra devre arası oluyor. Başka bir deyişle: Koçun ağzıma sıçma zamanı. Sahadan 28'e 14 üstünlükle ayrılıyoruz ama biraz daha çabalayarak içine sıçamayacağım bir skor değil.

"Scully!" Koç Higgins o kadar yüksek sesle kükrüyor ki sesi devasa projektörlerde yankılanıyor. "Hemen buraya gel!" Yeri işaret ediyor.

Olabildiğince yavaş bir şekilde ona doğru salına salına ilerliyorum, kaskımı başımdan çıkarıp yanından geçerek soyunma odasına yöneliyorum. Formamın arkasına asılıp beni geriye çekiyor. Diğer herkes soyunma odasına gitmek için tünelden geçerken onlara devam etmelerini işaret ediyor ve beni tünel duvarına yapıştırarak hırlıyor.

"Maçı bilerek mi kaybediyorsun, evlat?"

Başka bir erkek olsa Daria'nın bu kadar cömert teklifini kabul eder, devre arasından sonra sahaya çıkıp karşı takımın kıçını eline verirdi. Ama ben yapamam. Daria'nın isteği de, pazartesi günü günlüğünün sayfalarının okulun her bir köşesine yayılışını görmeyecek olması da umurumda değil. O bu iğrençliği hak etmiyor.

"Efendim, dikkatim dağınıktı. Bunun için özür dilerim." Beni sahada tutması için gereken şeyi söylüyorum.

"Güzel sarışın yüzünden mi?" diyor tükürürcesine.

"Götlek sarışın çocuk yüzünden," diye düzeltiyorum, çenemle ASL'nin soyunma odasına giden Gus'ı işaret ederek. "O dallama Josh'un pedlerini boğazına itip duruyor. Herif hâlâ doksanlardaymışız gibi parmaklarını yarısına kadar bantlıyor." Acı bir kahkaha koyveriyorum.

"Düzgün konuş!" diye bağırıyor. "Bauer'a karşı ne hissettiğin umurumda değil. Seni öfkelendirmesine izin verirsen, asla seçilemezsin. Asla yükselemezsin. Asla NFL'e hazır hâle gelemezsin. Birisi kız arkadaşı hakkında bir şeyler söyledi diye maç satan, potansiyeli olan ama beyni olmayan başka bir zavallı olursun sadece. Sporcu şöhretin söndüğü zaman kızın, yanında kalacağını mı sanıyorsun? Üniversiteye gittiğin zaman? Sence geleceğini mahvetmeye değer mi? Takımın geleceğini? Benim geleceğimi?"

Evet. Evet. Evet. Evet. Ve evet. Değer.

Başımı iki yana sallayıp onu omuzlayarak yanından geçiyorum. Tünelde peşimden koşuyor, bu mağaramsı yer yüzünden sesi yankı yapıyor.

"Cevap ver evlat!"

Hışımla soyunma odasına gidiyorum. Kendimi izah etmekten bıktım. Özellikle de Prichard onu taciz edebilsin diye kız arkadaşımdan uzak durmamı söyleyen adama.

Eski kız arkadaşım. Kahretsin.

Kendimi bir oturağa bırakıp nefesimi salıyorum ve Koç Higgins'in odaya girip yumruğunu bir dolaba geçirerek dolapta büyük bir göçük açmasını izliyorum. Elini geri çektiğinde eklemleri çürük ve kanla kaplı.

"Siz aptal serserilerin her biri benim evladım gibisiniz. Birinizin öne çıkıp kaptanınıza ne olduğunu bana anlatması gerek, yoksa onu kulübeye çekeceğim ve herhangi birinizle ilgili üniversitelerden telefon gelirse onlara da şu yanıtı vereceğim: Yeterince iyi değil. Henüz hazır değil. Ona burs vermeyin. Başka bir deyişle, Penn'i ispiyonlayıp bana sorununun ne olduğunu söylemezseniz, onunla birlikte siz de bok yoluna gidersiniz, anlaşıldı mı?"

"Evet efendim!" Hepsi aynı anda cevap veriyor. Ağızlığımı çiğneyerek yere bakıyorum. Belki biliyorlardır. Belki beni ispiyonlarlar ve kariyerim sona erer. Tek bildiğim, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olamadığım; Daria istese de istemese de onu yüz üstü bırakamam.

"Ee?" diye bağırıyor Higgins, "Penn Scully'ye ne oldu?"

"Hiçbir şey efendim!"

"Ne oldu?" diye bağırıyor.

"*Hiçbir şey* efendim!" diye kükrüyor hepsi bir ağızdan. Gurur duymalıyım. Duygulanmalıyım. Bir şeyler hissetmeliyim. Herhangi bir şey. Ama hissedemiyorum. Lanet olsun ki hissedemiyorum. Artık çok geç.

"Futbol kariyerlerinizi mahvedeceğim!" Koç dolap kapaklarını defalarca yumrukluyor.

"Penn Scully bizim kaptanımız, efendim."

Haftalardır ilk kez gülümsüyorum.

Ben nasıl ki Daria'nın arkasında duruyorsam.

Takımım da benim arkamda duruyor.

Seni sevmek
Bir şarkıyı
İlk defa dinleyip
Tüm sözlerini ezberlemek gibi

Penn

Kaybetmemiz için harcadığım onca çabaya rağmen maç 42-17 sona ediyor. Cılız oyun kurucumuzun içinden Brett Favre çıktı, savunmamız yüreğini ortaya koyarak oynadı ve düşen topları yakalamaya çalıştı. Sonuç olarak maçı Las Juntas Buldokları kazanıyor. Topu Kannon alıyor ama kimin hak ettiğini ikimiz de biliyoruz.

Maç sonrası duasına kalmadan ayrılıyorum. Soyunma odasına giderek hızlı bir duş alıp spor çantamı omzuma atıyor, sonra All Saints'in kilidi açık soyunma odasına dalıyorum. Oyuncuların çoğu içeride, sabunlu vücutlarında morluklar var. Gus beline sarılı bir havluyla oturakta oturuyor, başı ellerinin arasında. Hâlâ kupkuru.

Bacağına tekme atıp yüzüne doğru parmaklarımı şıklatıyorum. Başını kaldırıyor. Ölü gibi görünüyor. Gözleri kan çanağı, yanakları çökmüş. Oyuncular soyunma odalarına daldığım için söyleniyorlar, sanki bir cetvel alıp siklerimizi karşılaştırmaya gelmişim gibi. Protestolarını ve buradan defolup gitmeme dair isteklerini duymazdan geliyorum.

"Kız arkadaşın artık bir ölü." Pis pis sırıtıyor.

"Bu gece çukurda buluşalım, Bauer. Ama bu sefer, lanet olası bahislerden sorumlu değilsin. Dövüşeceksin. Benimle."

Daria gideceğini kimseye söylemememi rica etti. Gus'a güvenmediğinden bilmesini istemiyor. Ama kız kardeşimin ona söylemiş olmasına şaşırmam, bu gece Daria'ya bulaşmadığından emin olmalıyım.

"Sözünü dinlemem için bana tek bir sebep söyle, aşağılık pislik. Bana hiçbir şey yap..."

Suratına yumruğu indirip onu yere seriyorum. Geriye doğru düşüyor ve Colin *–seninle de henüz işim bitmedi, Colin–* başı yere çarpmadan onu yakalamayı başarıyor.

"Geleceksin çünkü nerede yaşadığını biliyorum, gerekirse oraya da gelirim ama etrafta tanıklar olmadan çok daha kötü bir benle karşılaşırsın. Sen de öyle, Stimatzky." Colin'in bakışlarını görmek için başımı kaldırıyorum. "Seninle de hesaplaşacağız."

Soyunma odasından hışımla çıkarken Knight'ın, "Biliyordum," diye bağırdığını ve dolapların çarpma sesini duyuyorum.

All Saints takımındaki herkes şerefsiz değil. Ama kaptanları öyle.

Savaş evrensel bir dildir. Hıristiyan, Yahudi, Budist veya Müslüman ol. Güzel ya da çirkin ol. Zengin ya da fakir ol, fark etmez.

Mazlum olduğunuzda savaş daha da acımasızdır ve onlar bunu yakında öğrenecekler.

***

"Sana söylemem gereken bir şey var, kardeşim." Kannon gerginlik içinde hızlı hızlı dizini sallıyor. Hastaneden çıkmış yılan çukuruna dönüyoruz. Kazandığımız maçta kullandığımız, üzerinde herkesin imzası olan topu Cam'e vermek için hastaneye uğradık ve hazır gitmişken de ona o iğrenç yemekhanede asla göremeyeceği yağlı yemekler götürdük.

"Söyle." Penceremi indirip dışarıya tükürüyorum. Aklım, girmek üzere olduğum kavgada değil, Daria'nın Tanrı bilir nereye gitmek için valizlerini topladığı Followhill malikânesinde. Jaime ve Mel onu yarın havaalanına götürecekler, bunun Scullylerin davet edilmediği bir aile meselesi olduğunu açıkça belirttiler.

Daria bugün bir rock yıldızı gibi davranarak bana kendi kıçımı kurtarmamı söyledi çünkü onunki zaten belaya batmıştı. Ama boynunu açıkta bırakır şekilde toplanmış saçlarıyla orada durup bana bağırdığında, odaklanabildiğim tek şey deniz camı kolyesinin artık boynunda olmamasıydı.

Direksiyonu yumrukluyorum.

"Hop. Senin sorunun ne?" diye soruyor Kannon.

Her şey. Benim her bokum sorun.

"Tutma içinde, ne söyleyeceksen söyle K."

"Öncelikle sahada neler olduğunu bilmek istiyorum, Penn."

"Bir şey olmadı. Bak eğer hemen içinden geçenleri söylemezsen seni arabadan atarım," diye uyarıyorum onu, tereddüt etmeden.

"Eh, daha iyi bir ruh hâlinde olursun diye umuyordum ama geç olsun güç olmasın. Sezonun ilk maçını hatırlıyor musun? Saints'e karşı olan?"

"Onu kim unutabilir ki?" Arabayı yılan çukurunun önündeki parka çekiyorum. Işıklar çoktan açılmış, her zamankinden daha büyük bir keşmekeş var. Sanki bizim lise ve All Saints'in hepsi bu yöne geliyor. Onlarca çocuk açık kapıdan içeri girerken soğuk bir damla ter ensemden aşağıya doğru iniyor.

"Maçı verdik," diyor Kannon.

Başımı ondan taraf çeviriyorum. "Ne dedin?"

"Maçı verdik." Ellerine bakıyor. "Tüm takım işin içindeydi. Eh, sen ve Camilo dışında tabii. Gus bu işin içine seni katmayı düşünmedi bile. İyi durumda olduğumuzu, bir maç kaybını kaldırabileceğimizi düşündük. Gus her birimize beş yüz dolar ödedi. Bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun, kardeşim. Çoğumuzun parayı geri çevirmek gibi bir lüksü yok. Takım formaları, ayakkabılar ya da evdekilere kira yardımı... veya, kahretsin, biliyorsun işte? Lenny'nin Yeri'nde bir şeyler yiyip tadını çıkarmak. Paraya ihtiyacı olmayanlar da ihtiyacı olanların işini berbat etmek istemedi."

"Maçı sattınız yani?" Göz kapaklarımın seğirdiğini hissedebiliyorum. Bu hiç hayra alamet değil.

İnleyerek başını arkaya atıyor. "Eyalet şampiyonluğunu kazandık dostum, hem de senin sayende değil, bu yüzden sakın bana tavır yapma."

Tek kelime etmeden arabadan inerek Kannon'ın kapısını açıyorum ve onu yere fırlatıyorum. Artık yılan çukuruna akın akın doluşan kalabalığı umursamıyorum. Görebildiğim tek şey, Kannon'ın yüzünde beliren keşke anlatmasaydım ifadesi.

Onu arabaya yaslıyorum ve göz göze geleceğimiz şekilde çömeliyorum.

"Bu sezon başka maç vermeye çalıştınız mı?" Dirseklerimi dizlerime yaslayarak gözlerimi kısıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Ama Gus'ın ASL'nin pek çok maçını satın aldığını biliyorum."

"Hangi parayla?"

"Bahis parasıyla. O işten güzel para kazanıyor ve bunu diğer takımların oyuncularını satın almak için kullanıyor."

"Bu binlerce dolar demek."

"Vaughn dövüşmeyi seviyor, insanlar da onun karşısında şansları olduğunu düşünmeyi." Kannon omuz silkiyor.

"Peki bu akşamki sorun neydi?"

Kannon başını sallıyor. "Önceki gece Josh'a gitmiş. Josh'ın kaybedecek hiçbir şeyi olmadığından Gus'ı en çok o dinliyor. Gus fiyatı yükseltmeye çalışmış. Kişi başı bin dolar. Ve... düne kadar insanlar bunu kabul etmeye niyetliydi. Ben kabul etmeyecektim kardeşim, yemin ederim, ama diğerlerini ispiyonlayamazdım. Kahretsin ki, ebeveynlerinin ilaç, küçük kardeşlerinin bez masrafları için insanların bu paraya ihtiyacı var, ayrıca ben ispiyoncu değilim."

"Ne değişti?"

"Camilo'ya yaptıkları... O bunun bir parçası olmak istememişti... Sanırım işte o zaman resmen canımıza tak etti ve yetti artık dedik. Artık hiç içimize sinmiyor. İkizini becermesi, takımımızı mahvetmeye çalışması yani."

Öfkem kabarıyor, gömleğinin yakasından tutup yumruğumu kaldırıyorum, tam yüzünü dağıtacakken gözlerime ölüm sakinliğiyle bakarak, "Benden önce halletmen gereken daha büyük sorunların var, kardeşim," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Arkana bak."

Başımı çevirdiğimde kız kardeşimin pembe cipini bulunduğumuz yerin karşısına park ettiğini görüyorum. Via arabadan Daira'yla el ele iniyor. İstemsizce onlara çekilirken yumruğum iniyor, bacaklarım farkında bile olmadan, sanki büyülenmiş gibi beni onlara doğru taşıyor.

"...Yeni bir başlangıç yapma şansı yakaladığımız için çok mutluyum. Tüm amigo takımı özür dilemek istiyor. Taşınacağını biliyorum ama sen gitmeden önce işleri yoluna koymak istedik. Bilirsin, kötü ayrılmak istemedik," diye açıklıyor Via, hayalet gibi görünen Daria'ya. Okul yılı başladığından beri yaklaşık beş kilo zayıfladı, gözlerinin feri gitti. Hâlâ nefes kesici ve gözalıcı görünüyor, hâlâ mankenlere benziyor ama artık öyle görünmeye, yani güzelliğini hak edilmiş bir şey gibi sergilemeye çalışmıyor. Via'nın bu sahte sesini iyi tanıyorum. Eskiden sık sık kullanırdı.

Daria'yı kardeşimin planladığı şeylerden korumaya kararlı, otoparkın öbür ucuna doğru koşuyorum.

Umarım geç kalmamışımdır.

***

Daria

Yılan çukuruna adım attığım an kendi aptal hatama gülüyorum.

Bu, beni kalmaya ikna etmek için son bir çaba değil. Bu bir barış teklifi bile değil. Buraya Via, Gus'la Penn arasındaki dövüşe engel olmam için bana yalvardığından geldim.

"Penn'in geleceği tehlikede. Eğer onu söylediğin gibi gerçekten seviyorsan gelip ona Gus'la dövüşmemesini söylemen lazım."

Bu bir tuzak. Via yatak odamın kapısını çaldığı anda anlamalıydım. Fazla isterik görünüyordu. Fazla telaşlı. Ama barış isteme nedeni göz ardı edilemeyecek kadar mantıklıydı. Gözleri yaşlarla dolu hâlde, bana kardeşinin ona attığı nefret dolu bakışlardan bıktığını söylemişti. Gerçekten de ben taşınmadan önce kendini güvenceye almak ve benimle arasını düzeltmek istediğini sandım.

Ama önemli bir şeyi unuttum: Via'nın derdi kendini kurtarmaktan çok beni mahvetmek.

DNA'sında olan bir şey ve yıllardır da böyle. Her şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu zaten biliyor çünkü on dört yaşındayken bunu yaşadı. Benim yüzümden. Eskiden olduğu gibi baş balerin olma ihtimali artık yok. O da bunu biliyor. Gerekli eğitimi görmeden çok fazla zaman geçti. Annem onu günde on beş saat bale stüdyosuna sokabilir ancak sanatı şekillendiren gençliktir ve o kadar uzun zamandır sanat yüzü görmemiş ki yeteneği solup gitmiş.

Eskiden hayallerinin olduğu yer artık boş bir kovuk. İçinde olması gereken inci artık yok. Bu yüzden sürekli benim olanı söküp almaya çalışıyor. İkimiz de kaybettik, bunu biliyor ama yine de benim rahat bir hayat yaşayacak imkânlarım var. O ise mahvolmuş durumda. Belki de sonsuza kadar öyle olacak.

Gözlerim önümde beliren sahneyi kavrıyor. Yüzlerce –hayır, binlerce– el ilanı eski sahaya yağarken dünya ağır çekimde hareket ediyor. Tribünlere, kahverengi çamurlu zemine düşüyorlar, çelik tel örgülere takılıyorlar, insanlar onları fısıldayarak, gülüşerek elden ele gezdiriyor. Tribünlerin en üst sırasında oturan amigo takımı ilanları etrafa saçarken Esme kahkahalarla gülüyor, yemin ederim sesi Japonya'dan bile duyuluyordur. Düzinelerce ilan önümde uçarken sayfalardan

bir avuç bileğime yapışıyor ve ben eğilip onu alıyorum. Kâğıt o kadar acelevle basılmış ki, kuruması için bekletilmeyen mürekkebi insanların dokunuşuyla dağılmış.

842. Kayıt:

Günah: Bayan Linde'in üye olduğunu bildiğim bir İnternet sitesinde sahte bir profil oluşturup onunla sanal seks yaptım. Her şeyin ekran görüntüsünü alıp kadının eski erkek arkadaşına gönderdim.

Sebep: Müdür Prichard'la beni kıskandığı ama bizi ispiyonlamaktan korktuğu için bana iki C verdi.

843. Kayıt:

Günah: Antrenmandan önce kahve alma sırası bana geldiğinde, kilo alması umuduyla bütün bir dönem boyunca her perşembe Starbucks'tan Esme'ye tam yağlı latte sipariş ettim.

Sebep: Kaltak hep şişmanlarla dalga geçiyor.

844. Kayıt:

Günah: Colin Stimatzky'ye Fransız öpücüğü verdim ve onu izni olmadan elledim.

Sebep: Penn Scully, yani nam-ı diğer delik tişörtlü çocukla ilgili takıntılı düşüncelerimden kurtulmak istedim (OFF ÜÇ YIL OLDU AMA KIZIM, AŞ ARTIK ŞUNU).

Penn'in, gözlerinde ölümcül bakışlarla etrafta gezip insanların ellerinden kâğıtları topladığını fark ettiğimde kusacak gibi oluyorum. Onu gören herkes hemen kâğıdı elinden atıyor

ama olan oldu artık. Herkes ya sahanın ortasında durmuş ya da tribünlerde oturmuş benim kirli çamaşırlarımı okuyor. İnsanlar parmağıyla beni göstererek alay ediyor, hakkımda fısıldıyor. Bundan böyle şehrin alay konusu benim ve bunu hiçbir şey değiştirmeyecek. Hem de hiçbir şey.

Arkamı dönüp kaçmak üzereyken Via bileğimi tutup beni geri çekiyor. Bana sarılıyormuş gibi yapıyor ama konuşurken güldüğünü kulağımda hissedebiliyorum.

"Ailenden taşındığını kimseye söylememelerini istemek senin açından kötü bir hamleydi. Beni Gus'a planımızı hemen uygulamaya geçirmemiz gerektiğini söylemeye itti. Ödeştik, Daria. Şimdi, tıpkı senin bana yaptığın gibi her şeyini elinden aldığıma göre hayatıma devam edebilirim. Sonunda mahvolmanın nasıl bir his olduğunu tattın."

Kendimi geri çekip ayağımı yere bastırarak elinden kurtulmaya çalışırken Penn'in –sıcak ve iri– eli diğer bileğimi kavrıyor. Via hemen beni serbest bırakıyor.

Kaçmamı engellediği için ona bağırmak ve tekmelemek istiyorum ama dokunuşuna zaafım var. Göğsüne kıvrılıyorum, kollarını etrafıma sararak beni dünyanın geri kalanından koruyor. Gözyaşlarımı tutamıyorum, Penn'in gümbürdeyen göğsü bana onun da paramparça olduğunu söylüyor. Ama yine de şu anda bu yeterli. Dünya bize karşı –yaptığım korkunç şeyleri artık herkes biliyor– ama yine de...

Penn beni bırakmadan kardeşine doğru dönüyor. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın Sylvia. Seni yakaladığımda –ki *yakalayacağım*– senden beş dakika önce doğduğum güne pişman olacaksın çünkü hayatını mahvetmeyi tam zamanlı bir iş hâline getirecek, hatta gerekirse fazla mesai bile yapacağım."

Güçlükle de olsa başımı Penn'in göğsünden kaldırıp kardeşi onu resmen reddettiğinde Via'nın yüzünde beliren

ifadeye bakıyorum. Penn'in sesi o kadar alçak ve tehditkâr ki, omurgamdan aşağıya bir ürperti iniyor. Via paniğe kapılıyor ve beti benzi atıyor. Dudakları renksiz, canı çekilmiş gibi. Belli ki Penn'in bu kadar kızmasını beklemiyordu. Ona arka çıkmasını bekliyordu. Onun için mazeret uydurmasını. Onu koşulsuz şartsız korumasını.

"Penn, ben..."

"Kapa çeneni," diye emredip beni de yanında götürerek sahanın diğer tarafına doğru yürüyor. Şimdi el ele tutuşuyoruz. Ona neden izin verdiğimi bilmiyorum. Birlikte değiliz ve asla olmayacağız. Kardeşini seçtiği için değil, ilişkimizi bitirirken bunu kalbimi kırarak yapmayı seçtiği için. Mümkün olan en kötü kararı verdi. Bilerek canımı yaktı. Bundan böyle beni istemeyen ya da görmezden gelen insanlarla işim bitti.

Penn, Gus'ın önünde duruyor. Kendimi Gus'a bakmaya zorluyorum çünkü bu benim gerçekliğim ve bununla yüzleşmem gerekiyor. Knight hariç tüm futbol ve amigo takımı Gus'ın etrafını sarıyor. Gus çenesini dikleştiriyor, üzerinde okul ceketi var ve kaşları çatık. Güldüğünde, votka kokusu birkaç metre uzakta olduğumuz hâlde burnuma kadar geliyor.

"Bakın kim gelmiş."

"Senin kancıkça oyunlarına son vermek üzere olan biri." Penn, Zippo'sunu kotunun cebinden çıkarıp parmakları arasında döndürüyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan Via gözlerinden dökülen yaşlarla Penn'in arkasında duruyor. Takım arkadaşı –sanırım adı Kannon– da yanımızda. Ve Josh denilen çocuk. Ve Malcolm. Ve Nelson...

"Via," diye havlıyor Gus. "Tatlı kıçını kaldır ve yanıma gel."

Arkamda Via başını yavaşça hayır anlamında sallıyor ve gözyaşlarıyla ıslanan yere bakıyor.

"*Hemen*!" Gus ayağını yere vuruyor.

Penn, Gus'a doğru bir adım atıyor. Sonra bir tane daha. Şimdi göğüs göğüseler ve her iki taraf da gergin, kavgaya tutuşmaları için yalvarır hâlde sabırsızlıkla onlara bakıyorlar. Etrafıma baktığımda benden birkaç adım ötede Adriana'yı görüyorum. Ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, aramızda geçecek rövanş için açıkça gergin görünüyor. Yorgun bir gülümsemeyle ona yaklaşmasını işaret ediyorum. Geldiğinde içgüdüsel olarak elini tutuyor ve kırılgan hâlimle elimden geldiğince sıkıyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm. Sana öyle şeyler söylememeliydim. Kıskançlık gözlerimi kör etti ve çaresizce bana ait olmayan bir şeye sahip olmaya çalıştım."

Popülerliğime. Penn'e.

"Ben de üzgünüm." Çenesi titrerken başını çeviriyor. "Tüm varlığımla ona tutunmamalıydım. O asla bana ait olmadı."

Bir saniye önce Penn'in durduğu yerde koluma bir şeyin değdiğini hissediyorum. Knight. Ve Knight'ın yanında da Vaughn duruyor.

"Cole?" Gus dudaklarını büküyor, sinirlenmiş. "Ne oluyor lan?"

Knight bir elini omzuma atarken diğeriyle esrarlı sigara yakıp omuz silkiyor.

"Olan şu, aileme ve dürüstlüğüme *dil uzatıp* bu işten tek parça hâlinde kurtulabileceğini sanıyorsun. Hiç kurtulamayacaksın, haberin yok."

Penn, Gus'ı göğsünden itince Colin'in kollarına yuvarlanıyor.

"Son dört yıldır burada bahis oynatıyorsun, bir kez bile ellerini kirletip dövüşmedin. Sanırım bunu değiştirmenin zamanı geldi. Ama önce, kahpe olduğun gerçeğini ele alalım,

Daria'nın hayatını mahvetmeye çalıştın çünkü boktan bir hayatın vardı. Bütün sırlarını ortaya döktün. Yani camdan bir evin varken başkasının evini taşladın." Penn *cık cık*layarak başını sallıyor. "Aslında bir evin falan da *yok*. Kötü bir hamleydi, Bauer. Berbat bir hamle."

Penn, Gus'ı yardakçılarından ayırarak etrafında dönmeye devam ediyor. All Saints oyuncuları Knight ve Vaughn'in bizimle olduğunu görünce birkaç adım geri çekiliyorlar. Henüz gemiden atlamadılar ancak takım kaptanlarına arka çıkma konusunda gözle görülür şekilde temkinli davranıyorlar.

"Sır sever misiniz, pislikler? İşte size eğlenceli bir sır. Gus'ın annesi bir fahişe. Seks karşılığında para alan gerçek bir fahişe." Penn pis pis sırıtırken Gus yüzünü buruşturarak başını çeviriyor. Benimse ağzım açık kalıyor. *Ne?*

"Dört yıldır bu bilgiyi cebimde taşıyorum, o, pis oyunlar oynayıp gevşek ağzını ona buna yorarken ben asla onun seviyesine düşmedim. Ama madem benim için kutsal olan tek şeye dokundu, şimdi en sağlam ağaçların bile devrilebileceğini öğrenecek. Bauer'ın neden evinde hiç parti vermediğini merak ettiniz mi? Neden adresini hiç kimseye vermiyor? Evet. Çünkü All Saints Lisesi'nde burslu okuyor. Sikik arabasında uyuyor. Evinde de uyuyabilirdi ama orası gece gündüz her saat girip çıkan azgın erkeklerle dolu. Aa durun, size bahsetmeyi unuttum, Gussy benim komşum. Varoşlardan bir çocuk, tıpkı sevgili ben gibi. Bu yüzden bahis işine başladı. Bu yüzden maçları satmaları için insanlara para ödüyor. O da benim gibi umutsuzca burs kapmak istiyor. Ama büyük bir fark söz konusu: Birimizin yeteneği ve geleceği var. Diğeri bu gece fakirlikten kurtulma şansını tamamen öldürdü."

Ortalarında durduğum Las Juntaslılar Bauer'ı yuhalayarak başparmaklarını aşağı çeviriyorlar. Gus artık kıpkırmızı hâlde,

her şeye rağmen onun için üzülüyorum. Kendim için. Aslında hepimiz için. Kibrimiz kendi çabalarımızla başardığımız her şeyi mahvetti. Atletik kariyerimizi. Arkadaşlarımızı. Ailemizi. Âşık olduğumuz kişileri.

Gus hızla kendini toplayıp başını kaldırıyor.

"Yabancılar annemi beceriyor olabilir. Ama sen, Scully? En büyük düşmanın *kız kardeşini* beceriyor. Gelmiş geçmiş tüm pozsiyonlarda."

"O artık benim kardeşim değil." Penn Zippo'suyla oynayarak Gus'ın etrafında dönmeye devam ederken yere tükürüyor. "Benim kardeşim öfkeli biriydi." Bakışlarını Via'ya çeviriyor ve ona acı acı gülümsüyor. "Ama *ruhsuz* değildi."

Keşke böyle şeyler söylemeyi kesse. Keşke Zippo'suyla oynamayı bıraksa.

İlk sahnede duvarda asılı bir tabanca varsa sonraki sahnede o tabanca patlar.

"Penn." Via ona doğru koşuyor ama Penn'in vücudu kasılıp çenesi sertleştiğinde olduğu yerde duruyor. "Lütfen. Anlamıyorsun. Beni dinle. Üzgünüm, tamam mı? Sır mı istiyorsun? Pis gerçekler mi istiyorsun? Daria'yı çok mutlu edecek kirli çamaşırlarım var. Dört yıl önce, kaçtığımda baleyi bırakıp seni terk ettiğim için kalbim kırılmıştı. Ama Gus'tan ayrıldığım için de kalbim kırılmıştı. Birbirimizi *sevdik*," diye bağırıyor Via, Gus'ı göğsünden iterek kardeşine dönüyor. "Onun hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum. Aptalca, biliyorum ama çok gençtim. Ortaokula beraber gittik. O benim ilk aşkımdı, ilk öpücüğümdü, ilk kez gizlice dışarı çıkıp birlikte çatılara atlayarak ölüme meydan okuduğum kişiydi. Geri döndüğümde, bir zamanlar sahip olduğum her şeyi umutsuzca geri istedim. Gus'la yeniden bir araya gelmek çok kolay oldu. Birlikte olmadığımız zamanlarda ne kadar değiştiğini hiç fark etmemişim,

zengin bir liseye gitmeye başlamış ve oraya uyum sağlamak istemiş. Sanırım ben de değiştim. Kendimi Daria'nın hayatını mahvetmeye o kadar kaptırdım ki gözüm bir aile kaybettiğimi, kardeşimi kaybettiğimi görmedi bile." Omuzları çöküyor ve bana bakmak için döndüğünde, yıllar önce onunla tanıştığımdan beri ilk kez yüzünde benden nefret ettiğine dair bir iz göremiyorum. Yorgun görünüyor. Harap olmuş. Tam olarak benim hissettiğim gibi.

"Hepimizin utanç verici sırları vardır. Her birimizin. Ortaya saçılan bir günlüğümüz olmadığı için mutluyuz. Benim sırrım ne biliyor musun? Seni hep kıskandım, Daria Followhill ve senin beni incittiğin gibi ben de seni incitmeye çalıştım. Tek fark, sen bana yalnızca bir kere kötülük yaptın, bense çok daha fazlasını ve şimdi hiç olmadığım kadar yalnızım. Mississippi'de olmadığım kadar yalnızım. İntikamın bok gibi bir tadı var. Keşke bunu, intikam almak için her şeyimi kaybetmeden önce bilseydim."

Colin öne çıkıyor. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip keskin bir şekilde nefes veriyor.

"Gus bana oyun kurucunun bacağını hedef almamı söyledi," diyor. "Benim sırrım bu. Üzgünüm. Her şeyi bok ettim. İki gündür gözüme uyku girmiyor. Hiçbir şey yiyemiyorum ki bu da sahada neden bu kadar boktan olduğumuzu açıklıyor. Gerçek şu ki, kardeşim NFL'e seçildi ama ben hâlâ vasat bir futbolcuyum. Ailem maçlarıma gelmeye tenezzül bile etmiyor. Bu şampiyonluğu çok istiyordum. Boktan hayatımda bir kez olsun beni görmelerini istedim."

Esme öne çıkıyor. Sanki büyük bir duygu, sır ve günah arınması gerçekleşiyor. Yılan çukuru hiç bu kadar kalabalık... ve zehirli olmamıştı. Yine de tüm zehirlerin panzehiri dürüstlüktür.

Esme oflayıp topuklu ayakkabılarını çıkarıyor ve onları sahaya atarak çıplak ayakla kalıyor.

"Kahretsin. Off. Bunlardan nefret ediyorum!" diye bağırıp gülüyor. "Tanrım, topuklulardan nefret ediyorum. Şu mini eteklerden de." Poposunu oynatarak kısacık eteğini uyluklarından aşağı çekmeye çalışıyor. Blythe yanında, korku olduğunu düşündüğüm bir bakışla ona bakıyor.

"Sırrım mı? Hah. Nereden başlasam ki? Annem bana beş yaşımdayken falan şişman olduğumu söyledi ve o zamandan beri neredeyse hiç karbonhidrat tüketmedim. Gerçi artık bunları umursamıyor. Şu anda üç numaralı kocasıyla evli ve onunla dünyayı dolaşmakla meşgul. Yarım yamalak bile olsa işleyen bir ailesi olan herkesten ama herkesten nefret ediyorum, bu nedenle, daha ağzını bile açmadan Daria'dan tiksinmiştim. Sonra –evinde havuz partileri yaptığımızda bizim için kek pişiren ve okuldan önce Daria'nın saçını örüp bu döneme kadar onu okula ev yemekleriyle gönderen– annesi hakkında konuşmaya başladı ve ondan nefret etmek için gerçekten iyi bir nedenim oldu. Herkesin benim hissettiğim acıyı hissetmesini istiyordum. Her daim hissettiğim acıyı. Belki de bu yüzden sömestr başından beri Vaughn Spencer'ı beceriyorum. Üzgünüm, Bly–"

Cümlesini tamamlamadan tokat iniyor. Blythe onun yüzüne doğru homurdandıktan sonra bana koşup kollarını omuzlarıma doluyor. Olduğum yerde donup kalıyorum.

"Çok üzgünüm, Daria. Esme asla senin unvanına konmamalıydı. Onun tarafını tuttuğum için üzgünüm. Sırrım, zorbalara karşı koyamayacak kadar öz güvensiz, muhtemelen çok çok öz güvensiz olmam. İnsanlara onlar hakkındaki gerçek hislerimi söyleyemiyorum." Vaughn'a bakış atarak burnunu çekiyor. "Bilmiyorum. Bazen *yaşamaktan* fena hâlde korktuğumu hissediyorum."

Esme tereddütle bana bakıyor ama Blythe'ı kollarımın arasına çekip ona sarılırken Esme'ye başımı sallıyorum. Her iki kız için de üzülüyorum ama bu onları çabucak affedebileceğim anlamına gelmiyor.

"Ben... şey..." Adriana, terli avuçlarını kotuna silerek bir adım öne çıkıyor. "Muhtemelen ağzımdan çıktığı anda buna pişman olacağım ama Penn'i, bunu yapacak cesareti bulmayı beklevemeyecek kadar çok önemsiyorum. Harper onun kızı değil, tamam mı? Bundan daha fazlasını söyleyemem ama Penn iyi, sorumluluk sahibi biri olduğu için, en iyi arkadaşım olduğu için yanımda. Buna mecbur olduğundan ya da herhangi bir sorumluluğu olduğudan değil. Kalbi, ona asla veremeyeceğim bir şey isterken onun hayatında daha fazla kalamam." Penn'e bakıp kendi kendine gülüyor. "Üzgünüm, Scully. Umarım sizin için çok geç değildir."

Penn bana bakmadan başını hafifçe sallayarak onu onaylıyor.

"Çocuklar, benim de bir itirafım var." Knight öne çıkarak ensesini ovuyor. "Sikim on beş santim değil. Aslında tam on dokuz santim. O da sarkıkken. Bu gerçekten rahatsız edici bir durum. Biliyorsunuz, sahada kim bacaklarımı hedef alsa çubuğuma çarpıyor. Benim için gerçekten sert oluyor. Kelime oyunlarımı mazur görün."

Gus dışında herkes gülüyor. Gus ayakta durmaya ve sanki hayatı sona ermiş gibi görünmeye devam ediyor. Kirli oyunlarıyla ilgili gerçek ortaya çıktığına göre, bir nevi öyle sayılır.

"Sen bize bir sır vermeyi unuttun, Bauer." Penn kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Sen de öyle." Gus çenesini dikleştiriyor.

"Bak ne diyeceğim, önce sen başla, sırrın yeterince iyiyse burnun kırılmadan buradan çıkarsın. Tabii Daria seni öl-

dürmememe izin verirse." Penn bana bakınca başımı evet anlamında sallıyorum.

Gus ofluyor. "Postu kurtarmak için illa bir sır vermem mi gerekiyor? Peki öyleyse." Via'ya bakıyor, gözlerinde pişmanlık var. Via da bunu fark ediyor ve içine çekilerek kendini darbeye hazırlıyor.

"Doğduğumda annem beni kilisemizin önüne bıraktı. Papaz onu mahalleden tanıyordu, bu yüzden doğru olanı yapıp beni polise vermek yerine ona geri götürdü. Sanırım beni geri çeviremeyecek kadar utanmıştı. Papaz kendisinin ve kilisenin bize yardım edeceğini söyledi ama elbette o piç kurusu bize asla yardım etmedi. Senin üvey baban Rhett..." Öksürüyor. Daireler çizerek dolaşmaya başlıyor. Marx, hepimizin birbirimize karşı bu kadar kötü davranmasına şaşmamalı. "Bizi sık sık ziyarete gelirdi. Penn hakkında yeni Jerry Rice'mış gibi konuşurdu. Beni ilk etapta futbola yönlendiren de bu oldu. Bahsi geçen Penn büyük bir futbolcu olacak ve ailesine malikâneler satın alacaksa ben de onun gibi olmak istedim. Via'yı tavlamaya çalıştım çünkü Penn'e yakın olmak istiyordum ama Penn, Cam ve Kannon dışında kimseyle yakın değildi. Yıllar geçti. Hepimiz kendi yollarımıza gittik. Ama sonra Penn aylar önce zil zurna sarhoş hâlde yılan çukuruna geldi..." Duraksıyor. "Onun karşısına en iyi dövüşçüm Vaughn'i çıkardım çünkü onu öldürmesini umuyordum, hatta öldürmesi için dua ediyordum. Rakip istemiyordum. Kahretsin ki, o bursa ihtiyacım vardı. Liseyi beraber okuduğum insanlara yardım eli uzatan birine dönüşmeden önce bu boktan yerden kurtulmam gerekiyordu."

Sözleri kalabalık tarafından sindirilirken bir anlık sessizlik oluyor.

"Sıra sende Scully." Knight yanımda omzumu sıkarak sırıtıyor.

Penn bana bakmak için dönüyor, diğerleri de aynı şeyi yapıyor. Ortaya dökülen sırlarım yüzünden utanmam gerekse de buradaki hemen hemen herkes artık tüm sırlarımı bildiği için şaşırtıcı şekilde sakinim.

"Sana iki gerçeği borçluyum. Birini şimdi söyleyeceğim, Kurukafa Gözlü. Ama diğerini..." Derin bir nefes alıyor. "Burada kalmaya karar verirsen söylerim. Leydi, Sokak Köpeği'yle kalmaya karar verirse."

Yanıma gelip eliyle çenemi kaldırıyor. Nefes almayı bırakıyorum. Etrafımızdakiler çevremizi sararak bulanık figürlerden oluşan bir fon yaratıyor. Gördüğüm tek şey o, sanırım hep de böyleydi. Belki hâlâ yapabiliyorken onu aramalı ve sanki tüm ilklerimi ona borçluymuşum gibi benden almasını talep etmeliydim.

"Tişörtlerimdeki deliklerle ilgili gerçek şöyle: Babam Stan'i en son bizi terk ettiği zaman gördüm. Beş yaşındaydım ve arka bahçemizdeki ağaca tırmanıyordum, derme çatma bir ağaç ev yapmaya çalışıyordum. Ağaç evlere kafayı takmıştım. Şatolara. Kumdan kalelere. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen yalnızca gerçek bir ev istiyordum, hiç sahip olmadığım bir şey. Babam bizi şımartmak istemiyordu, o yüzden ağaç ev yapmama yardım etmeyi kabul etmedi. Her neyse, sonunda kıçımın üstüne düşmeyi başardım ama aşağı düşerken tişörtüm bir dala takıldı ve tam kalbimin olduğu yerde kocaman bir delik açıldı. Kıl payı kurtulmuştum. Annem o zamanlar yarı bağımlıydı, bu yüzden bir dahaki sefere daha dikkatli olmamı söyleyip geçti. Ama babaannem çılgına döndü. Ioanna Scully, deliliğin kitabını yazmış bir kadındı. İnandığı tek din lanetler ve büyülerdi. Bana asi bir çocuk olduğumu söyledi, ben de ona yaşlı cadı dedim çünkü annem de ona öyle derdi. Tabii ki, annemin bunları arkasından söylemesinin bir sebebi

olduğunu bilmiyordum. Her neyse, Ioanna bana büyü yaptı. Doğru kişiyi bulana kadar kalbimin kırık kalacağını söyledi. Gerçek aşkı bulana dek tişörtlerimde sahip olmadığım şeyi sembolize eden deliklerle dolaşacağımı. Ama o zamana kadar mutsuz olacağımı. Doğal olarak bunun bir saçmalık olduğunu düşündüm. Ancak daha sonra delik tişörtü giymediğim her seferinde başıma tuhaf şeyler gelmeye başladı. Bir keresinde az kalsın bir arabanın altında kalıyordum. Diğerinde, annemden çaldığım para gizemli bir şekilde cebimden kayboldu. Bir köpek beni ısırdı, bisikletlerim çalındı... bu yüzden önlem amaçlı tüm tişörtlerime delik açmaya başladım. Başka seçeneğim yoktu. Açıkçası babamdan bu konuda bir sürü azar işittim ama işe yaradı."

İzleyicilerimiz olduğunu hemen hemen unutmuş hâlde, "Peki ya futbol oynarken?" diye soruyorum. Sırrını benimle paylaştığına inanamıyorum. Aslında her iki okulla da. Penn her zaman ketum biri olmuştur. Ondan saatin kaç olduğunu öğrenmek bile güçtür.

"Formamın altına her zaman delikli bir tişört giyerim."

"Peki neden bazı delikler büyük bazıları küçük? Bu ne anlama geliyor?"

"Delikler bir süre aynı boyuttaydı. Via geri dönmeden kısa bir süre öncesine kadar. O zamanlar onları daha küçük kesiyordum. Çünkü..." Başını eğip bana gülümsüyor ama hüzünlü bir gülümseme bu, kalbimi kıran türden. "Eh, şimdi iki numaralı sırra geçiş yapıyoruz ve bunu ancak kalırsan öğrenirsin. Ee, kalıyor musun? Kalacak mısın Daria? Kalıp savaşacak mısın yoksa kaçıp gidecek misin?"

Savaşacağım. Daima savaşacağım.

En son ona öyle demiştim ama o zamanki Daria'yla bugünkü Daria arasında dağlar kadar fark var. Ve bir adım

gen çekilmedikçe de kim olduğumu gerçekten keşfedemeyeceğim. Ben bu kareye dâhil olduğum sürece o ve Via asla birleşemeyecek.

Derin bir nefes alarak işaret parmağımı gülümseyen dudaklarına bastırıyorum. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Dar..."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öpüyorum. Bu terbiyeli, gergin bir öpücük, ama ona bilmesi gerektiği şeyi anlatıyor diye düşünüyorum: Affedildiğini. Umarım o da beni affeder. Artık bütün bunları geride bırakıp hayata devam etme zamanı.

"Ee? Şimdi ne oluyor?" Gus arkamızdan soruyor. Penn gözlerini yumup başını iki yana sallıyor, güç bela dönerek Bauer'la yüzleşiyor.

"Şampiyonluğu kazandık. Kurtarman gereken bir kızın ve kazanmak için dua etmeye başlaman gereken bir bursun var. Birkaç şartla ateşkes ilan ederim," diyor eli belinde.

Gus çenesini indiriyor.

"Her şeyden önce, şu andan itibaren, Daria ve Via ile – ölü ya da diri– hiçbir şekilde iletişim kurmayacaksın. İyi ya da kötü olması umurumda değil, sonsuza dek hayatlarından çıkacaksın."

Via yanımızda yeniden gözyaşlarına boğuluyor. Bence bu seferki mutluluk gözyaşları. Sanırım Penn onu Gus'a ayar verecek kadar umursadığı için içi rahatlıyor.

"İyi. Çıkarım," diye homurdanıyor Gus. "Buradaki herkesin çenesini kapalı tutacağını nereden bileceğim?"

Colin öne çıkıyor. "Bize sırrını vermeyen kimsenin buradan gitmesine izin vermeyeceğiz. Bu şekilde, hepimizin birbirimize karşı bir kozu olacak. İnan bana, kimse rezil olmak istemez."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca ama en zekice fikir." Knight başıyla onaylıyor. "Tabii benim dev sikimle ilgili itirafımı da kabul ederseniz."

Vaughn, Knight'ın kafasını vurup gözlerini deviriyor. Colin ve Nelson, kimse sır vermeden kaçamasın diye zincirli kapıya koşarak kapatıyorlar.

Adriana, Esme, Blythe ve Via etrafımı sarıyor. Günlüğümün basılı sayfalarından birini alıp avucunda buruşturan ilk kişi Via oluyor.

"Hadi bu sırada şunları temizleyelim."

Penn Via'nın elini tutup sayfayı avucundan alıyor.

"Hayır," diyor. "Yılan çukurunun ölmesi gerekiyor."

***

Eve dönerken arabada yalnızca Via ve ben varız.

Yılan çukuru on sekiz bidon benzinden sonra arkamızda alevler içinde yanıyor. Fikir Penn'den çıktı ama Vaughn da, bir şeyin yeniden inşa edilmesini imkânsız kılmanın en iyi yolunun o şeyi yakmak olduğunu söyleyerek Penn'i destekledi.

Via direksiyona parmaklarıyla vurarak etrafına bakıyor, boğazını temizliyor ve ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyor. Konuşamayacak kadar yorgunum. Dört saat boyunca orada oturup başkalarının sırlarını –komşularının köpeklerini nasıl öldürdüklerini, üvey babalarıyla nasıl öpüştüklerini, sınavlarda nasıl kopya çektiklerini, arkadaşlarından değerli eşyalarını nasıl çaldıklarını falan filan– dinlemek beni olduğumdan daha bitkin düşürdü. Ama Gus kurtuldu, Penn de öyle. Las Juntas kazandı ve şimdi All Saints'in bunun sonuçlarına katlanması gerekecek. En üzücü olan, bu süreçte çok fazla zayiat vermiş olmamız.

"Bir şeyler yemeye gidelim mi?" diye soruyor Via. Bana iyi davranmak onun için yeni bir şey, benim için de aynı şekilde. Günlerdir yemek yemedim ama düşüncesi bile hoşuma gitmiyor.

"Hayır, teşekkürler. Yorgunum."

"Evet, ben de."

Sessizlik. Via parmaklarını direksiyona vurmaya devam ediyor. Camdan dışarı bakıyorum, oturduğum güvenlikli sitenin etrafı El Dorado'ya girerken zifiri karanlık. Daha doğrusu eskiden oturduğum. Birkaç saat sonra artık burada oturuyor olmayacağım. Hayatımın bir sonraki bölümü yarın sabah başlayacak ve ilk hafta babam yeni evime yerleşmeme yardım edecek.

"Sence Jaime ve Mel bana ne yapacak?" Alt dudağını çiğneyerek yola bakmaya devam ediyor. Endişesine gülüyorum.

"Muhtemelen hiçbir şey. Melody seni seviyor, babam da öyle, bu yüzden paçayı kurtardın."

"Melody seni de seviyor, biliyorsun." Malikânenin önüne park ediyor ve onunla herhangi bir şey paylaşmadan dışarı çıkıyorum. Via'yla bir şeyler paylaşmaya hazır değilim. Önümüzdeki birkaç saati gereksiz aksilikler yaşamadan atlatmak istiyorum.

Penn'in arabasının burada olduğu gerçeğini bir kenara bırakıp bunu düşünmemeye çalışıyorum. Vedalaşmak için odasına gitmem ikimiz için de işleri daha zor hâle getirir. Bir zamanlar sonsuza dek mutlu olma şansımız olmuş olabilir ama kâbusa dönüşen bu masalda ikimiz de prensin prensesine sahip çıkamayacağı kadar fazla korkunç şey yaptık.

Eve giriyoruz. Via kapıyı açtığı anda Melody *onu* sertçe kenara itip üzerime atılıyor ve beni sımsıkı kucaklıyor.

"Marx, neredeydin aşk böceğim? Seni arayıp durdum. Bu geceyi birlikte geçirmek istedim."

İsterik davranışından kaçınarak yana doğru bir adım atıp ona farklı bir gözle bakıyorum. Çocuk çocuktur, hepimiz boktan şeyler yaparız. Ama Melody bir yetişkin. Dahası, o benim *annem* ve ona olan kızgınlığım geçmiyor.

"İyiyim," diyorum.

"Via seni istemediğin bir yere mi götürdü?" Mel başını yana yatırıp suçlayan gözlerle Sylvia'ya bakıyor. Vay, vay. Bu evde işler değişmeye başlamış. Ne yazık ki artık çok geç. Bunların hiçbirinin artık bir önemi yok.

Via hayalet gibi bembeyaz kesiliyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Aslında tam olarak öyle yaptı. Ama ben otuz yıllık dram kotamı doldurduğum için o olaya hiç girmeyeceğim.

"Hayır. Hep birlikte çukurda takıldık, sonra da beraber eve döndük. Saat neredeyse bire geliyor. Ben gidip yatacağım." Via'nın paçasını kurtardıktan sonra odama çıkıyorum.

Yatakta, önümdeki yepyeni alçıpana bakarak yaşlarla dolu gözlerimi kırpıştırıyorum. Akvaryum paramparça olduktan sonra, güzel, kırılgan olanı değiştirip yerine ondan sağlam, çirkin bir şey koydular. Hayatımın hikâyesi de böyle sanırım. Nihayet son altı ayda başıma gelenleri sindiriyorum ve ezici yalnızlık duygusu vücudumu esir alıyor.

Ailemden uzaklaşıyorum. Annemle babamdan. Bailey'den. Vaughn'a ve Knight'a veda bile edemiyorum çünkü gitmeme izin vermeyeceklerini biliyorum. Beni koruyacaklarına, okulda bana göz kulak olacaklarına söz verecekler ve bir yanım buna müsaade etmek istiyor.

Ama yapamam.

Kendi başımın çaresine bakmak zorundayım.

Kapı açılınca gözlerimi yumup gülümsüyorum. Penn kapattığı kapıya yaslanıyor –bunu görmekten çok duyuyorum– ve kalbim göğsümde büyüyor.

"Babam öğrenirse seni öldürür," diye fısıldıyorum.

"Yine de buna değer," diye karşılık veriyor, sözümü odamın ortasına kadar gelmek için izin olarak görüyor. Yatağım çöküyor ve vücudunu benimkine bastırdığında, iç çamaşırı dışında çıplak olduğunu fark ederek şok oluyorum. Gözlerim açılıyor, nefesimi tutuyorum.

"Vay canına," diyorum. Ellerim istemsizce köprücük kemiğinde, göğsünde, karın kaslarında ve V şeklinde geziyor. Daha sonra sişkin kollarında, tenis topu gibi pazularında ve kolunu sarmalayan muhteşem damarlarda ilerliyor. Yanık teninin her santimini tarıyor. "Çok gelişmişsin, Scully."

"Kurukafa Gözlü." Konuşurken dudakları benimkine kilitlenmiş durumda ve kot pantolonum hâlâ üstümde olmasına rağmen iç çamaşırını kasıklarıma bastırarak ustaca hareket ettiriyor. "Bitti artık. Bu gece o kadar çok sır ortaya döküldü ki seninkiler onların yanında günah okyanusunda damla gibi kalır. Yarın o uçağa binme. Bunu bize yapma."

Sözcükler kullanmak yerine, kasıklarımı ereksiyonuna bastırarak cevap veriyorum. İnliyor ve kot pantolonumun düğmelerini açarak külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı indiriyor, üzerimden çıkarıp arkasına atıyor. Bacaklarımı açarak iki parmağını içime sokup kıvırıyor, sonra çıkarıp iştahla emiyor.

"Seni gizli gizli sevdim, seni farklı dünyalarımızın önünde açık açık da sevdim. Aramıza bir okyanus koyarak seni sevmeyi bırakacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Parmakları tekrar içime girip beni acımasızca parmaklarken dokunuşuna doğru kendimi bastırıp haykırıyorum, sırtım bükülüyor. Kolunun iki yanındaki bacaklarım titriyor, durup

eğilerek bacaklarımı geniş omuzlarına attığında gelmek üzere olduğumu anlıyorum. Vajinamı boydan boya yalayıp duruyor ve her seferinde dilini klitorisime sürtüyor.

"Ah, Penn. Marx, Penn."

"Marx." Tenime doğru gülüyor, dilini daha derinlere sokup içime nüfuz ettikten sonra daha hızlı yalamaya başlıyor. "En sevdiğim kelime."

Ciğerlerimdeki oksijen tükenene dek bacaklarımın arasını yalıyor. Arzu o kadar keskin, zevk o kadar yoğun ki nefes almayı bırakıp içimdeki orgazmı tetikleyen fırtınaya kendimi hazırlıyorum. Sonunda şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir fiziksel duygudan daha yoğun şekilde beni esir aldığında, Penn kollarının üzerinde doğrularak tek seferde içime giriyor, beni sonuna kadar dolduruyor. Sırtına tutunarak bacaklarımı daha geniş açıyorum. Benim gibi tadan ve kokan edepsiz bir öpücükle iniltilerimi bastırıyor.

"Babanın beni öldürmesi kaçınılmaz olabilir, ama bunu şimdi yapmasına gerek yok."

Ne kondom ne de dünya umurunda, içimde hareket etmeye başlayınca gülüyorum. Hap kullanıyorum ama o bunu bilmiyor. Çılgınca düşüncelere kapılıyorum. Bunu bilerek yapıyor olabilir mi? Belki de beni buraya prangalamak için yapıyordur? Belki de kalmam için yapıyor? Bu düşünce kan ağlayan kalbimi güldürüyor ama artık çok geç.

Baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyoruz, öpüşüyoruz, birbirimizi ısırıyor ve birbirimizin nefesini soluyoruz. Vedayı dilimde tadabiliyorum; acı-tatlı. Fazlasıyla trajik.

Yüzünü, çenesini, dudaklarını okşuyorum. *Seni özleyeceğim.*

Güzel yüzünün her bir santimini inceliyorum. *Seni asla unutmayacağım.*

Onun elleri vücudumda gezerken benimkiler onu okşamaya devam ediyor. *Bu ilk aşktan çok daha fazlasıydı. Aynı zamanda ilk nefretti de.*

İçime boşaldığında yaptığımız şeyin sorumsuzca ve yanlış olduğunu dile getirmiyorum. Kendi bildiği şekilde, çaresizce beni yanında tutmak için yaptığını biliyorum. Bu yüzden onu uzun uzun ve sertçe öpüyorum.

"Gece burada kalıyorum," diyor beni göğsüne yatırarak. Kalplerimiz bir arada atıyor. Elimin altındaki elini sıkıyorum.

"Babam seni gerçekten öldürecek." Kıkırdayarak omzumu onunkine vuruyorum. "Hadi. Sabah görüşürüz."

"Söz mü?" diye soruyor.

"Söz," diye yalan söylüyorum.

Adını soluyorum
Ciğerlerimi havadan başka bir şeyle
Doldurmak umuduyla

Penn

Acil servis doktoru buz paketleriyle sarılmış elimi çözüyor ve normal hâlinin beş katı büyüklüğünde şişen mosmor şeyi inceliyor.

"Nasıl oldu bu?" Orta yaşlı, ak saçlı doktor burnunu kırıştırıyor. *Biliyorum, göt herif. Kötü görünüyor ama senin gözlerin bundan daha fena manzaralar da görmüştür.*

Via bu soru karşısında irkiliyor çünkü cevabı zaten biliyor.

Nasıl oldu? Bir bakalım. Bu sabah sikim hâlâ sevdiğim kızın kokusuyla kaplıyken uyandım. Dişlerimi fırçalamak ve işemek için tuvalete gitmek yerine, onu bacaklarının arasına dayadığım yüzüm ve bir orgazmla uyandırmak için doğruca odasına gittim ama orada olmadığını gördüm.

Kapının yanındaki bavul yığını gitmişti ve tabii kendisi de yoktu. Geride bıraktığı tek şey yeni, çirkin alçıpan, ona verdiğim deniz camı kolyesi ve binlerce kez, tekrar ve tekrar kırmış olsa da her şeye rağmen nasıl attığını hâlâ anlamadığım paslı, zayıf kalbimdi.

"Şey... öfkeye kapıldı. Soğukkanlılığını kaybederek duvarı yumrukladı."

"Beton bir duvar mı?" diye soruyor doktor. Bu adam duvar sevici falan mı? Neden siktiğimin *duvarını* umursuyor ki?

Via başıyla onaylıyor. Ondan hâlâ nefret ediyorum ama evde beni acile getirecek kimse yoktu. Bu elimle buraya kadar araba kullanamayacağımdan emindim, elimin alçıya alınış şeklinden de anlaşılacağı üzere birkaç parmağımı kırdığım belliydi. Mükemmel zamanlama. Tam da sezonun son maçından bir gün sonra.

Doktor konuşmaya devam ederek sonraki aşamaları bana anlatıyor. Lüks bir otele benzeyen hastanenin beyaz odasındaki bembeyaz bir yatakta oturuyor ve dinliyormuş gibi yapma zahmetine bile girmiyorum. Düşüncelerim döneceğim eve kayıyor. Onsuz bomboş gelecek eve.

On iki saat sonra taburcu olduğumda, elim boks yapmaya hazır gibi görünüyor. Followhilllerin malikânesinin önünde durduğumuzda içeri girmek istemiyorum. Ama sevdiği kızın onu istemediği gerçeğiyle baş edemeyen korkak bir herif gibi davranmak da istemiyorum.

İçeriye girdiğimiz anda Melody yanımıza koşuyor. Yüzü, sargılı elimin birkaç saat önceki hâli gibi görünüyor. Kıpkırmızı ve şiş.

"Neredeydiniz?" İkimize birden kızıyor. Havaalanından henüz döndüğü bariz belli, bu da her şeyin bittiği anlamına geliyor.

Aferin, Kurukafa Gözlü. Harika. Hayatımın geri kalanında tüm tişörtlerimi parçalayıp üstsüz gezişimi izle şimdi.

Yalanlar ve sırlardan o kadar yoruldum ki Melody'nin yanından geçip buzdolabını açıyor ve sağlam elimle bir sürahi buzlu çayı çıkarıyorum.

"Kızının bana söz vermesine rağmen gittiğini öğrendiğimde öfke yönetimi konusunda biraz yaratıcı davrandım. Diğer bir deyişle, garaj duvarınızın biraz tadilata ihtiyacı olacak."

"Penn." Başını iki yana sallayarak bana doğru geliyor. Via kocaman açtığı gözleriyle bize bakarak odasına çekiliyor. O etraftayken duygularımı itiraf etmeyeceğimi gayet iyi biliyor. Aramızdaki bu lanet şeyi düzeltmek duvarı düzeltmekten daha zor olacak.

Via ortadan kaybolduğu anda Mel bana sarılıyor. Ona izin veriyorum ama bunun en büyük nedeni Daria ile aynı DNA'yı paylaşıyor olması. Cezamı çekmek için hevesliyim. Kıyafetlerinden kızının kokusunu alıyorum ki bu mantıklı gelmiyor. Daria'yı tanıyorsam eğer veda etmek için bile annesine sarılmamıştır.

"Nereye gitti, Mel?"

Boynuma gömdüğü başını iki yana sallıyor.

"Kimsenin bilmesini istemiyor. Üzgünüm. Yerleşmesine yardım etmek için onunla gitmeme bile izin vermedi."

"Ama Jamie'ye izin verdi?" diye soruyorum.

Başıyla onaylıyor.

"Onunla aranı düzeltebildin mi?" Hayır demesini istiyorum. Bana burada aldığı her nefes sanki ciğerine saplanan bir çiviymiş gibi hissedenin yalnızca ben olmadığımı söylemesini istiyorum. Aşk böyle bir şeyse eğer bu saçmalığın daniskası. Paramı geri istiyorum çünkü Shakespeare en başından beri haklıydı. Gerçek aşk bombok bir şeymiş.

"Hayır." Gözyaşlarına boğuluyor. "Bana veda bile etmedi. Sana etti mi?"

"Tabii ki hayır."

***

Sonraki birkaç hafta işkence gibi geçiyor. Günler âdeta sürünüyor, zaman dolu ama yaşam belirtisi göstermeyen evin duvarlarından süzülerek akıyor. Her nasılsa bu birkaç hafta Daria olmadan bir ay gibi geliyor bana. Jamie'nin dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmaya, telefonu her çaldığında, arama Daria'dan geliyorsa yatak odasının kapısını ardından kapayıp bana aklından-bile-geçirme bakışı atmaya başladığı bir ay.

Ne yazık ki artık kendime hâkim olmakta zorlanıyorum. Modern topluma karışarak kendime bir Instagram ve Twitter hesabı açıyorum ve Daria'nın hiçbirinde aktif olmadığını görüyorum. Instagram hesabını silmemiş ama artık gönderi paylaşmıyor, bu yüzden amigo takımı ve arkadaşlarıyla olan eski fotoğraflarıyla oyalanıyorum. Her gün saatlerce o fotoğraflara bakarak yararlı, duygusal olarak sağlıklı şeyler yapıyorum; mesela Daria'nın Jamie'yle Mel'i arama saatlerini not alarak hangi zaman diliminde yaşadığını anlamaya çalışmak gibi.

Evet. Gittikten bir ay sonra Daria pes ederek Mel'le de konuşmaya başladı. Bailey de sanki hep onunla iletişim hâlindeymiş gibi konuşuyor, bu yüzden sanırım Daira'nın hayatında istemediği tek şey Scullyler ve bu konuda onu asla suçlayamam. Kasırga gibi hayatına girip altı ay içerisinde onu tamamen mahvettik. Olimpiyatlarda en büyük amcık madalyası diye bir şey varsa Via ve ben ülkemizi bu alanda gururlandırabiliriz.

Hesaplamalarım doğruysa Daria hâlâ ABD'de bir yerlerde. Sabahın ya da akşamın erken saatlerinde arıyor ki bu da bana Doğu Yakası'nda olduğu izlenimi veriyor; ama Ortabatı'da da olabilir. Lanet olsun, belki de dünyanın öbür ucundadır da sadece erken kalkmayı seviyordur. Kim bilir. Kimse bana söylemiyor. Sol elimin beş parmağından dördünü kırmasaydım eğer şu anda düz duvara tırmanıyor olurdum.

Bir akşam Jamie beni karşısına alıp Notre Dame'a okulu gezmeye, onlarla görüşüp kaydı onaylamaya gideceğimizi söylüyor. Bize birinci sınıftan biletler falan aldığını. Sanırım bu, dilimi ve aletimi kızının mahrem yerlerine soktuğum gerçeğini artık aştığı anlamına geliyor. Tam bir şampiyon ama, değil mi?

"Kampüsteyken herhangi bir yasadışı davranışta bulunmanı istemiyorum. Seni sigara ya da içki içerken veyahut sikişirken yakalarsam eğer –hepsini aynı anda ya da ayrı ayrı yapıyor olsan bile– yemin ederim önümüzdeki dört yıl için sana burs sağlayacak yeni birini bulmak zorunda kalırsın." Parmağını yüzüme doğru sallıyor.

Broşürleri sehpanın diğer ucuna itip başımla onaylıyorum.

"Anladım, efendim."

"Yüce İsa." Kendini koltuğa atıp kolunu yüzüne kapatıyor. "Üzerinden eyaletteki bütün kamyonların geçtiği bir köpek yavrusu kadar canlı görünüyorsun. En azından buradaymışsın gibi davranmaya çalış."

"Buradayım, efendim."

"Ama aklın burada değil."

Buna ne diyebilirim şimdi? Bu şerefsiz artık bir Hare Krishna mı?

"Ayrıca bana efendim demeyi de kes. Sen benim oğlum gibisin."

"Keşke böyle demeyi kesseniz, efendim çünkü kızınıza karşı hiç de kardeşçe olmayan güçlü duygular besliyorum."

Oflayıp öne eğiliyor ve dikkatimi toplamam için sehpaya bir tane vuruyor. Ama ben hâlâ bir dakika önceki o hâlsiz, umutsuz orospu çocuğuyum. Daria etrafta olmadığında hayatın tadı tuzu kaçmış gibi geliyor ve zamanın her şeyi iyileştirdiğini söyleyen her kimse LSD falan almış olmalı. Çünkü onları iyileştiren şey zaman değil. Zaman ne kadar çok geçerse ben o kadar derimi yüzmek, kalbimi dinleyerek valizimi toplayıp onu aramaya çıkmak istiyorum. Via gittiğinde ne kadar üzüldüğümü hatırlıyorum ama hiçbir zaman peşine düşüp onu gerçekten bulacak cesareti toplayamamıştım. Daria'yla durum farklı. Followhilller istedikleri kadar yalvarabilir. Mezun olur olmaz valizimi toplayacak, kumbaramı kırıp onun peşine düşeceğim.

"Penn," diye uyarıyor beni. Son on dakikadır boktan yolculuğumuzla ilgili tüm saçmalıkları yazmak için kullandığım kalemi elimden atıp ayağa kalkıyorum.

"Bana sadece numarasını ver. Aramayacağım. Mesaj atacağım."

"Zorlaştırıyorsun. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsan oluruna bırak, onunla iletişim kurmaya çalışma ve iyileşmeye çalışırken onun bu isteğine karşı gelme."

"Senin Mel'e yaptığın gibi, değil mi?" Acı bir şekilde gülüp başımı iki yana sallıyorum. Odama yöneliyorum ama Jamie ayağa kalkıyor ve benimle ilk defa sesini yükselterek konuşuyor.

"Penn Scully."

Arkamı dönüp yavaşça alkışlıyorum.

"Vay be. İlerleme kaydediyorsun. Tam adımı kullandın. Ama tabii ki hepsini değil. Göbek adımı bilmiyorsun. Çünkü sen benim *gerçek* babam değilsin."

Sadece katmerli bir dallama gibi davranıyorum. Çünkü bir göbek adım yok. Annem hiç zahmet etmemiş. Gerçek şu ki, bir göbek adım olsa bile biyolojik babam bunu bilmezdi. Gözlerimin rengini biliyorsa Papa olayım.

"Kendine bu kadar acımayı bırak Penn. Hayatına evinden, ailesinden, bildiği her şeyden uzakta, sıfırdan başlaması gereken kişi o," diye bağırıyor.

"Nasıl peki?" Bir aydır sorduğum soruyu bir kez daha soruyorum. "Ve lütfen bana 'idare ediyor' deme. Daria idare edemez. Ya öldürür ya da ölür. Onun orta yolu yok, bunu ikimiz de biliyoruz."

Lanet olsun ki beni öldürmesine, benimle oynamasına bayılıyordum. Nasıl biteceğini bile bile sil baştan yaşamak isteyeceğim tatlı bir işkenceydi. Beni istemiyor. Bunu gayet açık şekilde gösterdi.

"İdare etmeye çalışıyor." Jaime şeytani bir şekilde yüzüme yüzüme sırıtıyor, mavi gözleri delirmiş gibi ışıl ışıl parlıyor. Tıpkı Daria kendi olduğu zamanlardaki gibi. "Şimdi, adam olup başını götünden çıkaracak mısın yoksa bir oğlan çocuğu gibi yıkılacak mısın?"

"Benim için bir şey yaparsan eğer."

"Senin için yeterince şey yaptım bence evlat." Başını geriye atıp gülüyor. Ama ben ciddiyim. İfademi görünce gülmeyi bırakıp gözlerini deviriyor. Tıpkı Daria gibi. Ancak bana onu hatırlatacak şeyler aradığımda, ailesine ne kadar benzediğini görmeye başlıyorum. Herkesin sırt çevirdiği nefret dolu, rezil iki sokak çocuğunu evine alan anne babadan dünyaya gelen birinin, yani kendisinin, berbat olduğunu nasıl düşünebildi?

"Onu görmemi istemiyor musun? Onunla konuşmamı? Nerede olduğunu bilmemi? İyi. Ama bunu ona vermeni istiyorum." Okul çantamı kapıp Daria'nınkine benzeyen deri

günlüğü çıkarıyorum. Aynı günlüğe sahip olmamız tesadüf değil. Melody, dört buçuk yıl önce bunu Daria'ya aldığı gün Via'ya da bir tane almıştı. Sanırım –bunu onaylatmak için asla sormayacağım– her iki kızın da aynı farkındalığa ulaşmasını ve kendilerine çekidüzen vermelerini istemişti. Ama hiçbir işe yaramadı. Via kaçtı, Daria raydan çıktı. El değmemiş günlüğü neden tuttuğumu bilmiyorum. Pahalı görünen bir şeyi atmak yazık olur diye düşündüm, deri kapaklı filan diye. Dört yıl sonra, annemin öldüğü gece ona yazmaya başladım: Daria'yı yıllar sonra ilk kez gördüğüm gece.

Hatırlamak için yazıyorum.

Peşini bırakmak, unutmak için yazıyorum.

"Ne bu?" Jamie kaşlarını çatarak günlüğe bakıyor. Bunun Daria'nın günlüğü olduğunu düşünüyor sanırım. Ama o şey yılan çukurunda yanıp kül oldu.

"Onun için yazdığım bazı şeyler. Sakın okuma."

"Okuyacağımı biliyorsun." Gülüyor.

"Neyse, götlek herif," diye inliyorum. "Ee, yapacak mısın?"

"Neyi yapacak mıyım?"

"Bunu ona gönderecek misin!" diye kükrüyorum. Benimle oynuyor ve bundan ölesiye nefret ediyorum.

Jamie başını kaldırıp tavana bakıyor ve bunu düşünüyormuş gibi yapıyor. "Zombi olmayı bırakıp insan gibi yaşamaya başlarsan düşünürüz."

El sıkışıp anlaşıyoruz, onunla tanıştığımdan beri ilk kez benim tutuşum onunkinden daha güçlü geliyor.

Gözlerine tekrardan bakıp
Senin beni mahvettiğin şekilde benim de seni öldürdüğümü görmek
Çok güzel olmalı

Daria

Dairem son derece güzel.

Kampüsün dışında, yeni, geniş ve ferah bir yer. Babamla buraya ilk geldiğimizde fazla boş görünüyordu ama sonra Melody iç mimar olan Tiffanie'yi gönderdi ve her şey toparlandı. Benim için bütünüyle yeni olmasına rağmen burayı sevmeye başlıyorum.

Buraya geleli üç ay oluyor. Babam bizzat gelip bana Penn'in günlüğünü verdiğinden beri de iki ay. İradesi güçlü biri değilim. Hemen günlükteki her şeyi okudum ve sonra tekrar, tekrar ve tekrar okudum.

Milyonlarca kez telefonu alıp onu aramak ve bana gelmesini söylemek istedim.

Trilyonlarca kez bir bilet alıp Todos Santos'a gitmek ve açık bekleyen kollarına atılmak istedim.

Ama birlikte olmamız için doğru zaman olmadığını, dikkatimizin dağılmaması gerektiğini bildiğimden her defasında bu fikri öteledim. Burada liseye gidiyorum, iki haftada bir Melody yahut babam gelip benimle vakit geçiriyor. Yavaş yavaş Melody'ye anne demeye alışmaya çalışıyorum, bebek adımlarıyla ilerliyorum.

Burada tam olarak yalnız hissediyorum diyemem. Burası bir üniversite şehri, komşularımın hepsi yirmi yaşının altında. Rich ve Welcott, Beth ve Fiona var, onlarla iyi anlaşıyorum sayılır. Beth ve Fiona'nın hızlı arama rehberinde Mel'in numarası var. Bunun karşılığında mutfak alışverişleri bedavaya geliyor. Bir parti verir ya da eve erkek atarsam beni ispiyonlayacaklarını söylüyorlar. Sanki öyle bir şey yapacakmışım gibi.

Melody evde işlerin yoluna girdiğini söylüyor, şaşırmıyorum. Birinin geri çekilip hepimizin iyileşmesine fırsat vermesi gerekiyordu ve o kişi ben oldum. Bu fedakârlığı üstlenmekten rahatsız değilim. Penn'in kız kardeşiyle güçlü bir bağ kurmasını istiyorum. Knight, Vaughn ve Luna her gün telefonuma mesaj yağdırıyorlar. Knight bana evden haberler veriyor; Vaughn itirafından sonra Esme'den ayrılmış, Blythe bir şekilde onu takımdan atıp kaptan olmayı başarmış. Colin babasının Camilo'yu hastanede ziyaret etmesini sağlamış, üniversitedeki ilk yılının masraflarını karşılayacaklarmış. Vaughn, Gus'ın dikkat çekmek ve büyük takımların radarına girebilmek adına steroid kullandığı için takımdan atıldığını söyledi. Kimse şu anda nerede olduğu bilmiyor, zaten kimin umurunda ki. Via yaşananlardan sonra amigo takımıyla yollarını ayırmış ve görünüşe göre son sınıftan bazı ineklerle takılıyormuş. Bu beni güldürüyor çünkü buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Dedikodu yapmaktan hoşlanmayan Luna ise Bailey'nin beni özlediğini ve sürekli benden bahsettiğini söyleyen mesajlar atıyor. Yaşadığım yeni yerden daha çok keyif almam için burayla ilgili eğlenceli bilgiler gönderiyor.

Luna: Söylentilere göre ülkedeki en iyi patlamış mısır sizdeymiş. Beyaz mısır al ve sana kargolayacağım Whirley Pop tenceresinde patlatmayı dene mutlaka.

Luna: Kedi Garfield da orada yaşıyormuş. Benim için mıncır olur mu?

Luna: Ayrıca sana denemen gereken o panelenmiş domuz bonfilesi yapan restoran için bir kupon göndereceğim.

Hatun vejetaryen ve kupon kullanmaktansa öleceğimi biliyor (sanırım Todos Santos'ta bir kuponun ne işe yaradığını bilen tek kişi o olabilir) ama çabasını takdir ederek ona mesaj atıyorum. Onun büyülü olduğunu sonunda anlamaya başlıyorum galiba, ben gerçeğim ve belki de gerçek olmak da en az büyülü olmak gibi bir şeydir.

Kabanımı, atkımı ve beremi giydikten sonra kapının yanındaki çirkin kâseden anahtarlarımı alıyorum. Bu kâseyi bir anı dükkânından almıştım. Altın bir futbol kaskı şeklindeydi. Çetin bir kış gününe adım atıyorum, kaldırımda erimekte olan hafif kirli karın ayaklarımın altında ezilişini izliyorum. Gökyüzü gri, ağaçlar beyaz, Noel sonrası kampüs yavaş yavaş eski rutinine geri dönüyor. Bunları derinlemesine düşünmediğimi, daha onları görmeden arkamı dönmem gerektiğini biliyorum. Tabii onları *görebilirsem*. Ama kendime engel olamıyorum. Penn'i görmek içimi çok yakıyor, birkaç haftadır daireme kapanmama neden olan o soğukluğu hissetmiyorum bile. Adrenalin yüzünden titriyorum, endişelerimi yutkunarak bastırırken midem çalkalanıyor.

Kampüsün önündeki İsa heykelinin ardından güzelim binanın basamaklarındaki Penn ve babamı izliyorum.

Penn babamdan daha uzun. Bunu daha önce fark ettiğimi sanmıyorum. Ondan daha iriyarı. Üstelik babam oldukça iri biridir. Tartışıyorlarmış gibi görünüyorlar. Penn başını iki yana sallayıp ileri geri yürüyor. Bir şeye hayır diyor ama neye bilmiyorum. Babam onunla uzlaşmaya çalışıyor –neredeyse ağır çekimde hareket ediyorlar gibi– ama Penn'in pes etmeye niyeti yok, merdivenlerden hızla iniyor.

Yanına koşmak, her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istiyorum ama buna cesaret edemiyorum.

Peşinden gitmek, duygusal bir çöküş yaşayıp yaşamadığını, bana ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek istiyorum ama çok korkuyorum.

Bunun yerine telefonumu çıkarıp babama mesaj atıyorum.

Penn iyi mi?

Artık görünürlerde değil, endişelenmeye başlıyordum. Diken üstündeyim. Bu durumdan nefret ediyorum.

Babam: Gidip kendin görebilirsin.

Görebilirim ama gitmeyeceğim.

Çünkü biliyorum ki şu anda yaşadıklarımız ne kadar zor gelirse gelsin biz beraberken birbirimizi zehirliyoruz.

Bunu yapmak yerine arkamı dönüp eve yürüyorum. Rüzgâr içime sızmasın diye kabanıma sıkıca sarılıyorum.

Çünkü tişörtümde Penn'in kalbi büyüklüğünde bir delik var.

***

Ertesi gün, buz gibi verandada oturup Penn'in günlüğünü okuyorum. Sayfaları karışık ve sararmış, sırtı neredeyse param-

parça olmuş. Bunu yok etmeden önce kopyasını yaptırmam gerekiyor. Ama gerçek olanı kopyasıyla değiştirmeye hazır değildim. Sayfaları çevirip Vaughn'la yılan çukurunda dövüştükten sonra yazdığı ilk sayfadaki duygu ve düşüncelerinin, hislerimiz tarafından paramparça edildikten sonra bile hiç değişmediğini fark ediyorum. Onun en sevdiğim şiirini yeniden okuyorum.

Tek bir bakışınla
Dudaklarımdan itiraflar
Tenimden tepkiler
Yumruklarımdan kavgalar
Kalbimden kan döktürüyorsun
Bazen aramıza ördüğüm duvarı yıkıp
Seni içeriye almak
Ve beni mahvetmeni izlemek istiyorum

Cesareti beni gülümsetiyor. Penn incinmeyi hiçbir zaman umursamadı. Bir deri bir kemikken, kalbi zayıfça atarken, hayatta kalmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmıyorken bile bana kök söktürüyordu. Onu sevmekten bu kadar korkuyor olmam rezilce değilse bile aptalcaydı.

İncinmekten çok korkuyordum.

Her şeyden öte, elime yüzüme bulaştırmayacağımın garantisi yoktu.

Aşağıdan kısık sesli homurtular işitince başımı uzatıp bakıyorum. Dairem, eski tarz dükkânların sıralandığı bir cadde üzerinde. Penn'le babamın Starbucks'tan çıktığını görüyorum. Tartışıyor gibi görünüyorlar.

Ama bu sefer onları duyabiliyorum. Eski Daria'nın aksine durup dinlemeli miyim diye düşünüyorum. Dinlememi isterler miydi? Benim hakkımda konuştuklarını duyunca ayağa

kalkıp –bu gücü kendimde nasıl bulduysam artık– oturma odasına geçiyorum.

"Her şeyi elinin tersiyle itecek misin Penn? Gerçekten mi? Bir anlaşma yapmıştık. Günlüğü ona verirsem hâlâ bu oyundaymışsın gibi davranacağını söyledin, hayat denilen bu şey için çabalayacağını. Günlük artık onda, tamam mı? Hayatına devam et. Kendine gel ve anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir."

"Kaydolmayacağım. Onu bulmak istiyorum," diyor Penn duygusuz bir sesle. "Bunu istersen zor, dolambaçlı, birbirimizle bir daha asla konuşmayacağımız bir yoldan hallederiz ya da beni rahat bırakırsın. Her şey için sana binlerce kez teşekkür ettim. Binlerce kez. Sikik bir bursu kabul edip Daria'nın elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. İnan bana."

Kalbim boğazımda atıyor. Penn beni bulmak için bursundan mı vazgeçiyor? Saçmalık. Balkona yürüyorum, onlardan yalnızca birkaç adım uzakta olsam da bu açıdan beni göremiyorlar, ellerimle yüzümü ovuşturuyorum.

Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?

"Artık seni istemeyen bir kız için hayatını mahvediyorsun," diyor babam. Sırtıma kurşun yemiş gibi oluyorum. Çünkü Penn'i istiyorum. Penn'i alacağım bir sonraki soluktan daha çok istiyorum. Ben yalnızca onun için yeterli olup olmadığımı bilmiyorum ve bir kez daha onu incitme riskini göze alamıyorum. Ama görünen o ki o da en az benim kadar acı çekiyor zaten.

Penn kasvetli bir şekilde gülüyor. "Öyle olsun. Seninle aramdaki tek fark ne, biliyor musun? Melody evet dedi, Daria ise hayır diyor. Ama sen Jamie, sen de aynısını yaptın."

***

O hafta sonu Melody'den beni ziyarete gelmesini istiyorum. Cumayı beklemeden hemen geliyor. Perşembe günü okuldan döndüğümde onu mutfakta en sevdiğim tavuklu turtayı yaparken, tasarım çantalarla kıyafetleri yemek masasına saçılmış hâlde buluyorum. Telefonunda en sevdiği şarkıyı, *Flashdance*'ten Maniac'ı açmış. Ben çocukken bu şarkı eşliğinde deliler gibi dans ederdik.

Geldiğimi görünce her şeyi bırakıp sırtını dikleştiriyor ve parmaklarına bulaşan domates sosunu önlüğüne siliyor. Mutfağın girişinde duruyorum, yıllardır ilk kez onu olduğu kişi olarak görüyorum.

Çaresizce kızıyla yeniden bağ kurmaya çalışan ama iki tarafın da yaptığı sayısız hata yüzünden bunu nasıl yapacağını bilemeyen bir anne.

Alnımı kapının sövesine yaslayıp derin bir nefes alıyorum.

"Ne oldu, aşk böceğim? Her şey yolunda mı?"

Hayır. Yolunda değil. Yıllarca öfkemi, korkumu ve kıskançlıklarımı içime atıp iletişim kurmayarak onu o kadar çok incittim ki şimdi evcilik oynayan iki yabancı gibiyiz. Mutfağa yürüyüp tam önünde duruyorum, okul çantamı yere atıyorum, tıpkı Via bale stüdyosuna girip beni tamamen gölgesinde bıraktığı gün yaptığım gibi.

Bu sefer Melody'nin gözleri başka birini aramıyor.

Beni *görüyor*.

"Bize şekil veren ebeveynlerimizdir," diye başlıyorum, parmaklarımı granit tezgâhta gezdirerek. "Sen, Melody, yolun yarısındayken benden hevesini alıp kendine başka bir proje buldun. Kusursuz olma potansiyeline sahip bir sanat eseri. Adı Via, genelde insanlara türlü nedenlerden dolayı kıskançlık duyan ben Sylvia Scully'ye duyduğum kıskançlık yüzünden neredeyse tükendim. Nedenini bilmek ister misin, Mel? Ona öyle bir bakıyordun ki, keşke bana da öyle baksa diyordum.

O zaten son hâli verilmiş, mükemmel bir eserken ben ahşap kasnağa gerilmiş neredeyse boş bir tuvalden başka bir şey değildim. Oysa resmin tamamını görememişim. Onun havalı kıyafetlerinin nereden geldiğini. Bizi ufacık şeyler için bile azarlarken derslere uygun kıyafetle *gelmediği* günlerde onu görmezden gelmeni anlayamamışım. Ona neden en sevdiği enerji barlarından aldığını, onu neden bir haftalığına Londra'ya götürdüğünü ya da onun her derse gelmesinin senin için neden bu kadar önemli olduğunu."

Gözleri yaşlarla doluyor, aklında olup bitenlere bir ayna gibiler. Karşımda çocukluğum boyunca tanışmayı dilediğim Melody Followhill'i görüyorum şimdi, hem de daha önce hiç görmediğim netlikle. Yalnızca başarılı bir balerin, muazzam bir öğretmen ve şehrin konuştuğu o kişi değil, ailesi adına doğru olanı yapmak için mücadele eden –belki de biraz benim gibi– sıradan bir kız.

"Via'nın ortadan kaybolmasının benim hatam olduğunu anladığımda, artık senin sevgini hak etmediğimi düşündüm. Ama az da olsa yine de beni sevmeye devam ettin. Birbirimizden uzaklaştık, sürüklendikçe sürüklendik, bu mesafe son sınıfın ilk dönemine kadar yılda birkaç santim açıldı. Bunu beni incitmek için bile bile yaptığını düşündüm. Ne kadar kötü olduğumu yüzüme vurmak için."

Melody parmak uçlarını dudaklarına bastırarak başını iki yana sallıyor. "Asla. Kızgın ve incinmiştim, seninle nasıl iletişim kuracağımı bilemedim. Bu ruh hâlinden kurtulmanı bekledim. Bir an, seninle konuşmaya çalışırken kendi kızımdan korkan süklüm püklüm biri, sonraki an, sana öfkelenerek deliren, sakinliğini kaybeden biri oluyordum. Bir noktada, bu konuda berbat olduğumu fark ettim ve seni kendi hâline bıraktım. Sonra babanla ilişkini gördüm, kocamı tüm benli-

gibi sevsem de nihayet sen olmanın nasıl bir his olduğunu anladım. Çünkü ilişkinizi sadece kıskanmakla kalmamıştım, aşk böceğim, *deliye* dönmüştüm.

"Hiçbir zaman Via'yı senden daha fazla sevmedim. Sana hissettiğim hep daha güçlü, daha doğal bir sevgiydi. Ama Sylvia'nın yardıma ihtiyacı vardı. Fakirdi, şiddet görüyordu, ihmal ediliyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü devreye girersem onun için her şeyin daha kötü olacağını biliyordum. Elimden gelen tek şey bale kostümlerini almak, ona yiyecek ve destek sağlayarak Kraliyet Bale Akademisi'ne kaydolmasına yardımcı olmaktı. Onun tuhaflıklarına taviz gösterdim, evet, ama bunu ondan büyülendiğim için değil birinin bunu yapması gerektiği için yaptım. Sana ve kardeşine sormadan Penn'le Via'yı evimize aldım, bu şimdiye dek yaptığım en büyük hataydı. Via ortadan kaybolduğunda onu hüsrana uğratmanın kefaretini ödemeye o kadar kapılmıştım ki kendi kızımı ne kadar üzdüğümü bile neredeyse fark etmedim. Benim yüzümden kendini değersiz hissederek yaşadığın için özür dilerim. Duygularımı açıkça paylaşmak benim için hep çok zor olmuştur, sanırım bu konuda bana çekmişsin. Sana sert olmayı öğreterek öyle olacağını varsaydım. O kadar iyi bir oyuncuydun ki buna kandım."

Gözlerimde yaşlarla gülüyor, başımı iki yana sallayarak onları siliyorum. "Benim bir balerin olmak için çabalamamı istemedin." İç geçiriyorum.

"*Çünkü* ergenlik yıllarımda yaşadığım baskıyı yaşamanı istemedim. Sen doğuştan yetenekliydin."

"Yalancı." Burnumdan gülüp gözlerimi deviriyorum ve bu yalnızca daha fazla gözyaşının dökülmesine neden oluyor.

Başını sallayıp gülüyor, ses göğsünden rahatlamayla çıkıyor. "Ah, Marx, benimle dalga mı geçiyorsun? Sen her zaman

muhteşemdin. Günler geçtikçe kendine güvenini kaybedişini izledim, oysa bunun benimle ya da Via'yla ilgisi olduğunu hiç bilmiyordum. Sadece yorgun ve bıkkın olduğunu düşündüm."

"Yorgun ve bıkkın!" Haykırıyorum. "Anne, canımı dişime takıyordum, ne bıkması!"

Gülmeyi kesiyoruz. Ağlamayı da. Nefes almayı da. Mel'in gözleri fal taşı gibi açılıyor, birbirimize keyifle karışık şok içinde bakıyoruz. Ve minnettarlıkla. Çok fazla minnettarlık.

"Bana anne dedin."

"Evet." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Dedim. Öylesin. Annemsin."

Ortada buluşup birbirimize sarılarak tüm nefreti, öfkeyi, yanlış anlaşılmaları, iletişimsizliği içimizden atıyoruz. Annemin kollarında kaldıkça daha derin nefesler almaya başlıyorum. Mutfağın ortasında bu şekilde yirmi, belki otuz dakika kadar kalıyoruz. Ta ki bacaklarım ve kollarım, böyle garip bir pozisyonda bu kadar uzun süre kucaklaşarak durduğumuz için ağrımaya başlayana dek.

"Anne?" İlk konuşan ben oluyorum.

"Efendim, aşk böceğim?" Sesindeki neşeyi duyabiliyorum, kalbim mutlulukla doluyor.

"Sanırım tavuklu turtan yandı."

Aşk bir savaş meydanıdır
Ve sanırım ben o meydanda öldüm
(son kayıt)

Penn
Mezuniyet Günü

Kırmızı cüppe ve onunla uyumlu mezuniyet kepi bizi âdet döngüsü gibi gösteriyor. Şaka yapmıyorum, cidden korkunç görünüyoruz. Cüppelerimizi futbol formamıza uydurmak kimin fikriydi bilmiyorum ama bu kişinin kristal kullanmayı bırakması gerek.

Müdür isimleri okurken, Kannon ve Camilo sahneye çıkan basamaklardaki uzun kuyrukta arkamdan zar zor ilerleyebiliyor.

"En azından tıraş oldu." Cam gülüp Kannon'a dirsek atarak çenesiyle beni işaret ediyor. Hafifçe aksasa da bacağı iyileşiyor ve o bu konuda şaşırtıcı derecede soğukkanlı. Şaşırtıcı diyorum çünkü cidden, bu sene öğrendiğim bir şey varsa o da sorunlara ancak onlarla karşılaştığınızda kafa tutabildiğinizdir.

Düşündüğümüzden daha güçlüyüz. Bazen sabrımızı sınayacak tek sorun yaşamadan onlarca yıl yaşarız. Ama hayat böyle, her zaman sillesini indirir. Kimse şahane bir hayat sürmez. Sarışın, muhteşem, kusursuz zengin kızın bile sırları vardır. Futbol kaptanının bile. Eski öğrencisi olan bir milyonerle evli iki çocuk sahibi zengin, bale dehası bir annenin bile. Herkesin bir hikâyesi, yüksek sesle okumak istemeyeceği bölümleri var.

"İyi görünüyorsun, Penn." Camilo omzuma bir tane yapıştırıyor.

"Erkeklerden hoşlanmıyorum, Cam. Bana asılmayı kes," diye kızıyorum.

"Melody'yle Jaime buradalar mı?" diye soruyor Kannon kıs kıs gülmeye devam ederek. Bu malların nesi var? Sanki ben Taylor Swift'im de onlar da benimle ilk kez tanışıyorlarmış gibi davranıyorlar. Aptal kepimi düzeltip ofluyorum.

"Evet, buradalar. Bailey ve Via'da öyle.""

"Neredeler?" diye soruyor Kannon.

"Kalabalığın arasında bir yerde." Futbol sahamıza kurulan platformun önünde yüzlerce sandalye var –kırmızı, plastik sandalyeler tabii ki– ama neredeler diye kontrol etmeye hiç zahmet etmedim çünkü Mel bana mesaj atarak arkalardan yer kapacaklarını böylece tören bittiğinde yemeğe gitmek için kolayca çıkabileceğimizi söyledi. En son istediğim şey aile yemeğine gitmekti ama Via ile iyi geçineceğime söz vermiştim ve şu ana dek bu konuda başarılı da olmuştum.

"Kontrol etmedin mi? Ne soğuk bir davranış." Camilo ürperiyormuş gibi yaparak kollarını ovuşturuyor.

Aniden onlara doğru dönüyorum. "Siz dallamaların nesi var böyle? Bu Via ya da Bailey ile ilgiliyse eğer, hayır, sakın onlardan birine asılayım demeyin. Bailey daha on beşinde bile değil sapık pezevenkler."

Kannon kahkahayı koyverince arkasındaki kız kahkahalarını direkliyor, bu sırada Camilo da başını iki yana sallayarak gülüp, "Seni işe yaramaz bok parçası, sadece dön ve kalabalığa bir bakın." diyor.

Bakışlarım isteksizce sandalye sıralarına doğru kayıyor. Müdür benden iki öndeki kızın adını sesleniyor. Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok.

"Sola kardeşim. Sola bak," Kannon'ın sabrı taşıyor. Gözlerim son sıranın sol tarafına kayıyor ve kulağıma tiz bir cam kırılması sesi geliyor, muhtemelen kalbimin sesi.

Daria, Melody ve Jamie'nin arasında oturuyor. Üzerinde mor bir elbise var, şeye benziyor... bilmiyorum, bir periye ya da öyle bir şeye işte. O kadar güzel ki gerçek olmayacağından korktuğum için gözümü bile kırpamıyorum. O da bana bakıyor, bana bakış atıyor. Dudaklarında çekingen, kararsız bir gülümseme var. Ona nispet yaparcasına sırıtmak istiyorum ama beynim bedenimin kalanıyla bağını resmen koparmış durumda, hareket edemiyorum.

Hareket et, Penn. Hareket et. Sapık gibi durma. Sen de ona gülümse.

Ayağa kalkıyor çünkü son sırada olduğu için bunu yapabiliyor, işte o zaman bunun önceden planlandığını anlıyorum. Elinde bir pankart var; kahverengi karton parçasına siyah keçeli kalemle tek bir kelime yazılmış.

Anlat?

Başımla onaylıyorum ve nihayet bir gülümsemenin yüzüme yayıldığını hissediyorum.

Evet. Lanet olsun. Evet.

"Penn Scully," Müdür Howard adımı sesleniyor, sesindeki sabırsızlığa bakılırsa milyonuncu kez seslenmiş olabilir. Ne kadar süredir burada durmuş Daria'yı kesiyorum?

"Penn Scully? Diplomanızı almanız için son şansınız. Notre Dame'a gittiğinizde buna ihtiyacınız olacak." Burnunu çekip gözlüklerini yukarı doğru itiyor. Tökezleyerek sahnenin diğer ucuna giderken insanlar alkışlamaya ve ıslık çalmaya başlıyor. Gözlerim hâlâ Daria'da. Gözlerim daima onda. Notre Dame, Jamie kızıyla bir geleceğim olmadığını, artık pes etmem gerektiğini resmen yüzüme haykırdığında istemeyerek gitmeyi kabul ettiğim yer.

Daria nereye ben oraya. Gideceğim yer doğrudan cehennem olsa bile.

Diplomamı alıyor, teşekkürlerimi mırıldanıp müdüre sarıldıktan sonra sahneden inerek onlara yöneliyorum. Teknik olarak, sahneden inip kep atmak için diğer öğrenciler gibi yerime dönmem gerekiyor. Ama ona bakarsak son dönemde hayatta olmam da gerekiyordu, oysa beni tanıyan herkes öyle olmadığını biliyor.

Karşısına geçtiğimde nasıl tepki vereceğine dair zerre fikrim olmasa da tüm gözlerin üzerimde olduğunun bilinciyle sandalyelerin arasındaki dar koridorda koşuyorum.

Hâlâ ayakta. Mel önümde duruyor, kenara çekilmeye niyeti yok gibi. Ben de orada öylece durup etrafımızdaki herkesin sırıttığını görmezden gelmeye çalışarak Daria'nın beni izlemesini seyrediyorum. Kardiyo konusunda formda olsam da nefes nefeseyim.

"Buradasın." Açıkça görüldüğü üzere, o buralardayken yaşadığımız vahşi yaşamla kıyaslandığında bile entelektüel açıdan hâlâ vasatın altındayım.

Avucuna kıkırdayıp ayaklarına bakıyor. Değiştiğini havada bile hissedebiliyorum. İçimde bir yerde kendimin de değiştiğini hissedebiliyorum. Gözlerim yüzünde ve vücudunda gezinerek başka nelerin değiştiğini çözmeye çalışıyor. Bronzlaşmış mı,

dövmesi var mı, saçlarını kestirmiş mi ya da kolunda bir erkek var mı diye bakıyorum. Ama eski Daria gibi görünüyor.

"Buradayım," diyor.

"Teşekkürler."

"Mezuniyetini hayatta kaçırmazdım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hayır, bilmiyorum ama kendime umutlarımı yükseltmememi söylüyorum çünkü dışarı çıkmak için küçük yumruklarıyla beynimin bodrum katının kapısına vurmaya başlıyorlar. Buraya yanımda olmaya geldi. Via'nın mezuniyet töreni önümüzdeki hafta, belki de All Saints'in mezuniyet töreni için de kalır. Ama o zaman neden onu sürpriz bir şekilde burada görüyorum, neden birkaç saat önce ayrıldığımız evde değil?

Nihayet konuşmak istiyor. Ona söyleyecek çok şeyim var, ciddi konuları unutmamak için hepsini telefonuma yazmak istiyorum. Ama gitmemiz gereken şu aptal restoran olayı var. Yemek amcıklar içindir. Şu anda Daria'nın amının suyu dışında midemin herhangi bir şeyi kaldırabileceğini sanmıyorum. Ama ebeveynlerinin bunu duymak isteyeceğinden fazlasıyla şüpheliyim.

Melody ve Jamie'ye dönüyorum.

"Mezuniyet yemeğini başka zamana erteleme şansımız var mı?"

"Hayatta olmaz," diye cevaplıyor Jamie duygusuz bir sesle, gözleri hâlâ e-posta yazmakta olduğu telefonunda, uzun bacaklarını üst üste atmış. Boru paça pantolonu yukarıya sıyrılmış, renkli çoraklarını gözler önüne seriyor.

"Hasiktir," diyorum.

"Küfretme," diyor Mel melodik bir sesle, kapıda aldığı ama okumadığından emin olduğum broşürün sayfalarını çeviriyor.

Daria'ya dönüyorum ve aramızdaki Mel'e rağmen elini tutuyorum. Daria gözlerini asla yüzümden çekmeden başıyla sahneyi işaret ediyor.

"Kep atabilmek için oraya dönsen iyi edersin."

En son konuştuğumuzda gitmeyeceğine dair söz vermiş ama gitmişti. İşimi şansa bırakmayacağım. Uzaklaştırma emri çıkarmak isteyebilir çünkü onu gözümün önünden ayırmaya niyetim yok. Sırıtıp Mel, Jamie, Via ve Bailey hâlâ etrafımızı sarmış hâldeyken onu kendime çekiyorum. Sıkıca sarılıyorum.

"Kucaklaşmanız +13 yaş sınırını geçmesin," diye avucunun içine doğru öksürüyor Jamie, ikimiz de gülüyoruz.

Daria geri çekilmeden önce ona söylediğim şey, şu hayatta ağzımdan çıkan en doğru şey oluyor.

"Seni özledim."

***

Yemek gerçeküstü geçiyor.

Herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ki bu da bir yerde doğru. İçimdeki Ted Bundy'yi devreye sokup yemek boyunca Daria'ya bakarak Mel, Jamie, Bailey ve Via'nın bir anda havaya karışıp yok olma olasılığını düşünüyorum. Böyle şeyler oluyor. Çoğunlukla paranormal filmlerde falan ama yine de oluyor.

Daria'nın bifteğini, sanki çatal bıçağı o icat etmiş gibi kesişini izliyorum. Ona bakmaya devam edip etmediğimi (*bir an olsun* gözümü ayırmıyorum) görmek için bana kaçamak bakışlar atıp peçetesiyle ağzının köşelerini silişini hayranlıkla izliyorum.

Her şeyi izliyor, hiçbir şey yemiyorum. Onlar havadan sudan ve şehirdeki dedikodulardan bahsederken Daria'ya bunca zamandır nerede olduğunu soruyorum.

Bakışlarını tabağından kaldırıp bana gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ben de bir daha sormuyorum.

Followhilller hesabı ödüyor ve hepimiz caddeye dökülüp Jamie'nin Tesla'sının önünde duruyoruz. Buraya Prius'la geldim çünkü onlardan önce okula gitmem gerekmişti. Daria'nın hırkasının kolunu yakalayıp boğazımı temizliyorum.

"Seni bırakayım mı?"

Herkes bir an sessizliğe bürünüyor. Daria ebeveynlerine sorgular bir bakış atıyor, Jamie bir kaşını kaldırıyor.

"Tekrar sor istersen, evlat."

"Özür dilerim, efendim. Bayan Followhill, aracıma binerek bana bu onuru bahşeder misiniz? Gerçekten çok heybetli bir kılıcım vardır..."

Jamie başıma bir tane patlatıp gülüyor. İkilemde kalan Daria'yı bana doğru itiyor.

"Gidin. Konuşun. Kavga edin. Bütün suçu ebeveynlerinize atın. Ama eve döndüğünüzde çatımın altında kavga gürültü duymak istemiyorum."

Ve böylece Daria arabama biniyor. Sürücü koltuğuna geçerken daha önce hiç arabama binmediğini fark ediyorum. Onu hiç randevuya götürmemiştim. Hatta hiç çaba sarf etmemiştim. Önce deniz camı kolyesini, sonra bekâretini almış ardından da Via'nın isteği üzerine onu terk etmeden önce bu ikisini başına kakmıştım. Tüm bu süre boyunca benim Adriana ile kırıştırdığımı düşünmüştü. Ama asla Addy ile kırıştırmamıştım. Onun bir kadın olduğunu fark ettiğimde Rhett de etmiş ve bu konuda bir şeyler yapmıştı.

Rhett. Güzel bir sohbet konusu.

"Rhett öldü." diyorum. Daria'nın tükürüğü genzine kaçıyor, öksürmeye başlıyor. Sırtına pat pat vuruyorum ama dönüp ona bakmıyorum. Nereye sürdüğümü tam olarak biliyorum. Buradan uzaklara, neden birlikte olmamız gerektiğini hatırlatmak için hafızasını onarabileceğim bir yere.

"Ne oldu?"

"Yüksek doz."

"Yazık."

"Hayır, değil." O, ailemi ölümüne döven ve ardından daha da ileriye giderek bir genci hamile bırakan tecavüzcü ve tacizcinin tekiydi.

Daira burnunu kırıştırıyor. "Haklısın. Değil. Nasıl öğrendin?"

"Üç ay önce beni aramaya başladı. Onunla yaşadığım eski günlerin her biri için ona ödeme yapmamı istediğine dair bir şeyler geveledi. Ailenin iliğini kurutmaya çalışıyordu. Jamie ile NFL'de oynarsam kazancımın yarısı üzerine bir anlaşma yapmak istedi. Jamie, Rhett'i korkutmak için avukatlarını üzerine saldı ama o, telefonlarına ne de mektuplarına yanıt verdi. Bu yüzden oraya bizzat gittik. Cesedi kokmuştu ama zaten yaşarken de öyle olduğunu söyleyebiliriz."

Aptalca sözlerime güldüğüne ve bunları söylediğime inanamıyorum. Castle Hill Parkı'nın önüne park edip motoru kapatıyorum. Arabadan çıkıp kapısını açıyor ve onu dışarı çıkarıyorum, sessizlik içinde yürüyoruz. Daria parkın karşısından bizi izlediği o gün, Adriana ile oturduğumuz bankın yanından geçiyoruz, onu ormanın derinliklerine yönlendiriyorum. Hâlen yerinde olan kırık ağaç gövdesine ulaşana dek durmuyor ya da konuşmuyoruz. Yani ilk kez seks yaptığımız yere.

Ağaç gövdesine yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Söz vermiştin," diyorum usulca. Mezuniyet töreni bittikten sonra restorana gitmeden önce bir ara kan kırmızısı cüppemi çıkarmıştım, artık üzerimdeki siyah gömleğin deliğini ve hiç de iyi olmadığımı açıkça görebiliyor.

Başıyla onaylıyor, elini saçlarına daldırıp başının arkasına masaj yapıyor.

"Biliyorum. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Bana bir bahane sunmuyor ki bu güzel bir başlangıç ama bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Sırrımın ikinci kısmını duymak istiyorsan bana bir söz vermen gerek."

"Neymiş o?"

"Sensin," diyorum usulca. "Bana benim olmaya çalıştığını ama benim sana hiçbir şey sunmadığımı söylediğin o gün haklıydın. Ama artık sunuyorum. Her şeyimi istiyorsan bana bir şey vermen gerek. Bir sözle başlayalım mesela. Bu kez gerçek bir söz."

Temkinli gözlerle bana bakıyor, benimle konuşmak istediğinde bir veda konuşması falan yapacağı ihtimalini de göz önünde bulunduruyordum. Nefesimi tutup bekliyorum.

"Söz." Zayıf, şimdiye kadar duyduğum en kısık sesle konuşuyor. "Artık güçlüyüm ve senin için yeterince iyiyim. Sırrının kalanını duymak istiyorum. Tüm sırlarını bilmek istiyorum. Geçen dönem sensiz kâbus gibi geçti. Hayatımda sen olmadan bunca yıl nasıl yaşamışım? İnanılır gibi değil." Gözlerini deviriyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sevinçten neredeyse dizlerimin üzerine kapaklanacağım.

İşte bu.

Ne olur ne olmaz diye onun için cebimde sakladığım deniz camı kolyeyi çıkarıyor ve havaya atıyorum. Yakalıyor.

"Kolyeyi takmamı mı istiyorsun?" Kaşını kaldırıyor.

Ağaç gövdesinden ayrılıp ona doğru yürüyor ve kolyeyi avucundan alıp boynuna takıyorum.

"Sırrım konusunda nerede kalmıştık?"

"İlk önce, bana yokluğumda kimseyle yatmadığını söylemeni istiyorum." Başını çevirip benimle yüz yüze geliyor, vücudu hâlâ ağaca dönük.

"Kimsenin elini bile tutmadım. Otuzbir çekerken bile aklımda hep sen vardın. Sabah ereksiyonumun sebebi bile sensin."

Gülüp başını sallıyor. Sesini özlemişim. Kahkahasını. *Onu.*

"Teşekkür ederim. Şey, tişörtünü yırttığın için babaannenin seni lanetlediğinden bahsettiğin yerde kalmıştık. Bu lanet neyle ilgiliydi?"

"Eh." Bir anlığına durup gözlerimi kapıyor ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum. "Babaannem bana çok kızmıştı, davranışlarıma çekidüzen vermemi istiyordu. Bana bu laneti, büyüyü ya da her ne zıkkımsa onu kaldırmak için âşık olmam gerektiğini söyledi. *Güzel ve Çirkin* saçmalığı gibi bir şeydi, pek inanmadım ve beş yaşında olmama rağmen sorun değil ya, hallederiz diye düşündüm. Bir saat içinde binlerce kez âşık olabilirdim. Beş yaşındayken değil belki ama on üç, on dört yaşlarına geldiğimde olurdu. Ama tabii ki babaannem lanette bir gedik açmıştı."

Yıllarca onu bale stüdyosuna girip çıkarken gördükten sonra Daria ile ilk kez yüz yüze tanıştığımız zamanı hatırlayınca burnumdan gülüyorum.

"Neymiş o gedik?" Dönüp omuzlarımı kavrıyor.

Kışkırtma.

Gülümseyerek parmak ucumu yanağında gezdiriyorum.

"Yalnızca gerçek aşk beni laneten kurtarabilecekti. Karşılıklı bir aşk. Gerçek. Ömür boyu süren. En önemlisi de sıradan biri olamayacağını söyledi. Bizden, yani bir Scully olabilecek bir kız olmalıydı. Ama beş yaşında, aptal ve ilaçların etkisindeyken ben onun bu dediğini *Skull Eyes*[15] diye anladım. Ve o bana süpürgenin sapıyla vurana dek katıla katıla güldüm. Ama işin en ilginç yanı neydi, bilmek ister misin?"

Başını evet anlamında sallıyor.

"Seni öyle üzgün ve sinirli görüp nihayet seninle konuşma cesaretini topladığım o gün gözlerinde gerçekten de kurukafalar gördüm. Sanki beyaz mermer parçaları gözbebeklerinin içine yerleşmişti."

Daria elimi tutup dudaklarını avucuma bastırıyor. Kalbim hızlanıyor.

"Yani bana o isimle her seslenişinde hayatının aşkı olduğumu mu söylüyordun?" diyor usulca. Gülüyorum.

"Sonunda anladın. Geçtiğimiz dönem boyunca neredeydin *Kurukafa Gözlü*?"

"Seni bekliyordum." Sırıtma sırası onda. "Hep gideceğini bildiğim yerde. Indiana, South Bend'de. Notre Dame'da."

---

15 Kurukafa Gözlü (ç.n.)

Penn

Notre Dame, Birinci Sınıf

"Aman Marx'ım, ayaklarımda kafan kadar su baloncukları oluştu, Penn. Daha ne kadar yürüyeceğiz?" diye şikâyet ediyor Daria. Benim açımdan bakarsak, kimse ona uzun yürüyüşümüz için kırmızı tabanlı topuklular giymesini söylememişti. Onun açısından bakarsak, bu boktan yol gerçekten de uzundu. Sonunu göremiyordum, yolculuk için yanıma su, Advil ve hatta yiyecek almalıydım.

"Biraz daha dayan bebeğim."

Beni ya da buraya gelme amacımızı sorgulamadan yürümeye devam ediyor. Ona soru sormamasını tercih edeceğimi söyledim ve bana güvendi. Neden güveniyor aklım almıyor ama güveniyor işte. Kız arkadaş konusunda en büyük ikramiyeyi vurdum. O seksi, şefkatli, komik ve çabuk parlayan biri, ayrıca babası tatillerde eve dönüş biletlerimizi karşılamaya hazır.

Daria oflayıp ıslık çalmaya başlıyor. Sıkılmış. Hiçbir zaman yürüyüş ya da koşu meraklısı olmadı. Stüdyoda dans etmeyi tercih ediyor. Notre Dame'daki amigo takımına katıldı ama

takım kaptanı olmayı aklından bile geçirmiyor. Kendi hâlinde işini yapmaktan fazlasıyla memnun.

"Via, Santa Barbara'da eğlendiğini söyledi."

Kız kardeşim devlet üniversitesine gidiyor ve bundan fazlasıyla memnun. Sanırım bunun sebebi Mel, Jamie ve Bailey'ye yakın olması. Kendi bölgesinin dışına çıkıp yeni şeyler keşfetmekten pek hoşlanmıyor ve hâlâ birilerinin desteğine ihtiyaç duyuyor. İkiz olma konusunda her geçen gün daha iyiye gidiyoruz, Via ve Daria da iletişim hâlindeler. Araları hâlâ çok sıcak değil ama bu da bir şey. Şu aşamada onların kanka olmasına dair bir hayalim ya da beklentim yok. Tatillerde birbirilerini boğazlamadan hayatta kalabilirlerse –ki şimdilik öyle görünüyor– bana yeter.

"Güzel. Güzel," diyorum. Birazdan ağzımdan çıkacakların çılgınlığı karşısında dikkatim o kadar dağınık ki Via'yı umursamıyorum bile.

"Doug isimli tatlı bir çocukla çıkıyormuş. Sanırım onu Şükran Günü yemeğine getirecek."

"Berbat bir ismi varmış ama nasıl biri olursa olsun Gus'tan iyidir."

"Pekâlâ, neler oluyor?" Duruyor. Hayır. Hayır. Durmamalı. Yolculuğumuzu bitirmemize yalnızca on adım falan kaldı. Onu kolundan çekiştirerek kampüsteki iki gölün arasında sekiz şekli çizmeye devam ediyorum.

"Soru sormak yok dedim."

"İyi! En azından elimi bırakamaz mısın? Avuçlarım ter içinde kaldı, romantizm kırıntıları saçman hoşuma gitse de biraz abartıyorsun, Penn."

Gülerek başımı sallıyorum. "Sekiz adım daha."

"Marxxxx," diye uzatıyor. "Beni öldürüyorsun."

Orava vardığımızda ona doğru dönüyorum ve elini bırakıyorum.

"Bir erkek öğrenciyle bir kız öğrenci el ele tutuşarak kampüsteki iki gölün çevresini sekiz şeklinde dolaşırsa ileride evlenecekleri söylenir."

Ailesinin Daria için satın aldığı dairede zaten birlikte yaşadığımızı ve Tom, Dick ve Harry tarafından kampüsteki "o" çift ilan edildiğimizi hesaba katarsak, bunun onu korkutmaması gerektiğini düşünüyorum. Ama Daria bir adım geri çekilip elini ağzına kapıyor.

"Bu bir evlenme teklifi mi?"

"Hayır" –sırıtıyorum– "ama mezuniyetten sonra bir teklif alacağının sözü. Kulağa nasıl geliyor?"

Başıyla onaylıyor. "Kulağa... harika geliyor."

Derin bir oh çekiyorum. Pekâlâ. Tamam. *Siktir.*

***

Daria
Notre Dame, Üçüncü Sınıf

Psikoloji kitaplarımı göğsüme bastırarak dersten çıkıyorum. Annemle yaptığımız uzun tartışmaların sonunda nihayet gelecekte hangi mesleği yapmak istediğime karar vermiştim. Bir okulda rehberlik öğretmeni olmak, geleceğin Daira'larına yardım etmek istiyorum. MacBook'umun, telefonumun, cüzdanımın ve diğer eşyalarımın olduğu sırt çantamı omzuma atıyorum, kuş tüyü kadar hafif. Bu akşam Navylere karşı oynayacak süperstar erkek arkadaşımı görmek için sabırsızlanıyorum. Penn kendini siyaset bilimine kaptırmış durumda. Eve geri

dönüp Gus, Via ve onun yetiştiği gibi mahallelerde bir fark yaratmak istiyor.

Dün geceyi düşününce dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Onunla yaptığımız uzun ve sert sevişmenin ardından bugünkü maç için enerjisi kalmadığı hakkında yakınmıştı. İmkânsız gibi görünse de, zaman geçtikçe sevişmelerimiz daha yoğun, daha azgın ve daha anlamlı hâle geliyor.

Bir sonbahar gününde, karanlık kemerlerin altından yürüyerek Lyons Hall'den çıkmak üzereyken bir el arkamdan uzanarak beni kemerin köşesine çekiyor. Sırtım duvara çarpınca ağzımdan isterik bir inilti kaçıyor.

Hayır. Bu olamaz. Hayır.

Bir el ağzımı kapatıyor, bağırsam mı yoksa ısırsam mı diye düşünürken elin sahibinin birkaç santim uzaklıktan bana baktığını görüyorum. Erkek arkadaşım.

*Yakında-*ölü-*olacak olan erkek arkadaşım.*

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle elini ağzımdan çekiyor.

"Tanrı aşkına sen burada ne yaptığını san–"

Sert bir öpücükle beni susturuyor, dudakları kaba bir şekilde benimkilere çarparken eriyip eşofmanının yakasını kavrıyorum. Ben bu çocuğun enayisiyim. Ona aptalca aşığım. Onu utandıracak kadar arzuluyorum. Soluklanmak için durduğumuzda başını geriye çekip bana bakıyor, fazla sakin, fazla ciddi.

"Sana bir şey getirdim."

Ben ona gözlerimi süzerken spor çantasından kırmızı bir elma çıkarıp bana atıyor. Ne olduğunu anladığımda gözlerim kocaman açılıyor.

"Oyun bitti. Sen kazandın. Habersizce bölgene giren ben olsam da beni fethettin."

Söyleyecek söz bulamıyorum. O anda en aptalca şeyi yapmayı seçiyorum. Elmayı ısırıp dudaklarımı dudaklarına götürüyorum, böylece ikimiz elmayı bir ucundan ısırmış oluyor.

Leydi ile Sokak Köpeği gibi.

"Zaferler birlikte kutlandığında daha güzel olur," diye fısıldıyorum.

"Pekâlâ. Sahne İki. Bu kez ipucunu anlarsın diye umuyorum çünkü çok şeyi ele veriyor. Ormanın bu yakasındaki efsanelere göre Lyon Kemeri'nin altında karşı cinsten iki kişi öpüşürse bu evlilikle sonuçlanır. Anlıyor musunuz, Bayan Followhill?"

İsterik bir şekilde gülmemek için dudağımı ısırarak ona bakıyorum. Sahne iki derken neden bahsediyor? Birincisi ne zamandı ki? Jetonum düştüğünde ağzım bir karış açık kalıyor.

"Sen...?"

Başını sertçe sallayarak onaylıyor, gözlerini kapıyor.

"Geçen yıldan beri cebimde taşıyorum. Şimdi de cebimde. Henüz pırlantaya param yetmiyor, bu yüzden onun yerine..."

"Onun yerine deniz camı," diye bitiriyorum cümlesini. Kalbim göğsümde şaha kalkarken Penn sırıtıyor.

"Lütfen, T... *Marx* aşkına, beni bu eziyetten kurtar ve karım olacağını söyle. Bu yıl olmak zorunda değilsin. Gelecek yıl da. Hatta ondan sonraki yıl da. Sadece benimle evleneceğine bana söz vermeni istiyorum. Dr. Phil gibi konuştuğumun farkındayım."

Kollarımı boynuna dolayıp onu o kadar şiddetli şekilde öpüyorum ki dudaklarımız patlayacak sanıyorum. Beni havaya kaldırarak ayaklarımı yerden kesiyor, yanaklarımı, burnumu, alnımı ve son olarak da çenemi öpüyor.

"Siktiiir," diye söyleniyor. "Bana hâlâ cevap vermedin, Kurukafa Gözlü."

Son zamanlarda tişörtlerinde hiç delik yok. Benimkilerde de.

"Evet, Penn Scully. Senin karın olmaktan onur duyarım."

"Tanrıya şükür, bu şeyin arkasında yaşlanıp öleceğimi sandım." Kemerin köşesinden gelen sesi duyunca başımı uzatıp bakıyorum. Tüm futbol takımı, amigo takımı, annem, babam, Bailey, Via, Knight, Luna, Vaughn ve tanımadığım ama hakkında çok şey duyduğum o kız burada. Kalçasına dayadığı Harper'la Adriana da burada. Camilo kolunu onun omzuna atmış gülümsüyor. O ikisi sadece bize değil, birbirlerine de gülümsüyorlar.

Annemle babam alkışlıyor. Bailey yerinde zıplıyor. Knight başparmağıyla aferin işareti yapıyor ve Vaughn gözlerini devirse de gülümsüyor. Luna, Addy, Harper ve Camilo bize sanki bir şey kazanmış gibi bakıyorlar. Mutluluğumuzla mutlular.

İyi dostlar ve aileler böyledir işte.

Düştüğünde seni kaldırır, kendi hatalarından oluşan bataklıktan seni çıkarıp alırlar.

İnsanlıktan çıktığınız zamanlarda bile yanınızda olur, düzelmenizi beklerler. Çünkü sonuçta hepimiz insanız.

Son

Teşekkürler

Kitaplarımı her zaman yeniden yazarım ama bunda doğru olana ulaşmak için üç taslak gerekti. Hayır. Bir dakika... dört. Evet. Daria'nın hikâyesinin dört farklı versiyonu. Hepsi de Charleigh Rose ve Tijuana Turner tarafından okundu, yani bu kitap için ilk onlara teşekkür etmem daha uygun olur.

Ayrıca Lana Kart, Melissa Panio-Petersen, Sarah Grim Sentz, Amy Halter ve Ava Harrison. Benden nefret etmediğiniz için teşekkürler. Size minnettarım.

Harika editörlerim Angela Marshall Smith, Paige Smith ve Jenny Sims; size benden nefret etmediğiniz için teşekkür edemem çünkü doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bana karşı her zaman sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Size de minnettarım.

Her zaman kitaplarımı güzelleştiren Letitia Hasser ve Stacey Blake. İnanılmaz yetenekli olduğunuz için teşekkür ederim. Asistanım Lin Tahel Cohen, benim için nefes almak dışında her şeyi yaptığın için çok teşekkürler. Sana nasıl bağımlıyım bilemezsin.

Helena Hunting; elimi tuttuğun için teşekkürler. Jenn Watson; var olduğun için teşekkürler. Ve bu seriyi daha ben

yazmaya başlamadan önce var eden temsilcim Kimberly Brower. Vay canına. Hepiniz inanılmazsınız.

Evrendeki en sevdiğim grup olan Sassy Sparrows grubuna ve sürekli büyüyen harika sokak ekibime bilhassa teşekkür ederim, minnettarlığımı göstermek için tüm kitaplarımı onlara adamaya karar verdim, her seferinde iki kişiye.

Harika halkla ilişkiler hizmetleri için Social Butterfly'a çok teşekkürler. Jenn, sen gerçek bir efsanesin ve bu sektördeki en sevdiğim insanlardan birisin. Brooke, Sarah, Nina; siz kadınlar harikasınız!

Yazılı kelimelere duydukları sevgiden başka bir sebep olmadan bu kitabı okumaya zaman ayıran blog yazarlarına ve sevdiğim şeyi yapmama izin verdiğiniz için siz okurlarıma da teşekkür ederim. Zamanınız varsa lütfen kısa ve içten bir inceleme bırakın.

Size her zaman minnettarım,

L.J. Shen